Beletristică

NORA ROBERTS

J.D. ROBB

ULTIMA CREAȚIE

Cartea de față o readuce în prim-plan pe îndrăgita Eve Dallas, locotenent la poliția din New York. De data aceasta, ea se va ocupa de un caz ce o va duce în trecut, cu nouă ani în urmă.. Pe atunci, orașul fusese terorizat de un bărbat care a omorât patru femei în cincisprezece zile; presa îl denumise *Mirele* pentru că punea fiecărei victime câte un inel de argint pe deget.

De această dată însă, criminalul face ca totul să fie personal, alegându-și victimele din rândul angajatelor lui Roarke, soțul miliardar al lui Eve. Acțiunea, plină de neprevăzut și suspans, te captivează și te incită să participi, alături de eroii cărții, la emoțiile momentelor prinderii criminalului.

EDITURA LIDER
www.editurilider.ro

ISBN 978-973-629-228-6

NORA ROBERTS

ULTIMA CREAȚIE

NORA ROBERTS

ULTIMA CREAȚIE

Traducere: **ROXANA BUZOIANU**

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Ultima creaţie / Nora Roberts ; trad.:
Roxana Buzoianu. - Bucureşti : Lider, 2009
ISBN 978-973-629-228-6

I. Buzoianu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: CLAUDIA COSTACHE
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

CREATION IN DEATH
Copyright © 2007 by Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER,
Editor **CASANDRA ENESCU**

O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, Bucureşti
Tel./Fax: 021.316.32.55
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Prolog

Moartea era vocaţia sa. Omorul nu era doar un simplu act, sau un mod de a finaliza ceva. Cu siguranţă că nu era un impuls de moment sau un mod de mărire şi glorie.

Moartea însemna totul.

Considera că se maturizase mai târziu, iar adesea deplângea anii care trecuseră până ce a descoperit scopul existenţei sale. Tot acel timp pierdut, toate acele oportunităţi ratate. Dar totuşi se maturizase şi era în veci recunoscător că privise, într-un final, în interiorul său şi văzuse ceea ce era. Care era menirea sa.

Era un maestru în arta morţii. Gardianul timpului. Mesagerul destinului.

Desigur că asta necesitase timp şi experimentare. Timpul mentorului său se scursese cu mult înainte ca el însuşi să devină maestru. Chiar şi la început, profesorul său nu-şi imaginase care era ţelul său şi puterea sa deplină. Era mândru că învăţase, nu doar îşi îmbunătăţise deprinderile, ci le extinsese în timp ce-şi perfecţiona tehnicile.

Învăţase repede că prefera să aibă ca partenere de duet femeile. În marea operă pe care o scrisese şi o rescrisese, ele depăşeau performanţa bărbaţilor.

Avea doar câteva cerințe, dar foarte exacte.

Nu le viola. Experimentase și asta, dar găsise că violul era dezagreabil și înjositor pentru ambele părți.

Nu era nimic elegant la un viol.

Așa cum se întâmpla cu orice vocație, cu orice artă care necesita un mare talent și concentrare, el învățase că mai necesita și vacanțe – pe care le considera perioadele sale de hibernare.

În timpul acestora se va distra așa cum se distrează oricine aflat în vacanță. Ar călători, ar explora, ar servi mâncăruri rafinate. Ar putea schia sau să facă scufundări, sau pur și simplu să stea sub o umbrelă pe o plajă încântătoare și să-și piardă timpul citind și bând mai tais.

Ar face planuri, s-ar pregăti, ar face *aranjamente*.

Când se va întoarce la lucru, și-ar fi reîncărcat bateriile și ar fi fost nerăbdător.

Așa cum era acum, se gândi el în timp ce-și pregătea ustensilele. Mai mult de atât, mult mai mult...odată cu ultima perioadă de hibernare înțelesese care era destinul său. Așa că se întorsese la origini. Și acolo, unde-și exercitase pentru prima dată meșteșugul, va reface legături înainte de căderea cortinei.

Începu să testeze muchia unui cuțit antic cu mânerul din corn pe care-l cumpărase în timp ce vizita Italia. Întoarse lama de oțel spre lumină, admirând-o. Cam din 1953, se gândi el.

Era un obiect clasic dintr-un anumit motiv.

Îi plăcea să folosească ustensile foarte vechi, deși deținea mai multe piese moderne. Laserul, de exemplu – o aplicație excelentă a căldurii.

Trebuia să existe o varietate – ascuțite, boante, reci, fierbinți –, o serie de elemente de diferite forme, în diferite etape. Necesita mult talent, răbdare și concentrare pentru a atinge apogeul absolut al aptitudinii partenerei sale.

Atunci și numai atunci, ar fi terminat proiectul și ar fi știut că a făcut o treabă excelentă.

Aceasta fusese o alegere excelentă. Putea să se felicite pentru asta. Ea supraviețuise timp de trei zile și patru nopți – și viața încă mai pulsa în interiorul ei. Era atât de satisfăcător.

Firește că el începuse încet. Era vital, extrem de vital, să clădească și să tot clădească până la acel ultim crescendo.

Știa, ca un maestru al meșteșugului ce era, că ei se apropiau de acel punct culminant.

– Să înceapă muzica, ordonă el, apoi se așeză, închise ochii și absorbi acordurile de început ale operei *Madame Butterfly* a lui Puccini.

El înțelegea personajul principal care alesese moartea din dragoste. Nu făcuse și el aceeași alegere cu mulți ani în urmă, ceea ce-l trimisese pe acest drum?

Își puse șorțul de protecție peste costumul alb ajustat pe corp.

Se întoarse. O privi.

Era un lucru atât de frumos, se gândi el acum. Și-o aminti, așa cum făcea mereu, pe predecesoarea ei. Mama ei, presupunea el.

Eva tuturor celorlalte.

Acea piele drăguță, albă, acoperită de arsuri și vânătăi, cu tăieturi înguste și mici înțepături meticuloase. Ele demonstrau stăpânirea și răbdarea lui, conștiinciozitatea sa.

Fața ei era încă neatinsă. Mereu lăsa fața la urmă. Ea-l privea fix în ochii larg deschiși, dar totuși, un pic întunecați. Aproape că îndurase cam tot ceea ce putea îndura. Ei bine, sincronizarea era tocmai bună. Foarte bine, pentru că el anticipase, se pregătise.

Deja făcuse rost de următoarea.

Aruncă o privire, aproape absent, la femeia aflată în cealaltă parte a încăperii, care dormea liniștită sub influența drogului pe care i-l administrase. Poate că mâine, se gândi el, vor putea începe.

Dar pentru moment...

Se apropie de partenera sa.

Nu le punea căluș partenerelor sale pentru că el credea că ele ar trebui să fie libere să țipe, să cerșească, să plângă, chiar să-l și blesteme. Să-și exprime toate emoțiile.

– Te rog, spuse ea. Doar „Te rog".

– Bună dimineața! Sper că te-ai odihnit bine. Avem mult de lucru astăzi. El zâmbi în timp ce așeza muchia cuțitului între prima și cea de-a doua coastă a ei. Să ne apucăm de treabă, da?

Țipetele ei erau ca o muzică.

1

Din când în când, se gândi Eve, viața merita trăită. Acum stătea întinsă pe o canapea de două persoane uitându-se la un film. Era multă acțiune în acest film – îi plăcea să vadă cum explodează lucrurile – iar „intriga" filmului însemna că ea nu trebuia să-și pună mintea la contribuție.

Putea doar să privească.

Avea floricele pline de unt și sare, pisica cea grasă întinsă la picioarele ei ținându-i de cald. Ziua următoare avea liber, ceea ce însemna că putea dormi până se trezea, apoi să vegeteze până ce nu mai putea.

Și mai bine, îl avea pe Roarke așezat comod pe canapea, alături de ea. Și pentru că după ce mâncase o mână de floricele, soțul ei se plânsese că erau dezgustătoare, avea tot castronul numai pentru ea.

Într-adevăr, nu putea fi mai bine.

Și totuși, poate că era posibil – ar fi – pentru că plănuise să-și atace soțul imediat ce filmul se termina. Asta era propria ei versiune de două la preț de unul.

– Slăbuț, spuse ea după o coliziune la nivel înalt a unui autocar cu turiști cu un balon publicitar. Foarte slăbuț.

– Am crezut că-ți va plăcea subiectul.

– Nu există niciun subiect. Mai luă o mână de floricele. Asta îmi place mie. Sunt doar niște dialoguri presărate cu explozii.

– A mai fost și nuditate totală.

– Da, dar asta a fost pentru tine şi pentru cei de teapa ta. Aruncă o privire spre el, în timp ce pe ecran trecătorii alergau ţipând din calea rămăşiţelor care cădeau.

El era al naibii de frumos – din orice neam ar fi făcut parte. O faţă sculptată de zei talentaţi, dintr-un lut foarte bun. Oasele puternice erau o fundaţie excelentă pe sub acea piele albă, irlandeză, gura lui o făcea să se gândească la poeţi, până ce el o folosi astfel că ea nu mai putea gândi deloc. Acei ochi celtici albaştri care o vedeau exact aşa cum era ea.

Apoi se mai adăuga şi tot acel păr negru, mătăsos, destul de lung, trupul zvelt, accentul irlandez, sexy, mintea ageră, temperamentul şi eleganţa şi aveai de-a face cu un pachet dat naibii.

Şi era numai al ei.

Avea de gând să se folosească aşa cum trebuie de ceea ce-i aparţinea în următoarele treizeci şi şase de ore sau cam aşa ceva.

Pe ecran izbucni o bătălie de stradă printre rămăşiţe cu aruncări de mini bombe şi gangsteri. Eroul – care se distingea prin faptul că-i bătuse măr pe cei mai mulţi până acum – ţâşni din învălmăşeală şi se sui pe o bicicletă cu reactor.

Evident prins de film, Roarke luă din floricele. Apoi îşi trase imediat mâna şi se încruntă privindu-şi degetele.

– De ce nu torni sare în untul topit să mănânci aşa?

– Porumbul este un bun vehicul pentru asta. Vai, ce s-a întâmplat? Ţi-ai murdărit drăguţele de degeţele?

El îşi şterse degetele de faţa ei, zâmbind.

– Curăţă acum.

– Hei!

Ea râse, aşezând castronul deoparte. Va fi în siguranţă, o ştia prea bine, pentru că nici măcar Galahad, motanul, nu le va mânca aşa cum le prepara ea. Îi dădu lui Roarke un ghiont în coaste şi se rostogoli până ce ajunse deasupra lui.

Poate că vor avea o scurtă avanpremieră a celei de-a doua părţi din această seară.

– Vei plăti pentru asta, amice!

– Cât?

– Vei plăti în rate. M-am gândit să începem cu...

Ea-şi apropie gura de a lui şi-i muşcă buza apetisantă de jos. Simţi cum el o pipăia. Ridicându-şi capul, îl privi cu ochii mijiţi.

– Îmi pipăi fundul sau îţi ştergi restul de unt şi sare de pe degete?

– Două păsări, un fund. Prima rată pe care o am de plătit.

– Dobânda va fi – ha-ha – ridicată.

Se concentră din nou asupra gurii lui, începând să se afunde.

Iar aparatul ei de transmisie trimise un semnal.

– La naiba! Se ridică. Ce porcărie. Nu sunt de serviciu.

– De ce îl ţii în buzunar?

– Puterea obişnuinţei. Stupid. La naiba! Se chinui să scoată aparatul de transmisie din buzunar şi verifică ecranul. Este Whitney. Oftând, îşi trecu mâna prin păr. Trebuie să răspund.

– Pauză film, ordonă Roarke, apoi îi şterse untul de pe obraz. Luminile aprinse la şaptezeci şi cinci la sută.

– Mulţumesc. Eva apăsă pe tastă. Dallas.

– Locotenente, prezintă-te în parcul East River, la intersecţia străzii Second cu bulevardul D, vei conduce operaţiunea.

– Comandante...

– Ştiu că nu erai nici de serviciu şi nici consemnată, o întrerupse el. Acum eşti.

Întrebarea *de ce* îi trecu prin minte, dar era prea bine antrenată pentru a-i da glas.

– Da, domnule. Pe drum o voi contacta pe Peabody.

– Ne vedem la sediul central.

El închise.

– Neobişnuit, remarcă Roarke. El deja închisese filmul. Faptul că te-a contactat însuşi comandantul şi că te-a repezit în acest fel.

– E ceva grav, răspunse Eve şi-şi vârî aparatul de transmisie înapoi în buzunar. Nu am niciun caz atât de grav. Nimic care să-l facă să mă caute direct el când nu sunt de serviciu. Îmi pare rău. Îi aruncă o privire. Şi aşa se duce de râpă seara de uitat la filme.

– Nu-i nimic. Dar din moment ce seara mea este liberă, cred că voi merge cu tine. Ştiu cum să nu-ţi stau în drum, îi reaminti el înainte ca ea să poată obiecta.

El ştia asta, fu ea nevoită să recunoască. Şi din moment ce ştia că el îşi schimbase propriul program,

probabil amânând cucerirea unei ţărişoare sau a planetoid, părea a fi corect.

– Atunci să mergem.

Ştia cum să nu stea în drum când îi convenea. Mai ştia şi cum să observe. Ceea ce Roarke văzu când ajunseseră în parc fu o mică armată de uniforme şi de tehnicieni de la brigada criminalistică.

Jurnaliştii care aveau nasul format pentru genul acesta de lucruri erau acolo, blocaţi cu fermitate de o parte a acelei armate. Baricadele fuseseră ridicate şi, ca şi jurnaliştii şi civilii gură-cască, el va trebui să observe din spatele lor.

– Dacă te plictiseşti, îi spuse Eve, pleacă. Mă întorc singură.

– Nu mă plictisesc uşor.

El o privi acum, o observă. Poliţista lui. Vântul îi flutură haina lungă şi neagră, de care avea nevoie în această primă zi de martie care se dovedea la fel de mohorâtă ca şi restul zilelor acestui an, 2060. Ea-şi agăţă insigna de curea, deşi el se întreba cum ar putea cineva să creadă că ea este orice altceva şi nu poliţistă. Şi încă una cu autoritate.

Înaltă şi deşirată, se agită un pic în bătaia vântului – un vânt care purta cu el mirosul râului.

El îi privi faţa, felul în care cercetau acei ochi de culoarea whisky-ului, felul în care gura ei – care fusese atât de moale şi caldă peste a lui – devenea fermă. Luminile se jucau pe faţa ei, schimbând acele unghiuri şi planuri.

Se uită înapoi spre el. Apoi merse mai departe, trecând dincolo de baricade pentru a face acel lucru pentru care se născuse.

Trecu de bărbații în uniformă și tehnicieni. Unii o recunoscură, alții pur și simplu recunoscură la fel ca și Roarke autoritatea. Când a fost abordată de unul dintre bărbații în uniformă, se opri, își dădu haina la o parte pentru a-și lovi ușor insigna.

– Doamnă. Mi s-a ordonat să vă caut, să vă escortez. Eu și partenerul meu am ajuns primii la fața locului.

– Bine.

Ea-l cercetă repede. Era din aripa tânără. Obrajii lui erau roz din cauza frigului. Vocea lui spunea că era de loc din New York, cam de prin Brooklyn.

– Cu ce avem de-a face?

– Doamnă. Mi s-a ordonat să vă las să vedeți cu ochii dumneavoastră.

– Chiar așa? Ea cercetă insigna de pe haina groasă a uniformei. Bine, Newkirk, hai să văd cu ochii mei.

Ea măsură terenul acoperit, studie linia copacilor și tufișurile. Se pare că scena era bine protejată, bine închisă. Nu numai dinspre partea terenului, observă ea în timp ce aruncă o privire spre râu. Polițiștii navali erau la datorie blocând malul râului.

Simți un fior rece pe spate. Orice ar fi fost, era ceva grav.

Printre luminile pe care tehnicienii le instalaseră, îl văzu pe Morris venind spre ea. Un caz grav, gândi ea din nou, ca legistul-șef să fie chemat la locul faptei.

Și citi asta și pe fața lui, încordarea provocată de îngrijorare.

– Dallas. Mi s-a spus că ești la locul faptei.

– Mie nu mi-au spus că tu ești aici.

– Eram prin apropiere, ieșisem cu niște prieteni. Un club mic de blues din Bleecker.

Ceea ce explica cizmele, presupuse ea. Modelul cu negru și argintiu din piele ce aparținuse cândva unei reptile nu erau ceva ce ar purta un bărbat la locul crimei. Nici chiar elegantul Morris.

Haina sa lungă, neagră flutură pentru a arăta o căptușeală vișinie. Sub ea, purta pantaloni negri, o flanelă neagră pe gât – pentru el asta era o costumație foarte simplă. Părul său lung și negru era prins în coadă la spate, legat de sus până jos cu bandă argintie.

– Comandantul te-a chemat, spuse ea.

– Așa este. Nu m-am atins încă de cadavru – doar m-am uitat. Te așteptam.

Nu-l întrebă de ce. Ea înțelese că trebuia să tragă propriile sale concluzii fără a avea date din exterior.

– Vino cu noi, Newkirk, ordonă ea și se îndreptă spre lumini.

Putea să fie considerat o fâșie de gheață sau zăpadă. De la distanță, așa părea a fi. Și de la o anumită distanță, trupul aranjat pe ea părea a fi un obiect de artă – un model pentru o fotografie îndrăzneață.

Dar ea știu ce este, chiar și de la distanță, iar fiorul rece urcă pe spinarea ei până ajunse la dinți.

Îi întâlni privirea lui Morris. Dar ochii săi nu spuneau nimic.

Nu era gheață sau zăpadă. Nu era un model sau o piesă de artă.

Eve luă o cutie pentru amprente din trusa ei.

– Încă mai porți mănușile, îi spuse Morris. Chestia aia face ca dracu' mănușile.

– Așa este.

Cu privirea fixată asupra cadavrului, își scoase mănușile și le vârî în buzunar. Amprentarea. Ea scoase reportofonul din haină.

– Începere înregistrarea.

Tehnicienii vor verifica și ei, la fel ca și Morris. Ea va avea datele ei.

– Victima este femeie, caucaziană. Ați identificat-o? îl întrebă ea pe Morris.

– Nu.

– Încă nu a fost identificată. Are în jur de douăzeci și ceva de ani, păr șaten și ochi albaștri. Are un tatuaj micuț cu un fluture albastru cu galben pe coapsa stângă. Are un inel de argint pe cel de-al treilea deget de la mâna stângă. Diferite răni vizibile indică torturarea. Ciopârțire, vânătăi, înțepături și arsuri. Tăieturile în cruce de pe ambele încheieturi au fost probabil cauza morții.

Ea-l privi pe Morris.

– Da. Probabil.

– Are o inscripție pe bust – optzeci și cinci de ore, douăsprezece minute, treizeci și opt de secunde.

Eve respiră prelung.

– S-a întors.

– Da, fu Morris de acord. El s-a întors.

– Hai să o identificăm, cât mai repede. Aruncă o privire în jur. Putea să o aducă prin parc sau pe apă. Terenul are pietre tari și este un parc public. Poate vom găsi niște urme de pași, dar nu ne vor fi de prea mare ajutor.

Căută din nou în trusa ei și se opri când Peabody apăru grăbită.

– Îmi pare rău că mi-a luat atâta. A trebuit să traversez orașul și era un blocaj la metrou. Hei, Morris! Peabody, cu o șapcă roșie trasă peste părul negru, își frecă nasul și se uită la cadavru. Oh, Doamne! Cineva a făcut-o să treacă prin chinuri groaznice.

Cu cizmele ei greoaie de iarnă, Peabody păși într-o parte pentru a vedea mai bine.

– Mesajul. Este ceva în legătură cu el. Îmi sună cunoscut. Ea-și lovi ușor tâmplele. Este ceva.

– Află-i identitatea, ordonă Eve, apoi se întoarse spre Newkirk. Ce știi?

Stătuse în poziție de drepți, dar deveni și mai rigid, chiar mai drept.

– Eu și partenerul meu patrulam și am observat ceea ce părea a fi un jaf în desfășurare. Am urmărit un bărbat în parc. Suspectul s-a îndreptat înspre est. Nu l-am putut prinde, căci avea un avantaj considerabil. Eu și partenerul meu ne-am despărțit, intenționând să-i tăiem calea suspectului. În acel moment eu am descoperit victima. Mi-am chemat partenerul, apoi l-am anunțat pe comandantul Whitney.

– Anunțarea comandantului nu este în procedură, ofițer Newkirk.

– Nu, doamnă. Am simțit, date fiind circumstanțele, că anunțarea lui nu era numai îndreptățită, dar și necesară.

– De ce?

– Domnule, am recunoscut semnătura. Locotenente, tatăl meu face parte din poliție. Acum nouă ani a făcut parte dintr-o unitate însărcinată cu investigarea unor crime prin torturare. Newkirk se uită spre cadavru, pe urmă înapoi în ochii lui Eve. Cu această semnătură.

– Tatăl tău este Gil Newkirk?

– Da, doamnă locotenent. Umerii săi se relaxară un pic la auzul întrebării ei. Pe cât posibil, la acea vreme, am urmărit evoluția cazului. De atunci, de-a lungul anilor, mai ales de când lucrez în poliție, eu și tatăl meu am discutat despre el. Așa cum faceți voi. Așa că am recunoscut semnătura. Doamnă, am simțit, în acest caz, că încălcarea procedurii standard și anunțarea directă a comandantului a fost corectă.

– Ai avut dreptate. O inițiativă bună, ofițer. Pe loc repaus.

Se întoarse spre Peabody.

– Victima este identificată ca fiind Sarifina York, de douăzeci și opt de ani. Locuiește pe West la numărul douăzeci și unu. Necăsătorită. Lucrează la Starlight. Este un club retro în Chelsea.

Eve se lăsă pe vine.

– Nu a fost omorâtă aici și nu a fost învelită în această haină când a fost adusă aici. Îi place ca scena să fie curată. Ora la care a murit, Morris.

– La ora unsprezece în această dimineață.

– Optzeci și cinci de ore. Deci a răpit-o cândva în jurul zilei de luni, sau mai devreme dacă nu a pornit ceasul. Din datele pe care le avem, începe cu prima la scurt timp de la răpire.

– Pornește ceasul când începe să le lucreze, confirmă Morris.

– La naiba! Oh, rahat! Îmi amintesc asta. Peabody se lăsă pe spate, pe tocuri. Obrajii ei erau înroșiți de vânt, iar ochii ei erau larg deschiși, amintindu-și. Media l-a denumit Mirele.

– Din cauza inelului, îi spuse Eve. Am oferit această informație.

– Asta s-a întâmplat cam acum zece ani.

– Nouă, o corectă Eve. Nouă ani, două săptămâni și... trei zile de când am găsit primul cadavru.

– Crimă la indigo, sugeră Peabody.

– Nu, aceasta este opera lui. Mesajul, perioada de timp – nu am lăsat ca presa să afle asta. Am ținut secretă informația. Dar nu am închis niciodată cazul. Nu l-am închis nicicând pe el. Patru femei în cincisprezece zile. Toate brunete, cea mai tânără avea douăzeci și opt de ani, cea mai în vârstă treizeci și trei. Toate torturate într-o perioadă de douăzeci și trei până la patruzeci și două de ore.

Eva se uită din nou la mesajul scrijelit.

– Începe să devină mai priceput în meseria sa.

Morris încuviință dând din cap în timp ce efectua propriul studiu.

– Se pare că rănile cele mai superficiale au fost făcute primele, ca și înainte. Voi confirma asta când o voi duce acasă.

– Urme de legături la glezne şi la încheieturi – chiar deasupra tăieturilor. Eve ridică o mână. Ea nu a stat pur şi simplu acolo şi a suportat, nu după cum arată asta. A folosit droguri pe celelalte.

– Da, voi verifica.

Eve îşi amintea totul, fiecare detaliu şi toată frustrarea şi furia care apăreau odată cu asta.

– A spălat-o, a curăţat-o – părul şi trupul – cu produse de primă mână. A înfăşurat-o, probabil că în plastic, pentru a o transporta. Nu am găsit nici măcar o scamă pe celelalte. Pune inelul în pungă, Peabody. Ia-o, Morris.

Se îndreptă.

– Ofiţer Newkirk, voi avea nevoie de un raport scris, complet şi detaliat, imediat.

– Da, doamnă.

– Cine este locotenentul tău?

– Grohman, doamnă. Sunt la unu-şapte.

– Tatăl tău mai lucrează încă acolo?

– Da, doamnă.

– Bine, Newkirk, adu-mi raportul. Peabody, verifică la persoane dispărute, vezi dacă victima a fost declarată. Trebuie să iau legătura cu comandantul.

Până când ieşi din parc, vântul se mai domolise. Mulţimea de gură-cască se mai rărise, dar vulturii media erau şi mai stăruitori. Singura modalitate de a controla situaţia, şi ea ştia asta, era să le-o ia înainte.

– Nu voi răspunde la întrebări. Trebuia să ţipe ca să se facă auzită peste întrebările care deja îi erau

aruncate. Voi face o scurtă declaraţie. Şi dacă mai continuaţi să ţipaţi la mine, nu o veţi primi nici pe aceasta. În cursul acestei seri – continuă ea printre ţipete şi gălăgia se mai potoli – ofiţeri ai poliţiei din New York au descoperit cadavrul unei femei în parcul East River.

– A fost identificată?

– Cum a fost omorâtă?

Eve îi privi pătrunzător pe reporterii care încercau să rupă rândul.

– Voi, tipilor, tocmai aţi aterizat în oraş venind pe noruleţi pufoşi sau doar vorbiţi ca să vă auziţi vorbind? Chiar şi cineva care are jumătate de creier ştie că identitatea femeii nu va fi dată publicităţii până ce nu va fi anunţată cea mai apropiată rudă a ei. Cauza morţii va fi determinată de medicul legist. Şi oricine este destul de prost încât să întrebe dacă avem vreo pistă va fi blocat de la a mai primi date viitoare în această chestiune. Este clar? Acum nu mă mai faceţi să-mi pierd timpul!

Ea păşi cu aroganţă şi era la jumătatea drumului spre maşina ei când îl văzu pe Roarke sprijinit de capotă. Uitase complet de el.

– De ce nu eşti acasă?

– Poftim? Şi să pierd spectacolul? Bună, Peabody.

– Hei! Ea reuşi să zâmbească chiar dacă-şi simţea obrajii ca două lespezi de gheaţă. Ai fost aici în tot acest timp?

– Aproape. Am mai umblat. Deschise portiera şi scoase nişte pahare. Am fost să vă aduc vouă cadouri.

– Cafea, spuse Peadoby cu venerație. Fierbinte.

– Vă va mai încălzi un pic. E de rău? îi spuse el lui Eve.

– Foarte. Peabody, află informații despre cea mai apropiată rudă a victimei.

– York, Sarifina. Mă ocup de asta.

– Mă voi duce acasă, începu Roarke să spună, apoi se opri. Care era numele?

– York, repetă Eve, Sarifina. Ceva îi făcu stomacul să tresară. Ai de gând să-mi spui că ai cunoscut-o.

– Douăzeci și ceva de ani, o brunetă atractivă? El se sprijini din nou de mașină când Eve încuviință dând din cap. Am angajat-o acum câteva luni pentru a conduce un club din Chelsea. Nu pot spune că am cunoscut-o, doar că era deșteaptă, plină de energie, capabilă. Cum a murit?

Înainte să poată răspundă, Peabody se întoarse.

– Mama este în Reno – adică în Nevada –, tatăl în Hawaii. Pariez că acolo este cald. Are o soră în oraș. Murray Hill. Au venit și datele de la Persoane Dispărute. Sora sa a dat-o ieri dispărută.

– Să ne ocupăm mai întâi de apartamentul victimei, apoi de club, apoi de ruda cea mai apropiată.

Roarke îi puse lui Eve mâna pe braț.

– Nu mi-ai spus cum a murit.

– Într-un mod cumplit. Aici nu este locul potrivit să-ți dau detalii. Pot să-ți fac rost de un mijloc de transport sau...

– Merg cu tine. A fost angajata mea, spuse el înainte ca ea să poată obiecta. Merg cu tine.

Ea nu obiectă. Ar fi fost o pierdere de timp și energie, iar ea înțelegea asta. Și din moment ce el era cu ea, îl va folosi.

– Dacă un angajat – mai ales unul aflat într-o poziție de conducere – nu apare la locul de muncă câteva zile la rând, ai fi anunțat?

– Nu neapărat. Făcu tot ce putu pentru a se așeza confortabil în spatele mașinii de poliție. Și cu siguranță că nu aș ști pe de rost ce program are, dar aș afla despre asta. Dacă a lipsit de la lucru, atunci cineva a înlocuit-o și, – sau – absența ei a fost raportată unui supraveghetor din ramura care ține de Divizia de Divertisment.

– Am nevoie de un nume.

– Îl vei avea.

– A fost dată dispărută ieri. Oricui i-ar fi fost repartizat cazul ar fi, sau ar fi trebuit să fi intervievat colegii de la club, vecinii, prietenii. Trebuie să facem legătura cu asta, Peabody.

– Voi verifica.

– Spune-mi, repetă Roarke, cum a murit.

– Morris va determina cauza morții.

– Eve.

Ea se uită în oglinda retrovizoare și-i întâlni privirea.

– Bine, îți pot spune cum s-a întâmplat sau ceva asemănător. A fost urmărită. Criminalul și-a alocat cât timp a avut nevoie pentru a-i observa și nota obiceiurile, rutina, felul în care ea călătorea, punctele ei vulnerabile – adică, să afle când va fi cel mai probabil singură și accesibilă. Când el ar fi fost

pregătit, ar fi prins-o. Cel mai probabil nu pe stradă. Ar avea propriul său vehicul pentru acest scop. Ar droga-o şi ar duce-o la al său... Ei îi spuneau atelierul său, îşi reaminti Eve... la locaţia pe care el a pregătit-o, cel mai probabil o casă. Odată ajuns acolo, fie o va ţine drogată până când va fi pregătit, fie – dacă ar fi fost prima – va începe.

– Prima?

– Da. Iar când el este gata, va porni ceasul. O va dezbrăca, o va lega. Modul său preferat de a lega este cu funia – dintr-o cânepă bună. Încălzeşte pielea prin frecare în timpul zbaterii. Ar folosi patru metode de tortură fizică, ca să nu mai vorbim de cea psihologică – care sunt căldura, frigul, unelte ascuţite şi unelte tocite. Va aplica aceste metode cu o violenţă crescândă. Va continua până ce, se poate specula asta, victima nu-i va mai oferi destulă stimulare, plăcere sau interes. Apoi îi va pune capăt zilelor tăind-o la încheieturi şi lăsând-o să sângereze. Post-mortem, îi va sculpta pe trup perioada de timp – în ore, minute şi secunde – în care a supravieţuit.

Urmă un lung moment de tăcere absolută.

– Cât timp? întrebă Roarke.

– Ea a fost puternică. Apoi el le spală. Le freacă folosind un săpun şi şampon de calitate. Credem că le înfăşoară în plastic, apoi le transportă la o locaţie pe care deja a cercetat-o şi a ales-o. Le aşază acolo, pe o haină curată şi albă. Le pune câte un inel de argint pe inelarul de la mâna stângă.

– Aşa-i, murmură Roarke în timp ce se uita pe geam. Îmi amintesc câte ceva despre asta. Am auzit câte ceva.

– Între unsprezece februarie şi douăzeci şi şase februarie 2051, el a răpit, torturat şi omorât patru femei în acest mod. Apoi s-a oprit. Doar s-a oprit. A dispărut luat de vânt. Eu am sperat că era în iad.

Acum Roarke înţelese de ce fusese ea imediat chemată de către comandant.

– Tu ai lucrat la aceste crime.

– Cu Feeney. El conducea ancheta. Eu eram detectiv, tocmai îmi luasem cel de-al doilea grad şi am lucrat la asta. Am format o unitate de forţă odată cu cea de-a doua crimă. Şi nu l-am prins niciodată.

Patru femei, se gândi Eve, cărora nu li se făcuse niciodată dreptate.

– Ieşea din nou la suprafaţă, ici şi colo, continuă ea. Două săptămâni, două şi jumătate – patru sau cinci femei. Apoi se dă la fund. Un an, un an şi jumătate. Acum s-a întors în New York, acolo unde credem că a început totul. Înapoi de unde a început, şi de data asta îl vom termina.

În sufrageria sa bine aranjată, cu sticla de şampanie pe care o deschidea în mod tradiţional pentru a sărbători sfârşitul unui proiect încununat de succes, bărbatul pe care presa l-a numit acum mult timp Mirele, se aşeză în faţa ecranului panoramic.

Era prea devreme, ştia asta, probabil mult prea devreme pentru orice fel de declaraţii. Se va face dimineaţă până ce ultima sa creaţie va fi descoperită. Dar nu putea rezista să nu verifice.

Câteva clipe, doar ca să vadă, îşi spuse, apoi se va bucura de şampanie ascultând nişte muzică. Poate

că Puccini, în onoarea... a fost nevoit să se oprească şi să gândească înainte de a-şi aminti numele ei. Sarifina, da. Ce nume frumos. Puccini pentru Sarifina. El chiar credea că ea va răspunde cel mai bine la Puccini.

A schimbat posturile şi a fost aproape imediat răsplătit. Încântat, se ridică, îşi încrucişă gleznele şi se pregăti să asculte ultimele sale recenzii.

Identificarea nu a fost dată publicităţii pentru ca cea mai apropiată rudă a victimei să fie anunţată. Deşi până acum nu avem nicio confirmare a faptului că femeia a fost omorâtă, participarea locotenentului Eve Dallas la locul crimei indică faptul că un act criminal este luat în considerare.

El aplaudă, încet, când faţa lui Eve apăru pe ecran.

– Iată-te, spuse el. Bună, din nou! Ce bine este, foarte bine să vezi vechi prieteni. De data asta, de data asta ne vom cunoaşte mult mai bine. Ridică paharul pentru a toasta. Ştiu că vei fi cea mai rafinată operă a mea.

2

Apartamentul Sarifinei avea un aer urban. Culorile puternice se reflectau prin vopsea şi materiale, având drept contrapunct negrul lucios al meselor şi rafturilor. Lucios şi vibrant, se gândi Eve. Şi uşor de întreţinut, ceea ce o duse cu gândul la o femeie care nu avea timp sau înclinaţie pentru a se agita fără rost.

Patul ei era făcut, acoperit cu o cuvertură roşie şi perne cu desene îndrăzneţe. În dulap avea o colecţie de haine retro. Din nou lucioase, simple şi totuşi având culori vibrante. Pantofii despre care Eve credea că sunt şi ei retro se aflau în cutii care-i protejau.

Avea grijă de ceea ce-i aparţinea.

– Ăsta este genul de echipament pe care-l purta la club? îl întrebă Eve pe Roarke.

– Da, exact. Este retro – tema anilor 1940. Era de aşteptat ca ea să se amestece în mulţime, să-i recunoască şi să-i întâmpine pe clienţii importanţi care vin regulat, să meargă pe la mese. Şi să facă parte din peisaj.

– Cred că asta ar fi făcut. Mai sunt şi unele haine de stradă moderne, două costume de genul celor de afaceri. Îi vom verifica aparatele electronice, adăugă ea, uitându-se la legătura de lângă pat. Să vedem dacă cumva a contactat-o. Nu este stilul său obişnuit, dar lucrurile se mai schimbă. Verifică-i legăturile, computerul. Avea birou la club?

– Da.

– Vom verifica şi lucrurile de acolo. Deschise un sertar de la biroul micuţ aflat sub fereastră. Nu este nicio agendă, planificator sau un aparat de buzunar. Probabil că le-a avut asupra ei. O geantă mare în dulap şi una din aia – cum le spui – genţi de oraş. Se potriveşte cu costumul şi cu hainele de stradă. Câteva genţi de seară. Vom vedea dacă sora ei ştie ce lipseşte.

– Şi un pic de lapte de soia în frigider, raportă Peabody în timp ce intra. A expirat miercuri. Câteva resturi de mâncare chinezească, care aş aprecia că se află acolo cam de o săptămână. Am găsit un cub memo.

Pebody îl ridică.

– O listă de cumpărături – chestii de la piaţă şi încă alte câteva lucruri. Mai este şi o poză de pus pe frigider cu ea şi cu un tip, dar nu mai era pe frigider. Era pusă cu faţa în jos în sertarul de la bucătărie, ceea ce-mi spune că este vorba de un recent fost prieten.

– Bine, hai să le punem în pungi şi să le etichetăm.

Eve se uită la dispozitivul de la încheietură. Era aproape unu dimineaţa. Dacă începeau să bată la uşi şi să trezească vecinii la această oră, îi va enerva pe oameni.

Oamenii enervaţi erau mult mai puţin dornici de a vorbi cu poliţiştii.

– Apoi vom merge la club.

Pentru că lui Roarke îi plăceau filmele vechi, mai ales cele alb-negru produse pe la jumătatea secolului trecut, Eve ştia câte ceva despre moda şi

muzica, despre cadenţa anilor 1940. Cel puţin aşa cum era descrisă de Hollywoodul de la acea vreme.

Intrând la Starlight la ora două dimineaţa, ea simţi că acum ştia cum ar putea fi să faci o tură cu maşina timpului.

Clubul era un cadru larg şi strălucitor, împărţit pe trei niveluri. La fiecare dintre ele se ajungea urcând pe un mic grup de scări late şi albe. Fiecare, chiar şi la această oră, era plin de oameni care stăteau la mese acoperite cu feţe de masă albe sau în separeuri cu perne argintii.

Personalul care servea, bărbaţii purtând costume de gală albe, femeile în rochii scurte şi negre, se mişcau de la o masă la alta aducând diverse băuturi pe tăvi. Clienţii permanenţi erau gătiţi în costume retro cu cravată neagră, rochii de seară lucioase de genul celor care se aflau în dulapul Sarifinei sau unele mai elaborate şi spumoase.

Eleganţa şi rafinamentul erau cuvintele-cheic, iar Eve era uşor surprinsă să vadă oameni care aveau în jur de douăzeci de ani, printre cei care, fără îndoială, îşi sărbătoriseră centenarul.

Muzica se auzea de la trupa aflată pe scena de un negru lucios. Sau poate că termenul „orchestră" era cel corect, se gândi ea, din moment ce erau cel puţin douăzeci de persoane cu instrumente cu coarde, trompete, un pian, tobe. Iar ritmul antrenant făcea cuplurile să se strângă în locul central al clubului. Ringul de dans.

Pătratele negre şi argintii sclipeau şi scânteiau sub luminile care licăreau din globul cu oglinzi care se roteau încet.

– Asta este în mod clar superclasă, comentă Peabody. Este super.

– Tot ce a fost vechi este iarăşi nou, spuse Roarke, uitându-se prin club. Vei vrea să vorbeşti cu directorul adjunct de aici, o anume Zela Wood.

– Ştii toate numele angajaţilor tăi pe dinafară? întrebă Eve.

– De fapt, nu. Am căutat în dosar. Numele, programul, poza din buletin. Şi... El îşi caută ţinta. Ah, da, aceea trebuie să fie Zela.

Eve îi urmări privirea. Uimitoarea femeie purta o rochie de un auriu-pal care strălucea în contrast cu pielea ei de culoarea cafelei bune şi tari. Părul ei lung, desfăcut şi ondulat îi cădea pe umeri, în jos, pe spate. Acoperea mult teren foarte repede, remarcă Eve, şi totuşi reuşea să înainteze ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume.

Era evident că l-a văzut şi l-a recunoscut pe şeful cel mare pentru că ochii ei – având aproape aceeaşi nuanţă ca şi rochia – erau fixaţi asupra lui. Degetele ei atingeau uşor balustrada argintie în timp ce cobora treptele spre ei.

– Doamnă Wood.

– Ce încântător. Îi oferi mâna şi un zâmbet uluitor. Voi cere să se aranjeze chiar acum o masă pentru dumneavoastră şi pentru oaspeţii dumneavoastră.

– Nu vrem o masă. Eve atrase privirea lui Zela asupra ei. Hai să vă vedem biroul.

– Desigur, spuse Zela fără să clipească. Dacă doriţi să mă urmaţi.

– Soţia mea, spuse Roarke şi primi o încruntătură din partea lui Eve, locotenentul Dallas şi partenera sa, detectiv Peabody. Trebuie să vorbim, Zela.

– Da, desigur. Vocea ei rămase la fel de moale ca frişca care se putea turna peste o cafea tare şi neagră. Dar în ochii ei apăru îngrijorarea.

Îi conduse pe lângă garderobă, pe lângă uşile argintii ale toaletelor, apoi folosi un cod de acces pentru un ascensor privat.

Câteva clipe mai târziu, intrară în secolul douăzeci şi unu.

Încăperea era mobilată simplu, eficient şi oglindea domeniul afacerilor. Numai afaceri. Ecranele de pe pereţi etalau clubul, diferite zone ale sale – care includeau bucătăria, pivniţa de vinuri şi o zonă de depozitare a băuturii. Pe birou se afla un multi-link, un computer şi o tavă cu discuri cu fişiere.

– Vă pot oferi ceva de băut? începu Zela.

– Nu, mulţumesc. O cunoşti pe Sarifina York?

– Da, desigur. Îngrijorarea se accentuă. S-a întâmplat ceva rău?

– Când ai văzut-o ultima dată?

– Luni. Am luat ceaiul de luni unde am discutat despre clienţii noştri mai vechi. Sarifina se ocupă de aceştia, are un talent în ceea ce-i priveşte. Luni are program de la unu la şapte, iar eu preiau tura de noapte. A plecat în jur de ora opt, cred că cu puţin înainte de opt. Am întrebat pentru că miercuri nu a apărut. Zela se uită la Roarke, dându-şi părul pe spate. În zilele de marţi are liber noaptea, dar miercuri nu a venit. I-am ţinut locul. Am crezut...

Zela începu să se joace cu colierul pe care-l purta, trecându-şi degetele peste pietrele sclipitoare şi transparente.

– Rupsese relaţia cu un bărbat cu care se întâlnea şi era demoralizată. Am crezut că s-au împăcat.

– A mai lipsit şi înainte de la lucru fără să anunţe? întrebă Eve.

– Nu.

– Spui asta pentru a o acoperi?

– Nu. Nu. Sari nu a lipsit niciodată. Acum privirea lui Zela se opri asupra chipului lui Roarke. Nu a lipsit niciodată şi de aceea i-am ţinut iniţial locul. Îi place foarte mult să lucreze aici şi este minunată în ceea ce face.

– Am înţeles şi apreciez faptul că ţii locul unei prietene şi colege, Zela, îi spuse Roarke.

– Mulţumesc. Când nu a apărut joi şi când nu am putut să dau de ea, ei bine, nu sunt sigură dacă eram supărată sau îngrijorată. În realitate cred că puţin din amândouă, aşa că am contactat-o pe sora ei. Sari o avea pe sora sa trecută ca persoană de contact. Nu am contactat biroul dumneavoastră, domnule. Nu am vrut să-i fac probleme. Dar are probleme, nu-i aşa? Sunteţi aici pentru că i s-a întâmplat ceva.

Va fi o lovitură dură, iar Eve ştia asta. Mereu era o lovitură sub centură.

– Îmi pare rău să-ţi spun, dar Sarifina este moartă.

– Ea este... ce? Ce ai spus?

– Ar trebui să te aşezi, Zela. Luând-o de braţ, Roarke o împinse uşor spre scaun.

– Ai spus... ea este moartă? A avut vreun accident? Cum... Acei ochi de un auriu-pal sclipeau umezi şi şocaţi.

– A fost omorâtă. Îmi pare rău. Eraţi prietene?

– Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Când? Cum? Nu înţeleg.

– Cercetăm asta, doamnă Wood.

Eve se uită din scurt la Roarke în timp ce el se îndrepta spre un panou din perete, deschizându-l şi alegând o sticlă cu coniac din sortimentele de băuturi alcoolice.

– Îmi poţi spune dacă cineva a deranjat-o sau părea a fi neobişnuit de interesat de ea?

– Nu. Nu. Vreau să spun, mulţi oameni erau interesaţi de ea. Este genul de persoană care atrage privirile oamenilor. Nu înţeleg.

– S-a plâns de faptul că cineva o deranja sau că o făcea să nu se simtă în largul ei?

– Nu.

– Bea un pic din asta. Roarke puse un pahar cu coniac în mâna lui Zela.

– A venit cineva care să întrebe de ea?

– Doar în seara asta, acum câteva ore, un detectiv de la poliţie. A spus, mi-a spus că sora lui Sari a dat-o dispărută. Şi eu am crezut... Ea izbucni acum în lacrimi. Chiar am crezut că sora lui Sari exagerează. Am fost un pic îngrijorată, un pic, pentru că am crezut că s-a întors la fostul şi că el a convins-o să renunţe la slujbă. Asta era problema. Zela continuă în timp ce-şi ştergea o lacrimă de pe obraz. Lui nu-i plăcea faptul că ea lucra aici pentru că asta-i răpea mai toate nopţile.

De data asta acei ochi umezi se măriră.

– A rănit-o? Oh, Dumnezeule!

– Crezi că era genul care ar fi făcut aşa ceva?

– Nu. Nu, nu. Era un plângăcios, asta am crezut. Pasiv-agresiv şi un pic cam nemernic. Nu am crezut niciodată că-i va face rău. Nu în acest fel.

– În acest moment, nu avem niciun motiv să credem că a fost el. Îmi poţi da numele şi adresa lui?

– Da. Sigur.

– Mai ai discurile de la securitate, de luni?

– Da. Le păstrăm timp de o săptămână.

– Voi avea nevoie de ele. Voi lua şi discurile de sâmbăta şi de duminica trecută. Luni, ea a plecat singură?

– Nu am văzut-o plecând. Ceea ce vreau să spun este că am venit aici pe la opt fără un sfert, iar ea tocmai îşi punea haina. I-am spus ceva de genul: „Deci, nu te mai saturi de locul acesta?", iar ea a râs. Voia să pună la punct nişte acte. Am discutat câteva minute, în mare despre cumpărături. A spus că ne vedem miercuri şi eu am spus... am spus... „Să ai o zi liberă plăcută". Apoi a ieşit din birou, iar eu m-am aşezat pentru a face o verificare rapidă a ultimelor rezervări. Am presupus că va pleca direct. Nu a menţionat deloc cum că ar fi cu cineva.

– În regulă. Aş fi recunoscătoare dacă mi-ai putea aduce acele discuri şi informaţiile despre bărbatul cu care se vedea.

– Da. Zela se ridică în picioare. Pot face ceva? Nu ştiu ce ar trebui să fac. Sora ei? Să o contactez pe sora ei?

– Ne vom ocupa noi de asta.

*

Când bate cineva la uşă în mijlocul nopţii, majoritatea oamenilor ştiu, presimt, că nu vor fi veşti bune.

Când Jaycee York a deschis uşa, Eve putu deja să vadă groaza. Chiar şi când se uita fix în ochii lui Eve, înainte să fi rostit vreun cuvânt, Eve văzu cum mâhnirea ia locul groazei.

– Sari. Oh, nu! Oh, nu!

– Doamnă York, putem intra?

– Aţi găsit-o. Dar...

– Ar trebui să mergem înăuntru, doamnă York. Peabody o luă pe Jaycee de braţ. Ar trebui să ne aşezăm.

– Va fi rău. Va fi foarte rău, foarte rău. Vreţi, vă rog, să spuneţi repede?

– Sora dumneavoastră este moartă, doamnă York. Ţinând încă mâna pe braţul lui Jaycee, Peabody simţi tremurul. Ne pare foarte rău pentru pierderea suferită.

– Am ştiut, aşa cred. Am ştiut din momentul în care m-au sunat de la club. Am ştiut că i s-a întâmplat ceva groaznic.

Peabody o îndrumă pe Jaycee spre un scaun din sufragerie. Multe lucruri răvăşite, remarcă Eve, lucruri care arătau că o familie locuia acolo. Erau fotografii ale unor băieţi tineri, a unui bărbat care râdea, a victimei.

Mai erau şi câteva cuverturi colorate, multe perne puse pe jos care arătau a fi foarte des folosite.

– Soțul dumneavoastră este acasă, doamnă York? întrebă Eve. Vreți să-l chemăm noi?

– El nu este... Clint a dus băieții în Arizona. La... la Sedona. O săptămână. Este o tabără școlară. Jaycee se uită prin încăpere de parcă se aștepta să-i vadă acolo. Ei au plecat în tabără, iar eu nu. Nu am mers în tabără și am de lucru. Și ar fi fost frumos, m-am gândit eu, să am o săptămână singură acasă. Nu i-am sunat. Nu le-am spus pentru că și-ar fi făcut griji. De ce să-i îngrijorez când totul va fi bine? Mi-am tot spus că totul va fi bine. Dar nu este. Nu este.

Își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

Eve o catalogă ca fiind mai mare cu un deceniu decât sora ei. Părul ei era scurt și blond, ochii ei pustiiți erau de un albastru de vară.

– Am sunat la poliție, suspină ea. Când mi-au spus că nu a venit la lucru, am sunat. Iar ei au spus să completez un formular. Un formular la Persoane Dispărute. Ea închise ochii. Ce s-a întâmplat cu Sari? Ce s-a întâmplat cu sora mea?

În fața scaunului se afla un divan. Eve se așeză pe el astfel încât ele să stea față în față.

– Îmi pare rău. A fost ucisă.

Pata de culoare dată de lacrimile ei dispăru complet, obrajii ei devenind șocant de albi.

– Au spus – am auzit –, au spus că au găsit o femeie în această seară, în parcul East River. Numele ei nu va fi dezvăluit, au spus ei, până ce nu va fi anunțată o rudă apropiată. Eu sunt o rudă apropiată. Jaycee își apăsă buzele cu mâna. M-am gândit: „Nu,

nu, asta nu este Sari. Sari nu locuiește în partea de est". Dar am tot așteptat ca cineva să bată la ușă. Și ați făcut-o.

– Erați apropiate, tu și sora ta.

– Eu... eu nu pot. Nu pot.

– Vă voi aduce niște apă, doamnă York. Peabody atinse cu mâna umărul lui Joycee. Este în regulă dacă mă duc în bucătărie să vă aduc niște apă?

Joycee încuviință dând din cap în timp ce se uita fix la Eve.

– Era păpușica mea. Mama mea a murit când eram foarte mică, iar câțiva ani mai târziu tatăl meu s-a recăsătorit. Au avut-o pe Sari. Sarifina. Era atât de frumoasă, ca o păpușă. O iubeam.

– V-ar fi spus dacă ar fi deranjat-o cineva? Dacă ceva o îngrijora sau o neliniștea?

– Da. Vorbeam mereu. Își iubea slujba. Era atât de bună în ceea ce făcea, și o făcea fericită. Dar asta era o problemă pentru Cal. Bărbatul cu care se vedea în ultimele luni. Faptul că lucra noaptea și nu-și putea petrece timpul cu el. Era atât de furios și rănit încât i-a dat un ultimatum. Că trebuia să renunțe la slujbă sau se vor despărți. Așa că s-au despărțit. Îi era mai bine fără el.

– De ce?

– Nu este destul de bun pentru ea. Și astea nu sunt doar cuvintele unei surori. Ea se opri și luă apa pe care i-o oferea Peabody. Mulțumesc. Mulțumesc. Nu era destul de bun – era egoist și nu-i plăcea faptul că ea câștiga mai mulți bani decât el. Ea știa asta, recunoștea asta și era gata să meargă mai departe. Și

totuşi, era tristă din această cauză. Lui Sari nu-i place să piardă. Nu credeţi... Credeţi că Cal i-a făcut rău?

– Tu crezi asta?

– Nu. Jaycee bău, respiră încet şi mai luă o sorbitură mică. Nu m-aş fi gândit la asta. Nu mi-a trecut niciodată prin minte. De ce ar face-o? Nu o iubea, spuse liniştită Jaycee. Şi era mult mai interesat de el însuşi ca să se antreneze destul de mult pentru... Trebuie să o văd. Trebuie să o văd pe Sari.

– Vom aranja asta. Când ai văzut-o ultima dată?

– Duminica trecută, după-amiaza. Înainte ca Clint şi băieţii să plece. A trecut pe aici să-şi ia la revedere. Era atât de plină de viaţă, de energie. Ne-am făcut planuri să mergem sâmbătă la cumpărături – mâine. Băieţii mei se întorc acasă abia duminică pentru că-şi mai iau o zi de joacă înainte de a veni acasă. Eu şi Sari urma să mergem la cumpărături şi să luăm prânzul. Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Cum a murit? Cum a murit copila mea?

– Încă mai investigăm, doamnă York. Imediat ce vă pot da detalii, o voi face. Nu o va face, se gândi Eve, nu-i va spune bietei femei ce s-a întâmplat cu sora ei, nu atâta timp cât nu avea pe nimeni care să o sprijine. Putem lua legătura cu soţul dumneavoastră. Vreţi să se întoarcă împreună cu fiii dumneavoastră acasă?

– Da. Da, vreau să se întoarcă acasă.

– Între timp, vreţi să sunăm pe cineva, un vecin, un prieten care să stea cu dumneavoastră?

– Nu ştiu. Nu...

– Doamnă York, spuse Peabody cu blândeţe. Nu trebuie să fiţi singură acum. Lăsaţi-ne să sunăm un prieten pentru a vă fi alături acum.

– Lib. O puteţi suna pe Lib? Ea va veni.

Când ajunseră afară, Roarke respiră prelung.

– M-am întrebat adesea cum faci ceea ce faci, privind moartea, cercetând cu atâta hotărâre minţile celor care o provoacă. Dar îmi pot imagina, luând în considerare ceea ce li s-a făcut celor care au fost lăsaţi în urmă, simţind – aşa cum o faci tu – durerea lor – asta te distruge mult mai mult decât restul. Îi mângâie mâna lui Eve. Nu i-ai spus ce i s-a întâmplat surorii ei. Îi oferi timp să treacă de prima etapă a durerii.

– Nu ştiu dacă i-am făcut vreo favoare. Asta o va face bucăţele. Mai bine aş fi făcut-o acum când deja este distrusă.

– Ai procedat corect, spuse Peabody. O arc pe prietena ei, dar va avea nevoie de familia ei. Vor avea nevoie unul de celălalt ca să treacă peste asta.

– Ei bine. Mergem să vedem ce ne poate spune Morris. Ascultă. Se întoarse spre Roarke. Voi lua legătura cu tine imediat ce pot.

– Aş vrea să merg cu voi.

– Este deja – cam cât? – trecut de patru dimineaţa. Nu vrei să mergi la morgă.

– O clipă, îi murmură el lui Peabody şi luând-o pe Eve de mână o trase deoparte. Aş vrea să particip la asta. Aş vrea să mă laşi să o fac.

– Îţi pot spune tot ce aflăm de la Morris, iar tu poţi dormi un pic. Dar, continuă ea înainte ca el să

poată vorbi, nu este acelaşi lucru. Vreau să-mi spui că nu te simţi responsabil pentru asta.

El se uită înapoi, la apartamentul surorii, gândindu-se la tristeţea care domnea acum acolo.

– Nu este moartă pentru că eu am angajat-o. Nu sunt chiar atât de vanitos. Cu toate acestea, vreau să particip şi eu.

– Bine. Conduci tu. Va trebui să ne oprim undeva pe drum. Trebuie să discut cu Feeney.

El fusese antrenorul, profesorul şi partenerul ei. Fusese, deşi niciunul dintre ei nu vorbea despre asta, bărbatul care-i ţinuse loc de tată în mai multe feluri care contau. O scosese din mulţime pe vremea când ea încă mai purta uniformă. Ea nu-l întrebase niciodată pe Feeney ce văzuse de-l convinsese să-şi asume responsabilitatea unei uniforme verzi. Ea ştia doar că făcând astfel, el schimbase totul.

Fără el ar fi fost o bună poliţistă. Ar fi devenit detectiv prin propriile sale forţe, prin implicarea şi aptitudinea ei. Şi poate că, în cele din urmă, ar fi avut rangul pe care-l avea acum.

Dar nu ar fi fost aceeaşi poliţistă fără el.

Când el îşi câştigase dungile de pe epoleţi, solicitase să fie mutat la Divizia Electronică a Detectivilor. Munca electronică fusese mereu specialitatea şi pasiunea lui, aşa că cererea sa pentru Divizia Electronică a Detectivilor fusese una firească.

Îşi reaminti că fusese un pic enervată că el se mutase de la Omucideri. Iar în primele luni îi lipsise să-l vadă, să lucreze, să vorbească în fiecare zi cu el, era ca şi cum i-ar fi lipsit propria mână.

Putea amâna asta pentru dimineaţă – cel puţin pentru o oră decentă a dimineţii. Dar ştia că dacă rolurile ar fi fost inversate ar fi vrut ca el să bată la uşă.

Ar fi fost al naibii de supărată dacă nu ar fi bătut la uşă.

Când el răspunse avea o faţă somnoroasă, făcându-l să pară şi mai de-al casei decât de obicei. Părul său, un amestec de roşcat cu fire argintii, stătea ridicat. Era ca şi cum aerul din jurul său fusese deodată ionizat.

Şi chiar dacă purta un halat uzat, purpuriu, ochii lui erau cei ai unui poliţist.

– Cine a murit?

– Trebuie să vorbesc cu tine despre asta, îi spuse Eve. Dar mai mult despre cum, decât despre cine.

– Bine. El îşi frecă maxilarul, iar Eve putu auzi cum degetele sale scărpinau barba crescută peste noapte. Mai bine aţi intra. Soţia doarme. Să mergem în bucătărie. Am nevoie de cafea.

Era un loc primitor. Se simţea că aici locuia cineva, se gândi Eve, aşa cum fusese şi la Jaycee, dacă mai adăugai o decadă sau două. Copiii lui Feeney erau deja mari şi acum avea nepoţi. Eve nu era niciodată sigură de numărul lor. Dar era destul loc pentru a mânca în bucătărie, la o masă lungă pentru a-i găzdui pe toţi.

Feeney aduse cafeaua, târându-şi picioarele în nişte papuci pe care Eve îşi putea paria salariul pe o lună că erau un cadou de Crăciun.

În mijlocul mesei era o vază cu o formă ciudată cu dungi colorate în roşu şi portocaliu. Opera doamnei Feeney, stabili Eve. Soţia avea o slăbiciune pentru diverse meşteşuguri şi mereu făcea câte ceva. Adesea erau lucruri greu de identificat.

– Am prins un caz, începu Eve. Victima este femeie, brunetă, are douăzeci şi, treizeci de ani, am găsit-o goală în parcul East River.

– Da, am văzut reportajul pe ecran.

– Găsită goală. Torturată. Urme de arsuri, vânătăi, tăieturi, înţepături. Încheieturile ei au fost tăiate.

– La dracu'!

Da, deja îşi dăduse seama, remarcă Eve.

– Victima avea un inel de argint pe cel de-al treilea deget de la mâna stângă.

– De cât timp? a vrut Feeney să ştie. Cât a rezistat? Care a fost perioada de timp pe care a scrijelit-o în ea?

– Optzeci şi cinci de ore, douăsprezece minute, treizeci şi opt de secunde.

– La dracu'! spuse el din nou. Nenorocitul naibii! Feeney îşi strânse pumnul şi începu a lovi uşor şi constant în masă. De data asta nu mai scapă, Dallas. De data asta nu mai scapă de noi. Deja o are la el pe cea de-a doua.

– Da. Eve încuviinţă dând din cap. Mi-am imaginat că deja o are pe cea de-a doua.

Feeney îşi sprijini coatele de masă şi-şi trecu degetele prin păr.

– Trebuie să cercetăm tot ceea ce am avut acum nouă ani, toate datele pe care le avem despre el de când a început să lucreze. Creează acum o unitate specială. Nu vom mai aştepta să apară şi cel de-al doilea cadavru. Ai descoperit ceva la locul faptei?

– Până acum, doar cadavrul, inelul şi cearşaful. Îţi voi da o copie a dosarelor. Acum mă îndrept spre morgă să văd ce are Morris de spus. Va trebui să te îmbraci, doar dacă nu cumva, zilele astea, porţi haine purpurii uzate la lucru.

El se uită în jos şi dădu din cap.

– Dacă l-ai vedea pe cel pe care soţia mi l-a luat de Crăciun, ai înţelege de ce-l mai port încă pe acesta. Se ridică în picioare. Uite cum facem. Voi plecaţi acum şi ne întâlnim la morgă. Oricum voi avea nevoie de propriul meu mijloc de transport.

– În regulă.

– Dallas.

În acel moment Roarke realiză că el şi Peabody nici nu existau. Ei pur şi simplu nu făceau parte din realitatea celor doi.

– Trebuie să găsim ce ne-a scăpat, îi spuse Feeney lui Eve. Ceea ce le-a scăpat tuturor. Mereu există ceva. O piesă, un pas, un gând. De data asta nu-l mai putem lăsa să scape.

– Nu o vom face.

Roarke mai fusese la morgă. Se întrebă dacă nu cumva faianţa albă din galeriile din acest loc nu avea menirea de a înlocui lumina naturală. Sau dacă nu cumva fusese aleasă ca un fel de acceptare a rigidităţii.

Se auzea şi ecoul – sunetul făcut de cizmele lor în timp ce mergeau, repetat iar şi iar. Şi mai multă linişte, presupuse el, pentru că angajaţii erau în tura cimitirului, ca să spunem aşa.

Abia începuse să se crape de ziuă, iar el putea vedea că noaptea cea lungă o afectase un pic pe Peabody, lăsând cearcăne sub ochii ei închişi la culoare. Dar nu şi pe Eve, nu încă. Oboseala va apărea rapid şi o va înăbuşi – mereu era aşa. Dar pentru moment funcţiona pe baza datoriei, a scopului în sine şi a unei furii profunde, pe care el nu era sigur că ea o recunoştea ca fiind combustibilul vital.

Eve se opri în faţa uşilor camerei de autopsie.

– Trebuie să o vezi? îl întrebă ea.

– Da. Vreau să fiu cumva de ajutor, iar pentru asta, trebuie să înţeleg. Am mai văzut moartea şi înainte.

– Nu aşa.

Ea intră.

Morris era înăuntru. Se schimbase, observă ea, în pantaloni de trening gri şi pantofi negri cu argintiu pe care ea-şi imagină că le păstra în clădire pentru a-şi face exerciţiile. El se aşeză pentru un moment, pe un scaun de fier, bând ceva dens şi maro dintr-un pahar.

– Ah, companie. Un cocteil de proteine?

– Chiar nu vreau aşa ceva, spuse Eve.

– Are un gust mai bun decât arată. Şi-şi face efectul. Roarke, îmi pare bine să te văd, chiar şi în aceste circumstanţe.

– Şi mie.

– Victima a lucrat pentru Roarke, spuse Eve.

– Îmi pare foarte rău.

– Abia o cunoşteam. Dar...

– Da, dar... Morris puse deoparte cocteilul şi se ridică în picioare. Regret că am ajuns să o cunoaştem cu toţii mult prea bine acum.

– Conducea unul dintre cluburile lui Roarke. Starlight din Chelsea?

– Este al tău? Morris zâmbi un pic. Am dus acolo un prieten, acum câteva săptămâni. Este o excursie distractivă înapoi într-o perioadă intrigantă.

– Feeney este pe drum încoace.

Morris îşi mută privirea spre Eve.

– Înţeleg. Noi trei am fost cei care ne-am ocupat de primele victime data trecută. Îţi mai aminteşti?

– Da, îmi amintesc.

– Numele ei era Corrine, Corrine Dagby.

– În vârstă de douăzeci şi nouă de ani, confirmă Eve. Vindea pantofi într-un butic de la periferie. Îi plăcea să se distreze. A durat douăzeci şi şase de ore, zece minute, cincizeci şi opt de secunde.

Morris încuviinţă dând din cap.

– Îţi mai aminteşti ce ai spus când stăteam aici, pe atunci?

– Nu, nu chiar.

– Eu da. Ai spus: „O să vrea mai mult de atât". Şi ai avut dreptate. Am aflat că voia mai mult de atât. Să-l aşteptăm pe Feeney?

– Îl vom pune la curent.

– În regulă. Morris traversă încăperea.

Roarke se uită, apoi se dădu înapoi.

Mai văzuse moartea însângerată, vicioasă, violentă, inutilă şi teribilă. Dar văzu că încă o dată Eve avea dreptate.

El nu mai văzuse aşa ceva.

3

Atâtea răni, se gândi el, şi toate curăţate. Cumva ar fi fost mai puţin oribil dacă ar fi fost sânge. Sângele ar fi fost o dovadă cum că acolo ar fi fost cândva viaţă.

Dar asta... această femeie pe care el şi-o amintea atât de plină de viaţă şi energie arăta ca o biată păpuşă, sfâşiată şi făcută bucăţi de un copil rău.

– O lucrare curată, declară Eve şi făcu ca privirea lui Roarke să se îndrepte repede spre ea.

El începu să vorbească pentru a se mai elibera de o parte din oroarea pe care o simţea. Dar îi văzu chipul, văzu furia care acum era pe cale să iasă la suprafaţă şi totuşi vocea ei era calmă. Mai văzu şi compasiunea. Avea o asemenea compasiune în interiorul ei încât adesea el se întreba cum de putea duce o asemenea greutate.

Aşa că el nu spuse nimic.

– Este foarte meticulos. Morris porni computerul înainte de a-i oferi lui Eve nişte microochelari. Vezi aceste răni de pe picioare? Lungi, subţiri, superficiale.

– Probabil un bisturiu, sau vârful unui cuţit foarte ascuţit.

Deşi rănile erau expuse şi optimizate pe ecran, Eve se aplecă să le studieze prin ochelarii de protecţie.

– Şi precise. Ori a fost drogată, ori a ţinut-o legată într-o asemenea poziţie încât ea nu a putut să se zbată destul de mult pentru a putea face deosebirea.

– Care dintre teorii primeşte votul tău? întrebă Morris.

– Legarea. Care mai este farmecul dacă nu este conştientă de ce-i face, dacă nu poate simţi pe deplin? De-a lungul acestei părţi sunt arsuri mici. Eve întoarse braţul stâng al victimei. Aici, la încheietura cotului, iar cu exactitate, dar o bucată din piele este arsă pe margini. Flăcări? Nu un laser, ci un foc viu?

– Înclin să fiu de acord. Alte arsuri mi se par a fi făcute cu laserul. Şi acolo, în interiorul coapsei, unde sunt diferite pete de culoare? Frig extrem.

– Da. Vânătăile – nu au fost sfâşiate şi nici răzuite. O ustensilă netedă.

– Un baston învelit în piele. Roarke studie el însuşi vânătăile. Un baston de modă veche ar învineţi în acest fel. Pielea este eficace dacă-ţi poţi permite costul ei. Umplută cu nisip obişnuit, îşi face treaba.

– Sunt din nou de acord. Avem şi înţepăturile, continuă Morris. Care au o formă circulară aici, aici şi aici. Ecranul sclipi arătând imagini de aproape cu dosul mâinii drepte, călcâiul piciorului stâng şi fesa stângă. Douăzeci de minute de înţepături, în exact acest tipar.

– Ca şi cum ar fi ace, cugetă Eve. Un fel de unealtă... El ar fi putut... Îi îndoi mâna dreaptă, o

aşează pe călcâiul piciorului stâng, apoi pe fesa stângă. Asta este ceva nou. Nu aveam asemenea tipare de răni la dosar.

– Este un nenorocit inventiv, adăugă Peabody. Morris, pot să iau o sticlă cu apă?

– Serveşte-te.

– Ai nevoie de aer, îi spuse Eve fără să se uite la ea. Du-te afară.

– Doar apă.

– Acest tipar s-ar putea să fie nou, continuă Eve, dar restul este la fel. Mai creativ, poate, un pic mai răbdător. Dacă faci ceva de destul de mult timp, devii mai priceput. Rănile mai lungi, mai adânci se află de-a lungul coastelor, peste sâni. Zonele cu arsuri mai mari şi vânătăi mai adânci sunt în sus pe gambe.

– Creşterea treptată a durerii. Vrea ca asta să dureze. Sunt tăieturi şi arsuri pe faţă. Acolo nu există vânătăi. Stoarce-o de energie şi poate-şi va pierde cunoştinţa. Nu ar vrea una ca asta.

Uşile se deschiseră larg. Feeney intră şi veni direct spre masă. Privi în jos.

– Ah, la naiba! a fost tot ce a spus.

– Avem un nou tip de rană. Un tipar circular de înţepături. Vezi ce crezi despre asta.

Eve se aplecă peste faţa distrusă, fără să clipească în spatele ochelarilor de protecţie.

– Aici nu există vânătăi care să indice că a legat-o la gură – sau nu destul de tare. Nimic care să-i fi lăsat urme pe piele. Trebuie că are un loc foarte, foarte privat. Aşa că ea poate ţipa. Rezultatul toxicologic a ajuns?

– Da, chiar înainte să veniţi. Există urme în sânge ale unui sedativ standard. Abia înregistrat. A fost trează şi conştientă tot timpul.

– Acelaşi mod de operare. O adoarme cât timp el este ocupat cu alte treburi.

– Mai există şi urme de apă şi proteine în sistemul ei. Cei de la laborator vor confirma, dar...

– Îi place să le dea destui nutritivi pentru a le face să reziste, spuse Feeney.

Eve încuviinţă dând din cap.

– Îmi amintesc. Apoi sfârşesc în acest fel.

Ea ridică mâna victimei şi o întoarse cu încheietura în sus.

– Tăietură în formă de cruce, dar nu prea adâncă. Va sângera, dar îi va lua ceva timp. Adaugă asta la ceas.

– Cred, având în vedere cât sânge a pierdut şi trauma suferită, două ore. Trei ore cel mult. Şi-a pierdut cunoştinţa înainte să se termine.

– Vreo urmă din ceea ce a folosit ca să o spelc?

– Da. În rănile din scalp şi în înţepăturile de sub unghii. Am trimis la laborator.

– Trimite şi nişte resturi de piele, nişte păr. Vreau să văd ce fel de apă este. Apă din oraş? Din suburbii?

– Mă voi ocupa de asta.

– El va reîncepe în orice clipă. Feeney se uită la Eve în timp ce aceasta îşi scotea ochelarii de protecţie. Probabil că a ales-o şi pe cea de-a treia.

– Da. Mă voi duce să vorbesc cu comandantul. Pentru moment găseşti câţiva dintre cei mai buni oameni ai tăi. Vreau ca ei să verifice şi să analizeze

datele cum le primim, să verifice probabilitățile. Primul ajuns la fața locului a fost fiul lui Gil Newkirk.

– Nenorocitul!

– Da. Ai dat de Newkirk senior? A ieşit de la unu-şapte, la fel şi fiul său. Îl voi aduce pe fiu alături de ceilalți ofițeri în unitatea de forță, dacă locotenentul său nu are ceva de obiectat.

– Cine este locotenentul său?

– Groham.

– Îl cunosc, îi spuse Feeney. Mă ocup eu de asta.

– Bine. Eve verifică ceasul, făcând calcule. Peabody, reține o sală de conferințe şi o vreau pe toată durata cazului. Dacă comentează ceva, aruncă-i la Whitney. Ne vom întâlni acolo pentru prima întrevedere la, oh, nouă.

În timp ce se îndreptau spre ieşire, Eve îi aruncă o privire lui Roarke.

– Bănuiesc că vrei să rămâi la întâlnire.

– Bănuieşti corect.

– Va trebui să clarific asta cu Whitney.

– În regulă.

– Ia volanul în primire. Voi vedea ce pot face.

Ea sună, fără a fi surprinsă să-l găsească deja pe Whitney la birou.

– Domnule, ne îndreptăm acum spre sediul central, venind de la morgă. Vom rezerva o sală de conferințe.

– Am rezervat sala A, spuse Peabody de pe bancheta din spate.

– Sala de conferințe A, transmise Eve. Planific prima întrevedere pentru ora nouă.

– Voi fi acolo. La fel şi şeful Tibble.

– Da, domnule. L-am adus şi pe căpitanul Feeney din moment ce am lucrat împreună la ancheta precedentă. L-am rugat să mai aducă doi oameni pentru a verifica datele. Aş vrea ca ofițerul Newkirk să facă parte din unitatea de intervenție, ca fiind din partea polițiştilor în uniformă pentru că a fost primul care a ajuns la fața locului şi pentru că este fiul ofițerului care a fost implicat în investigația precedentă.

– Voi rezolva asta pentru tine.

– Domnule, Feeney se ocupă de asta. Vreau încă patru oameni. Baxter, Trueheart, Jenkinson şi Powell. Voi redistribui orice cazuri de care se ocupă în prezent. Am nevoie ca ei să fie liberi pentru asta.

– Este alegerea ta, locotenente, dar Trueheart este consilier, nu detectiv şi nu are o experiență vastă.

– Poate lucra fără pauză, domnule, şi are un ochi excelent. Baxter l-a mai pregătit.

– Am încredere în judecata ta.

– Mulțumesc. Voi avea nevoie de doctorul Mira pentru a revizui şi, posibil, pentru a aduce la zi profilul şi ne-ar prinde bine un expert consultant, civil.

Whitney nu spuse nimic timp de cinci secunde lungi.

– Vrei să-l implici pe Roarke în asta, Dallas?

– Victima a fost angajata lui. Relațiile lui pot deschide unele uşi în timpul investigației şi a interviurilor. Pe lângă asta, comandante, are acces la un echipament mult mai bun decât cel al poliției din New York. Poate vom avea nevoie de el.

– Din nou, este decizia ta, judecata ta.

– Da, domnule.

Se crăpa de ziua când Roarke intră în garajul de la sediul central.

– Am ajuns la sediu, domnule. Voi fi gata la ora nouă fix.

– Voi lua legătura cu doctorul Mira şi cu şeful.

Eve stătu liniştită o clipă când Roarke trase în locul ei de parcare. În spate, Peabody sforăia uşurel, un sforăit ca de doamnă.

– Ştii câte ceva despre tortură, spuse ea după un timp.

– Da, ştiu.

– Şi cunoşti oameni care cunosc oameni.

– Adevărat.

– La asta vreau să te gândeşti. Iar dacă ai vreo cunoştinţă care poate adăuga ceva la datele existente, vreau să te foloseşti de asta. Are ustensile şi un atelier. Ar trebui să fie bine asamblat, bine echipat. Cred că are şi jucării electronice. Să monitorizeze pulsul victimelor, poate şi undele creierului. Camere video, sistem audio. Mie mi se pare că vrea să privească şi nu poţi privi şi lucra. Nu atunci când eşti atât de concentrat.

– Orice ai nevoie de la mine.

Ea dădu din cap, apoi se întoarse şi-i scuturâ genunchiul lui Peabody.

– Eh? Ce? Peabody tresări, se îndreptă şi clipi. Mă gândeam.

– Da, şi eu salivez şi sforăi mereu când sunt pierdută în gânduri.

– Salivez? Jignită, Peabody îşi şterse gura. Nu salivam.

– Ai o oră să dormi.

– Nu, sunt bine. Peabody coborî din maşină, clipi făcând ochii mari ca şi cum ar fi vrut să arate că era vigilentă. Doar am aţipit pentru o clipă.

– O oră, iar Eve păşi spre lift. Accept-o, apoi te prezinţi în sala de conferinţe. Am nevoie să mă ajuţi să o aranjez.

– Nu trebuie să te enervezi doar pentru că am aţipit câteva minute.

– Dacă eram nervoasă ţi-aş fi dat una în loc să-ţi ofer o oră de relaş. Şi nu vrei să te certi cu mine când am o aşa poftă de cafea. Ia-ţi o oră liberă. Vei avea nevoie de ea.

Când uşile se deschiseră, Eve intră împreună cu Roarke, apoi se întoarse şi îndreptă un deget spre faţa îmbufnată a lui Peabody.

– Acea oră începe de acum.

Roarke aşteptă până ce uşile se închiseră.

– Şi ţie ţi-ar fi de folos o oră.

– Mai mult mi-ar fi de folos o cafea.

– Şi mâncare.

Ea-şi ridică privirea spre el.

– Dacă începi să mă baţi la cap cu mâncatul şi dormitul, te dau afară din echipă imediat.

– Dacă nu te-aş bate la cap cu mâncatul şi dormitul, ai face foarte puţin din amândouă. Ce ai în birou la Auto-Şef?

– Cafea, spuse ea şi tânji după ea.

– Ne întâlnim acolo în scurt timp.

Când el se întoarse şi se îndreptă în direcţia opusă, ea doar se încruntă în urma lui.

Şi totuşi, dacă era plecat să facă cine ştie ce, ei îi va fi mai uşor să scrie raportul iniţial şi să-i cheme pe membrii echipei.

Trecu pe lângă birourile-separeuri. Aproape că se schimba tura. Ajunsă în biroul ei, se duse direct spre cafea, apoi rămase pe loc şi bău prima jumătate din prima cană.

Prima dată nu avusese parte de o cafea adevărată care să-i pună sângele în mişcare, îşi aminti ea. În locul unui birou, avea un pupitru înghesuit într-un separeu. Pe atunci nu condusese cazul, Feeney o făcuse. Ştia că se baza pe el, ştia că el îşi reamintea toţi paşii, toate pistele spumoase, toate punctele moarte. Toate cadavrele.

Trebuia să-şi amintească. Trebuia să-şi reamintească tot, ca să nu se întâmple din nou.

Se aşeză la biroul ei, le transmise mesaje lui Baxter şi lui Jenkinson, ei având ordin să-şi anunţe ajutoarele şi partenerii respectivi şi să se prezinte acolo.

Ea pasă, fără milă, cazurile lor altor detectivi.

Vor fi, iar ea o ştia prea bine, unele înjurături şi plângeri în birourile-separeu, dar de scurtă durată.

Ceru să-i fie aduse dosarele de acum nouă ani – inclusiv profilul iniţial făcut de Mira –, ceru dosarele şi rapoartele celorlalte cazuri, încă nerezolvate, care se potriveau cu modul de operare.

Îi sună pe cei de la laborator şi insistă în legătură cu toate analizele, lăsă un mesaj vocal pentru şeful laboratorului tehnic, Dick Berenski.

Şi având o a doua cană de cafea pe birou, începu să scrie raportul.

Tocmai îl ajusta când Roarke intră. El aşeză un castron etanş pe biroul ei, şi-i dădu o lingură de unică folosinţă.

– Mănâncă!

Precaută, Eve ridică capacul castronului şi aruncă o privire.

– La naiba! Dacă tot te-ai deranjat să aduci de mâncare de ce ai adus terci de ovăz?

– Pentru că este bun pentru tine. El se aşeză în singurul scaun pentru vizitatori având propriul său castron. Ştii că cei de la cantina de aici nu servesc nimic care ar putea fi considerat cât de cât gustos?

– Ouăle nu sunt chiar atât de rele. Dacă pui multă sare pe ele.

Roarke doar îşi lăsă capul într-o parte.

– Tu pui multă sare pe orice, dar asta nu-l face gustos.

Pentru că era acolo, ea luă cu lingura nişte terci de ovăz. Asta ar umple golul.

– Aici ai parte de mâncare pentru poliţişti. Ea mâncă şi se încruntă. Cât despre terciul de ovăz, era de-a dreptul dezgustător. Iar asta nu este mâncare pentru poliţişti.

– Nu. L-am luat de la magazinul de delicatese de la colţ.

Pentru o clipă, faţa ei rivaliză cu faţa îmbufnată a lui Peabody.

– Au chifle acolo şi prăjituri daneze.

– Aşa este. El îi zâmbi. Dar îţi va fi mai bine cu terciul de ovăz.

Poate, se gândi ea. Dar nu va fi la fel de încântată de el.

– Vreau să spun ceva înainte ca toată chestia asta să înceapă cu adevărat. Dacă vreodată simţi că vrei să ieşi din asta, ieşi.

– Nu o voi face, dar am înţeles.

Ea mai luă o lingură de terci, apoi se roti cu scaunul astfel ca ei să stea faţă-n faţă.

– Şi tu să înţelegi că dacă simt că implicarea ta mai mult dăunează – la nivel personal – decât ajută investigaţia, va trebui să te dau deoparte.

– Din punct de vedere personal sau profesional?

– Roarke.

El îşi puse castronul deoparte pentru a se ridica şi a-şi face o cafea. Ea putea încerca să-l dea deoparte, se gândi el, dar amândoi ştiau că nu-l va îndepărta.

– Viaţa noastră personală rezistă şi va rezista hopurilor şi loviturilor pe care le va primi când lucrăm împreună, sau mai exact, atunci când eu contribui la munca ta.

– De data asta este diferit.

– Da, înţeleg şi asta. El se întoarse ţinând cafeaua şi-i întâlni privirea. Nu l-ai putut opri atunci.

– Nu l-am oprit, îl corectă Eve.

– Tu crezi asta, aşa că este ceva personal. Oricât ai încerca să susţii contrariul, este ceva personal. Este mai greu pentru tine şi poate va fi mai greu pentru noi. Dar lucrurile s-au schimbat în aceşti nouă ani, foarte multe lucruri.

– Acum nouă ani nu aveam pe nimeni care să mă forţeze să mănânc terci de ovăz.

– Vezi? Buzele lui se curbară. Asta ar fi o chestie.

– Este puţin probabil că o vom salva pe cea de-a doua, Roarke. Dacă nu intervine un miracol, nu o vom salva.

– Deci, deja îţi este frică că nu o vei salva pe următoarea şi asta te consumă şi te impulsionează. Ai pe cineva care te înţelege, te iubeşte şi care are nişte resurse considerabile.

El trecu de cealaltă parte doar pentru a o mângâia pe faţă.

– Poate că tiparul său s-a schimbat un pic în tot acest timp, Eve. Dar al tău s-a schimbat complet. Şi cred cu tărie că asta se va opri aici. Tu-l vei opri.

– Am nevoie să cred şi asta. Bine, atunci. Mai luă o lingură din terci. Timpul de relaş al lui Peabody a luat sfârşit. Trebuie să termin raportul şi să fac còpii pentru echipă. Am cerut còpii ale vechilor rapoarte şi am trimis cereri să-mi fie aduse dosare ale altor crime care i se atribuie lui. Găseşte-o pe Peabody, spune-i că am nevoie să ridice dosarele rezervate şi apoi voi doi vă puteţi apuca de montaj. Mai am nevoie de zece minute aici.

– În regulă. Dar dacă nu cumva ai şi altceva de făcut în afara de obişnuita corvoadă din sala aia de conferinţe, iau cafeaua cu mine.

Ţinându-se de cuvânt, Eve intră în sala de conferinţe zece minute mai târziu. În spatele ei, câţiva bărbaţi în uniforme transportau o a doua tablă. Ea aducea o cutie plină cu dosare.

– Vreau mai întâi dosarul curent, îi spuse ea lui Peabody. Apoi vom avea lecția de istorie. Scoase dosarele și le așeză pe masa de conferință. Am generat secvențe ale scenei și ale cadavrului. Folosește cea de-a doua tablă pentru acestea.

– Mă ocup de asta.

Se îndreptă spre o tablă albă de date de pe perete și începu să imprime.

Ceea ce imprima ea îl surprindea mereu pe Roarke. Era atât de precis, atât de perfect, în timp ce caligrafia ei era un fel de mâzgălitură. Văzu că ea scoate la imprimantă numele victimei și perioada de timp de când se declarase că plecase de la club, până la moartea ei și descoperirea cadavrului.

După ce trase o linie pe tabla lată, începu să scoată la imprimantă celelalte cazuri, începând cu Corrine Dagby.

Nu doar date, se gândi Roarke. Era un fel de memoriu al morții. Nu trebuiau uitate. Mai mult decât atât, se gândi el, ea le scria pentru sine pentru că acum le reprezenta.

Feeney intră.

– Puștiul are liber pentru asta. Puștiul Newkirk. Privirea sa se mută spre tablă și rămase acolo. Tatăl său va căuta vechile sale notițe de dinainte. A spus că va munci suplimentar cât va fi nevoie sau va lucra în timpul său liber.

– Bine.

– I-am chemat pe McNab și pe Callendar. McNab îți cunoaște ritmul și nu va comenta când va

munci pe rupte. Callendar este bun. Nu-i scapă detaliile.

– Eu îi am pe Baxter, Trueheart, Jenkinson și Powell.

– Powell?

– A fost transferat aici de la șase-cinci acum trei luni. Are douăzeci de ani de activitate. Lucrează la un caz până îi dă de cap. Îi am pe Harris și Darnell din partea celor în uniformă. Sunt serioși. Dar acolo îi voi oferi conducerea lui Newkirk. A fost primul ajuns la fața locului și cunoaște investigația anterioară.

– Dacă seamănă cu tatăl său, atunci este un polițist bun.

– Da, așa gândeam și eu. Tibble, Whitney și Mira ar trebui să fie pe drum încoace.

Ea se îndepărtă de tablă.

– Voi trece în revistă mai întâi cazul curent. Vrei să-i pui tu în temă cu investigația anterioară?

Feeney neagă dând din cap.

– Te ocupi tu de asta. S-ar putea să mă ajute să văd totul dintr-o altă perspectivă. Scoase o carte din buzunar și i-o dădu ei. Notițele mele originale. Mi-am făcut și eu o copie.

Știa că nu doar îi înmâna carnetul său, ci o făcea să preia și comanda. Gestul făcu să i se strângă inima.

– Așa vrei să fie?

– Așa este. Așa cum ar trebui să fie.

El se întoarse în timp ce polițiștii începeau să intre în încăpere.

Ea se repezi la unul dintre bărbații în uniformă și-i ordonă să distribuie dosarele, apoi studie panourile pe care Peabody și Roarke le aranjaseră.

Toate aceste chipuri, se gândi ea, atâta durere.

Cum arăta oare ea, cea pe care o avea acum? Care era numele ei? Oare o căuta cineva?

Oare cât va putea îndura?

Când Whitney intră împreună cu Mira, Eve le ieși în întâmpinare. O uimea contrastul pe care-l creau. Bărbatul avea umerii lați și pielea închisă la culoare, anii în care fusese comandant fiind gravați pe chipul său, iar femeia, atât de liniștită și arătând bine în costumul ei elegant, de un roz-pal.

– Locotenente. Șeful este pe drum.

– Da, domnule. Toată echipa este adunată și prezentă. Doctore Mira, există còpii ale profilului original în fiecare pachet, dar dacă vreți să adăugați ceva verbal, să o faceți fără ezitare.

– Aș dori să recitesc dosarele originale ale crimelor.

– Vi le voi pune la dispoziție. Domnule, ați dori să luați cuvântul?

– Condu ancheta, Dallas.

El se dădu la o parte în timp ce Tibble intră în încăpere.

Șeful poliției era un bărbat înalt și – Eve mereu crezuse asta – unul liniștit. Nu era un om ușor de citit, dar ea se îndoia că ar fi ajuns la rangul de acum dacă ar fi fost altfel. Era implicat în politică – un rău necesar –, dar, după părerea ei, el găsise o modalitate astfel încât departamentul să fie pe primul loc.

Piele, ochi și costum închise la culoare – parte a prezenței sale, decise ea. Împreună cu o voce și o voință puternică.

– Șef Tibble.

– Locotenente. Îmi cer scuze dacă am întârziat întrevederea.

– Nu, domnule, suntem în plan. Dacă sunteți gata.

El doar încuviință dând din cap, apoi se îndreptă spre spatele sălii. Nu se așeză, ci rămase în picioare. Un observator.

Eve îi făcu semn din cap lui Peabody, apoi se duse în față. În spatele ei, ecranul clipi.

– Sarifina York, începu Eve. A murit la douăzeci și opt de ani.

Roarke realiză ca ea îi conferea întâietate victimei. Implementând acea imagine, acel nume în mintea fiecărui polițist din încăpere. Astfel încât fiecare să se gândească la ea, să și-o reamintească atunci când erau copleșiți de rutină, date, de orele nesfârșite și de frustrări.

Așa cum își vor aminti ceea ce i se făcuse pentru că asta arătau următoarele imagini.

Trecu în revistă toate victimele. Numele, chipurile, vârstele lor, imagini ale suferinței și morții lor. A durat ceva, dar nu a fost nicio întrerupere, niciun semn de neastâmpăr.

– Credem că toate aceste femei, douăzeci și trei, au fost răpite, torturate și omorâte de un singur individ. Credem că, mai mult ca sigur, există și altele în afara celor douăzeci și trei care nu au fost conectate

cu acest caz sau raportate, ale căror trupuri probabil că nu au fost găsite sau care nu au fost ucise în acelaşi mod. Victime, credem noi, înainte de Corrine Dagby, când s-a hotărât să aplice această metodă.

Se opri pentru o clipă pentru a se asigura, înţelese Roarke, că toate privirile, toată atenţia erau concentrate asupra imaginii cu prima victimă.

– Metoda diferă foarte puţin de la o victimă la alta, aşa cum veţi vedea în copia dosarului de acum nouă ani. Còpii ale dosarelor cu crime atribuite suspectului încă neidentificat vor apărea în curând.

Privirea ei cerceta încăperea, se gândi Roarke, vedea tot.

– Metodologia lui a fost, iniţial, tipică unui criminal în serie. Credem că-şi urmăreşte şi-şi alege victimele – toate făcând parte dintr-un grup de o anumită vârstă, rasă, gen şi culoare – le află rutina, obiceiurile. Ştie unde locuiesc, unde lucrează, unde-şi fac cumpărăturile, cu cine dorm.

Se opri din nou, schimbându-şi poziţia. Roarke văzu lumina trecând printre paravanele care confereau intimitate, scânteind pe antebraţul ei.

– Douăzeci şi trei de femei, din câte ştim noi. Au fost ţinte specifice. Nu s-a găsit nicio legătură între victime decât vârsta şi înfăţişarea. Niciuna nu a raportat niciodată că ar fi fost urmărită, nu a menţionat nicicând vreunui prieten, coleg, rudă că ar fi fost abordată sau deranjată. În fiecare caz, victima părăsea o locaţie şi nu mai era văzută până când trupul ei era descoperit.

Probabil că are un gen de mijloc de transport personal şi-l foloseşte pentru a duce victima la o locaţie prestabilită. Şi aceasta trebuie să fie privată pentru că-i ia – aşa cum s-a întâmplat cu Sarifina York – câteva zile să le omoare. În cursul tuturor anchetelor anterioare, am descoperit bazându-ne pe perioadele de timp şi dovezile de laborator că el îşi alege şi răpeşte cea de-a doua victimă înainte de a termina cu prima şi la fel îşi selectează şi-şi alege cea de-a treia victimă înainte de a o omorî pe cea de-a doua.

Sublinie rapoartele investigatorului de la faţa locului, rapoartele medicului legist, explicându-le procesul de torturare, metoda de omorâre.

Roarke îl auzi pe poliţistul care se ocupa de electronică, Callendar, scoţând un uşor „Iisuse", în timp ce Eve proiecta detaliile.

– Aici se prea poate să fi deviat un pic, continuă Eve, ajustându-şi metoda pentru a se potrivi cu o anumită victimă. În conformitate cu profilul doctoriţei Mira, aceasta este ajustată în funcţie de rezistenţa victimei, toleranţa la durere, voinţa de a trăi. Este atent, metodic, răbdător. Foarte posibil un bărbat foarte inteligent. Locuieşte singur şi are nişte venituri sigure. Probabil face parte din clasa de sus. Deşi alege femei, nu există nicio urmă cum că le-ar abuza sexual.

– O mică binecuvântare, murmură Callendar, iar dacă Eve a auzit asta nu o arătă.

– Sexul, controlul şi puterea nu-l interesează. Ele nu sunt obiecte sexuale. Scrijelind pe busturile

lor perioada de timp – post-mortem – le etichetează. Inelul pe care-l pune este un alt fel de marcă. Sunt proprietatea lui.

Ea-i aruncă o privire lui Mira pentru confirmare.

– Da, fu de acord Mira, iar femeia cea drăguță cu bucle moi și negre, vorbi cu o voce calmă. Omorurile sunt un ritual, deși nu sunt ritualuri în sensul standard al cuvântului. Sunt ritualul său, de la alegere, la urmărire, la răpire și la torturare, la atenția pentru detalii, ceea ce include perioada de timp, până la felul în care le îngrijește după ce au murit. Folosirea inelelor indică o intimitate și un drept de proprietate. Îi aparțin. Cel mai probabil ele reprezintă o femeie care a fost importantă pentru el.

– Le spală trupul și părul, continuă Eve. În timp ce asta îndepărtează majoritatea dovezilor, am putut determina marca săpunului și a șamponului folosite asupra victimelor anterioare. Este de calitate, indicând că felul în care arată ele contează pentru el.

– Așa este, fu Mira de acord când Eve se uită la ea. Foarte mult.

– Contează, la fel cum contează și felul în care sunt așezate. Le așază pe un cearșaf alb, de obicei lăsându-le într-un parc sau într-o zonă verde. Cu picioarele apropiate, așa cum vedeți – din nou, nu este vorba de o poziție sexuală –, dar cu brațele depărtate.

– Un fel de deschidere, comentă Mira. Sau îmbrățișare. Chiar o acceptare a ceea ce a fost făcut.

– Chiar dacă urmează o cale tradițională folosind o semnătură așa cum face un ucigaș în serie, apoi

deviază. Toate perioadele de timp sus, Peabody, ordonă Eve, apoi se întoarse când ecranul clipi. Nu crește intensitatea violenței sale, timpul dintre omoruri nu este foarte scurt. Petrece două până la trei săptămâni lucrând, apoi se oprește. Peste un an, doi, se pune iar în mișcare, într-o altă locație. Semnătura lui a fost identificată în New York, Wales, Florida, România, Bolivia, iar acum din nou în New York.

Douăzeci și trei de femei, nouă ani, patru țări. Nenorocitul arogant s-a întors aici, iar aici va fi oprit.

Și aici, observă Roarke, era ardoarea pe care ea și-o reprimase în timpul expunerii datelor, numelor, metodelor și probelor. Aici se observa un pic din furia răzbunătorului.

– Acum este vorba o femeie în jur de douăzeci și opt, treizeci și trei de ani. Are păr șaten, piele deschisă la culoare, de talie mijlocie și deja a fost răpită. Îl găsim. O recuperăm.

Vă voi da îndatoririle individuale. Dacă aveți întrebări, probleme, așteptați până ce termin. Dar vă voi mai spune un lucru. Îl vom prinde. Îl vom prinde aici, în New York, cu un caz atât de ermetic încât va simți că se sufocă în fiecare oră a fiecărei zile a fiecărui an pe care-l va petrece închis în cușcă.

Nu era vorba doar de furie, remarcă Roarke, dar și de mândrie. Iar ea le insufla furie și mândrie ca ei să lucreze până nu mai puteau.

Era magnifică.

– Nu va merge, fugi, zbura sau se va târî din acest oraș, le spuse Eve. Nu se va strecura din tribunal

pentru că unul dintre noi i-a oferit avocatului său o portiță cât fundul unei muște de mică. Va plăti, ne vom asigura al naibii de bine că va plăti pentru fiecare dintre aceste douăzeci și trei de femei.

4

În timp ce Eve strângea, Tibble se îndreptă spre partea din față a încăperii. În mod automat, ea se opri, se dădu la o parte pentru a-l lăsa să ia cuvântul.

– Această echipă va avea la dispoziție toate resursele poliției din New York. Vor fi ore suplimentare. Dacă șeful operațiunii stabilește că mai este nevoie de mână de lucru și dacă comandantul este de acord, i se va repartiza acea mână de lucru. Toate permisele, în afară de cele care presupun o suferință sau ceva medical, sunt anulate pentru această echipă până ce acest caz va fi închis.

Se opri, apreciind reacțiile și, evident satisfăcut de ele, continuă:

– Am toată încrederea că fiecare membru al acestei echipe va munci pe brânci până când nenorocitul acesta va fi identificat, arestat și închis într-o cușcă pentru tot restul vieții sale denaturate. Nu veți fi doar cei ce îl veți opri, ci și cei care vor clădi un caz atât de solid încât să-l închidă în acea cușcă. Nu vreau nicio eroare și am încredere că locotenentul Dallas vă va jupui de vii dacă măcar vă apropiați de vreun eșec.

Din moment ce se uita direct la ea în timp ce făcea această afirmație, Eve pur și simplu încuviință dând din cap.

– Da, domnule.

– Jurnaliștii se vor năpusti ca lupii. A fost luat în considerare un statut de Cod Albastru, dar a fost respins. Publicul are nevoie de protecție și ar trebui să fie conștient că ținta este un anume tip de femeie. Însă, vor fi anunțați de o singură voce și doar de una singură, care reprezintă această forță de intervenție și, de fapt, acest departament. Locotenentul Dallas va fi acea voce. S-a înțeles? spuse el, uitându-se din nou direct la ea.

– Da, domnule, spuse ea, cu un entuziasm mult mai scăzut.

– Restul nu veți comenta nimic, nu veți discuta cu reporterii, nu le veți spune nici măcar cât este ceasul sau câte grade sunt afară dacă vă vor întreba. Îi veți trimite la locotenent. Nu va exista nicio scurgere de informații decât dacă sunt scurgeri autorizate de către departament. Dacă există, iar sursa acestor scurgeri este descoperită – și al naibii de sigur că va fi –, acel individ să se aștepte să fie transferat la arhiva din Bowery. Oprește-l. Oprește-l fără milă, curat și repede. Locotenente.

– Domnule. În regulă, cunoașteți cu toții principalele voastre atribuții. Să ne apucăm de treabă.

Tibble îi făcu semn lui Eve în timp ce zgomotul de picioare se amesteca cu cel al scaunelor.

– Conferință de presă, la prânz. El ridică un deget ca un fel de anticipare a reacției ei. Vei face o

declarație – scurtă, la obiect. Vei răspunde întrebărilor timp de cinci minute. Nu mai mult. Aceste lucruri sunt necesare, locotenente.

– Am înțeles, domnule. Șefule, în cursul investigației anterioare nu am dat publicității numerele scrijelite pe victime.

– Continuă să faci asta. Fă-mi còpii după toate rapoartele, cererile și solicitările. Se uită la panou, la acele chipuri. Ce vede atunci când le privește? întrebă Tibble.

– Potențial. Eve vorbi fără să se gândească.

– Potențial? repetă Tibble, mutându-și privirea asupra ei.

– Da, domnule, asta cred că vede. Cu respect, domnule, dar trebuie să mă apuc de treabă.

– Da, da. Poți pleca.

Ea se îndreptă spre Feeney.

– Acest spațiu este bun pentru partea electronică a lucrurilor?

– Merge. Vom aduce echipamentul de care avem nevoie. Va fi instalat înăuntru de la treizeci. Se întoarce, se întoarce aici, trebuie să te întrebi dacă folosește aceeași locație de înainte? Are o locație? Poate că el chiar locuiește aici atunci când nu operează.

– O casă privată, cu o magazie neocupată. Sunt multe de acest gen în oraș, în orășelele singuratice, speculă Eve. Nenorocitul ar putea opera dincolo de râu, în Jersey, apoi să se folosească de New York ca de un loc pentru depozitare. Dar dacă este același loc – iar mie mi se pare a fi o creatură cu anumite

deprinderi, nu-i așa –, atunci mai reducem din posibilități. Îi vom verifica pe proprietarii clădirilor ale căror nume apar pe facturi în ultimii nouă ani. Zece, se corectă ea. Să-i oferim și un timp pentru pregătiri.

– Mai restrânge câte ceva. Feeney se trase de nas. E ca și cum ai căuta un mușuroi în deșert. Vom lucra la asta.

– Ești de acord să te ocupi de cercetarea persoanelor dispărute?

El expiră adânc și-și vârî mâinile în buzunarele curbate.

– Ai de gând să mă întrebi dacă sunt de acord cu fiecare însărcinare sau pas care trebuie făcut în acest caz?

Eve dădu din umeri și își băgă mâinile în buzunare.

– Mi se pare ciudat.

– Am mai lucrat la partea electronică a cazurilor și operațiunilor tale și înainte de asta.

– Nu este același lucru, Feeney. Așteptă până ce privirile lor se întâlniră, până când fu sigură că se înțeleseseră. Știm amândoi că de data asta este diferit. Așa că dacă te deranjează, vreau să știu.

El se uită prin încăpere în timp ce ofițerii și membrii echipei aduceau înăuntru echipamente și mese. Își ridică deodată capul, gesticulând, o luă pe Eve spre un colț al încăperii.

– Mă deranjează, dar nu așa cum crezi tu. Îmi vine să iau foc de ciudă că nu l-am prins pe acest individ, că a scăpat atunci când eu eram de gardă.

– Am lucrat la asta alături de tine şi am avut o echipă. Depinde de noi toţi.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

– Tu ştii prea bine. Ştii cum este.

Ştia, desigur că ştia. El o învăţase responsabilitatea şi greutatea atunci când te aflai la comandă.

– Da. Ea-şi trecu o mână prin păr. Da, ştiu.

– De data asta este pe umerii tăi. Tu vei primi anumite lovituri pentru că ştim amândoi că vă mai apărea un nume, un alt chip pe panou înainte de a-l prinde. Vei trăi cu asta; nu poţi face altceva decât să trăieşti ştiind asta. Mă deranjează, repetă el. Dar m-ar deranja şi mai mult dacă ar fi fost altcineva la conducerea acestei operaţiuni. Ne-am înţeles?

– Da, ne-am înţeles.

– Voi începe să verific persoanele dispărute. Făcu semn cu capul spre Roarke. Civilul nostru ar fi foarte potrivit să verifice partea cu imobiliarele.

– O va face. De ce nu-l pui să facă asta? Eu voi trece pe la laborator, îl voi mitui şi/sau îl voi ameninţa pe Dickhead să se grăbească cu rapoartele. Aruncă o privire şi văzu că Roarke deja lucra cu McNab pentru a instala centrele de date şi comunicaţii. Dar mai întâi voi schimba câteva vorbe cu civilul.

Se îndreptă spre Roarke şi-l bătu pe umăr. El îşi legase părul la spate aşa cum făcea adesea înainte de a se apuca de o treabă serioasă la calculator şi încă mai purta puloverul şi blugii pe care şi-i pusese – asta fusese în dimineaţa asta? – când plecaseră de acasă către locul crimei.

Ea realiză că el arăta mai mult a membru al echipei decât a împărat al lumii afacerilor.

– Am nevoie de un minut, îi spuse ea, apoi se îndepărtă un pic.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, locotenente?

– Feeney are de lucru pentru tine. Îţi va spune el. Eu plec cu Peabody. Vreau doar să... uite ce e, nu începe să cumperi diverse lucruri.

El ridică din sprâncene, iar pe faţa sa se putea citi clar amuzamentul.

– Cum ar fi?

– Jucărioare electronice, mobilă nouă, livrări de prânzuri, dansatoare. Orice, spuse ea gesticulând distrată din mână. Nu eşti aici pentru a aproviziona poliţia din New York.

– Şi dacă îmi este foame şi apoi simt dorinţa de a dansa?

– O reprimi. Îi dădu un ghiont uşor în piept pe care el îl interpretă – în mod corect – ca fiind atât afecţiune cât şi avertisment. Şi nu te aştepta să te sărut de rămas-bun, bună şi alte alea când suntem la lucru. Ne face să arătăm...

– Căsătoriţi?

Văzând privirea ei fixă şi rece el rânji.

– Foarte bine, locotenente, voi face tot posibilul să-mi reprim toate dorinţele.

Erau slabe şanse, se gândi ea, dar asta trebuia să-i ajungă.

– Peabody, strigă ea, cu mine.

Pe drumul spre ieşire, Peabody lovi aparatul şi luă un pepsi dietetic pentru ea şi unul normal pentru Eve.

– Trebuie să pompăm cafeină. Nu am mai participat niciodată la aşa ceva, nu atunci când primeşti un caz şi câteva ore mai târziu ai o unitate de intervenţie, o încăpere de comandă şi un discurs de încurajare de la şef.

– Lucrăm la caz.

– Ei bine, este acest caz şi cele de acum nouă ani şi chiar cele care s-au petrecut în altă parte. Sunt cam multe mingii în aer.

– Este una singură, spuse Eve în timp ce se urcau în maşină. Un singur caz cu multe piese.

– Braţe, spuse Peabody după câteva minute. Seamănă mai mult cu nişte braţe. Ca o caracatiţă.

– Cazul este o caracatiţă.

– Are toate aceste tentacule, toate aceste braţe, dar are doar un cap. Dacă prinzi capul, prinzi tot.

– Bine, decise Eve, asta nu este prea rău. Cazul este o caracatiţă.

– Să spunem că, ei bine, poate că nu poţi prinde capul, nu la început, dar prinzi bine unul dintre acele tentacule, apoi...

– Am prins ideea, Peabody.

Pentru că acum în minte avea imaginea unei caracatiţe gigantice, Eve fu uşurată când computerul de bord emise un semnal.

– Dallas.

– Deci, ce mai e nou?

– Nadine.

Eve aruncă o privire spre ecran acolo unde Nadine Furst, o persoană foarte cunoscută în cercurile media, se uita la ea.

– Conferinţă de presă, tu vorbind din partea departamentului – ştiu că-ţi place la nebunie.

– Eu conduc cazul.

– Am înţeles. Pe ecran, ochii de pisică ai lui Nadine erau pătrunzători şi scrutători. Dar ce-i conferă acestui caz sevă? O femeie moartă în parc, a cărei identitate nu a fost încă dată publicităţii.

– Vom da numele ei la conferinţa de presă.

– Dă-mi un indiciu. Celebritate?

– Fără indicii.

– Haide, fii prietena mea.

Problema era că ele erau prietene. De altfel, Nadine era de încredere. Şi în acest moment, Nadine avea destulă sevă proprie. Putea, se gândi Eve, să-i fie de folos.

– Vei vrea să vii la conferinţa de presă, Nadine.

– Am un conflict. Doar...

– Vei dori să fii acolo şi când se va termina vei vrea să-ţi croieşti drum spre biroul meu.

– Oferindu-mi o confruntare faţă în faţă după o conferinţă de presă îi cam ia din strălucire, Dallas.

– Nu vei avea parte de o confruntare faţă în faţă. Doar tu şi eu. Fără camere de filmat. Vei vrea să faci asta, Nadine.

– Voi fi acolo.

– Înţeleaptă chestie, spuse Peabody când Eve închise. Chiar a fost o chestie deşteaptă. O aduci

şi pe ea, negociaţi şi ai parte de resursele şi contactele ei.

– Va şti să ţină pentru ea ceea ce-i voi cere, fu Eve de acord. Şi este pâlnia perfectă pentru orice scurgere autorizată de departament.

Ea parcă maşina şi-şi roti umerii.

– Hai să-l hărţuim pe Dickhead.

Dick Berenski îşi câştigase porecla. Nu doar pentru că avea capul ca un ou acoperit cu păr negru şi subţire, ci şi pentru că personalitatea lui era mai alunecoasă decât o cutie de sardine. Era alunecos, murdar şi nu era doar adeptul mitelor – se aştepta să le primească.

Dar în ciuda faptului că era un caraghios, conducea un laborator de primă mână şi-şi cunoştea bine treaba, la fel de bine cum ştia unde se află cu exactitate gropiţele de pe fundul tipei dezbrăcate din posterul din această lună.

Eve merse cu paşi mari, trecând pe lângă birourile aflate în separeuri transparente. Îl observă pe Berenski agitându-se înainte şi înapoi pe scaunul său, în faţa tejghelei sale, tastând cu degetele sale lungi, ca de păianjen, pe tastatură sau apăsând pe ecrane.

Pentru un caraghios, se gândi ea, era al naibii de priceput la a face mai multe lucruri deodată.

– Unde este raportul meu? vru ea să ştie.

El nu se deranjă să privească în sus.

– Renunţă, Dallas. Vrei să fie făcut repede sau bine?

– Vreau repede şi bine. Nu face mişto de mine cu treaba asta... Dick.

– Am spus, renunţă.

Ea-şi mijii ochii pentru că atunci când el se învârti în scaun, văzu furia de pe chiupul său. Nu reacţiona aşa, în mod obişnuit, la nimic.

– Crezi că îmi bat joc de asta? izbucni el. Crezi că stau şi mă masturbez?

– Nu ar fi pentru prima dată.

– Nici asta nu este prima dată, nu-i aşa?

Ea căută în memorie.

– Nu erai şeful acum nouă ani.

– Eram tehnician cu vechime. Am analizat pielea şi părul celor patru victime. Harte a primit plecăciunile pentru asta, dar eu am făcut treaba. La naiba!

Harte, îşi reaminti Eve, avea şi el o poreclă: Blowharte.

– Deci tu ai făcut treaba. Aplauze, aplauze. Am nevoie de analiza părului şi pielii acestei victime.

– Eu am făcut treaba, repetă el, acum cu amărăciune. Am analizat, cercetat şi identificat nişte urme abia vizibile. Ţi-am oferit afurisitul de nume al săpunului, al şamponului. Tu eşti cea care nu l-a prins pe nenorocit.

– Tu ţi-ai făcut treaba, iar eu nu mi-am făcut-o pe a mea? Ea se aplecă, stând nas în nas cu el. Mai bine ai renunţa, Dick.

– Ah, scuză-mă. Nu pune la socoteală şi arbitrul.

Curajoasă – din punctul ei de vedere –, Peabody se strecură între tehnicianul-şef şi conducătorul anchetei.

– Toți cei care au fost implicați în asta acum nouă ani simt mai multe acum.

– Cum ai putea tu să știi asta? o încolți Dick pe Peabody. Tu cântai la lună acum nouă ani.

– Hei.

– Gata. Eve nu ridică vocea, iar tonul ei era usturător. Nu te poți ocupa de asta, Berenski, voi cere un alt tehnician.

– Eu sunt șeful aici. Aici nu este magazinul tău. Eu decid cine și la ce lucrează. Apoi ridică mâna. Lasă-mă un minut, lasă-mă un minut. La naiba!

Pentru că asta nu stătea în firea lui, Eve tăcu în timp ce el se uita fix în jos la degetele sale lungi și mobile.

– Unele chestii rămân cu tine, știi? Îți rămân în intestine. Apar alte rahaturi, iar tu le rezolvi și pare că ai dat totul uitării. Apoi se întoarc și te lovesc.

El trase aer în piept și se uită la Eve. Nu era vorba doar de furie, văzu ea acum, ci și de o frustrare că treaba asta se apropie periculos de mâhnire.

– Știi că atunci când s-a oprit, s-a oprit așa dintr-o dată, toată lumea a crezut că a murit sau a fost aruncat în vreo celulă pentru altceva? Nu l-am prins și asta a fost nasol, dar s-a oprit. Berenski respiră adânc. Dar nu a fost așa. Nu a murit și nici nu a fost aruncat într-o celulă. El doar s-a plimbat pe Planeta Pământ distrându-se. Acum s-a întors pe biroul meu și mă enervează la culme.

– Eu am calitatea de președinte al Clubului de Enervați la Culme. Voi lua în considerare cererea pentru calitatea de membru.

El pufni în râs și criza trecu.

– Am rezultatele. Doar mai verificam o dată datele. De trei ori verificate. Nu sunt aceleași mărci ca înainte.

– Vechile mărci mai sunt încă disponibile?

– Da, da, aici e chestia interesantă. A folosit săpun din unt de shea cu ulei de măsline, palmier, trandafir și mușețel pe cele patru victime anterioare. Săpun făcut manual, importat din Franța. Numele mărcii L'Essence sau cum naiba s-o pronunța. Era în formă de calup, în jur de cincisprezece dolari pachetul acum nouă ani. Șamponul, același fabricant, același nume, cu extracte de caviar și chimen dulce.

– Se pune caviar în șampon? întrebă Peabody. Ce risipă.

– Sunt doar ouă de pește și sunt și dezgustătoare, dacă mă întrebi pe mine. Tehnicienii din Wales au fost destul de buni încât să-l depisteze, și au ajuns la aceeași concluzie ca și mine. La fel și în Florida. În România și în Bolivia nu au descoperit nimic. Dar acum a schimbat mărcile.

– Cu ce?

– Bine, avem de-a face tot cu săpun lucrat manual, unt din arbore de shea, la care se adaugă unt de cacao, ulei de măsline și ulei din grepfrut și caisă. Și anume – și asta a necesitat puțină finețe – din grepfrut roz. Este produs exclusiv în Italia și, fii atentă, te-ar stoarce de cincizeci de parale bucata.

– Deci a făcut unele îmbunătățiri.

– Da, asta-i chestia. M-am uitat pe site-ul lor, privește.

El îi arătă imaginea săpunurilor. Fiecare avea o culoare aproape ca a unei bijuterii, având pe margini ornamente din diferite flori şi plante.

– Numai un singur magazin din oraş le are. Şamponul este din acelaşi loc. Cu ulei de trufe, şi costă cam o sută cincizeci o sticlă de 230 ml.

El trase aer pe nas, apoi pufni.

– Nu aş da atâţia bani nici pe o sticlă cu băutură de cea mai bună calitate.

– Nu trebuie să dai bani, spuse Eve absentă. Tu-ţi primeşti băutura din mite.

– Da, dar chiar şi aşa.

Produse scumpe şi exclusive. Prestigiu, se gândi Eve. Cel mai bun dintre cele mai bune?

– Care este magazinul de desfacere din oraş?

– Locul se numeşte Scentual. Au un magazin în centru, pe Madison şi pe Strada cincizeci şi trei şi unul în West Village, pe Christopher.

– Bine. Ce ştii despre cearşaf?

– Pânză irlandeză, şapte sute de fire. Asta este o altă schimbare. Prima dată a folosit bumbac egiptean, cu cinci sute de fire. Fabricat în Irlanda şi Scoţia. Sunt multe magazine în zona care-l comercializează. Magazinele de înaltă clasă şi locaţiile care vând aşternuturi de pat au această marcă. Fáilte.

El masacrase irlandeza, Eve ştia prea bine, pentru că mai auzise acest cuvânt.

– Bine, fă còpii pentru mine, Whitney, Tibble şi Feeney. Ai terminat cu apa?

– Încă mai lucrez la ea. Presupun, şi vreau să spun că este doar o presupunere, este vorba de apă

din oraş, dar filtrată. Poate că este de la robinet, dar dotat cu un sistem de filtrare care purifică. Avem apă bună în New York. Tipul acesta, cred eu, este un fanatic al purităţii.

– Un fanatic. Bine, mulţumesc. Peabody, să mergem la cumpărături.

– Hot dog!

– Dallas. Berenski se roti din nou pe taburetul său. De data asta adu-mi mai multe. Adu-mi ceva.

– Lucrez la asta.

Se duseră mai întâi la buticul din centru şi a fost asaltată de arome în momentul în care au intrat. Era ca şi cum ar fi căzut într-un imens buchet, se gândi Eve.

Toţi vânzătorii purtau culori ţipătoare. Pentru a oglindi produsele, presupuse Eve, iar produsele erau etalate ca şi cum ar fi fost opere de artă inestimabile într-un muzeu mic şi intim.

Erau mai mulţi clienţi care se uitau, cumpărau, ceea ce, având în vedere preţul unui săpun, o făcu pe Eve să se întrebe ce naiba era în neregulă cu ei.

Ea şi Peabody au fost abordate de o blondă care probabil că avea un metru şaptezeci în cizmele ei cu tocuri înalte. Cizmele, la fel ca şi fusta subţire şi jacheta mulată pe corp, aveau culoarea bananelor necoapte.

– Bine aţi venit la Scentual. Cu ce vă pot ajuta astăzi?

– Cu informaţii. Eve îşi scoase insigna.

– De ce fel?

– Săpun cu unt de shea şi cacao, ulei de măsline, grepfrut roz...

– Din linia noastă de citrice. Da, vă rog, pe aici.

– Nu vreau săpunul, vreau lista de cumpărători pentru acest săpun şi pentru şamponul din ulei de trufe. Clienţii care au cumpărat aceste două produse.

– Asta ar putea fi un pic mai dificil pentru că...

– O voi face eu mai uşor. Datele cumpărătorilor sau un mandat pentru asta, ceea ce va închide magazinul câteva ore bune. Poate zile.

Blonda îşi drese glasul.

– Probabil că ar trebui să vorbiţi cu directorul.

– În regulă.

Ea aruncă o privire în jur în timp ce blonda plecă grăbită şi o văzu pe Peabody mirosind o clipă nişte săpunuri argintii aşezate ca mostre.

– Termină.

– Nu-mi voi putea permite niciodată nici măcar o aşchie din aşa ceva. Doar le miros. Îmi place acesta – gardenie. De modă veche, dar sexy. „Feminin", cum ar spune tipul meu. Ai văzut sticluţele? Cu uleiuri pentru baie?

Ochii ei uimiţi priviră sticluţele extravagante, având nuanţe de pietre preţioase şi pasteluri delicate, expuse pe rafturi.

– Sunt super.

– Aşa că arunci câteva sute pentru un ambalaj, pentru o chestie care va ajunge în cele din urmă în scurgere. Orice pus într-o sticlă şi costă atât de mult, vreau să-l pot bea.

Se întoarse în timp ce apărea o altă femeie, aceasta era micuţă şi roşcată, cu un costum de culoarea safirului.

– Eu sunt Chessie, directoarea. Există vreo problemă?

– Am nevoie de lista cumpărătorilor pentru două produse anume, care fac obiectul unei investigaţii.

– Înţeleg. Îmi puteţi arăta o legitimaţie?

Eve scoase din nou insigna. Chessie o luă, o studie, apoi îşi ridică privirea spre Eve.

– Locotenent Dallas?

– Corect.

– Voi fi foarte fericită să vă ajut cum pot. Ce produse?

Eve îi spuse, încuviinţă dând din cap în timp ce femeia îi puse unele întrebări o clipă, apoi o privi plecând.

– Peabody...

Când privi în jur, partenera sa testa pe mână dintr-o mostră de loţiune de corp.

– Este ca mătasea, spuse Peabody cu veneraţie. Ca o mătase lichidă. Am un văr care face săpunuri, creme de corp şi toate cele şi sunt chiar delicate. Dar asta...

– Nu-ţi mai da cu tot felul de chestii peste tot. Trebuie să merg în aceeaşi maşină cu tine şi vei face ca maşina să miroasă ca o pajişte mare şi înfiorătoare.

– Pajiştile sunt idilice.

– Exact. Înfiorător. Ar fi putut cumpăra lucrurile de aici, spuse ea, gândind cu voce tare. Sau de la

magazinul din centru, sau de pe net. La naiba, le-ar fi putut cumpăra din Italia sau de unde naiba mai se vând şi să le fi adus cu el. Dar este o pistă.

Chessie veni cu nişte foi scoase la imprimantă.

– Nu am avut nicio vânzare – cash sau credit – ale ambelor produse în acelaşi timp. Nici cei de la magazinul din Madison Avenue. I-am contactat. Ca o măsură de precauţie, am scos toate vânzările pentru fiecare produs, din fiecare magazin al nostru. Evident, nu avem numele cumpărătorilor care au plătit cash. Am verificat pentru ultimele treizeci de zile. Pot verifica şi mai mult dacă v-ar fi de folos.

– Asta ar trebui să fie de ajuns pentru moment. Mulţumesc. Eve luă hârtiile imprimate. Aţi primit un memoriu despre mine?

– Da, cu siguranţă. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– Nu acum.

– Dacă are memoriul „Cooperaţi cu locotenentul Dallas", atunci Roarke este proprietarul acestui loc, spuse Peabody când se aflară din nou în stradă. Poţi înota în acel ulei de baie dacă vrei. Cum de tu...

– Stai un pic. Îşi scoase staţia şi-l contactă pe Roarke.

– Locotenente.

– Fabrici aşternuturi – cearşafuri şi lenjerie – sub numele mărcii Fâilte?

– Da. De ce?

– O să-ţi spun. Ea încheie transmisia. Nu cred în coincidenţe, Peabody.

– Oh! Tocmai m-am prins. Prima victimă a lucrat pentru el, a fost spălată cu produse dintr-un magazin

pe care el îl deţine, a fost aşezată pe un cearşaf pe care el îl produce. Nu, nici eu nu cred asta azi, mulţumesc. Dar nu ştiu ce naiba vrea să însemne.

– Să mergem. Conduci tu.

Eve scoase staţia din nou şi-l sună pe Feeney.

– Pentru cei de la Persoane Dispărute, mai adaugă o informaţie. Caută o femeie care este angajata lui Roarke. Nu-i spune încă nimic lui. Doar caută pe oricine este dat dispărut în ultimele zile care se potriveşte profilului victimei şi care lucrează pentru una dintre firmele lui Roarke din oraş.

– Am înţeles. Am trei potenţiale victime de la poliţia metropolitană din trei state. Mai lasă-mă un minut pentru asta. Nu ar trebui să fii la pălăvrăgeala mediatică?

– Acum mă îndrept într-acolo.

– Bine, bine, mormăi el, va lua ceva timp. Are multe ramuri la unele dintre companiile sale... nenorocitul. Rossi Gia, vârsta treizeci şi unu, lucrează ca antrenor personal şi instructor la BodyWorks, o filială a lui Health Conscience, care este o divizie a lui Roarke Enterprises. A fost dată dispărută noaptea trecută.

– Ia un ofiţer, duceţi-vă la locul ei de muncă, acasă la ea, vorbiţi cu persoana care a declarat-o dispărută, cu...

– Ştiu ce trebuie făcut, Dallas.

– Aşa este. Dă-i bice, Feeney. Ea închise. Să o ia naiba de presă.

– Trebuie să-i spui, Dallas. Trebuie să-i spui lui Roarke despre asta.

– Ştiu, ştiu. Trebuie mai întâi să trec de porcăria asta mediatică şi să gândesc. Trebuie să mă gândesc. Roarke se va descurca. Va trebuie să-i facă faţă.

Se va gândi la partea asta mai târziu. Acum, putea doar să se gândească că s-ar putea să fie prea târziu pentru Gia Rossi. Putea doar să se întrebe ce îi putuse face deja.

O curăţase ascultând *Falstaff*. Mereu îl făcea fericit această muzică, această treabă neînsemnată. Partenera sa trebuia să fie extrem de curată înainte ca muncă să înceapă. Îi făcea o deosebită plăcere să-i spele părul – tot acel păr şaten, frumos. Îi plăcea mirosul, desigur – acea aromă de citrice, mireasma feminină amestecată cu mirosul fricii.

Ea plângea în timp ce el o spăla, se umflase puţin de la plâns, ceea ce-l îngrijora un pic. Prefera ţipetele, înjurăturile, rugăciunile, rugăminţile, în locul plânsului incoerent.

Dar era abia la început, se gândi el.

Apa din furtunul cu care o spăla era rece ca gheaţa, ceea ce transformă plânsetul în suspine aspre şi mici ţipete. Aşa era mai bine.

– Ei bine, asta a fost înviorător, nu-i aşa? Reconfortant. Trebuie să-ţi spun că ai o musculatură excelentă. Un trup puternic şi sănătos face diferenţa.

Ea tremura violent acum, dinţii îi clănţăneau, iar buzele îi erau de un albastru-pal. S-ar putea să fie interesant, decise el, ca după frig să urmeze căldura.

– Te rog, spuse ea înăbuşit când el se întoarse pentru a-şi studia uneltele. Ce vrei? Ce vrei?

– Tot ce-mi poţi oferi, răspunse el.

El alese cea mai mică torţă, deschise flama, apoi o micşoră până la mărimea unui ac.

Când se întoarse, când ochii ei se îndreptară spre flacără, îl răsplăti cu acele ţipete sălbatice, foarte sălbatice.

– Să începem, da?

El se duse la baza mesei şi zâmbi încântat privind arcuirea elegantă a tălpilor ei.

5

Ea ura conferinţele de presă, dar aproape că-l ura pe purtătorul de cuvânt al poliţiei şi mai mult. I se sugerase, de către acesta, că s-ar putea pregăti cincisprezece minute cu antrenorul media şi să se folosească de perfecţionările oferite pentru a prezenta o imagine mult mai plăcută pe ecran.

– Crima nu este ceva plăcut, izbucni Eve în timp ce păşea spre uşa principală a sediului central al poliţiei.

– Nu, desigur că nu este. Purtătorul de cuvânt fu nevoit să alerge pentru a putea ţine pasul cu ea. Dar vom evita cuvinte precum crima. Declaraţia pe care am pregătit-o...

– Nu va fi gustoasă atunci când ţi-o voi băga pe gât. Nu sunt purtătorul tău de cuvânt şi asta nu este o rotaţie politică.

– Nu, dar există feluri în care poți fi informativ și cu tact.

– Tactul este doar o tâmpenie șlefuită cu scuipat.

Eve împinse ușile. Tibble optase pentru treptele de la sediul central nu doar pentru a arăta simbolul ferm al clădirii, dar, Eve ghici, pentru a se asigura că întâlnirea va fi scurtă.

Vântul de martie nu avea prea mult tact.

Ea se urcă pe podium și așteptă ca nivelul zgomotului să scadă. O văzu imediat pe Nadine. Haina de un roșu-aprins ieșea în evidență ca un semnal luminos.

– Voi face o declarație, apoi voi răspunde la câteva întrebări scurte. Trupul unei femei de douăzeci și opt de ani, identificată ca fiind Sarifina York, a fost găsit în această dimineață, devreme, în parcul East River. S-a *stabilit că domnișoara York* a fost cel mai probabil răpită lunea trecută, seara, a fost ținută împotriva voinței ei zile la rând. Metoda prin care a fost omorâtă și dovezile strânse până acum indică faptul că domnișoara York a fost omorâtă de același individ care a luat viețile altor patru femei într-o perioadă de cincisprezece zile, în acest oraș, acum nouă ani.

Asta cauză o dezlănțuire, iar ea o ignoră. Rămase nemișcată și tăcută în timp ce-i erau aruncate întrebări și cereri. Rămase nemișcată și tăcută până când încetară.

– Poliția din New York a autorizat și a format o unitate de intervenție. Singurul ei scop va fi să investigheze această crimă, să-l prindă și să-l

încarcereze pe făptaș. Vom folosi toate resursele, fiecare minut și toată experiența pe care le avem la dispoziție pentru a face asta. Întrebări.

Acestea zburau ca rachetele. Dar faptul că erau atât de multe îi permitea să aleagă ce voia.

– Cum a fost omorâtă? repetă Eve. Domnișoara York a fost torturată timp de câteva zile și a murit după ce a pierdut mult sânge. Nu, nu avem niciun suspect în acest moment, și da, urmărim și vom continua să urmărim orice pistă.

Mai răspunse la câteva, recunoscătoare că timpul ei aproape că se terminase. Observă că Nadine nu îi pusese nicio întrebare, ci chiar se îndepărtase de haită pentru a vorbi la stația ei.

– Ați spus că a fost torturată, spuse cineva. Ne puteți da detalii?

– Nu pot și nici nu o voi face. Aceste *detalii* sunt confidențiale pentru această investigație. Dacă nu ar fi fost, nu vi le-aș da pentru ca voi să-i difuzați suferința și să cauzați și mai multă durere familiei și prietenilor. I-a luat viața. Și asta este mai mult decât destul pentru a fi un act de violență.

Se îndepărtă, se întoarse și intră pe ușile de la sediul central.

Lui Nadine îi va lua câteva minute să urce la Omucideri și să-și croiască drum fermecând orice potențial obstacol spre biroul lui Eve.

Pe lângă asta, se gândi Eve, ea mai putea aștepta. Să aștepte.

Mai întâi, Eve trebuia să vorbească cu Roarke.

Simți mirosul de îndată ce intră în sala de conferințe și îl preferă bombardamentului olfactiv de la Scentual.

Cineva, se gândi ea, adusese sandviciuri cu carne de miel.

Își croi drum spre punctul de lucru al lui Roarke și observă că el preferase un sandvici rece. El se opri din lucru destul de mult pentru a ridica jumătate din sandvici și să i-l dea ei.

– Mănâncă ceva.

Ea aruncă o privire printre bucățile de chiflă.

– Ce este?

– Nicio substanță din natură, îți promit. De aceea am zis mănâncă *ceva*.

Mai mult pentru a-i face lui pe plac decât din cauza apetitului, ea luă o mușcătură.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Dacă vrei vreun răspuns în legătură cu treaba pe care m-ai pus să o fac, nu vei primi niciunul. Există, literar vorbind, nenumărate case, reședințe particulare, depozite și alte potențiale structuri în New York, în împrejurimi, în New Jersey, care sunt deținute de aceeași persoană, persoane sau organizații de-a lungul ultimului deceniu.

– Cum procedezi?

– Împărțindu-le pe secțiuni – le poți spune sectoare. Le divid pe tipuri de structuri, apoi pe tipuri de acte de proprietate. Este o muncă al naibii de obositoare.

– Tu ai vrut-o.

– Așa este.

Privind-o, luă sticla cu apă și bău.

– Mai este ceva. Cei de la laborator au identificat săpunul și șamponul folosite pentru a spăla victima.

– S-au mișcat repede.

– Da, Dickhead și-a vârât nasul în asta. A lucrat la caz și înainte.

– Ah.

– El folosește produse de înaltă calitate. Exclusive. Numai un furnizor în New York, două locații. Este al tău.

– Al meu?

El se lăsă pe spate, ochii săi fiind reci și duri.

– Și la fel este și cearșaful pe care l-a folosit.

– Așa este.

Acum, pentru simplul fapt că era acolo unde era și ea, Eve mai luă o mușcătură din misteriosul sandvici cu carne.

– Cineva mai puțin cinic ar putea crede că este o coincidență, mai ales că fabrici și dețiii mari bucăți din mai toate cele.

– Dar tu și eu nu suntem mai puțin cinici.

– Nu, așa că l-am căutat pe Feeney și te-am inclus și pe tine în căutarea printre persoanele dispărute. Asta nu-ți va plăcea.

– Cine este?

– Gia Rossi. Luă din apa lui o înghițitură. Este antrenoare și instructor la BodyWorks. O cunoști?

– Nu. Își apăsă degetele pe ochi pentru o clipă, apoi le lăsă jos. Nu, nu cred. Chestiile astea se leagă, vreuna dintre ele se suprapune cu investigația anterioară cu mine sau cu ceea ce este al meu?

– Nu, nu din câte ştiu eu şi am început să verific pe drumul de întoarcere. De data asta a schimbat produsele. Dacă tu faci parte din motiv, trebuie să ne dăm seama de ce. Poate este vreun concurent, un fost angajat. Trebuie să lucrăm la acest unghi.

– Când a răpit-o pe cea de-a doua?

– A fost dată dispărută ieri. Nu am încă detaliile – Feeney se ocupă de asta. Acum trebuie să mă duc să trag de alt lanţ, dar vom cerceta asta. Ştiu că este un şut în fund, dar mai este şi o greşeală. Greşeala lui. Nu exista nimic care să le relaţioneze pe victime în niciunul dintre celelalte cazuri. Acum există.

– Da. Acum există.

– Îmi pare rău, trebuie să plec acum.

– Du-te. Mă voi ocupa de asta pentru moment.

Ea nu-l sărută, deşi o parte din ea voia, doar pentru a-i aduce mângâiere. În schimb, ea-şi puse mâna peste a lui şi o strânse cu blândeţe. Apoi îl lăsă.

Se îndreptă spre biroul ei când se întâlni cu Baxter.

– Nu am aflat nimic, îi spuse el. Am vorbit din nou cu sora ei, am fost la club, am vorbit cu vecinii victimei. Un mare nimic.

– Fostul?

– E plecat din oraş pentru sfârşitul de săptămână. Un vecin a spus că a plecat la snowboard în Colorado.

– De ce ar sări şi s-ar tăvăli cineva în mod deliberat prin zăpadă, pe un munte? se întrebă ea.

– Mă depăşeşte. Mie îmi plac sporturile de vară, atunci când femeile sunt foarte, foarte sumar îmbrăcate. Zăpadă şi gheaţă? Nu tu piele.

– Eşti un mare porc, Baxter.

– Şi sunt mândru de asta. Vrei să-l găsesc pe fostul? Vecinul crede că ştie unde stă tipul. Se va întoarce mâine-seară.

– Ne vom ocupa de el când se întoarce. Verifică cu Jenkinson. Vezi cât de departe a ajuns el şi Powell cu verificarea listei cu oamenii intervievaţi în celelalte cazuri. Tu şi Trueheart îi puteţi ajuta să o verifice. Presa dă informaţii despre asta acum, ceea ce înseamnă că mâine vom fi îngropaţi în piste ridicole. Va trebui să le cercetăm, aşa că să golim farfuria asta astăzi.

Nadine o aştepta, stând pe scaunul pentru vizitatori, cu picioarele încrucişate, examinându-şi unghiile în timp ce vorbea în cască.

– Va trebui să o reprogramezi sau să o anulezi, spuse ea. Nu. Nu. Mi-ai dat în scris că eşti de acord ca atunci când am un subiect fierbinte, ceva care simt că este necesar să investighez chiar eu, va avea întâietate. Asta a fost înţelegerea.

Se uită la Eve şi-şi dădu peste cap ochii verzi care sclipeau de inteligenţă.

– Pentru asta sunt asistenţii şi asistenţii asistenţilor. Cât despre acel subiect, reporterul poate reprograma. Ştiu. Sunt un reporter al naibii de bun.

Îşi scoase repede căştile.

– Mare mai este preţul plătit celebrităţii, spuse Eve.

– Mie-mi spui, dar îmi stă atât de bine. Îmi poţi da nişte cafea?

Amabilă, Eve se duse spre aparatul de preparat cafeaua. Propriul ei sistem începea să cedeze. Cafeaua l-ar putea face să fie din nou în alertă. Nadine se aşează fără să spună nimic.

Chiar o prindea celebritatea, presupuse Eve. Părul cu şuviţe şi aranjat şic, trăsăturile ascuţite, costumul gata pentru camera de filmat. Dar Eve ştia prea bine că deşi Nadine avea acum propriul ei program TV, deşi rating-ul de la *Now* era mult mai ridicat decât spuma unui compus chimic, femeia era exact ceea ce pretindea a fi – un reporter al naibii de bun.

– Cu cine ai vorbit în timpul conferinţei?

– Cu cine crezi? pară Nadine.

Eve se întoarse şi-i oferi cafeaua.

– Cu investigatorii tăi pentru a-ţi oferi detaliile exacte ale cazului de acum nouă ani.

Nadine zâmbi şi sorbi.

– Uite cine poartă astăzi şapca pentru gândit.

– S-au aflat unele dintre detaliile investigaţiei.

– Unele, fu Nadine de acord, iar zâmbetul ei păli. Unele detalii despre cum au fost torturate victimele. Îmi imaginez că este vorba de mult mai mult, mult mai grav, care nu s-a aflat.

– Existau mai multe detalii. Erau mai grave.

– Ai lucrat la caz.

– Feeney a fost şeful, eu am fost partenera sa.

– Nu eram în New York acum nouă ani. Îmi croiam drum lucrând la un post TV de mâna a doua din sudul Philadelphiei. Dar îmi amintesc acest caz. Îmi amintesc aceste crime. Mi-am făcut drum forţat

făcând o serie de reportaje despre ele. Asta este o parte din ceea ce m-a scos din iadul din sudul Philadelphiei.

– Ce mică e lumea.

Nadine încuviinţă dând din cap şi mai luă o gură mică de cafea.

– Ce vrei?

– Ai departamentul acela de cercetare la degetul mic, pentru că eşti o mare vedetă. Eve îşi sprijini şoldul de colţul biroului ei. Vreau totul, orice poţi afla despre crime. Despre toate crimele. Aici, din Europa, Florida, America de Sud.

Nadine clipi.

– Ce? Unde?

– Îţi voi explica totul, neoficial, apoi îţi poţi pune investigatorii şi propriile talente pe urma vânatului. Deja o are pe cea de-a doua femeie, Nadine.

– Oh, Dumnezeule!

– Nu o putem ajuta. Există şanse mici să o putem găsi destul de repede pentru a o salva. Acum am nevoie să ştiu tot ce se poate. Poate o putem salva pe cea pe care o vânează acum.

– Lasă-mă să mă gândesc. Închizând ochii, Nadine se lăsă pe spate şi mai bău nişte cafea. Am doi oameni deştepţi pe care-i pot forţa şi-i pot mitui ca să păstreze această muncă şi rezultatele în afara radarului. Şi eu sunt al naibii de deşteaptă, aşa că am ajunge la trei. Dând din cap, ea se ridică din nou. Ştii că fac asta pentru că eu cred că o viaţă valorează mai mult decât un subiect de presă. Pe alocuri, spuse ea zâmbind. O fac pentru că noi două suntem prietene

care se întâmplă să se respecte pentru a juca cinstit. Nu este vorba că-mi vei rămâne datoare.

– Știu asta. Așa cum știi că îmi voi plăti datoria.

Nadine ridică din sprânceană.

– Fiind al naibii de deșteaptă, nu voi spune nu. Un interviu în exclusivitate cu tine.

– După ce-l vom prinde, nu înainte.

– S-a făcut. O apariție în direct la *Now*.

– Nu-ți forța norocul.

Nadine râse.

– Plus un membru al echipei tale pe care-l alegi tu – cu condiția să fie un interviu exclusiv – am spus ceva și despre extins – pe care tu să-l faci în timpul emisiunii. Înregistrat dinainte.

Eve se gândi.

– Pot face asta.

– Bine. Pentru a afla detalii, am nevoie de detalii. Nadine își scoase reportofonul și-și ridică capul. În regulă?

– În regulă.

Era ceva care te storcea de puteri la un nivel visceral atunci când lucrai în atelierul poliției. Era o experiență interesantă, se gândi Roarke, dar foarte, foarte ciudată pentru cineva cu... un trecut colorat ca al lui.

Mai lucrase cu polițiști – în afară de polițista lui – de mai multe ori, avusese polițiști în casa sa în scop profesional și social. Dar lucrând cea mai mare parte a zilei, într-o sală de război, în inima sediului central, ei bine, asta era o altă mâncare de pește.

Ei veneau și plecau, observă el, intrând grăbiți în încăpere, ieșind din nou grăbiți din încăpere, comunicând în cea mai mare parte a timpului în acel limbaj polițienesc care era ciudat de formal, la fel de repezit ca și pașii lor și în același timp plin de culoare.

El era flancat de McNab, la care ținea foarte mult și de un Callendar întunecat, bine făcut și cu ochii pieziși. Ei stăteau jos, sau în picioare, mergeau – aproape că dansau – pe ici-colo în timp ce lucrau. Verificând date, căutând măcar o informație vitală. Ca niște albine ocupate în stupul lor agitat.

Cât despre pitoresc, ei bine, cu excepția căpitanului, părea că e-divizia crea un aspect care bătea la ochi. McNab cu blugii săi de un galben sclipitor, cu cămașa turcoaz având pe ea ceea ce păreau a fi broaște țestoase care zburau de-a lungul ei. Părul său lung și blond era prins în coadă la spate și strâns cu un elastic gros și galben. De fiecare parte a feței sale subțiri și drăguțe, lobii urechilor erau trași în jos de o serie de cercuri și cercei.

Roarke se întrebă de ce, acum sincer, și-ar dori cineva să-și facă atâtea găuri în piele.

Dar băiatul avea un fel aparte și era al naibii de deștept în ceea ce făcea.

Fata, pentru că abia arăta a avea douăzeci de ani, era o necunoscută. Avea o piele de culoarea mierii arse, o mulțime de bucle negre prinse într-o multitudine de valuri cu niște agrafe fosforescente, în culorile curcubeului. Cercuri argintii prin care putea trece pumnul lui, îi atârnau de urechi. Purta niște pantaloni lăbărțați, cu multe buzunare, într-un

amestec de culoarea lavandei cu roz, un pulover comod, verde, pe care era scrisă exclamația „Zeii-E!" de-a lungul sânilor ei destul de impresionanți.

Avea unghii lungi, verde-smarald, iar atunci când lucra pe tastatură, ele se loveau de taste ca niște afurisite de castaniete.

Ea, ca și McNab, păreau a fi neobosiți – mănunchiuri de energie abia reținută, strălucitor ambalate, astfel încât ceva de pe ei se legăna sau sărea în mod constant. Un picior, capul, umerii, fundul.

Fascinant.

– Hei, Blondule, strigă ea când McNab se uită peste umăr.

– Vorbești cu mine, cupă D?

– E rândul tău. Lichid.

– S-a făcut. Vrei și tu? îi spuse el lui Roarke. Ceva de băut.

– Da, mulțumesc.

– Cu bâzâit sau fără bâzâit?

Lui Roarke îi luă o clipă pentru a face traducerea și în acea clipă el se simți foarte bătrân.

– Bâzâitul mi-ar prinde bine.

– Am plecat.

În timp ce McNab ieși sărind din încăpere, Callendar îi zâmbi rapid și drăguț lui Roarke.

– Deci ești plin până la refuz, așa-i? Faci pluta prin megaavere. Cum este?

– Satisfăcător, decise el.

– Cred și eu. Împingându-se cu picioarele, ea patină cu scaunul pentru a putea vedea ecranul lui.

Uau! Date multiple cu căutări alternative și încrucișări. Rulează și cea de-a doua recunoaștere?

Asta o putea traduce cu ușurință.

– Da. Verific numele, anagramele, datele care se intersectează. Le desfășor, apoi le verific mai intens neamurile și alte potențiale legături.

– Deștept. McNab a spus că ai cam multe zone înghețate pe acolo. Ai serios de săpat. Se uită înapoi la postul ei. Înapoi la treabă.

Patină înapoi spre munca ei, apoi își legănă umerii pe o melodie interioară și se întoarse la însărcinarea ei.

Amuzat, el se întoarse la treaba lui, apoi se opri atunci când Eve și Feeney intrară.

Gia Rossi, se gândi el, în timp ce numele, gândul la ea pe care el îl dăduse deoparte, îi reapăru din nou în minte.

Ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Eve, așa că lăsă ceea ce lucra și merse spre ea.

– Trebuie să punem echipa la curent în privința lui Rossi, spuse Eve. Cei aflați pe teren vor fi înștiințați prin stație. Trebuie să te includem și pe tine ca factor.

– Am înțeles.

– Bine, atunci.

Peabody intră și-i trimise lui Roarke o privire liniștită și înțelegătoare. Ea traversă încăperea pentru a băga un nou disc cu date.

– Avem noutăți, anunță Eve, iar sunetul tastelor, exuberanța, vocile și târșâitul încetară. Avem motive să credem că o femeie care a fost dată dispărută de

joi seara a fost răpită de subiectul necunoscut al investigației noastre. Rossi Gia.

Peabody aranjase imaginea și datele ei pe ecran.

– Treizeci și unu de ani, șaten și căprui, un metru șaptezeci și șapte, cincizeci și cinci de kilograme. A fost văzută ultima dată când pleca de la locul de muncă, un centru de fitness numit BodyWorks, aflat în vest pe Strada patruzeci și șase. Căpitane Feeney.

– Fostul soț al lui Rossi, începu Feeney, un anume Riley Jaymes, a anunțat poliția vineri, la ora opt dimineața. Datorită procedurii, ea nu era considerată în mod formal ca fiind dispărută până ce nu trecea perioada limită de douăzeci și patru de ore. Subiectul nu s-a întors acasă așa cum se aștepta, joi seara, unde avea planificată o întâlnire cu fostul care, conform declarației lui, a fost acolo pentru a lăsa câinele pe care-l au în custodie comună.

Existară câteva surâsuri afectate, previzibile, iar Feeney doar se uită la cei care surâdeau până ce ele se estompară.

– Vecinii confirmă acest aranjament. Nici Riley nu a putut-o localiza prin stația sa. De fapt, chiar avem confirmarea că a încercat să afle pe unde umblă contactându-i colegii de muncă, prietenii. Declarațiile oferite ofițerului care a răspuns la apel și mie au fost confirmate. Nu este considerat implicat în dispariția ei.

În mod obișnuit, subiectul a ieșit din clădirea de pe Strada patruzeci și șase și a mers spre vest, către Broadway, apoi spre nord la metroul din Strada patruzeci și nouă. Vom căuta martori în acea zonă.

Discurile de securitate de la Autoritatea de Tranzit nu-l arată pe subiect intrând în acea stație joi seara și nici permisul ei de metrou nu a mai fost folosit de joi dimineață. Martorii confirmă că subiectul a părăsit clădirea în jur de ora șapte treizeci în seara în chestiune. Purta o haină neagră, pantaloni negri de trening, o bluză gri de trening cu logoul BodyWorks și o șapcă gri.

El se dădu înapoi și se uită la Eve.

– Locotenente.

– Subiectul se potrivește cu modelul stabilit. Este nouăzeci și șase la sută sigur ca ea să fi fost răpită și ținută de făptaș. Dispariția ei și alte informații pe care le-am strâns astăzi au mai adăugat un element la modul de operare. Atât York, cât și Rossi au fost angajate de către o filială a lui Roarke Enterprises. Având în vedere amploarea acestei organizații, asta are un factor foarte scăzut pe scara probabilităților de a face o legătură. Cu toate astea, săpunul și șamponul identificate după marcă, de către cei de la laborator, s-a stabilit că sunt produse și vândute prin sucursalele acestei organizații, la fel ca și cearșaful folosit pentru York.

Roarke simți privirile pline de speculații ațintite asupra lui. Le acceptă.

– Probabilitatea este ridicată, continuă Eve, cum că ar exista o legătură, la un anumit nivel, între făptaș și Roarke Enterprises. Până în acest moment, nu s-a făcut nicio legătură, nu a fost determinat niciun punct central. Acum avem unul și îl vom folosi. Produsele pentru păr și corp sunt extrem de scumpe și au un

număr limitat de distribuitori. Le-a cumpărat de undeva. McNab, află de unde.

– Mă ocup de asta.

– Callendar, ocupă-te de cearşaf, verifică datele de cumpărare cu cele ale lui McNab. Roarke.

– Locotenente.

– Lista angajaţilor. Găseşte şi scoate indivizi care se potrivesc modelului şi care lucrează sau locuiesc în oraş. El le răpeşte din oraş. Va trece, după toate probabilităţile, la numărul trei în câteva zile. Avem nevoie de nume.

– Le vei avea.

– Jenkinson, vreau un raport complet şi detaliat de la tine şi de la Powell până la ora nouăsprezece. Baxter, acelaşi lucru de la tine şi Trueheart. Voi fi disponibilă douăzeci şi patru/şapte şi mă aştept să fiu anunţată imediat ce apar la lumină noi informaţii. Ne vom întâlni din nou la opt. Asta-i tot.

Îşi scoase căştile.

– Peabody.

– Da, să trăiţi.

– Trece în jurnal şi copiază, apoi du-te acasă şi dormi. Feeney, poţi să arunci o privire pe ce s-a lucrat electronic şi să-mi trimiţi un rezumat succint?

– Pot şi o voi face, confirmă Feeney.

– Roarke, dă-i drumul şi trece în jurnal şi copiază ce ai găsit până acum, apoi trimite cópii reţelei mele de aici şi de acasă. Când termini, am nevoie de tine în biroul meu.

Eve ieşi, sunând la biroul lui Mira pe drum.

– Fă-mi legătura cu ea, îi ordonă ea asistentei sale foarte protectoare. Nu-mi veni mie cu baliverne.

– Imediat.

– Eve. Faţa lui Mira apăru pe ecran şi, numai-decât, ochii ei reflectară îngrijorarea. Arăţi extenuată.

– Cel de-al doilea suflu a izbucnit deja, aştept ca şi cel de-al treilea să apară. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

– Da, ştiu. Îmi voi elibera orice dată care-ţi convine.

– Am vrut să spun acum, dar am nevoie de acel suflu înainte de a începe să sap prin psihologia acestuia. Şi mai sunt nişte date pe care trebuie să le ici în calcul. Peabody îţi trimite chiar acum o copie a ultimelor noutăţi.

– Atunci mâine.

– După întâlnirea de la ora opt.

– Vin eu la tine. Du-te şi dormi, Eve.

– Voi strecura şi acest factor, pe undeva.

Se duse în biroul ei, programă şi mai multă cafea şi luă în considerare să înghită una dintre pastilele care-ţi confereau energie, aprobate de departament. Dar o făceau mereu nervoasă.

Bău, stând în dreptul ferestrei înguste a biroului, privind afară la bucăţia ei de oraş. Tramvaie de navetişti se intersectau pe cer, luminile sclipeau prin întuneric.

Era timpul să plece acasă, să ia cina şi să se relaxeze, să se uite puţin la TV.

Dedesubt era trafic intens, strada era plină de oameni care se gândeau ca şi cei de deasupra lor.

Şi undeva pe acolo, exista un bărbat căruia chiar îi plăcea munca sa. Nu se gândea să se relaxeze.

Oare luase o pauză de masă? se întrebă ea. Oare a savurat o masă consistentă înainte de a se întoarce la treaba pe care o avea de rezolvat? Oare când începuse cu Gia Rossi? Când dăduse drumul cronometrului?

Lipsea de patruzeci şi şapte de ore, se gândi Eve. Dar el nu începea să cronometreze până ce nu se apuca de treabă. Mereu începea cu numărul doi după ce termina cu numărul unu.

Nu-l auzi pe Roarke intrând, avea un talent pentru linişte. Dar îl simţi.

– Poate că vom fi norocoşi, spuse ea. Poate nu se va apuca de ea până mâine. De data asta avem un nou unghi de abordare, aşa că am putea avea noroc.

– Este pierdută. Ştii asta.

Eve se întoarse. El arăta furios, se gândi ea, ceea ce probabil că era un lucru bun, şi un pic epuizat, ceea ce era o raritate.

– Nu voi şti până ce nu voi sta lângă trupul ei neînsufleţit. Aşa fac eu faţă acestei situaţii. Mergem acasă. Putem lucra de acasă.

El închise uşa în urma sa.

– Am verificat-o. Lucrează pentru mine de aproape patru ani. Părinţii ei sunt divorţaţi. Are un frate mai mic, un frate vitreg şi o soră vitregă. A făcut colegiul în Baltimore, acolo unde încă locuieşte mama sa şi fratele ei mai mic. Evaluările ei ca angajată au fost, în mod consecvent, excelente. Acum trei săptămâni a primit o mărire de salariu.

– Ştii că asta nu este din vina ta.

– Vină? Putea fi învinuit de multe lucruri, ştia şi accepta asta. Dar nu şi pentru asta. Nu. Dar pe undeva pe acolo, aş putea foarte bine să fiu motivul pentru care aceste femei, în mod special, au murit într-o anumită perioadă de timp.

– Motivul nu are nimic de-a face cu asta. Nu-mi eşti de folos dacă te distrugi din cauza unei vinovăţii cronate. Dacă faci asta, ai şi ieşit.

– Nu mă poţi da afară, păru el, cu o însufleţire considerabilă. Cu sau fără afurisita ta de unitate de intervenţie, cu procedura ta blestemată, sunt al naibii de implicat în asta.

– Bine. Atunci pierde timpul enervându-te pe mine. Ea-şi luă haina. Asta este de ajutor.

Vru să treacă pe lângă el, dar el o prinse de braţ şi o întoarse. Pentru o clipă furia era sculptată pe chipul lui. Apoi o trase spre el şi-şi încolăci braţele în jurul ei.

– Trebuie să mă enervez pe cineva. Şi tu eşti la îndemână.

– Poate. Ea se relaxă, sprijinindu-se de el. Bine, poate. Dar trebuie să gândeşti clar când vine vorba de asta. Am nevoie de creierul tău, cât şi de resursele tale. Este un alt avantaj pe care nu-l aveam acum nouă ani.

– Ştiind că ai dreptate nu face ca asta să fie mai uşor de înghiţit. Trebuie să plec de aici, spuse el în timp ce se retrăgea. Acesta este adevărul gol-goluţ. Doar atâta pot respira în prezenţa unor poliţişti fără să mă sufoc.

– Hei!

El îi atinse bărbia cu degetul.

– Cu excepţia unuia.

Ea ridică dosarul pe care voia să-l ia cu ea.

– Să mergem.

Ea şofă pentru că ştia că lupta prin traficul spre centru o va ţine trează. Un duş fierbinte, se gândi ea, ceva repede şi solid în stomac şi va mai putea funcţiona câteva ore.

– Summerset ar putea fi de folos, spuse Roarke.

– Ca ce, ca crosă pentru hochei?

– Fişierele angajaţilor, Eve. Le poate verifica, poate face o listă cu femeile care se potrivesc tiparului şi care lucrează pentru mine. Îmi va lăsa mai mult timp pentru a face alte lucruri.

– În regulă, atâta timp cât înţelege că răspunde în faţa mea. Şi că-l pot înjosi şi leza aşa cum este adesea necesar să fac cu cei aflaţi sub comanda mea. Şi îmi va face ziua mai distractivă.

– Pentru că te pricepi atât de bine la asta.

– Da, am talent.

Ea scană armata de vehicule care se îndrepta spre nord, aglomeraţia trecătorilor care se îmbulzeau de-a lungul trotuarului, alunecând sau croindu-şi drum cu forţa pe trecerile de pietoni.

– Nimeni nu observă anumite lucruri. Desigur, dacă cineva se aruncă de pe o clădire şi le aterizează în cap, îi face să se oprească o clipă, dar nu tresar atunci când o femeie este vârâtă cu forţa într-o maşină, furgonetă sau Iisus mai ştie ce, doar dacă ea

nu se opune ca naiba. În majoritatea cazurilor, ei se uită în jos şi-şi văd de drum.

– Cinismul este o altă trăsătură armonioasă de-a ta. Nu este mereu aşa, nu cu toată lumea.

Ea ridică din umeri.

– Nu, nu întotdeauna. Este îndemânatic sau are o acoperire, ceva ce oamenilor nu li s-ar întipări în minte. Dacă ar face tămbălău mare, da, cineva ar observa. Poate că nu au făcut nimic în legătură cu asta, dar au observat. Deci nu este vorba de o luptă evidentă pe stradă. Una dintre teorii este că le drogheză cumva decât să le domine.

– O treabă rapidă, adăugă ea. O ţine cu un braţ. „Hei, Sari, ce mai faci?" Doar un tip care merge alături de o femeie obosită, beată ajutând-o să ajungă la maşină. Maşina trebuie să fie aproape de locul unde o agaţă. Va trebui să verificăm multe locuri de parcare şi garaje mâine.

Când trecu printre porţile casei, nu-şi putea aminti când fusese mai recunoscătoare să vadă proeminenţa şi întinderea superbei case, să vadă luminile de la geamuri.

– Voi face un duş şi voi mânca ceva în birou.

– Vei dormi, o corectă el. Eşti epuizată, Eve.

Nu era niciun dubiu că aşa era, dar o enerva că el subliniase asta.

– Mai rezist.

– Non sens! Nu ai dormit deloc de mai mult de treizeci şi şase de ore. Nici eu, dacă tot am ajuns la asta. Amândoi avem nevoie de somn.

– Îmi va lua vreo două ore ca să instalez un panou aici, să revăd nişte notiţe.

Decât să se certe – era al naibii de obosit pentru a se deranja –, el nu spuse nimic. O va arunca în pat şi-şi imagina că după ce ea va sta treizeci de secunde la orizontală, va adormi imediat.

Ea parcă în faţa casei şi-şi luă servieta cu acte.

Ştia că Summerset va fi în foaier, iar el nu o dezamăgi.

– Spune-i ultimele noutăţi cadavrului tău, spuse Eve înainte ca Summerset să poată vorbi. Eu mă duc să fac un duş înainte să mă apuc de asta.

Ea se duse direct sus, neglijând să-şi mai dea jos haina şi să o atârne de stâlpul scării aşa cum obişnuia. Şi ceea ce, ştia prea bine, îl făcea pe Summerset să se irite. Odată ce a ieşit din raza vizuală, îşi frecă ochii nisipoşi şi-şi permise să caşte, deşi abia se abţinuse să nu o facă.

Duşul va fi ceva miraculos.

Aruncă geanta în dormitor şi-şi dădu haina jos. Când deblocă hamul armei sale, privirea ei ateriză pe pat. Poate dacă s-ar întinde cinci minute, gândi ea. Cinci minute fără să stea în picioare, apoi va putea să facă duş fără riscul de a se îneca.

Aruncând hamul deoparte, se urcă pe platforma unde era patul ca nişte nori divini de mătase. Alunecă în jos, întinzându-se de-a lungul lui cu faţa în jos.

Şi depăşi presupunerea lui Roarke adormind în fix zece secunde.

El veni cinci minute mai târziu, o văzu pe pat, cu pisica aşezată pe fundul ei.

– Aşa deci, se adresa Roarke lui Galahad. Cel puţin nu va mai trebui să ne certăm pentru asta. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu putea să-şi scoată cizmele? Cum poate dormi bine în acest fel?

I le scoase el – iar ea nu se agită deloc – apoi le scoase şi pe ale lui. Apoi, pur şi simplu, se întinse alături de ea şi îi înconjură talia cu mâna.

Adormi aproape la fel de repede ca şi ea.

6

În vis exista un cearşaf alb pus pe pământul închis la culoare, iar trupul distrus era aşezat pe el. Înverşunaţi şi reci, zorii zilei sculptau primele raze de lumină, gravând vârfurile copacilor estici în siluete ascuţite.

Ea stătea în picioare, cu mâinile în buzunarele hainei verzi, având trasă în jos, peste frunte, o şapcă neagră.

Trupul zăcea între ea şi un ceas mare, negru cu un cadran alb. Secundele treceau ticăind şi fiecare bătaie era ca un tunet care făcea aerul să vibreze.

Iar în vis, Feeney stătea alături de ea. Luminile de la locul teribilei crime treceau peste ei şi peste ceea ce studiau. În părul lui nu era urmă de fire argintii care să lucească în acele lumini şi liniile chipului său nu erau atât de adânci.

Te-am antrenat pentru asta, ca să poţi vedea ceea ce trebuie văzut şi să găseşti ce se află dedesubt.

Ea se ghemui şi deschise trusa.

Ea nu arăta liniştită, se gândi Eve, aşa cum spuneau adesea oamenii despre somnul morţii. Chiar nu arătau aşa niciodată.

Dar moartea nu era somn. Era din nou altceva.

Ochii cadavrului se deschiseră.

Sunt Corrine Dagby. Aveam douăzeci şi nouă de ani. M-am născut în Danville, Illinois, şi am venit în New York ca să devin actriţă. Aşa că am servit la mese pentru că asta facem noi. Am avut un prieten şi el va plânge când îi vei spune că am murit. Aşa vor face şi alţii, familia mea, prietenii mei. Mi-am cumpărat pantofi noi cu o zi înainte ca el să mă răpească. Acum nu-i voi mai purta niciodată. M-a rănit, a continuat să mă rănească până când am murit.

Nu m-ai auzit ţipând?

Ea stătea în picioare la morgă şi Morris ţinea un bisturiu în mâna însângerată. Părul lui era tuns mai scurt şi-l purta într-o coadă îngrijită şi aranjată la ceafă. Se uită la Eve pe deasupra cadavrului.

Era sănătoasă şi avea o faţă drăguţă până ce el i-a distrus-o. Cânta sub duş şi dansa pe stradă. Toţi facem asta până ce venim aici. Şi într-un final, cu toţii ajungem aici.

În colţ, ceasul cel mare ticăia, aşa că fiecare secundă se auzea cu ecou.

Ei nu vor veni aici dacă ceasul se opreşte, se gândi ea. Nu dacă-l opresc eu. Vor cânta sub duş şi

vor dansa pe străzi, vor mânca prăjiturele şi vor merge cu trenul dacă-l voi opri.

Dar tu nu ai făcut-o. Corrine deschise din nou ochii. *Vezi?*

Chipurile şi trupurile se schimbară, contopindu-se unul în următorul în timp ce ceasul lovea parcă ca un ciocan trecerea timpului. Ciocăni până când inima ei bătea să-i spargă pieptul, până ce ea-şi apăsă mâinile de urechi pentru a bloca sunetul.

Mai repede şi mai repede, feţele apăreau şi se contopeau în timp ce secundele alergau. Atâtea voci, toate acele voci care o chemau, unindu-se într-una singură şi aceea ţipa.

Ne poţi auzi ţipând?

Ea se trezi respirând convulsiv, auzind acel ţipăt groaznic ca un ecou în mintea ei. Lumina era slabă, încălzită de focul care mocnea uşor în şemineu. Pisica se frecă de umerii ei ca şi cum i-ar fi spus: „Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!"

– Da, m-am trezit. Sunt trează. Iisuse!

Se rostogoli şi se uită în tavan în timp ce-şi recăpăta suflul. Cu o mână îl mângâie pe Galahad între urechi şi verifică ora uitându-se la dispozitivul de la mână.

– Oh, rahat!

Dormise mai bine de trei ore. Îndepărtând somnul, Eve îşi apăsă ochii cu palmele şi se dădu jos din pat. Atunci auzi sfârâitul şi vibraţia duşului.

Întinse o mână pe aşternutul de lângă ea, simţi căldura lui care încă mai stăruia acolo. Deci au dormit amândoi, realiză ea. Bravo lor.

Se dezbrăcă în timp ce se îndrepta spre duș.

Ea voia să îndepărteze oboseala, mizeria, urâțenia ultimelor douăzeci și patru de ore. Voia să lovească apa pentru a îndepărta vaga durere de cap cu care se trezise și să înece rămășițele visului.

Apoi, atunci când pășii dincolo de deschizătura din sticlă care îngrădea dușul generos, știa că voia mai mult.

Îl vroia pe el.

El era cu spatele la ea, sprijinindu-se cu mâinile de geam, lăsând apa din jeturile multiple să-l lovească. Părul său era neted, iar pielea sclipea din cauza apei. Un spate lung, meditā ea, un fund neted, numai bun de înfipt dinții în el și mai avea și toți acei mușchi robuști și tonifiați.

Nu era treaz de mult timp, se gândi ea, și probabil că era la fel de epuizat ca și ea.

Apa era prea rece, știa ea. Dar va îndrepta asta.

Ei se remontau unul pe celălalt.

Se strecură înăuntru, își încolăci brațele în jurul taliei lui și-și apăsă trupul de spatele său. Îl mușcă ușor de umăr.

– Uite ce am găsit. Mult mai bine decât jucăria-surpriză din cutia cu cereale. Crește temperatura apei la o sută unu grade.

– Chiar trebuie să fierbem?

– Eu trebuie. Oricum, într-o clipă nu vei mai observa asta.

Pentru a-i demonstra, își mișcă mâinile în jos și-l găsi.

– Vezi?

– Așa te comporți față de toți membrii echipei de intervenție?

– Ar vrea ei.

El se întoarse și-i cuprinse fața în mâini.

– Și uite cum dorințele mele devin realitate.

O sărută cu blândețe pe sprânceană, obraji, buze.

– Am crezut că vei dormi un pic mai mult.

– Deja mi-am alocat mai mult decât intenționam. Se lipi din nou de el, așezându-și mâna pe umărul lui în timp ce apa se revărsa peste ei. Asta este mai bine decât dormitul.

În timp ce aburul începea să se ridice, ea-și lăsă capul pe spate. Îi găsi gura căutând-o cu a ei, din nou delicată, delicată pentru ca amândoi să se poată afunda adânc.

Degetele lui îi atinseră ușor părul, trecând printre firele netede în timp ce murmura ceva dulce. Chiar și prin dulceața vorbelor ea recunoscu dorința.

Da, se vor remonta unul pe celălalt.

Își îndepărtă buzele de ale lui pentru a-l săruta pe gât, pentru a-i simți pulsul cum bate în timp ce mâinile ei începură să se joace pe spatele lui. În timp ce o ținea, în timp ce o întorcea pentru ca apa să cadă deasupra lor, ziua care trecuse și multe altele fură date uitării.

Acum mâinile lui se mișcau pe trupul ei, cremoase din cauza săpunului, alunecând pe piele încât ea fremătă de plăcere. O întoarse din nou, ținând-o cu spatele lipit de el. Și acele mâini îi

înconjurară sânii, alunecară peste ei în timp ce gura îi săruta gâtul, umărul.

Ea gemu o dată, ridică un braţ pentru a se prinde de el şi fremătă când mâinile lui se rotiră în jos.

O putea simţi cum se dăruieşte, se deschide aşteptând. Felul în care se mişca trupul ei, felul în care respira. Putu auzi asta în ţipătul scurt care-i scăpă atunci când el îşi strecură mâinile între picioarele ei pentru a o cuprinde. Cum tremura, braţul ei strângându-se când el îşi folosi degetele pentru a o tachina şi a-i face plăcere. Şi şocul ei când el se cufundă în acea catifea fierbinte şi umedă.

– Ia mai mult.

El trebuia să ofere mai mult.

Înfiorarea ei se transformă în tremurat, respiraţia în suspine.

Abandonul ei în faţa lui, faţă de ea, îl stârni dincolo de orice imaginaţie. Iar oboseala şi mâhnirea pe care somnul şi duşul nu le îndepărtaseră, se înecară în dragostea lui pentru ea.

– Acum iei mai mult, îi spuse ea.

Ţinând-o de şolduri, el se luptă să-şi recapete controlul, pentru ca momentul să dureze. Şi se afundă încet în interiorul ei.

Aburii pufăiau în jurul lor, apa curgea. Se priviră, se mişcară împreună.

Era mai mult decât plăcere, se gândi el. Cumva era mai mult decât dragoste. Într-o perioadă când fiecare avea nevoie de asta mai mult, îşi ofereau cadoul esenţial uman al speranţei.

Chiar şi atunci când ea-şi recăpătă respiraţia, din nou, o văzu zâmbind. Fără ca el să fi terminat, el captură acele buze curbate. Înconjurat de ea, afundându-se în ea, îşi permise să simtă plăcerea, să simtă dragostea. Să simtă speranţa.

– Ei bine, asta chiar m-a remontat.

Eve îşi întinse gâtul după ce-şi pusese vechiul hanorac favorit cu NYPD scris pe el.

– Somn şi sex la duş. Ar trebui să solicit acest combo întregii echipe.

– Mă tem că nu am timp să dorm şi să mă joc la duş cu Peabody şi Callendar. Chiar şi pentru binele cchipei.

– Ha-ha. Amuzant. Ea se aşeză pe braţul canapelei pentru a-şi pune nişte şosete groase. Te voi păstra ca stimulent energetic personal. Trebuie să mă întorc la treabă.

– Mâncare, spuse Roarke.

– Da, m-am gândit că...

– Ştiu la ce te-ai gândit. O luă de mână pentru a ieşi împreună din dormitor. Dar vei avea parte de o dezamăgire pentru că nu va fi pizza.

– Cred că ai prejudecăţi faţă de plăcintă.

– Nu am nicio prejudecată împotriva plăcintei. Oricum, insist pentru un alt element care să-ţi stimuleze energia. Pe lângă somn şi sex la duş, vom servi o friptură.

– Este greu să comentezi când vine vorba de carne rumenită, dar o voi mânca cu cartofi prăjiţi.

– Mmm-hmm.

Ea cunoştea acel *mmm-hmm*. Însemna legume. Şi mai ştia că dacă se agita fără rost pentru a primi un fel decent de mâncare îl va face să nu se mai gândească la ceea ce se întâmpla cu Gia Rossi.

Îl lăsă să comande orice considera el ca fiind hrănitor în timp ce ea hrănea pisica. Legumele se dovediră a fi un fel de amestec pe care îl denumise *niçoise*. Cel puţin aveau ce ronţăi la ele.

Ea reciti rapoartele detectivilor în timp ce mânca.

– Oamenii îşi amintesc detaliile, spuse ea. Aşa cum erau. Oamenii care erau apropiaţi de victimele anterioare îşi amintesc detaliile.

– Cred că aşa este. Pentru ei – pentru fiecare dintre ei, comentă Roarke, probabil că a fost un şoc şi o pierdere suferite o dată în viaţă.

– Dacă sunt norocoşi. Dar chiar şi aşa, nu ne spun nimic nou. Nu sunt oameni noi în vieţile lor, nu tu comentarii sau reclamaţii cum că au fost deranjaţi sau îngrijoraţi. Fiecare avea o rutină de bază – desigur, cu câteva variaţii. Dar fiecare mergea sau venea de la muncă sau dinspre mijlocul de transport, în linii mari, în aceeaşi perioadă de timp în fiecare zi. Nu a apărut niciun martor viabil care să pretindă cum că le-ar fi văzut cu cineva atunci când au dispărut.

– Viabil.

Ea ridică din umeri, mâncând un cartof prăjit.

– Mai sunt şi ţăcăniţii şi cei care cerşesc atenţie. Nimic nu a dat randament. Şi totuşi îi verificăm pe fiecare în parte. Şi terminăm prin a pierde timpul urmând piste false. Oamenii sunt ca o durere-n fund.

– Ai spus că vei verifica locurile de parcare şi garajele. Presupun că ai făcut asta şi atunci.

– Da. Am urmărit ore în şir înregistrări video ale camerelor de securitate, am chestionat o mulţime de angajaţi, roboţi sau umani, am verificat înregistrările biletelor. Nu am găsit nimic. Ceea ce înseamnă că s-ar fi putut folosi de parcarea pe stradă, un loc fără securitate sau pur şi simplu a avut noroc.

Roarke ridică din sprâncene în timp ce mânca.

– De patru ori a fost norocos?

– Da, chiar aşa. Nu cred că a fost vorba de noroc. Nu este norocos, este precis şi pregătit.

– Ai luat în considerare faptul că ar fi putut folosi un vehicul oficial? Unul cu negru şi alb, unul oficial, un taxi?

– Da, am cercetat şi acest unghi şi nu am ajuns nicăieri. Şi-l vom cerceta din nou. Newkirk cercetează dosarele, căutând vreo cumpărare privată a acestui gen de vehicul. Sunt scoase la licitaţie de câteva ori pe an. Verifică şi dosarele cu vehiculele furate. McNab verifică dosarele angajaţilor municipalităţii şi a celor din transport ca să vedem ce găsim acolo. Le vom confrunta cu ceea ce găsim în alte dosare. Chiar dacă şi-a schimbat numele şi înfăţişarea, amprentele sunt cerute pe toate legitimaţiile pentru acest gen de lucruri. Nu a apărut încă nimic.

– Cum rămâne cu echipamentul medical şi proviziile? Le droghează, le leagă şi cu siguranţă că are un echipament pentru a rezolva cu sângele.

– Am verificat, vom verifica, din nou. Nenumărate clinici, spitale, centre de sănătate, doctori,

rezidenți. Doctori, rezidenți, consilieri și tot așa care și-au pierdut licențele. Am mai adăugat și firmele funerare, centrele de doliu, chiar și saloanele pentru sculptatul pe trup. Și ne-am ales cu ore și ore de umblat și de muncă asiduă.

– Da. Da, așa este. Acoperi toate zonele posibile.

– Poate. Am lucrat la asta săptămâni în șir, chiar și după ce crimele s-au oprit. Apoi eu și Feeney am lucrat timp de săptămâni, de fiecare dată când o puteam face. Pe atunci nu aveam parte de somn, sex la duș și friptură.

Se ridică pentru a face câțiva pași. Poate dacă privea în urmă va vedea ceva ce nu văzuse înainte.

– Câteodată lucram fără întrerupere, făcând eforturi și cercetând în timpul nostru liber. Stăteam în fața unei beri la ora trei dimineața într-un bar de polițiști, discutând despre asta iar și iar. Și știam al naibii de bine că el se ducea acasă și încă se mai gândea la caz. Eu așa făceam.

Privi în spate, spre Roarke, stând la biroul ei având în față resturile cinei pe care o împărțiseră, cu datele despre crime afișate pe ecranul computerului ei și pe ecranul de pe perete.

– Doamna Feeney este una dintre acele persoane care înțelege. Înțelege polițistul, meseria sa, viața sa. Probabil de aceea are și toate acele ocupații ciudate.

– Pentru ca ea să nu mai stea îngrijorată, făcându-și probleme atunci când este trei dimineața și el nu a ajuns acasă.

– Da. Pentru voi este nasol.

El zâmbi ușor.

– Ne descurcăm.

– O iubește foarte mult. Știi cum vorbește el în felul acela plin de suferință despre „soție". Ar fi pierdut fără ea. Știu ce înseamnă asta. Știu cum el lucrează chiar acum în timp ce ea probabil croșetează vreo mașină mică și compactă. Cum vede toate acele chipuri, pe cele de atunci, pe cele de acum...

Nu ne poți auzi cum țipăm?

– Și știe că depinde de el.

– Cum poți spune una ca asta? tună Roarke. A făcut ceea ce se putea face.

– Nu, pentru că mereu mai există altceva. Ai ratat sau nu ai privit din unghiul corect, sau nu ai pus întrebarea corectă chiar la timpul potrivit. Și poate că altcineva ar fi făcut-o. Asta nu-i face mai buni și nici nu înseamnă că au muncit mai mult. Înseamnă doar că ei... Ea ridică mâna și o roti ca pe o ușă. Înseamnă că ei au întors ceva, au deschis ceva și tu nu ai făcut-o. Era la conducere, așa că depinde de el.

– Și acum depinde de tine?

– Acum depinde de mine. Și asta îl rănește pentru că, ei bine, el m-a format. Atunci când vine vorba de faptul că sunt polițistă, el m-a format. Nu am vrut să-l implic în asta, spuse ea și se așeză din nou. Dar nici nu-l puteam lăsă pe dinafară.

– Este puternic și încăpățânat, îi reaminti Roarke. La fel ca și polițista pe care a format-o. Se va descurca el, Eve.

– Da. Ea oftă și se uită din nou la ecranul de pe perete. Cum le alege? Știm, că de data asta, una dintre

cerințe este ca ele să lucreze pentru tine. Este atât de al dracului de deștept încât trebuie că și-a dat seama că am înțeles asta. Ne oferă informațiile pe care vrea să le avem. Tipul pe care-l preferă, cât de mult a lucrat asupra lor. Nu-l deranjează că știm ce produse a folosit pentru a le curăța. Dar de data asta, ne oferă un pic mai mult. Avem o nouă informație, ce facem cu ea? Se uită înapoi spre Roarke. Oare te cunoaște? Personal, profesional? A făcut afaceri cu tine? Oare l-ai cumpărat și poate că nu voia să fie cumpărat? Oare ai oferit mai mult decât el pentru vreun contract? Oare l-ai concediat sau nu i-ai trecut cu vederea promovarea? Nimic nu este întâmplător în ceea ce-l privește, așa că alegerea lui de data asta este deliberată.

Și lui îi trecuseră prin minte toate aceste întrebări, întorcându-le pe toate părțile.

– Pot afla dacă lucrează pentru mine. Călătoria sa, spuse Roarke. Fie că a fost una de afaceri sau una personală, pot căuta dosarele angajaților care au fost trimiși în acele locații unde au avut loc celelalte crime în acea perioadă de timp, sau care și-au luat concedii.

– Câți angajați crezi că ai?

Buzele sale se curbară din nou.

– Sincer, nu pot spune.

– Exact. Dar folosindu-te de profilul lui Mira – și vom avea mâine unul actualizat – putem reduce considerabil asta.

Urmând rutina obișnuită atunci când era vorba de masă, Eve se ridică pentru a strânge vasele.

– Voi face o probabilitate, dar cred că există un procentaj foarte scăzut ca să lucreze pentru tine. Nu-mi pare a fi un angajat nemulțumit.

– Sunt de acord. Pot verifica aceeași informație despre competitorii majori și antreprenori, folosind propriul meu echipament.

Ea nu spuse nimic, la început, doar duse vasele în bucătărie și le puse în mașină. Biroul lui privat, cu echipamentul său neînregistrat, îi va permite să treacă dincolo de CompuGard și de legile privind intimitatea.

Orice ar fi găsit, ea nu putea folosi la tribunal, nu putea dezvălui de unde avea informațiile. Erau mijloace ilegale, se gândi ea, treceau dincolo de linie. Asemenea manevre îi ofereau avocatului apărării acea deschizătură cât fundul unei purice.

Nu ne poți auzi cum țipăm?

Merse înapoi în birou.

– Verifică.

– În regulă. Asta va lua mult timp.

– Atunci mai bine te-ai apuca de treabă.

Singură, începu să-și aranjeze panoul crimei în timp ce computerul ei citea rapoartele cu progresele făcute de echipa sa.

Panoul era prea mic, se gândi ea. Prea mic pentru a ține atâtea chipuri, atâtea date. Toate acele morți.

– Locotenente.

– Computer, pauză, ordonă ea, apoi se întoarse spre Summerset. Ce-i? Lucrez.

– Văd și eu. Roarke m-a rugat să-ți aduc niște date. El scoase un disc. Verificarea angajaților pe care m-a rugat să o fac.

– Bine. Îl luă şi se duse să-l pună pe biroul ei. Privi înapoi. Mai eşti încă aici? Dispari.

Ignorând-o, el stătu în picioare purtând costumul său negru, funebru, cu spatele drept ca un vătrai.

– Îmi amintesc asta. Îmi amintesc reportajele de presă despre aceste femei. Dar nu era nimic referitor la aceste numere sculptate pe ele.

– Civilii nu trebuie să ştie totul.

– Are foarte mare grijă cum le desenează, fiecare număr, fiecare literă este atât de precisă. Am mai văzut asta.

Ochii ei sclipiră.

– Ce vrei să spui?

– Nu asta, nu exact asta, dar ceva asemănător. În timpul Războaielor Urbane.

– Metodele de tortură?

– Nu, nu. Deşi, desigur, erau des aplicate. Tortura era o modalitate clasică de a obţine informaţii ilicite sau de a aplica o pedeapsă. Deşi este rareori atât de... îngrijită ca aceasta.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu.

El o privi.

– Eşti prea tânără ca să fi trecut prin experienţa Urbanelor, sau pentru a-ţi aminti fracţiunile care s-au stabilit în unele părţi ale Europei după ce au terminat pe aici. Oricum ar fi, existau şi acolo unele elemente despre care civilii – să le spunem aşa – nu trebuiau să ştie.

Acum îi atrase toată atenţia.

– Cum ar fi?

– Când am lucrat ca medic erau aduşi cei răniţi sau morţi câteodată claie peste grămadă, câteodată în bucăţi. Îi ţineam pe cei morţi sau pe cei care decedau din cauza rănilor pentru membrii familiei, dacă aceştia existau şi dacă trupul putea fi identificat. Sau pentru a-i înmormânta sau incinera. Cei care nu aveau acte, sau care nu puteau fi identificaţi, erau trecuţi ca numere până când se rezolva cu ei. Aveam jurnale, acolo îi treceam folosindu-ne de orice descriere posibilă, de orice obiect personal, de locaţia unde fuseseră omorâţi şi tot aşa. Şi scriam numerele pe ei şi data la care muriseră sau pe care o puteam estima.

– Asta era procedura standard de operare.

– Asta făceam când lucram în Londra. În alte zone existau alte metode, iar în cele mai rele zone se făceau înmormântări şi arderi în masă fără a se înregistra nimic.

Ea se duse înapoi spre panou şi studie tăietura. Nu era acelaşi lucru, se gândi ea, dar era un alt punct de vedere.

– El ştie cum le cheamă, spuse ea. Numele nu contează. Dar datele sunt importante. Trebuie înregistrate. Datele le identifică. Perioada de timp este felul lui de a le numi. Am nevoie de un alt panou.

– Poftim?

– Am nevoie de un alt panou. Nu am destul loc pe acesta. Avem ceva pe aici care ar putea fi folosit?

– Cred că pot găsi ce ai nevoie.

– Bine. Du-te şi fă asta.

Când el plecă, ea se întoarse la biroul ei, adăuga informația despre Războaiele Urbane notițelor sale, apoi continuă să-și scrie speculațiile.

Soldat, medic, doctor. Poate cineva care și-a pierdut un membru al familiei sau iubită... Nu, nu, nu-i plăcea asta. De ce ar tortura sau ar pângări simbolul, putea fi numit așa, cuiva care conta pentru el? Și totuși, dacă cineva iubit ar fi fost torturat, omorât, identificat în acel mod, asta ar putea fi răzbunare sau un fel de distracție ciudată.

Poate el fusese torturat și supraviețuise. Torturat de o femeie cu părul șaten, care se potrivea ca vârstă.

Sau poate că el fusese cel care torturase.

Ea se ridică și începu să pășească. Atunci de ce ar fi așteptat zeci de ani pentru a recrea? Oare vreun eveniment a iscat asta? Sau poate că experimentase în tot acest timp până ce găsise metoda care i se potrivea?

Sau poate că era un nenorocit de alienat mintal.

Dar Urbanele erau un punct de vedere, da, chiar erau. Profilul lui Mira indicase că era matur, chiar și în urmă cu nouă ani. Bărbat, cel mai probabil caucazian, își reaminti ea, cu vârsta cuprinsă între treizeci și cinci și șaizeci de ani.

Adaugi și că avea gusturi rafinate și, da, ar fi putut vedea unele războaie pe când era tânăr.

Se așeză din nou, adăugând alte speculații, calculând tot felul de probabilități.

În timp ce acestea se calculau, ea vârî discul pe care îl adusese Summerset.

– Computer, afișează rezultatele pe cel de-al doilea ecran.

AM LUAT LA CUNOȘTINȚĂ. LUCREZ...

În timp ce rezultatele începeau să ruleze, ea rămase cu gura căscată.

– Ei bine, Iisuse! Iisuse!

Erau sute de nume. Poate sute și sute.

Nu se putea plânge că Summerset nu fusese eficient. Numele erau grupate în concordanță cu locul unde lucrau, unde locuiau. Se pare că existau al naibii de multe femei cu părul șaten, cu vârste cuprinse între douăzeci și opt – treizeci și trei de ani, care lucrau în vreo unitate care aparținea de Roarke Enterprises.

– Că tot vorbeam de o caracatiță mare care claxonează.

Va avea nevoie de mult mai multă cafea.

Biroul personal al lui Roarke era aerodinamic și spațios, având o priveliște uluitoare a orașului care se vedea prin ecranele care confereau intimitate. Consola de comandă, mare, în formă de U era echipată la fel de sofisticat și de bine cum pretindeau că ar avea cei din guverne.

El ar fi trebuit să știe, doar deținea unele contracte guvernamentale.

Iar el știa, oricât de performant era echipamentul, depinde de operator ca hackingul să fie încununat de succes. Și de răbdare.

Mai întâi verifică propriile sale dosare ale angajaților. Oricât de numeroase ar fi fost, tot era o chestiune simplă. La fel ca și căutarea pe care el o introdusese pentru a localiza orice angajat de sex masculin care lucra sau lucrase pentru el și care călătorise în celelalte locații ale crimelor, sau își luase concediu în acea perioadă de timp.

În timp ce aceasta rula, el făcu o listă cu cei mai mari competitori ai săi. După aceea, va căuta prin companiile pe care nu le considera a fi veritabili competitori. Dar va începe din vârf.

Orice companie, organizație sau individ care chiar a fost competitiv ar fi avut – așa cum avea și el – straturi și iar straturi de securitate pentru protejarea dosarelor interne. Și fiecare trebuia îndepărtat cu foarte mare atenție.

Se așeză la consola unde butoanele licăreau sau sclipeau ca niște pietre prețioase. Avea mânecile suflecate și părul legat la spate.

Începu cu companiile care aveau birouri sau interese în una sau în mai multe dintre locații.

Și începu să decojească.

În timp ce lucra, vorbea cu el însuși, cu aparatura, cu straturile care încercau să-l deruteze. Odată cu trecerea timpului, înjurăturile lui deveneau mai irlandeze, accentul său mai pronunțat, iar straturile se disipau.

Luă o pauză de cafea pentru a scana rezultatele căutării sale inițiale.

Nu avea niciun angajat care se potrivea tuturor cerințelor. Dar, observă el, erau câțiva care fuseseră

în cel puțin două dintre locații sau fuseseră plecați când avuseseră loc crimele.

Merita să cerceteze mai îndeaproape.

Se muta de la o sarcină la alta, pentru a se menține alert. Se strecură printre barierele de securitate, își croi drum printre date. Ordonă cercetare, potriviri care se intersectau, analize astfel încât computerul său fredona pe mai multe voci.

La un moment dat se ridică pentru un alt ibric cu cafea și se uită la ceas.

Patru și șaisprezece A.M.

Înjurând, se lăsă pe spate, frecându-și fața cu mâinile. Nici nu era de mirare că-și pierdea agerimea. Iar Eve, știa el, dormea pe biroul ei. Dacă ar fi decis că era destul pentru noaptea asta, ar fi trecut mai întâi pe acolo să verifice ce progrese a făcut el.

Mai degrabă ar fi lucrat până la epuizare și pentru că și el făcea exact același lucru nu prea avea cum să se certe cu ea pe tema asta.

Este aproape patru și jumătate, se gândi el. Gia Rossi s-ar putea să fie deja moartă sau să se roage tuturor zeilor să moară cât mai repede.

Roarke închise ochii pentru o clipă și deși știa că învinovățirea era inutilă, îi permise să acționeze. Era prea obosit pentru a fi furios.

– Copiază documentul C pe disc, salvează toate datele. Ah, continuă procedura curentă, copiază și salvează când va fi gata. Operatorul va fi off-line.

AM ÎNȚELES.

Înainte de a pleca, telefonă în Dublin.

– Bună dimineața, Brian.

Pe fața vechiului său prieten apăru un zâmbet de surpriză.

– Ia te uită, dacă nu este chiar omul în persoană. De ce parte a Atlanticului ești?

– În partea Yank. Este un pic cam devreme pe la tine ca să pot suna un cârciumar. Spre că nu te-am trezit.

– Nu. Tocmai serveam ceaiul. Ce mai face drăgălașul nostru locotenent?

– Este bine, mulțumesc. Ești singur pe acolo?

– Sunt mai degrabă de compătimit. Nu am nicio femeie fermecătoare alături, în acest moment, care să-mi încălzească așternuturile, așa cum ai tu.

– Îmi pare rău să aud asta. Brian, caut o persoană care torturează.

– Chiar așa? Ochii lui Brian reflectară doar o ușoară surpriză. Și acum ești prea delicat ca să te ocupi personal de asemenea chestii?

– Mereu am fost prea delicat pentru chestii de acest gen și tu la fel. A omorât mai mult de douăzeci de femei în ultimul deceniu, toate având cam douăzeci și, spre treizeci de ani. Și toate având păr șaten și pielea deschisă la culoare. Ultima a fost găsită ieri. Lucra pentru mine.

– Ah! spuse Brian.

– Alta lipsește – asta face parte din metoda sa – și aceasta lucra pentru mine.

Brian trase aer pe nas.

– Ai făcut prostii cu ele, pe alocuri?

– Nu. El este mai în vârstă decât noi, așa spune profilul său. Cu cel puțin o decadă, dacă nu mai mult. Este foarte priceput. Călătorește. Trebuie să aibă destui bani pentru a-și permite un loc, un loc intim, pentru a-și face treaba. Dacă este profesionist, își ia concediu o dată pe an sau la doi ani. Nu este vorba de sex. Nici de viol. Le prinde, le leagă, le torturează, le omoară și le curăță. Și cronometrează cât timp a rezistat fiecare.

– Nu am mai auzit de așa ceva. Ce treabă dezgustătoare. Brian se trase de ureche. Pot face niște cercetări, să bat pe câțiva umeri.

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai face-o.

– Voi ține legătura să-ți spun dacă și când, îi spuse Brian. Între timp, oferă-i drăgălașului nostru locotenent un sărut dulce din partea mea și spune-i că eu abia aștept să-ți dea una-n fund și să vină în brațele mele care o așteaptă.

– Cu siguranță așa voi face.

După ce încheie transmisiunea, Roarke luă discurile pe care le crease și, în timp ce dispozitivele încă zumzăiau, părăsi biroul.

O găsi pe Eve acolo unde era de așteptat. Stătea cu capul pe birou, sprijinit, ca pe o pernă, de antebrat. Observă panourile cu crimele, discurile, notițele scrise de mână și cele generate de computer.

Jumătatea de cană de cafea, nu chiar atât de rece și pisica încolăcită în scaunul ei de dormit.

Se duse spre Eve și o ridică din scaun. Ea mormăi reclamând ceva, se agită și-și schimbă poziția.

– Ce este?

– Patul, spuse el în timp ce o căra spre lift.

– Cât este ceasul? Iisuse! Îşi frecă ochii. Probabil că am aţipit.

– Nu de mult timp, cafeaua ta mai este caldă. Trebuie să ne oprim, amândoi.

– Întâlnire la ora opt. Vocea ei era nedesluşită din cauza oboselii. Trebuie să mă trezesc la şase. Mai înainte trebuie să mă organizez. Eu nu...

– Bine, bine. El ieşi din lift, în dormitor. Dormi la loc, ora şase va veni destul de repede.

– Ai aflat ceva?

– Încă mai verifică. O aşeză pe pat, nevăzând niciun motiv pentru care ea nu putea dormi în trening. Se pare că nici ea, pentru că se vârî sub plapuma de puf aşa cum era.

– Ai vreo informaţie pe care o pot folosi? Orice cu care aş putea lucra?

– Vom vedea de dimineaţă. El îşi scoase cămaşa, pantalonii şi se strecură alături de ea în pat.

– Există vreo...

– Linişte. O trase lângă el şi-şi frecă buzele de ale ei. Dormi.

O auzi oftând o dată – posibil din cauza enervării. Dar până ce oftatul dispăru, ea deja dormea.

7

Era atât de neobişnuit pentru el să nu se trezească înaintea ei ca Eve să privească în ochii celtici şi albaştri când el o trezea mângâind-o pe păr.

– Te gândeşti la ceva nume?

– Aşa se pare, inevitabil mă gândesc la ceva atunci când sunt în pat cu soţia mea.

– Pentru că eşti bărbat – şi pentru că eşti tu – probabil te gândeşti la sex şi atunci când traversezi strada.

– Şi nu eşti oare norocoasă că este adevărat? El îi sărută vârful nasului. Dar totul se va rezuma la gândit în această dimineaţă. Voiai să te trezeşti la şase.

– Oh, da. La naiba! Bine. Se rostogoli pe spate şi-i transmise ceasului trupului său să accepte că este dimineaţă. Nu poţi inventa ceva care să toarne cafea în sistem doar prin puterea minţii?

– Mă ocup imediat de asta.

Ea se dădu jos din pat şi merse împleticindu-se spre Bucătarul-Şef Automat.

– Mă voi duce jos să înot un pic. Cred că asta mă va trezi şi va rezolva cu toanele.

– Bună idee. Voi face şi eu la fel. Dă-mi şi mie un pic.

Ea se gândi, morocănoasă, că el îşi putea lua şi singur propria cafea, dar îi dădu cana privindu-l ameninţător.

– Fără polo în apă.

– Dacă asta este un eufemism pentru sexul în piscină, atunci eşti în siguranţă. Tot ce vreau este să înot.

El îi dădu cafeaua înapoi.

Coborâră împreună jos, ea cu ochii abia mijiţi, el gânditor.

Încăperea unde se afla piscina abunda în plante, iar apa albastră scânteia. Florile tropicale parfumau aerul cald şi umed. Ea şi-ar fi dorit să se răsfeţe cu o partidă de înot de douăzeci de minute, urmată de şi mai multă cafea şi să se scufunde în curba căzii fierbinţi care bolborosea.

Şi, la naiba, dacă tot era acolo, poate să facă şi o partidă scurtă de polo în apă.

Dar nu era timpul pentru satisfacerea dorinţelor. Ea sări, ieşi la suprafaţă, şi apoi începu să înoate în stil liber. Amorţeala din creierul şi trupul ei începu să dispară odată cu efortul depus, apa răcoroasă şi simpla repetiţie.

După zece minute, se simţi din nou destinsă, rezonabil de vigilentă. Poate că se gândise cu nostalgie să lenevească doar câteva minute în apa fierbinte care ţâşnea în jacuzzi, dar recunoscu că simţindu-se confortabil ar fi făcut-o să adoarmă la loc.

În schimb, ea îşi puse halatul.

– Vrei să mergi în oraş cu mine sau lucrezi de aici?

El se gândi în timp ce-şi dădea pe spate părul din care picura apa.

– Cred că voi rămâne alături de chestia neînregistrată, cel puţin pentru moment. Dacă reuşesc să termin sau să găsesc ceva, te voi contacta sau voi veni chiar eu.

– Merge şi aşa. Ea merse spre lift alături de el. Vreun progres?

– Considerabil, dar până la ora patru dimineaţa nu am găsit nimic folositor.

– Atunci ai terminat?

– De fapt, un pic mai târziu. Şi, scumpa mea Eve, tu nu te-ai odihnit destul. El îi atinse obrazul. Eşti atât de palidă.

– Sunt bine.

– Şi ai descoperit ceva interesant?

– Nu sunt încă sigură.

Îi spuse despre observaţia făcută de Summerset în timp ce se pregăteau pentru ziua ce urma.

– Deci crezi că este posibil să fi fost într-un centru medical, în vreo calitate, în timpul Urbanelor.

– Este o idee. Am făcut unele cercetări, adăugă ea în timp ce-şi punea hamul pentru armă. Oricum, nu există prea multe detalii despre asta, în ceea ce am găsit până acum. Dar mai erau şi alte instituţii care foloseau aceeaşi metodă de bază. Chiar câteva bune aici, în New York.

– Acolo unde a început totul.

– Aşa mă gândeam şi eu, fu ea de acord dând din cap. Este ceva special aici care contează. Aici a început, aici s-a întors. Este o lume foarte, foarte mare şi a folosit o parte din ea. Dar acum repetă locaţiile.

– Nu doar locațiile. Tu și Feeney. Morris, Whitney, Mira. Plus alții.

– Da, și eu mă gândeam la asta. De obicei dacă un criminal care se repetă are ceva cu polițiștii, îi place să le dea peste nas cu asta. Ne trimite mesaje, ne lasă indici ascunse ca să se poată simți superior. Nu am primit așa ceva. Dar voi mai reflecta la asta.

Ea mai luă o ultimă gură de cafea care o revitaliza.

– Trebuie să plec sau nu voi ajunge la timp la întâlnire.

– Oh, trebuie să-ți spun că Brian te așteaptă cu brațele deschise când termini cu mine.

– Cum? Brian? Brian irlandezul?

– Chiar el. L-am contactat și l-am rugat să caute torționiști. Are relații, continuă Roarke. Și știe cum să scormonească după informații.

– Aha.

Pe ea o frapă gândul că se căsătorise cu un bărbat care avea o mulțime de asociați neobișnuiți. Asta era de folos din când în când.

– Bine. Ne vedem mai târziu.

El se duse spre ea și o mai mângâie o dată pe păr.

– Ai grijă de polițista mea.

– Asta plănuiam. Își lipi buzele de ale lui, apoi se retrase. Ținem legătura.

În timpul ședinței, Eve îi puse pe fiecare să spună despre progresele făcute sau despre lipsa acestora. Ea ascultă teoriile, argumentele pro și contra, ideile

pentru a aborda diferite unghiuri sau pentru a urmări altele vechi dintr-o nouă perspectivă.

– Dacă Urbanele sunt un punct de vedere, interveni Baxter, și privim asta ca și cum nenorocitul acesta a fost cadru medical sau că și-a făcut antrenamentul ca torționist pe atunci, am putea căuta un tip care se apropie de optzeci de ani și ceva. Asta-i oferă o jumătate de secol sau mai mult față de victimele sale. Cum de un tip care începe a scârțâi este capabil să facă așa ceva?

– Câinele Excitat a pierdut din vedere faptul că mulți indivizi trecuți de vârsta a treia s-au păstrat foarte bine. Jenkinson îi arătă pe Baxter cu degetul. Optzeci este noul șaizeci.

– Nenorocitul (Sick Bastard) are dreptate, recunoscu Baxter. Dar voiam să spun că este nevoie de ceva mușchi și agilitate ca să prinzi o femeie de treizeci și unu de ani – mai ales din moment ce le alege pe cele bine construite – de pe stradă.

– Putea fi un puști în timpul Urbanelor. Ca și cum și-ar fi cerut scuze pentru că vorbise, Trueheart își drese glasul. Nu ar avea optzeci de ani, dar...

– Deja te-ai bărbierit, Față de Bebeluș? întrebă Jenkinson.

– Deși este trist, dar adevărat, că ofițerul Față de Bebeluș nu are atât de mult păr pe bărbie cât are Nenorocitul în urechi, au existat mulți puști aruncați de colo, colo, orfani, bătuți crunt în timpul Urbanelor. Cel puțin așa am auzit, adăugă Baxter afișând un rânjet pentru Jenskinson. S-a întâmplat pe vremea mea.

Ea acceptă porcăriile şi insultele pe care poliţiştii şi le aruncau unul celuilalt. Îi mai lăsă să continue câteva minute. Iar atunci când ceru să i se dea toate datele curente, toate ideile explorate, iar stresul se atenuă, ea le înmână sarcinile pentru acea zi şi-i lăsă liberi.

– Peabody, localizează-l pe fostul lui York. Trebuie să stăm de vorbă. Eu o iau pe Mira cu mine în birou pentru câteva minute. Doctore?

– Sunt atâtea căi, comentă Mira când începură.

– Una dintre ele ne va conduce la el. Într-un final, se gândi Eve.

– Consecvenţa sa este atât avantajul, cât şi dezavantajul său. Va fi un pas pe drumul care duce la el. Inflexibilitatea sa îl va submina la un moment dat.

– Inflexibilitate.

– Refuză să devieze, confirmă Mira. Şi astfel, incapacitatea sa de a devia de la anumite tipare îţi permite să ştii multe despre el. Aşa că poţi anticipa.

– Am anticipat că a răpit-o deja pe numărul doi. Asta nu o ajută pe Gia Rossi.

Mira negă dând din cap.

– Asta nu este relevant. Nu ai putut să o ajuţi pe Rossi pentru că fusese deja răpită înainte ca tu să ştii, sau să poţi şti, că el şi-a reluat îndeletnicirea.

– Asta este?

Eve o conduse spre biroul ei, arătând spre scaunul pentru vizitatori în timp ce ea se aşeză pe colţul biroului.

– Îndeletnicire?

– Tiparul său este sistematic, un fel de rutină perfectă. Sau ritual, aşa cum am spus şi înainte. Este foarte mândru de munca sa şi tocmai de aceea o arată. O etalează, dar doar atunci când este terminată.

– Când a terminat cu ele, vrea să se dea mare, vrea să le revendice. De aceea le aranjează pe cearşafuri albe. Asta înseamnă inelul pe care li-l pune. Am priceput asta. În timpul Urbanelor – dacă e să o luăm pe acest drum – trupurile erau aşezate pe jos, grămadă, mormane, depindea de unitatea respectivă, şi acoperite. Cearşaf, materiale, plastic, orice era disponibil. De obicei, hainele lor, pantofii şi obiectele persoanele erau luate. Majoritatea lor erau trimise către alţi oameni. În timp de război se spunea: „nu iroşiţi şi nu doriţi". Aşa că le ia hainele, obiectele persoanele, dar reversul este că le lasă descoperite.

– Mândria. Cred că pentru el sunt frumoase. Moarte, sunt frumoase pentru el. Mira îşi schimbă poziţia şi se aşeză picior peste picior.

Îşi ridicase părul într-un coc delicat, strâns la ceafă şi purta un costum de un galben foarte şters care părea să şoptească promisiunea primăverii.

– Felul cum şi-a ales acest tip de victime indică, aşa cum am spus şi la şedinţă, o relaţie anterioară cu o femeie cam de această vârstă şi coloratură. Ea simbolizează ceva pentru el. Mamă, iubită, soră, dragoste imaculată.

– Imaculată.

– Nu a putut controla această persoană, nu a putut-o face să-l vadă aşa cum voia să fie văzut, nici atunci când trăia, nici atunci când a murit. Acum o poate face, iar şi iar.

– Nu le violează şi nu le molestează sexual. Dacă era vorba despre o iubită, nu ar fi văzut-o ca ceva sexual?

– Iubire, nu iubită. Femeile sunt Madone sau târfe pentru el, aşa că îi este frică de ele şi le respectă.

– Le pedepseşte sau le omoară pe târfe, aprecie Eve, şi creează Madona pe care o curăţă şi o etalează.

– Da. El este obsedat de feminitatea lor, nu de sexualitatea lor. Poate fi impotent. De fapt, cred că vom descoperi asta atunci când îl vei prinde. Dar sexul nu este important pentru el. Nu-l stârneşte sau, dacă ar fi impotent, ar mutila organele genitale sau le-ar abuza sexual cu obiecte. Iar asta nu s-a întâmplat cu niciuna dintre victime.

Este posibil să refuleze sexual sau să fie satisfăcut de durerea pe care ele o simt, adăugă Mira. Dar este ceva secundar, am putea spune un produs întârziat. Durerea este cea care-l stârneşte, cât de mult rezistă subiectul şi rezultatul. Moartea.

Eva se ridică, se duse la Bucătarul-Şef Automat, programând în mod absent cafea pentru amândouă.

– Ai spus că este ceva „sistematic" şi nu te contrazic. Dar se pare că pentru el este un fel de ştiinţă. Experimente regulate şi specifice. Cred că o ştiinţă artistică.

– Nu ne contrazicem. Mira acceptă cafeaua. Este concentrat şi dedicat. Autocontrolul şi abilitatea de a-i controla pe ceilalţi sunt vitale pentru el. Iscusinţa de a se îndepărta, de a nu mai lucra lungi perioade de timp, indică un grad mare de control şi voinţă. Nu cred că, chiar şi cu acestea, este posibil pentru el

să-şi păstreze relaţii personale sau intime pentru nicio perioadă oricât de scurtă de timp. Mai mult ca sigur nu cu femei. Relaţii de afaceri? Cred că le poate menţine pe acestea până la un anumit nivel. Trebuie să aibă un venit. Investeşte în aceste victime.

– Produsele scumpe, inelele de argint. Călătoria pe care o face pentru a le selecta din diferite locaţii. Costul pentru a obţine sau a întreţine locul unde lucrează la ele.

– Da, şi având în vedere natura produselor, este obişnuit cu un anumit nivel de trai. Curăţarea lor face parte din ritual, aşa este, dar ar putea-o face cu mijloace mai obişnuite. Cu produse mai obişnuite.

– Doar ce este mai bun, fu Eve de acord. Dar asta mă conduce şi pe drumul care indică că ar putea fi unul dintre competitorii lui Roarke sau un angajat aflat într-o poziţie înaltă.

– Amândouă ar fi logice. Mira îşi bău cafeaua, mulţumită că Eve îşi amintise cum o prefera. El a ales să facă această legătură. Aşa cum a ales să se întoarcă de data asta în New York pentru a lucra. Dar era o legătură pe care el a făcut-o, Eve.

Lăsă ceaşca deoparte şi atunci când se uită la Eve avea o privire sobră.

– Mai este vorba şi de tine. Aceste femei sunt, într-un fel, ale lui Roarke. Tu eşti a lui în toate sensurile.

Luând în calcul această idee, Eve se încruntă.

– Deci optează pentru aceste tipare specifice din cauza mea? Nu eu am condus investigaţia iniţială.

– Erai o femeie în cadrul investigației inițiale, o brunetă. Prea tânără la acea vreme pentru a-i îndeplini cerințele. Acum nu mai ești așa.

– Mă privești ca pe o țintă?

– Da, așa este. Da, asta fac.

– Aha.

Bând din cafea, Eve se gândi cu mai multă atenție. Teoriile lui Mira nu trebuiau tratate cu indiferență.

– De obicei preferă părul lung.

– Au mai existat și excepții.

– Da, da, câteva dintre ele. Este inteligent. Asta nu ar fi un lucru inteligent. Eve studie acest unghi în minte și schimbă tiparul. Este mult mai greu să dai gata un polițist decât un civil.

– Ai fi premiul cel mare, din punctul lui de vedere. Ar fi o provocare și o lovitură. Și dacă știe ceva despre tine, iar eu sunt sigură că știe, se va asigura că vei îndura mult timp.

– Este cam greu să mă urmărească. În primul rând, mi-aș da seama. În al doilea rând, nu am obiceiuri regulate, nu ca celelalte. Ele pontau când intrau și ieșeau la ore regulate, aveau locuri unde mergeau frecvent. Eu nu.

– Ceea ce, din nou, se va adăuga provocării, argumentă Mira, și extremei sale satisfacții. Tu ai considerat că l-a adăugat pe Roarke ca element pentru că este în competiție cu el. Și asta poate fi adevărat. Dar ceea ce face el nu este răzbunare, nu la un nivel conștient. Tot ceea ce face are un anumit scop. Eu cred că, în această chestiune, tu ești acel scop.

– Asta ar fi de folos.

– Da. Mira oftă. Mă gândeam eu că asta vei spune.

Cu ochii mijiți, Eve studie din nou acest punct de vedere, explorând noul tipar.

– Dacă mergem pe această variantă, iar eu pot găsi o modalitate de a-l momi – de a-l impulsiona să se îndrepte spre mine înainte de a mai pune mâna pe altcineva – l-am putea închide. L-am închide, l-am anihila.

– Nu-l vei momi. Uitându-se la Eve, Mira își ridică cana cu cafea. Îți garantez că și-a pregătit deja planul. Singura variabilă în asta este cât timp va rezista ultima sa victimă. A ales-o deja pe-a treia. Asta doar dacă nu plănuiește să fie doar trei – ceea ce ar fi mult mai puține decât a luat vreodată – atunci următoarea nu vei fi tu.

– Atunci va trebui să o găsim noi primii. Să păstrăm teoria ta între noi, doar pentru moment. Vreau să mă mai gândesc la asta.

– Eu vreau să te mai gândești la asta, spuse Mira în timp ce se ridica în picioare. Ca membru al acestei echipe, ca creator de profiluri și ca cineva căruia îi pasă foarte mult de tine, vreau să te gândești la asta cu foarte mare atenție.

– O voi face.

– Este neplăcut pentru tine, pentru Feeney. Pentru mine, pentru comandant. Am mai fost în situația asta și într-un sens foarte real, am eșuat. Dacă eșuăm din nou...

– Nu este o opțiune, termină Eve. Fă-mi o favoare. Știu că este un procedeu spinos, dar aruncă o privire pe lista făcută de Summerset. Angajatele feminine. Vezi doar dacă vreuna dintre ele ți se pare a fi mai mult genul său. Nu le putem supraveghea pe toate acele femei, dar dacă există vreo modalitate pentru a reduce numărul lor...

– Mă voi ocupa imediat de asta.

– Trebuie să plec.

– Da.

Mira îi dădu ceașca goală lui Eve și-i mângâie ușor mâna.

– Nu te gândi la asta cu atenție. Fii atentă.

Chiar când Mira plecă, stația lui Eve scoase un beep. Uitându-se la apelant, ea răspunse.

– Nadine.

– Dallas. Ai vreo veste despre Rossi?

– O căutăm. Dacă mi-ai întrerupt ziua pentru a afla ultimele noutăți...

– De fapt, mi-o întrerup pe a mea pentru a-ți da eu o veste. Unul dintre micuții mei investigatori înfocați a cules un bulgăraș de aur. Din România.

În mod automat, Eve făcu să apară pe ecranul computerului ei ceea ce avea despre investigația din România.

– Ar trebui să primesc astăzi, mai încolo, tot dosarul acelei investigații. Ce ai aflat?

– Tessa Bolvak, o rromă – țigancă? Avea propriul ei spectacol la televizor. Ora clarvăzătoarei – sau douăzeci de minute din ea, ca să fiu mai exactă.

– Ne-ai întrerupt ziua pentru o clarvăzătoare?

– Una celebră în cercurile din România în timpul perioadelor în chestiune. Era o consultantă căreia poliția îi cerea adesea sfatul.

– Românii ăia săriți de pe fix.

– Și alte autorități polițienești se folosesc de senzitivi, îi reaminti Nadine. Și tu ai făcut-o, nu cu mult timp în urmă.

– Da, și uite cât de bine a funcționat asta pentru toată lumea.

– Oricum, continuă Nadine, nu suntem aici să dezbatem această chestiune. Uimitoarea Tessa – atât ea, cât și producătorii au recunoscut valoarea unui caz mare și suculent – au făcut un număr special despre crimele de acolo și despre implicarea ei în investigație. Ea pretindea că tipul tău era un maestru al morții și servitorul ei.

– Oh, Iisuse!

– *Și*. Că moartea îl caută, are grijă de el. Un bărbat palid, spuse Nadine, mutându-se pentru a citi de pe ecranul propriului computer. Un suflet negru. El adăpostește moartea, iar el este adăpostit de ea. Muzica se înalță în timp ce sângele se scurge. Cântă pentru ea – diva și divina – care cântă pentru el. El le caută, flori pentru buchetul său, buchetul său pentru altar.

– Nadine, dă-mi o...

– Așteaptă, așteaptă. Un bărbat palid, continuă ea, care aduce pe lume copacul vieții și trăiește prin moarte. Tessa a jucat mult în afara programului.

– Ți-am mai spuse despre românii săriți de pe fix?

– Şi mai este ceva mai sonat pentru tine. După două zile de la difuzarea programului, trupul ei a fost găsit – cu gâtul tăiat – plutind pe Dunăre.

– Păcat că nu a putut prevedea asta.

– Ha! Autorităţile l-au considerat jaf cu omucidere. Bijuteriile ei şi geanta nu au mai fost niciodată găsite. Dar mă întreb dacă celor care se ocupă de astfel de chestii pe acolo nu le lipseşte simţul meu ironic sau cinismul tău înnăscut.

– Cum de tu te alegi cu ironia? se plânse Eve. Şi eu am destulă ironie. Poate, poate că era atât de ocupată să se uite în bolul de cristal încât nu a observat un individ care râvnea la bijuteriile ei ieftine.

Era un pic prea multă coincidenţă, se gândi Eve.

– Şi poate că tipul nostru a eliminat-o pentru că ceva din vorbăria exagerată, care încerca să convingă, a nimerit un pic prea aproape.

– Şi eu m-am gândit la asta, fu Nadine de acord. Nu se potriveşte cu modul său, dar...

– Nu-i oferă... statutul, să-i spunem aşa, pentru că el îşi permite să-şi aleagă victimele. Ea doar l-a enervat, aşa că a eliminat-o. Ai o copie a programului realizat?

– Am.

– Trimite-mi-o. Voi suna din nou în România, să vedem dacă-mi dau partea spumoasă a cazului ei. Mai ai ceva?

– Multe titluri ţipătoare, de tabloide, pe ecran şi scoase la imprimantă. Albinele mele ocupate le vor cerceta, să vedem dacă este ceva la care merită să ne uităm de două ori.

– Să-mi dai de ştire.

Când închise, Eve notă: bărbat palid. Muzică. Copacul vieţii. Casa morţii.

Apoi se duse să o prindă pe Peabody.

– Cred că s-a mai încălzit.

Peabody îşi încovoie umerii şi încercă să-şi găsească un punct de sprijin astfel încât vântul de martie să nu-i treacă direct prin oase.

– Stai de aceeaşi parte a ecuatorului ca şi mine?

– Nu, serios acum. Cred că este mai cald cu câteva grade decât ieri. Şi pentru că suntem în martie, practic este aprilie. Aşa că aproape este vară dacă stai să te gândeşti.

– Vântul rece ţi-a deteriorat în mod evident creierul. Eve îşi scoase insigna pentru scannerul de securitate din clădirea lui Cal Marshall. Astfel stând lucrurile, trebuie să mai reconsider faptul că eram pe cale să-ţi spun că preiei conducerea cu tipul acesta.

– Nu! Pot face asta. Este ger, bine? Vântul este atât de al naibii de rece încât îmi sfredeleşte corneele şi ajunge direct la retine. Dar încă nu a intrat în creier.

După ce au trecut de verificare, Peabody intră şi-şi scoase şapca cu urechi.

– Am păr de căciulă? Nu poţi interoga eficient pe cineva când ai păr de căciulă.

– Ai păr. Mulţumeşte-te cu asta.

– Păr de căciulă, bombăni Peabody, trecându-şi mâinile prin el, scuturând din cap, înfoindu-l şi împingându-l pe când intra în lift.

– Opreşte-te! Nu te mai comporta ca o fetiţă. Iisuse, este enervant. Dacă aş avea un partener fără ţâţe, atunci nu ar mai fi nicio obsesie pentru păr.

– Baxter ar combate părul de căciulă înaintea unui interogatoriu.

Pentru că era foarte adevărat, Eve doar se încruntă.

– El nu se pune.

– Şi mai este şi Miniki. El...

– Continuă cu asta şi te leg şi te tund la chelie. Nu vei mai simţi suferinţa şi ruşinea provocate de un păr de căciulă.

Eve păşi afară din lift, căutând numărul apartamentului lui Marshall.

– Încă mai preiau conducerea? întrebă cu sfială Peabody.

Eve îi aruncă o privire care o amuţi, apoi bătu la uşă. Când uşa se deschise, ea se dădu uşor într-o parte pentru ca Peabody să iasă la înaintare.

– Domnul Marshall? Sunt detectiv Peabody. Am vorbit mai devreme. Aceasta este partenera mea, locotenent Dallas. Putem intra?

– Da. Desigur. Da.

Era blond, bronzat, bine făcut, cu ochii ca albastrul unui lac arctic. Acum arătau un pic cam goi, mohorâţi, iar vocea sa avea aceeaşi tonalitate.

– Despre Sari. Este vorba despre Sari.

– De ce nu ne-am aşeza?

– Ce? Da, ar trebui să ne aşezăm.

Printr-o uşă deschisă, Eve văzu patul – făcut – cu o pătură sibir aruncată peste el. Un snowbord era sprijinit de perete. În zona sufrageriei, o haină grea de schi era aruncată pe un scaun, încă mai având ataşat de ea permisul de ridicare.

Pe masa neagră din faţa canapelei de un albastru închis erau câteva sticle goale de bere.

A venit, se gândi Eve, şi-a dat jos echipamentul şi şi-a verificat mesajele. A aflat. A stat aici şi a băut mai toată noaptea.

– Am aflat. Am ajuns acasă şi am aflat... El îşi frecă ochii. Hm, Bale – el a aflat de la Zela. Ea lucrează cu Sari la club. Ea i-a spus lui... el mi-a spus mie.

– Trebuie să fi fost un şoc, spuse Peabody. Atunci ai auzit prima dată de moartea ei? Nu aveai mobilul sau nu ai văzut niciun reportaj cât timp ai fost plecat?

– Mi-am închis telefonul. Voiam doar să mă dau cu placa. Numai la asta mi-era capul. Eu şi Bale am plecat în Colorado. Incommunicado Colorado. Marc glumă, spuse el. Am venit noaptea trecută cu naveta. Bale, el stă mai aproape de staţie, a ajuns primul acasă. Zela îi lăsase un mesaj. Zela a vorbit cu el. El a sunat. Eu am ajuns acasă şi el...

– Tu şi Sarifina eraţi împreună.

– Noi eram... eram împreună până acum vreo două săptămâni. Îşi frecă ambele mâini de faţă. Acum două săptămâni... Ne-am despărţit.

– De ce v-aţi despărţit?

– Ea era mereu foarte ocupată. Ea era mereu... Se opri şi-şi ridică privirea spre Peabody. Voiam mai

mult, bine? Voiam ca ea să fie mai disponibilă, mai interesată de ceea ce voiam eu să fac când voiam eu să fac. Nu funcționa, nu așa cum îmi doream eu. Așa că am zis că am terminat cu asta. Cu ea.

– V-ai certat?

– Da. Amândoi am fost destul de duri. Ea a spus că eram egoist, imatur, absorbit de propria persoană. Eu am spus ceva de genul: „La fel și tu". Rahat, rahat, rahat. Este moartă. Bale a spus... Eu făceam snowbording și o făceam pe ea de doi lei în fața lui Bale. Iar ea era moartă. Credeți că am rănit-o? Am vrut să o rănesc. Aici, spuse el lovind cu pumnul în inimă. Voima ca ea să se simtă mizerabil că i-am dat papucii, știi? Voiam să fie singură și să se simtă mizerabil în timp ce eu îmi găseam pe alta – multe altele – care știau să se distreze. Hristoase! Își lăsă capul în palme. Oh, Hristoase!

– Nu credem că i-ai făcut rău, domnule Marshall. Înainte de a vă despărți, a stat aici cu tine?

– Din când în când. Lucrurile se înrăutățeau. Abia dacă ne vedeam. Poate că o dată sau de două ori pe săptămână.

– A menționat vreodată că o deranja cineva? Cineva o făcea să se simtă neliniștită?

– În ultima vreme nu mai prea stăteam de vorbă, spuse el încet, uitându-se în jos la mâinile sale. Nu-mi amintesc ca ea să fi spus așa ceva. Îi plăceau tipii în vârstă care veneau în club. Mai ales tipii în vârstă. Erau cizelați, spunea ea. Deveniseră mai cizelați odată cu vârsta, la fel ca whisky-ul, sau așa ceva.

Unii se dădeau la ea, iar ea se distra pe seama acestei chestii. Cel puțin nu am luat-o razna din cauza asta. M-am gândit că era amuzant.

– Cineva în mod special?

– Nu știu. Nu am fost prea atent. Nu sunt adeptul porcăriei de retro. Mă plictisește la nebunie. Știți? Dar arăta bine când se îmbrăca pentru lucru. Mamă, ce bine arăta.

– Nu prea am aflat mare lucru, comentă Peabody pe drumul de întoarcere.

– Nu știu. Îi plăceau bărbații mai în vârstă, iar bărbații mai în vârstă o plăceau. Există o mare posibilitate ca ucigașul să fie un bărbat în vârstă.

– Și?

– Pun pariu că a stat de vorbă cu ea undeva. Cu o săptămână sau două înainte de a o prinde, a întâlnit-o în club. Asta ar fi o mare satisfacție pentru el, să aibă o conversație, poate să și danseze cu cea destinată să-i fie victimă. O altă metodă bună de a o simți.

– Da. Peabody huidui respirând atunci când ieșiră din mașină. Și... Dacă a făcut asta, iar ea l-a văzut mai încolo – pe stradă, ori unde a prins-o, ar fi fost prietenoasă. Era Domnul Cizelat din Starlight.

– Deci, dacă a întâlnit-o... poate a făcut același lucru și cu Gia Rossi.

– Centrul de fitness.

– Un loc de unde să începem.

El știa cum să amestece lucrurile. Știa cum să fie discret, astfel ca să nu fie observat. Era un

talent pe care-l folosea în timpul fazei de cercetare a oricărui proiect.

Se folosea acum de el în timp ce o urmărea – Eve Dallas – ieşise din clădirea cu apartamente, în stradă. Mergea cu paşi mari. Liberă şi ocupată. Puternică.

Îi plăceau foarte mult femeile puternice – din punct de vedere fizic, cât şi mintal.

Ea va fi puternică. Eva tuturor celorlalte. Mama. Fusese foarte puternică, îşi reaminti el, dar credea că această Evă – această ultimă Evă – va fi şi mai puternică decât orice predecesoare.

Nu ţi-a venit încă ceasul, se gândi el în timp ce o urmărea, o privea cum se mişcă. Nu era chiar timpul pentru această Evă. Dar când va fi, oh...

Credea că ea va fi cea mai reuşită operă a sa. Un nou nivel de excelenţă. Şi apogeul a tot ceea ce realizase.

Dar pentru moment, exista o alta care-i solicita atenţia.

Ar trebui să se întoarcă acasă, la ea.

Directorul de la BodyWorks era un asiatic de un metru optzeci şi trei, cu un trup parcă modelat în oţel. Era cunoscut sub numele de Pi. Purta un costum negru mulat pe corp şi avea un cioc mic şi îngrijit.

– Aşa cum le-am spus şi celorlalţi poliţişti, era o zi ca oricare alta. Gia avea cursurile ei, clienţii ei. Le-am dat lista cu clienţi. Aveţi nevoie...

– Nu, o au. Mulţumesc pentru cooperare.

El se trânti într-un scaun din biroul său. O cutie de sticlă care-i permitea să vadă toate zonele de la acel nivel al centrului. Oamenii trăgeau de fiare, transpirau, mergeau la trap, se îndoiau şi se contorsionau.

– Suntem prieteni, ştiţi? Nu pot să accept încă ideea că i s-a întâmplat ceva. Dar pot să vă spun că poate avea grijă de ea. Asta cred eu. Este puternică.

– S-a interesat cineva anume despre ea în ultimele săptămâni? întrebă Eve.

– Da. Aşa cum le-am spus şi celorlalţi tipi. Primeşte recomandări de la clienţi. Vorba circulă. Este bună în ceea ce face, are rezultate, dar nu face pe sergentul de instructaj cu clientul.

– Ce-mi poţi spune despre tipii mai în vârstă, să spunem de peste şaizeci de ani?

– Fitnessul nu este doar pentru puşti, să ştiţi. Are asemenea clienţi, iar noi îi primim la cursuri. Ea conduce un curs de tai chi de două ori pe săptămână, un curs de yoga în fiecare dimineaţă pentru grupul celor de peste şaizeci de ani. De două ori pe săptămână are cursuri pentru centenari.

– A ales pe cineva nou în vreunul dintre acestea în ultimele săptămâni?

– Aşa cum le-am spus şi celorlaţi, dacă eşti membru nu trebuie să te înscrii pentru niciun curs. Vii pur şi simplu şi participi la care vrei.

– Dar despre cineva care s-a înscris, să spunem, în ultimele treizeci de zile. Să zicem, un bărbat, peste cincizeci de ani.

– Pot verifica. Dar nu trebuie să te înscrii în această locație. Dacă ești membru la vreunul dintre cluburile noastre – și asta este global – trebuie doar să-ți introduci datele în calculator.

– Aveți vreo înregistrare a celor care și-au introdus datele în calculator? Păstrați evidența felului în care membrii au folosit facilitățile, cât de des, cine plătește taxa antrenorului?

– Desigur, desigur. Acest gen de date se duc direct la biroul central. Dar pot...

– Pot afla eu asta, îi spuse Eve. Nicio problemă. Lua și clienți din exterior?

– Asta este împotriva regulamentului, începu el.

– Nu suntem îngrijorați de regulament, Pi. Nu va fi băgată la închisoare dacă a mai făcut una, alta prin altă parte. Vrem să o găsim.

– Da, ei bine, poate că lua.

El își umflă obrajii și elimină aerul.

– Unii sunt dispuși să te plătească bine pentru că te duci acasă la ei, pentru o oră, de câteva ori pe săptămână. Suntem amici, dar eu sunt conducerea. Ea știe că eu știu, dar nu discutăm despre asta. Nu chiar.

– Ai simțit cumva, din moment ce erați amici, dacă avea vreun client privat nou de curând?

El își umflă din nou obrajii.

– A făcut rost de bilete la Knicks – lângă teren. Mergem la meci săptămâna viitoare. Este ziua mea de naștere. Nenorocitul naibii! Își frecă mâinile de capul ras. Sunt cam greu de găsit. Ea glumea, spunea

că a dat lovitura. M-am gândit că a primit vreun onorariu din afara clubului, poate chiar câteva.

– Când a făcut rost de bilete?

– Acum câteva săptămâni. Uite ce e, trebuie să o găsiți, bine? Trebuie doar să o găsiți.

8

Afară, Eve merse pe drumul obișnuit pe care Gia mergea spre metrou. Femeia era newyorkeză, medită Eve. Ceea ce însemna că va merge cu pași vioi, cufundată în gânduri.

Se prea poate să-i placă să se uite prin vitrine, gândi Eve. S-ar putea opri să se uite la vreun produs expus, chiar să intre într-un magazin. Dar...

– Baxter și Trueheart au verificat magazinele și piețele aflate de-a lungul drumului, îi spuse ea lui Peabody. Nimeni nu-și amintește să o fi văzut în acea zi. Unii vânzători au recunoscut-o în poză. Din vizite anterioare. Dar nu au văzut-o și în ziua în care a dispărut.

– Nu a ajuns în stație.

– Nu. Poate că nu mergea spre stație. Eve se întoarse, îndreptându-se spre clădiri, în timp ce New Yorkul forfotea în jurul ei. Avea destule parale în plus încât să-și cumpere bilete la peluză. A luat un client din afara clubului. Poate că acesta locuia în apropiere și ea merge pe jos. Sau el i-a oferit bani pentru taxi sau un mijloc de transport.

Şi luând asta în considerare, luă în calcul şi opinia lui Baxter în legătură cu posibila diferenţă de vârstă şi faptul că Gia Rossi era antrenoare, într-o condiţie fizică extrem de bună.

– Poate că a căzut direct în capcană. Poate că a intrat direct în bârlogul lui.

– Nu o răpeşte. El doar deschide uşa.

– Abil tipul, spuse uşor Eve. Da, asta este o chestie deşteaptă. Contactează-l pe Newkirk. Vreau ca el împreună cu alţi ofiţeri să cerceteze zona. În toate direcţiile, pe o rază de cinci blocuri. Eve se îndreptă spre maşină. Vreau ca poza ei să fie arătată fiecărui vânzător, chelner, celor care dorm pe trotuare, portari şi roboţi. Dă de McNab, adăugă ea în timp ce se urca la volan. Vreau ca el să-i trimită poza fiecărei companii de taxi şi celor care oferă transport privat. Companiilor de autobuze, tramvaie aeriene. Să ajungă la toate. Apoi la Autoritatea de Tranzit. Verifică drumurile nocturne pentru alte staţii. Nu şi-a folosit legitimaţia, dar poate că a făcut un drum mai departe.

Peabody deja îl înştiinţa pe Newkirk.

– Ea s-a dus la el, spuse Eve înainte de a intra în trafic. Aşa cred eu. S-a dus direct la el.

Urmându-şi presentimentul, o sună pe Zela acasă.

– Da? Evident, pe jumătate adormită, Zela îşi înăbuşi un căscat. Locotenente? Ce...

– Sarifina dădea vreodată lecţii private?

– Lecţii private? Îmi pare rău, sunt un pic în ceaţă.

– Lecţii de dans. Dădea vreodată lecţii private de dans?

– Din când în când, desigur. Oamenii vor să se poată mişca pentru anumite ocazii. Nunţi, bat mitzvah, reuniuni. Genul acesta de lucruri.

– La club, sau acasă la client?

– În general la club. Dimineaţa când era închis.

– În general, stărui Eve, dar mai existau şi excepţii.

– Numai o clipă. Zela se mişcă în timp ce vorbea şi Eve auzi beepul unui Bucătar-Şef Automat. Am muncit aproape până la ora trei dimineaţa, apoi am luat o pastilă. Nu am dormit prea bine de când... Trebuie să-mi fac ordine în gânduri.

– Zela. În vocea lui Eve se auzi nerăbdarea. Trebuie să ştiu dacă Sarifina se ducea acasă la clienţi.

– Din când în când, mai ales pentru clienţii mai în vârstă. Sau pentru copii. Uneori părinţii doreau ca şi copii lor să înveţe. Sau un cuplu mai în vârstă vrea să mai danseze un pic – pentru vreo ocazie sau croazieră. Dar, de obicei, facem astfel de chestii aici, în club.

– A preluat vreun client personal în ultimele săptămâni?

– Lasă-mă să mă gândesc, bine? Să mă gândesc. Zela sorbi repede ceea ce Eve presupuse că era cafea. Probabil că da. Era uşor de ajuns la ea, ştii? Îi plăcea să facă favoruri oamenilor. Nu discutam mereu una cu cealaltă despre asemenea chestii. Dar dacă a făcut-o la club, vreau să spun, dacă avea de gând să instruiască pe cineva aici, ar fi notat. Clubul primeşte

o parte din taxă, iar Sari era foarte scrupuloasă în legătură cu păstrarea în ordine a acestor dosare.

– Nu era o abatere dacă se ducea la ei?

– Ei bine, aici este o zonă mai gri. Aşa cum am spus, îi plăcea să facă favoruri. Se prea poate să se fi dus să facă o oră, două, luându-şi partea, făcând-o în afara registrelor. În timpul ei liber, înainte sau după program, în ziua ei liberă. Ce este rău în asta?

Ce este rău în asta? se gândi Eve în timp ce închidea.

– Noi ne-am gândit că le răpeşte de pe stradă. Dar ele se duceau la el. Cel puţin, acestea două. Cum au ajuns acolo?

– Poza lui York a fost dată publicităţii încă de ieri. Dar a fost sfârşit de săptămână, adăugă Peabody. Dacă a luat un taxi, se prea poate ca şoferul să nu-i acorde atenţie sau poate nu a văzut încă reportajele.

– Nu. Nu. Trebuie să verificăm, dar asta ar fi o neglijenţă, iar el nu este neglijent. De ce să rişte astfel? Să lase o dovadă, un posibil martor? Şoferii de taxiuri lasă victima chiar la uşă? Nu se pupă.

– Ei bine, acelaşi lucru se aplică şi transportului privat.

– Nu şi dacă-l oferă chiar el. Personal. Oricum vom verifica, vom verifica toate transporturile. Toate zonele în care au fost văzute ultima oară victimele.

Ore întregi de muncă, ore pierdute, se gândi Eve. Şi totuşi trebuie făcut asta.

– Nu va schimba aşa ceva. Le atrage în cursă, asta face. Un tip agreabil, inofensiv, un gentleman plăcut care vrea să înveţe să danseze tangou, vrea să

fie în formă. Mai este şi o plată drăguţă, atrăgătoare pentru serviciul personal. Le oferă şi mijloc de transport.

– Nu le vede nimeni pe stradă pentru că nu stau atât de mult timp pe stradă. Peabody încuviinţă dând din cap în timp ce teoria prindea contur şi pentru ea. Ies de la muncă, urcă într-un vehicul care le aşteaptă. Nimeni nu va observa. Dar...

– Dar?

– Dar cum este el sigur că nu vor spune nimănui? Ce vreau să spun este că niciuna dintre aceste femei nu pare a fi proastă. Cum poate fi el sigur că nu-i vor spune unui prieten, coleg, că au acest aranjament privat? Aici voi fi, cu cutărică.

Eve parcă în faţa clădiri în care se afla apartamentul lui Gia Rossi, apoi stătu şi bătu cu degetele pe volan.

– Bine spus. Ştim că nu au spus nimănui, sau nimănui care să dea mai departe această informaţie. Aşa că de ce şi cum poate el fi sigur. Trebuie să vedem care sunt procentajele. Coborî, folosind dispozitivul principal pentru a închide portiera. Mai întâi le va oferi un nume şi o adresă fictivă. Acum, dacă sunt deştepte sau îngrijorate în vreun fel, le vor verifica ca să se asigure că sunt adevărate. Nu este greu să faci asta dacă ai destui bani şi dacă ştii cum se face. Dar asta este o altă zonă pe care o vor cerceta cei de la EDD.

Intrară şi urcară cele trei trepte până la apartamentul lui Rossi aflat la parter.

– Apoi, gândeşte-te la profilul său. Inteligent, matur, controlat. Folosi din nou dispozitivul principal pentru a rupe sigiliul pe care Baxter îl activase şi pentru a decoda încuietorile. Ştim că el călătoreşte, deci căutăm pe cineva care este mai mult ca sigur sofisticat şi pot să pun pariu că şi şarmant. Cunoaşte victimele.

Când intrară, Eve se opri pentru a arunca o privire în sufrageria înghesuită. Remarcă un ecran mare pe perete, o canapea micuţă, câteva scaune, mese cu chestii decorative. Şosete aruncate, pantofi – majoritatea sport. Aparatele electronice deja fuseseră luate.

– Ştie ce le place, continuă ea, ce le ispiteşte. Se foloseşte de asta. Devine familiar cu ele faţă-n faţă, trecând pe la cluburile respective, discutând cu ele. Dar nu prea mult, pentru ca nu cumva să bage cineva de seamă. Se amestecă printre oameni. Domnul Liniştit, domnul Amabil, domnul Inofensiv.

Ea se duse spre fereastră, studie strada, trotuarul, clădirile învecinate.

– Le câştigă încrederea. Poate că vorbeşte despre soţia sau fiica lui, ceva care le creează o imagine în minte. Normalitate. Ia ceva timp, desigur, dar lui îi place să dureze. Apoi aduce în discuţie munca particulară – sau şi mai deştept, le manevrează ca ele să o menţioneze sau să o sugereze. Se întoarse, intră în dormitorul micuţ şi la fel de înghesuit. Atunci le-a prins. Are panouri pentru protejarea intimităţii, dar sunt vechi şi ieftine. Echipamentul potrivit pentru că te poţi uita la ea când este aici. Ştii când se trezeşte,

cât îi ia să se pregătească pentru lucru, la ce oră pleacă, itinerariul ei. Pun pariu că păstrează totul bine documentat. Asta este, ştiinţific. Mă întreb câte alege, urmăreşte, analizează şi respinge. Câte femei sunt încă în viaţă pentru că nu s-au prea potrivit cerinţelor sale precise.

– Înfiorător.

– Da. Vârându-şi mâinile în buzunare, Eve se întoarse pe călcâie. Poate că mereu a lucrat astfel sau a mai lucrat astfel şi înainte. Contactul personal, anterior, manevrarea ţintei ca să vină la el. Vom cerceta vechile cazuri din această perspectivă. Şi vom verifica posibilele ţinte de această dată ţinând cont de asta.

– Dallas? Ce cauţi aici? Vreau să spun, aici, în locuinţa ei.

– Pe ea. Gia Rossi. Îi cunoaşte unele părţi sau crede că le ştie. Hai să vedem ce găsim.

Ceea ce nu găsiră adăugă şi mai multă substanţă teoriei lui Eve. Oricât de înghesuită şi de dezordonată era sufrageria, Gia Rossi îşi păstra discurile cu exerciţii şi muzică meticulos aranjate.

– Sunt două spaţii libere în raftul cu discuri pentru antrenament, trei goale şi în cel cu discuri cu muzică. Felul în care le are aranjate în ordine alfabetică, cred că cele pentru cardio şi yoga sunt la sfârşitul celor de fitness. Vom verifica obiectele personale pe care Baxter le-a luat din dulapul de la sală.

– Are mult echipament personal. Greutăți pentru mână, glezne și încheieturi, saltele, mingii medicinale, bicicletă de alergare. Peabody arătă spre interiorul dulapului pe care Rossi îl transformase în depozit de echipament. Bănuiesc că unele lipsesc. Cele mai ușoare și cele mai grele greutăți pentru glezne, frânghii puține și foarte rezistente.

– Ușoare pentru el, grele pentru ea. Este nevoie de niște echipament de bază, niște muzică, clipuri demonstrative. Ai lucrat vreodată cu un antrenor personal?

– Nu. Peabody își flexă mușchii, întrebându-se dacă în acest fel se putea reduce mărimea fundului ei. Tu?

– Nu, dar pot să pun pariu că unul bun ar face un program pentru un client – ceva special creat ținând cont de tiparul trupului său, de vârstă, greutate, scopuri și tot așa. Dacă l-a făcut aici, cei de la EDD îl pot găsi. Să mergem.

Roarke intră într-o cameră de comandă plină se trăncăneală, atât dinspre partea umană, cât și dinspre partea electronică. Polițiști la telefoane, cu căști, la computere. Polițiști stând jos, mergând, dansând.

Dar nu-și vedea pe nicăieri polițista.

S-a întâlnit cu McNab, care era îmbrăcat cu o pereche de blugi argintii și un hanorac de purtat duminica, de un portocaliu mistuitor.

– Locotenentul este pe aici?

– Pe teren. Totuși, este pe drum încoace. Lucrează la niște unghiuri noi. Tu vrei să știi?

– Da, eu.

Lovindu-și vârfurile ghetelor argintii, McNab se roti în scaun.

– Tocmai umpleam toate mijloacele de transport publice și private cu poze ale lui York și Rossi. Dallas lucrează la ideea că individul nostru le-a oferit transport.

– Iar ele au urcat una, două?

– Da. Am nevoie de lichid. Mergem și vorbim.

McNab îl puse pe Roarke la curent în timp ce se îndrepta spre automat, dezbătu alegerile sale și optă pentru un suc acidulat de portocale – probabil pentru a se asorta cu cămașa lui.

– O lecție la domiciliu sau o consultație, medită Roarke. Interesant, iar asta ar elimina riscul oricărui fel de răpire publică. Și totuși, metoda are propriile riscuri și probleme.

– Da, dacă ele se răzgândesc, nu apar, decid să aducă un amic cu ele. Multe posibilități. El bău din sucul acidulat. Dar ea vrea să lucrăm la asta, așa că lucrăm. A spus că dacă apari, ar trebui să arunci o privire pe lista cu angajații tăi având în minte acest nou unghi. Femei care se potrivesc parametrilor, care ar putea face și vizite la domiciliu pe lângă muncă.

– Da, pot face asta.

– Multe posibilități, repetă McNab, având în vedere toate plăcintele în care ți-ai băgat degetele. A mișcat ceva din perspectiva imobiliară?

– Nimic care să iasă în evidență, nu.

– Câteodată trebuie să-l arunci în sus și să-l lași să cadă în alt tipar. Continuă să lucrezi. Cred că aș

putea să preiau eu asta pentru un timp, cât lucrezi tu la noua chestiune.

– O nouă privire. Da, este o idee bună.

– Înţeleg, atunci...Hei, iată că vin şi doamnele noastre. Doar privindu-le te face să scoţi un *ah*, nu-i aşa?

McNab oferi sunetului o notă care era în mod clar sexuală în timp ce el rânjea privind în jos spre lungul coridor, acolo unde Peabody coborâse împreună cu Eve.

Apoi îi aruncă repede o privire lui Roarke.

– Am vrut să spun *ah* pentru a mea, tu pentru a ta. Nu e ca şi cum aş scoate vreun *ah* pentru locotenent, pentru care mi-ar da o mamă de bătaie şi apoi te-ar lăsa pe tine să transformi ce-a mai rămas în ţărână însângerată. Ceea ce She-Body ar pisa în pământ înainte de a-i da foc. Spuneam şi eu aşa.

– Ştiu ce voiai să spui. McNab putea şi, inevitabil, îl amuza. Şi nu aş putea să nu fiu de acord cu tot, inclusiv cu ţărâna însângerată. Sunt nişte femei irezistibile. Locotenente, spuse Roarke în timp ce ea se apropie de el.

– Mă bucur că voi doi aveţi timp de băuturi răcoritoare.

– Doamnă. Tocmai îi spuneam noutăţile lui Roarke şi-i transmiteam ordinele dumneavoastră.

– Mie mi se pare a fi vorba de sorbit şi aruncat priviri galeşe către mine.

– Ah... aceia ar putea fi nişte factori minori, dar nimic nu a eclipsat punerea la curent sau transmiterea datelor. Imaginile victimelor sunt transmise,

locotenente. Am mai instalat încă o linie pentru răspunsuri de la acele surse. Primim informaţii de pe teren şi întrebări în legătură cu investigaţiile, iar eu m-am gândit că dacă aflăm ceva din asta, nu am vrea să se împotmolească printre chestiile generale.

– Bine. Bine gândit. Vreau să dai altcuiva orice ai face şi să te ocupi de echipamentul lui Rossi. De computerul ei. Caută programe de fitness personalizate. Găseşte-mi unul care se potriveşte cu subiectul necunoscut al investigaţiei noastre.

– Mă ocup de asta.

– Feeney?

– Hoinăreşte, îi spuse McNab. Aruncă o privire şi bâzâie la tot ceea ce lucrează ceilalţi. Le strânge sau le deschide. Lucra la unghiul medical când am ieşit să-mi iau – când am ieşit pentru a-l pune pe Roarke la curent.

– Spune-i că am nevoie de cineva care să se ducă la BodyWorks. Rossi folosea în mod curent câtcva computere de acolo. Directorul a fost contactat şi cooperează. Adu-le aici şi cercetaţi-le. Aceeaşi căutare.

– Da, doamnă.

– Roarke, cu mine.

Roarke păşi alături de ea.

– Formidabil.

– Ce?

– Tu. Aş folosi irezistibilă, dar formidabilă este la fel de potrivit. Foarte sexy.

– Nu spune „sexy“ când suntem la lucru.

– Tu tocmai ai spus-o.

Bine, recunoscu ea, o făcea să râdă. Evident, acesta fiind scopul şi intenţia. Şi asta eliberase un pic din tensiunea acumulată în ceafă.

– Se pare că porţi pantalonii deştepţi, înţeleg.

Ea intră în zona cu birouri şi se opri din mers când unul dintre bărbaţi o strigă pe nume.

– Avem un cadavru într-un apartament de pe bulevardul D, începu el. Avem un tovarăş care se bucură de unele privilegii pe acolo... Făcu semn cu capul spre femeia slabă cu un tricou plin de sânge, care stătea la biroul său. Ea spune că individul voia să petreacă şi a avut parte de distracţie. A refuzat să plătcască nota şi a pocnit-o bine de vreo două ori când ca a obiectat că a fost trasă în piept. Ea şi-a scos cuţitul de vânătoare şi pretinde că el a intrat direct în el. De şase ori.

– Câtă stângăcie din partea lui.

– Da. Chestia este, locotenente, că ea ne-a anunţat. Nu a încercat să o şteargă şi-şi susţine povestea. Pretinde că el a râs ca un nebun de fiecare dată când cuţitul intra în el. Are câţiva martori care i-au văzut încheind afacerea, alţii care i-au auzit ţipând în locuinţă. După cum se vede are un ochi destul de învineţit pentru că a lucrat acolo.

– Da. Are antecedente?

– Câteva ciocniri, nimic violent. Are permis de lucru pentru trei ani.

– Şi cel care a murit?

– Oh, el are o listă lungă. Atacuri, atacuri mortale, ilegalităţi – posesie şi intenţie. Tocmai a ieşit

din închisoare pentru o încercare de furt – a bătut straşnic un vânzător de la un magazin non-stop. De pe Zeus.

Eve studie permisul de lucru. Femeia arăta mai mult enervată decât îngrijorată. Iar pe faţa ei se vedea un curcubeu de vânătăi.

– Tipul din Zeus ar fi putut intra într-un cuţit de mai multe ori. Aşteptaţi raportul toxicologic al cadavrului, mai interogaţi-o din nou, vedeţi dacă-şi susţine povestea, apoi puneţi-o în arest.

– Tipul era făcut pulbere, un avocat necopt va stipula autoapărarea. O pot închide pentru cuţitul de vânătoare pentru că avea o lungime peste limita permisă.

– Ce rost ar avea?

– Da, asta mă gândeam şi eu. Dar voiam să verific mai întâi cu dumneavoastră.

– A cerut ea un avocat sau un reprezentant?

– Nu încă. Este enervată. Arătă cu capul spre birou. Ştie că incidentul înseamnă o suspendare de treizeci de zile a licenţei ei. Aşa că rămâne o lună fără plată, a primit un pumn în faţă şi a distrus ceea ce ea pretinde a fi o bluză nouă.

– Asta-i viaţa. Fă rost de raportul toxicologic şi închide cazul. Caută la Departamentul de infracţiuni, adăugă Eve. Cineva de acolo probabil că se ocupă de el.

Ea intră în biroul ei şi închise uşa.

– Va scăpa, comentă Roarke.

– Probabil. A fost deşteaptă că nu a fugit şi a venit de bună voie. Şi mai puţin deşteaptă pentru că

s-a distrat cu un tip pe Zeus, dacă aşa au stat lucrurile. Iar dacă lucrează în acel sector de doi, trei ani, ar fi ştiut că el era făcut pulbere.

– O fată trebuie să-şi câştige existenţa.

– Aşa-mi spun şi ele. Deci, ai aflat ceva?

– Nimic care să iasă în evidenţă, nu până acum. Summerset face mai multe verificări şi intersectări. Ştie ce să caute şi cum să găsească.

Ea-şi împreună sprâncenele.

– Va trebui să-i fiu recunoscătoare?

– Mă voi ocupa eu de asta.

– Bine. Ea-şi scoase haina şi se duse să-şi ia cafea. McNab chiar te-a pus la curent cu noutăţile?

– Da, a făcut-o. Voi verifica lista cu angajaţi, le voi alege pe cele care ar putea avea întrevederi sau consultaţii acasă. Crezi că acesta a fost modul lui de acţionare dintotdeauna?

– Nu ştiu, nu mă pot pronunţa. Eve îşi frecă ochii, apoi se scărpină furioasă pe cap ca şi cum ar fi vrut să-şi trezească creierul de sub scalp. Dar vorbim de mai mult de douăzeci de femei. Care este probabilitatea ca niciuna dintre ele să nu fi spus nicicând nimănui unde se duceau? Nume fictive, desigur, dar dacă aveau locaţia în avans, făceau această programare, cât de probabil este ca niciuna dintre ele să nu fi spus nimănui sau să fi lăsat o informaţie de orice fel despre întâlnire?

– Scăzută. Da, înţeleg. Dar... Poate că au fost mai mult de douăzeci. Şi observ că şi tu te-ai gândit la asta, adăugă el când îi studie chipul. Le alege, face aranjamentele şi dacă simte sau află că ele au

menţionat ceva, pur şi simplu îşi vede de plan sub acoperire. Face nenorocitele de cursuri de dans.

– Da, cred că i-ar reuşi. Şi cred că le poate prinde sau ademeni mai încolo în programul său. Aşa că vom cerceta din nou cazurile anterioare, să vedem dacă vreuna dintre victime a făcut vreo vizită la domiciliu în săptămâna sau cu două săptămâni înainte de a fi ucisă. El se concentrează, continuă Eve, destul de atent încât să se asigure că drumul este liber, dar este concentrat. Parcă-l văd amânând răpirea sau schimbând victimele. Dacă este aşa, este ceva ce nu aveam înainte. O greşeală pe care am trecut-o cu vederea.

Roarke îşi bău cafeaua. Biroul îi păru deodată ridicol de limitat. Lumina slabă de-abia dacă intra prin ceea ce se numea fereastră, în cutia strâmtă formată din pereţi.

– Nu te-ai gândit niciodată să ceri un birou mai mare?

– Pentru ce?

– Un pic de spaţiu în care să poţi respira ar fi un plus.

– Pot respira foarte bine. Nu poţi participa la asta, Roarke.

– Şi cum sugerezi să evit asta? vru el să ştie. Sunt trambulina lui, nu-i aşa? O femeie este moartă pentru că a lucrat pentru mine. Alta este chiar acum torturată. Este prea târziu pentru Gia Rossi.

– Nu este prea târziu până ce nu va fi prea târziu. Şi totuşi, ştia că-i este datoare cu adevărul şi că el va trebui să-i poată face faţă. Sunt şanse mici că o vom

găsi la timp. Nu este imposibil, dar în acest moment, este puțin probabil.

– Iar următoarea va intra deja în vizor.

– Până acum deja a urmărit-o, a selectat-o și a lucrat asupra ei. Dar avem mai mult timp. Nu este infailibil și nu este decât unul. Lucrez cu cei mai buni oameni. Se va termina aici.

Ochii ei deveniră goi, goi ca ai unui polițist.

– Se va termina aici. Dar nu-mi ești de niciun folos dacă nu poți lăsa deoparte implicarea emoțională.

– Ei bine, nu pot. Dar mă pot folosi de ea. Pot face ceea ce trebuie să fac.

– Bine.

– Ceea ce include și să te enervezi pe drept din când în când.

– Bine. Dar să-ți intre ceva în cap. Responsabilitatea pentru asta îi aparține lui. În totalitate, în întregime, în mod absolut. Nicio bucățică din ea nu este a ta. El este proprietarul. Dacă mama lui l-a folosit drept fundul unei maimuțe când era copil, tot a lui este. El a făcut această alegere. Dacă tatăl, unchiul, mătușa, vărul din Toledo l-au bătut măr în fiecare marți, tot a lui este. Tu și eu știm asta. Știm cum este cu alegerile. Știm că atunci când luăm o viață, oricare ar fi circumstanțele, oricare ar fi motivele, este tot alegerea noastră. Corectă sau greșită, este a noastră.

Roarke își privi cafeaua, o puse deoparte și-i întâlni privirea.

– Te iubesc din atâtea motive.

– Poate-mi vei spune câteva mai târziu.

– Îți pot spune unul acum. Pentru acel infailibil centru moral al tău. Atât de solid și de adevărat. Îi puse mâinile pe umeri și o trase spre el. O sărută ușor. Și mai este și sexul.

– M-am gândit eu că vei strecura și asta.

– Atât de des cât este uman posibil. Îi frecă umerii și se dădu înapoi. Un lucru pot face acum și acela este: să comand prânzul pentru echipă. Nu, continuă el, ridicând un deget în semn de avertizare, nu da din buze.

– Credeam că-ți plac buzele mele – tot setul. Uite ce e, nu vreau să...

– Mă gândeam la pizza.

Ea-și mijii ochii, apoi respiră ofensată.

– Asta-i o lovitură sub centură, amice.

– Îți cunosc fiecare slăbiciune, locotenente. Iar aceasta are deasupra ardei iuți.

– Numai să nu faci un obicei din asta. Din mâncare. Vor deveni lacomi.

– Cred că echipa ta este destul de stabilă încât să se descurce cu câteva felii. Mă voi ocupa de asta și de lista cu angajați.

Când el plecă, ea închise ușa în urma sa. Voia să lucreze un timp în liniște, cu minimum de întreruperi. Să se gândească și să speculeze înainte de a se întoarce la zgomotul și la presiunea din camera de comandă.

Scoase dosarele de la prima investigație.

Le știa pe aceste femei. Numele, chipurile, de unde veneau, unde locuiau, unde lucraseră sau studiaseră.

Un grup diferit în toate în afară de înfățișare. Iar acum va mai căuta încă un punct comun.

Corrine, actriță în devenire, lucra ca chelneriță și mai avea timp și de teatru, dans și lecții de canto atunci când și le putea permite. El – s-ar fi putut juca cu ea, da, ar fi putut-o face în diferite feluri. Vino la această adresă pentru o audiție, pentru un rol – ce tânără actriță înfometată nu ar fi mușcat momeala? Sau, vino la această adresă, în data de, la ora de pentru a servi la o petrecere. Să faci rost de niște bani în plus. Erau posibilități.

Continuă cu lista cu nume. O secretară, o absolventă de facultate lucrând la masterul despre limbile străine, o vânzătoare într-un magazin de cadouri care se ocupa de olărit.

Urmând șirul, începu să sune, luând la întrebări oameni pe care-i intervievase cu nouă ani în urmă.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă, apoi Peabody își vârî capul înăuntru. Avea în mână o felie de pizza, pe jumătate mâncată.

– A venit pizza. Au sărit pe ea ca lupii. Mai bine ai veni dacă vrei.

– Un minut.

Peabody mai luă o mușcătură.

– Ai descoperit ceva?

– Poate. Poate. Eve își dori ca mirosul de pizza să nu-i distragă atât de al naibii de mult atenția. Vin imediat. Fă ca cei care sunt pe teren să vorbească prin căști. Vreau să vorbesc cu toți deodată.

Eve își strânse notițele, discurile, apoi o căută pe Mira.

– Am nevoie de tine în camera de comandă.

– Zece minute.

– Mai repede, spuse Eve și închise.

Când Eve păși în camera de comandă, observă că două pizza fuseseră deja devorate, împreună cu jumătate dintr-a treia. După ce-și puse jos notițele, se duse și luă o felie.

– Îi am pe linie pe Jenkinson, Powell, Newkirk și Harris, îi spuse Peabody. Ceilalți sunt toți aici.

– Mira este pe drum. Vreau ca și ea să participe.

Chiar atunci când Eve luă o mușcătură, Feeney se îndreptă spre ea.

– Ai descoperit ceva. Văd asta.

– Se prea poate. O posibilă legătură, un posibil mod de operare. Voi explica imediat ce Mira va fi în încăpere.

Se uită mai încolo, apoi prinse cu îndemânare cutia de pepsi pe care Roarke i-o aruncase.

– Vreun progres? îl întrebă ea.

– Am șaizeci și cinci de posibilități, luând în considerare profesiile sau pasiunile lor. Încă mai verific.

– Bine. Peabody, deschide ecranul, pune discul pe care l-am adus.

Ea încuviință dând din cap atunci când Mira intră. După ce sorbi îndelung, Eve își puse căștile.

– Ascultați aici, oameni buni. Am nevoie de toată atenția voastră. Dacă nu puteți mânca pizza și să gândiți...

– Aveți pizza? se auzi reclamația lui Jenkinson în urechea ei.

– Lucrăm la o nouă teorie, spuse Eve și începu să o expună.

9

Una dintre colegele lui Corrine Dagby, din perioada în care a avut loc crima, își amintește – sau mai bine spus, crede că-și amintește – că victima a menționat că urma să aibă un rol într-o piesă. Departe, departe, pe Broadway. Dacă a vorbit cu cineva despre asta, familie, prieteni sau alți studenți din grupa ei, aceștia nu-și amintesc.

Melissa Congress, a doua victimă, post de secretară. Ultima dată a fost văzută plecând de la un club, Lower West, foarte amețită. Asta rămâne cel mai probabil o răpire. O oportunitate. Oricum, era cunoscut faptul că se plângea mai tot timpul despre serviciul, despre salariul său și orele de program. Mai rămâne și posibilitatea de a fi fost abordată în vederea unui interviu pentru o altă slujbă și altfel l-a cunoscut sau l-a recunoscut pe răpitor.

Anise Waters, continuă Eve. Studentă, absolventă a facultății Columbia. Vorbea fluent chineza mandarină și rusa și lucra la un masterat în științe politice. Uneori își suplimenta veniturile dând meditații, cel mai adesea în campus. Ultima dată a fost văzută pe când părăsea principala bibliotecă a

universității. Martorii spun că a refuzat să se alăture unui grup pentru a merge să bea ceva, pretinzând că are de lucru. Pentru că era o studentă serioasă și dedicată, s-a presupus că se îndrepta spre casă ca să studieze. Nu a menționat, din câte își aduc ceilalți aminte, ceva despre vreo meditație. Discurile cu limbi străine pe care le-a luat de la bibliotecă nu s-au mai găsit niciodată. Victima avea programată o meditație, în campus, în ziua următoare. S-a presupus că a luat acele discuri în acest scop.

Ultima, Joley Weitz. Ultima dată a fost văzută părăsind Arts A Fact, un magazin unde era angajată, la aproximativ ora șaptesprezece. Victima se ocupa cu olăritul și a vândut câteva piese pe care le avea în consignație la locul unde lucra. Șeful ei a spus că victima a menționat că trebuia să se oprească într-un loc important înainte de a se pregăti pentru întâlnirea cu prietenul ei. Iubitul a fost identificat și eliminat de pe lista de suspecți. Pentru că victima avea reținută o rochie la un butic pe care-l frecventa, s-a crezut că ridicarea acestui obiect pentru întâlnire era oprirea ei. Nu a ajuns niciodată la butic, dacă chiar într-acolo intenționa să se îndrepte.

Ea așteptă o clipă, și-i lăsă să absoarbă informațiile.

– O nouă teorie. Victimele erau abordate la un moment dat de subiectul necunoscut al investigației. York dădea lecții de dans, Rossi mai avea o slujbă ca antrenor personal. Este o presupunere rezonabilă că toate, sau majoritatea acestor femei au primit o ofertă pentru o slujbă privată și s-au dus la ucigașul lor.

Am început să cercetez şi celelalte cazuri, din afara New Yorkului şi cred că această posibilitate se extinde. Avem un ajutor de bucătar, o fotografă, o soră medicală, o decoratoare, o persoană care procesa informaţii pe calculator, o scriitoare liber-profesionistă, două consiliere din sănătate, două artiste, o vânzătoare de la o pepinieră, proprietara unei mici florării, o bibliotecară, un consultant pentru păr şi piele, o menajeră dintr-un hotel. O instructoare de muzică, o botanistă, o asistentă de catering.

Nu s-a găsit nicio legătură între ele, în afara înfăţişării. Dar putem lua în calcul şi această posibilitate. O oportunitate de a conduce o bucătărie pentru un dineu privat, de a face o şedinţă foto, îngrijire medicală privată, scrierea unui articol şi tot aşa.

– De ce nu ştia nimeni că ele se duceau la o treabă privată, la o audiţie? întrebă Baxter.

– Bună întrebare. Unele dintre ele este posibil să fi fost răpite, aşa cum am presupus tot timpul. Şi mai este posibil ca el să nu se fi grăbit atunci când ele s-au aflat în interiorul locaţiei pentru a le atrage într-o conversaţie banală, să se convingă dacă au spus cuiva. În unele cazuri, slujbele auxiliare ar fi împotriva regulilor de angajare. Un poliţist poate lucra ca agent de pază, paznic la vreun club, bodyguard şi ţine asta pentru el. Doctore Mira? Ce crezi despre asta?

– Ar putea fi o altă formă de control şi delectare. Invitând victimele înăuntru, făcându-le să intre de bunăvoie, asta i-ar dovedi lui şi mai mult superioritatea lui asupra lor. Chiar poate face parte din ritualul pe care l-a creat. Lipsa violenţei asupra

cadavrelor – şi prin asta vreau să spun faptul că nu există nicio dovadă că şi-ar fi folosit pumnii, mâinile, pentru a lovi, pentru a sufoca, faptul că nu există nicio molestare sexuală – indică faptul că nu acţionează în acest fel. Violenţa se aplică prin echipamente şi instrumente. O metodă ca cea pe care o speculezi acum s-ar integra în structura profilului său.

– Îmi place, comentă Baxter. Mi se pare mai logic că dacă este mai în vârstă să se folosească de înşelăciune în loc de forţă pentru a le prinde.

– Sunt de acord, spuse Eve. Dacă asta este valabil, atunci indică faptul că el este conştient că ele sunt sau ar putea fi mai puternice decât el din punct de vedere fizic. El ţinteşte spre femei tinere şi puternice. Noi credem că nu este tânăr şi poate că nu este nici deosebit de puternic.

– Acesta ar putea fi unul dintre motivele pentru care are nevoie să subjuge, să umilească şi să le controleze. Mira încuviinţă dând din cap. Da, atrăgându-le într-o locaţie îi conferă siguranţă, el domină intelectual şi apoi continuă să le domine din punct de vedere fizic până şi în momentul morţii lor. Procedând astfel, le face ale lui.

– Asta ce ne spune? Eve scană încăperea. Ne spune un lucru pe care nu-l ştiam înainte despre el.

– Este un laş, spuse Peabody şi-i aruncă lui Eve o privire care strălucea de mândrie.

– Exact. Nu-şi confruntă victimele, aşa cum credeam noi, nu riscă o luptă publică, chiar şi cu ajutorul drogului. Se foloseşte de şiretlicuri şi minciuni, de atracţia banilor, de avansarea sau de atingerea unui scop personal. Trebuie să le cunoască

destul de bine ca să se folosească de ceea ce funcționează, sau are cea mai mare șansă de a funcționa. Se prea poate ca el să fi petrecut mai mult timp observând și urmărind victima, decât am presupus inițial. Și cu cât petrecea mai mult timp, cu atât există mai multe șanse ca cineva, undeva, să-l fi văzut cu una sau mai multe dintre victime.

– Aici am cam dat rateuri, îi reaminti Baxter.

– Ne întoarcem, îi intervievăm din nou și întrebăm despre bărbați cu care victimele au petrecut ceva timp la muncă, care ar fi putut participa la vreunul dintre cursuri sau care au spus că ar face asta. În urmă cu o lună, în urmă cu două luni. Nu s-ar mai fi întors după ce le-a răpit. A terminat cu ele, a plecat de pe acea scenă. Cine obișnuia să își petreacă timpul prin aceste locații sau le frecventa și care nu a mai fost acolo în ultima săptămână în ceea ce-o privește pe York, în ultimele trei zile în ceea ce-o privește pe Rossi. McNab sapă adânc în computerul lui Rossi și găsește-mi un nou client din exterior. Roarke, nume, anunțuri, locul de muncă ale tuturor celor din lista ta care par că ar corespunde. Feeney, continuă să cercetezi unghiul cu Războiul Urban. Identificări de cadavre, comentarii, nume ale medicilor repartizați oficial sau voluntari și unde-i putem găsi. Vreau fotografii, povești de groază, povești de război, editoriale, orice bucățică pe care o puteți găsi. Baxter, tu și Trueheart colindați străzile. Jenkinson, tu și Powell stați acolo, găsiți pe cineva a cărui memorie poate fi scuturată. Notează asta, Peabody.

– Da, doamnă.

Ea se îndreptă spre ieșire, iar Feeney o prinse din urmă.

– Am nevoie de un minut, spuse el.

– Desigur. Ai aflat ceva?

– În biroul tău.

Dând ușor din umeri, ea continuă să meargă.

– Mă întorceam acolo. Vreau să verific cu mai multă atenție cazurile de la primul și până la acesta, să încep să sun la numele de pe listele originale de interviuri. Avem nevoie doar de o breșă, o afurisită de crăpătură și putem da buzna. Știu asta.

El nu spuse nimic și intrară în biroul ei.

– Vrei cafea? întrebă ea, apoi se încruntă când el închise ușa. E vreo problemă?

– Cum de nu ai venit la mine cu asta?

– Cu ce?

– Această nouă teorie.

– Ei bine, eu... Sincer nedumerită, ea scutură din cap. Dar tocmai am făcut-o.

– Rahat. Ceea ce ai făcut a fost să-ți faci apariția ca șef, ca conducătorul echipei, ai expus dovezile și ai repartizat sarcini. Nu ai vorbit cu mine despre asta. Cazul meu, îți amintești? Este cazul meu, iar tu profitai de asta.

– Tocmai am aflat. Ceva ce a spus prietenul lui York m-a făcut să privesc dintr-o altă perspectivă. Am început să lucrez la asta...

– *Tu* ai început să lucrezi, o întrerupse el. Ai verificat cazul meu. Un caz unde eu am fost șeful. Am fost la conducere. Am luat decizii.

Pentru că mușchii stomacului începeau să se contracte, Eve respiră lung și calm.

– Da, așa cum le voi verifica și pe celelalte. Toate fac parte din același întreg, iar asta este o deschizătură...

– Una pe care eu nu am observat-o? Ochii săi obosiți și umflați acum erau duri și strălucitori. O decizie pe care nu am luat-o în timp ce cadavrele se adunau?

– Nu. Iisuse, Feeney! Nimeni nu spune sau gândește asta. Doar că mi s-a arătat mie. Tu ești cel care m-a învățat că atunci când ți se arată, împingi. Eu împing.

– Deci. El dădu ușor din cap. Îți amintești cine te-a învățat. Cine a făcut din tine un polițist.

Acum ea simțea cum i se usucă gâtul.

– Îmi amintesc. Am fost acolo, Feeney, de la început, când m-ai scos din uniformă. Și am fost acolo și în acest caz. Chiar acolo și nu ni s-a arătat.

– Îmi datorezi respectul de a mă pune la curent atunci când îmi faci munca bucățele. În loc de asta mă dai la o parte trimițându-mă să cercetez o porcărie de Războaie Urbane. Am trăit și am respirat acest caz, noapte și zi.

– Știu asta. Eu...

– Nu știi de câte ori am făcut săpături de atunci și l-am trăit și respirat din nou, o întrerupse el furios. Așa că acum că ai găsit ceva, poți face bucățele munca mea fără ca măcar să mă anunți din timp.

– Nu asta a fost intenția sau scopul meu. Investigația este prioritatea mea...

– Este al dracului de bine și a mea.

– Așa este? Furia și extenuarea îi creau o senzație dezgustătoare de fiertură care bolborosea. Bine atunci, pentru că am condus asta cum știam eu cel mai bine – repede. Cu cât lucrăm mai repede, cu atât sunt mai bune șansele lui Rossi, iar acum sunt la fel de bune ca cele ale unui bulgăre de zăpadă în iad. Nu munca ta este problema aici. Viața ei este.

– Nu-mi spune mie despre *viața* ei. Sau despre cea a lui York, Dagby, Congress, Waters sau Weitz. Crezi că ești singura care le știe numele? Amărăciunea răzbătea din tonul său. Cine poartă pe umeri greutatea lor? Nu sta acolo să-mi ții predici despre priorități. *Locotenente.*

– Ți-ai exprimat foarte clar punctul de vedere și sentimentele în această privință. *Căpitane.* Acum, ca șef, îți spun că ar trebui să încetezi. Trebuie să iei o pauză.

– La dracu' cu asta.

– Stai o oră sau du-te acasă și stai până ce scapi de asta.

– Sau ce? Mă dai afară din investigație?

– Nu face să se ajungă la asta, spuse ea încet. Nu ne pune pe niciunul dintre noi în această postură.

– Tu ne-ai pus acolo. Mai bine te-ai gândi la asta.

El ieși ca o furtună, trânti ușa destul de tare încât făcu geamul să se zgâlțâie.

Ea respiră șuierând în timp ce se sprijinea cu o mână de birou și aluneca în scaun. Își simțea picioarele ca apa, iar în stomacul ei era ca o furtună pe o mare violentă.

Mai avuseseră discuții și înainte. Nu era posibil să cunoști pe cineva, să lucrezi cu cineva, mai ales în anumite circumstanțe care erau adesea tensionate și dure și să nu ai discuții. Dar aceasta fusese atât de caustică și vicioasă încât simți ca și cum pielea ei era jupuită din cauza ei.

Voia apă – doar un galon sau două – pentru a ameliora arsura din gât, dar nu credea că-și revenise destul pentru a se ridica și a o lua.

Așa că stătu jos până-și recăpătă suflul, până când mâinile ei încetară să mai tremure.

Și având o durere de cap care urca de la baza craniului până la creștet, ceru următorul dosar și se pregăti să facă următorul apel.

L-a verificat timp de două ore, folosind translatori când era necesar. Având nevoie de aer, se ridică și forță geamul să se deschidă. Și stătu pur și simplu, respirând aerul rece. Câteva ore, se gândi ea. În câteva ore va termina cu acest pas, va mai verifica unele probabilități, va scrie raportul.

Va organiza informațiile și bănuielile, declarațiile și zvonurile, le va scrie clar, exprimarea cu voce tare te ajută mereu să vezi mai bine, să simți mai bine.

Feeney o învățase și asta.

La naiba!

Când comunicatorul ei semnală, vru să-l ignore. Să-l lase să facă beep în timp ce stătea în picioare, respirând aerul rece.

Dar răspunse.

– Dallas.

– Cred că am descoperit ceva. Emoția din vocea lui McNab tăie prin ceața din mintea ei.

– Vin acum.

Când intră în camera de comandă aproape că văzu cum clipocea energia și văzu că Feeney nu era acolo.

– Unitatea ei de acasă, începu McNab.

– Ți-a picat direct în poală, Blondino, comentă Callendar.

– A fost recuperată datorită talentelor mele excepționale, Țâțe.

Felul în care rânjeau unul la celălalt vorbea despre munca în echipă și de mândria ametitoare.

– Încetează, ordonă Eve. Ce ai aflat?

– Am afișat pe ecranul de pe perete. L-am găsit sub numele de „Sos". Am căutat prin documentele etichetate „PT", „PP", Instrucție și, ei bine, toate alea. L-am verificat pe cel mai evident, gândindu-mă că sos era legat de nutriție sau despre nu știu ce rețete. De fapt înseamnă extra-sosul.

– Clienți privați.

– *Da*, de parcă nu i-ar fi putut trece așa? Deci, avea destui. Lucrează cu cineva până ce nu mai vor, sau face exerciții de întreținere. Înainte de a începe, face această analiză de bază – cred că este un fel de plan. Sunt o puzderie aici. Dar acesta... McNab atinse cu degetul ecranul calculatorului. L-a creat acum șaisprezece zile și de atunci l-a finisat și actualizat pe ici, pe colo. Până în noaptea în care a dispărut. A făcut o copie pe un disc, care nu se află nicăieri în dosarele ei.

– L-a luat cu ea, deduse Eve în timp ce studia ecranul de pe perete. A dus planul clientului. TED.

– Numele lui sau numele pe care i l-a spus ei. Are toți clienții privați trecuți cu numele mic pe programele individualizate pe care le făcea.

– Înălțime, greutate, dimensiuni, vârstă. Eve se simți și ea un pic ametită. Trecutul medical, cel puțin așa cum i l-a dat el. Scopuri, echipament sugerat și programe de antrenament, program de nutriție. Amănunțit. Băieți și fete, anunță Eve. Avem prima descriere, subiectul necunoscut al investigației are un metru șaizeci și opt și cântărește optzeci și două de kilograme. Cam burtos, nu-i așa, nenorocitul dracului? În vârstă de șaptezeci și unu de ani. Are ceva greutate în jurul mijlocului, în concordanță cu aceste dimensiuni. Ea continuă să privească ecranul. Peabody, contactează toți ofițerii aflați pe teren și transmite-le această descriere. McNab, verifică și computerul de la BodyWorks, găsește-ni-l pe Ted. Callendar, caută în aparatura lui York acest nume, sau orice program cu instrucțiuni pe care l-ar fi putut scrie care include date despre corp, vârstă. Orice care se coordonează cu sau se adaugă la aceste informații. Ea se întoarse. Roarke, dă-mi orice ai găsit. Tu și eu vom începe să contactăm femeile din lista ta, să aflăm dacă au fost contactate sau abordate de către cineva care solicita o vizită la domiciliu. Ofițeri, înapoi la verificarea minuțioasă, puneți întrebări în legătură cu un bărbat cu aceste semnalmente. Baxter, Trueheart, vă întoarceți la club și la centrul de fitness.

Zdruncinați memoria cuiva. Am nevoie de un punct staționat, de un d și de un c. Avem o gaură. Hai să-l prindem pe nenorocitul ăsta.

El oftă când se îndepărtă de masa de lucru.

– Ești o dezamăgire pentru mine, Gia. Îmi făcusem așa mari speranțe în ceea ce te privește.

El sperase că acel cor nemaipomenit din *Aida* o va face să-și revină, măcar puțin, dar ea stătea pur și simplu întinsă acolo cu ochii deschiși și ficși.

Nu era moartă – inima ei încă bătea, plămânii încă-i funcționau. Cataleptic. Ceea ce era interesant, fu el nevoit să recunoască în timp ce se mișca pentru a-și spăla și steriliza instrumentele. Putea tăia și arde, scobi și tăia fără ca ea să reacționeze deloc.

Și asta desigur era o problemă. Aici era vorba de un parteneriat, iar partenerul său curent era foarte absent de la reprezentație.

– Vom încerca mai târziu, îi garantă el. Urăsc să te văd eșuând în acest fel. Din punct de vedere fizic ești una dintre cele mai bune dintre toate fetele mele, dar se pare că-ți lipsește necesarul mintal și emoțional. El aruncă o privire la ceas. Numai douăzeci și șase de ore. Da, acesta chiar că este un pas înapoi. Nu cred că vei bate recordul lui Sarifina.

El își puse instrumentele la loc, se întoarse la masa unde partenera sa zăcea întinsă, sângerând prin tăieturile proaspete, bustul ei plin de vânătăi, hașurat cu tăieturi subțiri.

– Voi lăsa muzica pornită pentru tine. Să vedem dacă pătrunde în capul tău. Îi lovi tâmpla cu degetele.

Vom vedea ce va fi, scumpo. Dar aştept un oaspete în curând. Acum, nu vreau să o priveşti ca o înlocuitoare nici măcar pe o succesoare.

El se aplecă şi o sărută pe obrazul încă neatins, la fel de blând ca un tată care-şi sărută copilul.

– Odihneşte-te puţin, apoi vom încerca din nou.

Era timpul – timpul, timpul, timpul – să se ducă sus. Să se cureţe şi să se schimbe. Mai târziu va face nişte ceai şi va aşeza drăguţele prăjiturele. Urma să aibă companie.

Compania era o asemenea bucurie!

Descuie uşa laboratorului şi o încuie în urma sa. În biroul său, se uită la ecranul de pe perete şi ţâţâi privind imaginea cu Gia în timp ce ea zăcea comatos. Îi era teamă că va fi nevoit să pună capăt lucrurilor foarte curând.

Îmbrăcat în costumul său de un alb imaculat, se aşeză la birou pentru a introduce cele mai recente informaţii. Ea pur şi simplu nu răspundea la niciun stimul, medită el în timp ce-i nota semnele vitale, metodele şi muzica folosite în ultimele treizeci de minute ale sesiunii lor. Crezuse că gheaţa rece o va aduce înapoi, sau laserul, acele, drogurile pe care reuşise să şi le procure.

Dar era timpul să admită, să accepte. Timpul lui Gia se scurgea.

Ah, bine.

Când termină cu însemnarea din jurnal, îşi croi drum prin labirintul de la subsol, pe lângă sertarele depozitului pe care nu le mai folosea, pe lângă vechea zonă de lucru unde bunicul său îşi falsificase cândva obiectele de artă.

Tradiţiile familiale, se gândi el, erau temelia unei societăţi civilizate. Renunţă să ia liftul şi o luă pe scări. Gia avusese dreptate, gândi el. Ar trebui să beneficieze de mai multe exerciţii regulate.

Se cam delăsase un pic, recunoscu el în timp ce-şi mângâia burta rotofeie. Vinul, mâncarea, contemplarea în linişte şi desigur, medicaţia. Când această perioadă de lucru va lua sfârşit, va face o excursie la un spa, se va concentra asupra sănătăţii sale fizice şi mentale.

Poate de data asta va călători pe altă planetă. Încă nu ajunsese să exploreze nimic dincolo de pământ. Ar putea fi amuzant şi mai mult ca sigur folositor să petreacă ceva timp în terenul de joacă extraplanetar al lui Roarke, la hotelul Olympus.

Făcând asta va fi ca *cireaşa de pe tort,* după ce-şi va îndeplini scopul său curent.

Eve Dallas, locotenent, poliţia din New York. Nu-l va dezamăgi aşa cum o făcuse Gia, era sigur. Mai trebuia să lucreze la câteva lucruri pentru a o obţine, recunoscu el. Da, da, era adevărat. Dar va găsi o modalitate.

Descuie uşa din oţel a subsolului folosind codul şi cheia, intrând în bucătăria spaţioasă şi imaculată. Apoi o încuie la loc.

Va petrece mâine puţin timp de calitate studiind datele pe care le acumulase despre ultima sa Evă. Nu era la fel de previzibilă ca cele pe care le alegea în mod obişnuit. Şi totuşi, acesta era unul dintre elementele care o făceau atât de specială.

Abia aştepta să facă din nou cunoştinţă cu ea, după atâţia ani.

Se mişcă prin vechea casă frumoasă, aruncând câte o privire pentru a se asigura că totul era în ordine. Trecu pe lângă sufrageria formală, unde servea mereu masa şi pe lângă bibliotecă, unde adesea stătea, citea sau pur şi simplu asculta muzică.

Salonul, preferatul său, în care ardea un foc plăcut în inima de granit, iar crini asiatici, înfloriţi şi roz se înclinau în mod fermecător în afara unei vaze mari de cristal.

În colţ era un pian mare, iar el încă o mai putea vedea stând acolo, creând, recreând o muzică atât de frumoasă. O putea vedea încercând să-i înveţe degetele din păcate butucănoase, să stăpânească clapele.

Nu le stăpânise niciodată, nici vocea sa nu stăpânise cererile şi frumuseţea notelor, dar dragostea sa pentru muzică era profundă şi adevărată.

Uşile duble aflate de cealaltă parte a salonului erau încuiate. Aşa cum le ţinea de ani buni. Unele afaceri pe care trebuia să le facă erau efectuate în altă parte.

Casa lui era casa lui. Şi a ei, se gândi el. Mereu va fi a ei.

Urcă scările. Încă mai folosea camera pe care o avea de când era băieţel. Nu se putea hotărî să folosească dormitorul unde dormiseră părinţii săi. Unde dormise ea.

Îl ţinea închis. Îl păstra perfect, aşa cum fusese şi ea cândva.

Oprindu-se, el îi studie portretul pictat pe când ca radia, pur şi simplu radia, fiind în floarea tinereţii şi vibrând. Ea purta alb – el credea că ar fi trebuit să-l poarte mereu. Pentru puritate. Dacă ar fi rămas pură.

Rochia se mula în jos pe trupul ei, acel trup subţire şi puternic şi avea la gât colierul strălucitor, simbolul vieţii ei. Ridicat, părul ei era ca o coroană, iar atunci când o văzuse prima dată se gândi la ea ca la o prinţesă.

Ea-i zâmbea atât de dulce, atât de blândă, atât de iubitoare.

Moartea fusese cadoul lui pentru ea, gândi el. Şi moartea era omagiul adus ei prin toate fiicele pe care le aşeza la picioarele ei.

Sărută inelul de argint pe care-l purta pe deget, unul care era perechea inelului pe care el îl pictase pe portret. Simbolul legăturii lor eterne.

Îşi scoase costumul. Îşi puse jacheta, vesta, pantalonii şi cămaşa în coş pentru a fi spălate. Făcu duş, mereu făcea duş. Băile puteau fi relaxante, liniştitoare, dar cât de insalubru era să stai întins în propria mizerie?

Se frecă cu putere, folosind diferite perii pentru corp, unghii, picioare şi păr. Şi acestea vor fi sterilizate, apoi înlocuite lunar.

Folosi un aparat pentru a se usca. Prosoapele erau, după părerea sa, la fel de insalubre ca şi a face baie.

Se spălă pe dinţi, se dădu cu deodorant şi creme.

Îmbrăcat în halat, se întoarse în dormitor pentru a-şi examina dulapul. O mulţime de costume şi cămăşi albe erau aşezate într-o parte. Dar nu-şi întâmpina niciodată invitaţii îmbrăcat cu haine de lucru.

Alese un costum gri-închis, asortându-l cu o cămaşă de un gri-pal şi o cravată gri în ton cu restul. Se îmbrăcă cu meticulozitate, îşi perie cu grijă părul alb ca zăpada înainte de a adăuga barba îngrijită şi mustaţa.

Apoi îşi repuse colierul – colierul ei – pe care-l scosese înainte de duş.

Simbolul unui copac cu multe ramuri scânteia în aur. Copacul vieţii.

Mulţumit de înfăţişarea sa, merse jos, în bucătărie, se îndreptă spre garajul unde-şi păstra automobilul negru. Era o plimbare plăcută cu maşina de la un capăt la celălalt al oraşului, cu Verdi cântând în surdină.

Parcă, aşa cum aranjase, într-un loc prost păzit, la trei blocuri distanţă de *Your Affair**, unde lucra potenţialul său partener. Dacă era punctuală, se îndrepta încoace chiar acum şi se gândea la oportunitatea pe care el i-o oferise.

Paşii ei ar fi rapizi şi ar purta haina închisă la culoare şi eşarfa multicoloră.

Părăsi maşina, îndreptându-se în direcţia magazinului. Acolo o găsise, la secţiunea cu produse de brutărie şi fusese imediat acaparat de înfăţişarea, graţia şi îndemânarea ei.

* Afacerea Ta (n.t.).

Trecuseră două luni de când o văzuse prima dată. În curând, tot timpul, munca şi grija pe care le investise în această selecţie vor da roade.

O văzu de la un bloc distanţă şi-şi încetini paşii. Căra două pungi de cumpărături de la magazinele din apropiere pe care le adusese cu el. Era, pentru cine se uita în direcţia sa, doar un bărbat care făcea unele cumpărături obişnuite pentru duminică.

Nimeni nu observa, nimeni nu-i dădea nicio atenţie. El zâmbi când o văzu, fluturând mâna spre ea.

– Doamna Greenfeld. Speram să ajung până jos pentru a vă însoţi tot drumul. Îmi pare atât de rău că v-am făcut să mergeţi atât de mult prin frig.

– Este în regulă. Ea-şi dădu pe spate părul şaten, frumos, lung aproape până la umeri. Este frumos din partea dumneavoastră că aţi venit să mă luaţi. Puteam lua un taxi sau metroul.

– Prostii.

Nu o atinse în timp ce mergeau, chiar se dădu la o parte când un trecător, discutând la o unitate mobilă, se strecură printre ei.

– Eşti aici şi-mi oferi timpul dumitale dintr-o duminică după-amiaza. El arătă spre locul de parcare. Şi asta mi-a oferit şansa de a mai face mici cumpărături.

Îi deschise portiera şi aprecie că nu fuseseră mai mult de trei minute pe stradă.

Urcă, porni maşina şi zâmbi.

– Miroşi a vanilie şi scorţişoară.

– Riscul meseriei.

– Este drăguț.

– Abia aștept să o întâlnesc pe nepoata dumneavoastră.

– Este foarte emoționată. Planuri de nuntă. El râse, dădu din cap ca un bunic indulgent. În ultimele zile nu a existat nimic altceva decât planuri de nuntă. Amândoi suntem recunoscători că te întâlnești cu noi în secret, să-i spunem așa. Scumpa mea este foarte pretențioasă. Fără planificatori pentru nunți, fără coordonatori. Trebuie să facă ea totul. Fără companii, fără organizatori.

– O femeie care știe ce vrea.

– Chiar așa. Și când am văzut o parte din munca ta, am știut că va vrea să se întâlnească cu tine. Chiar dacă lucrai la *Your Affair*, iar ea a refuzat chiar să și treacă dincolo de acele uși. Râzând ușor, el scutură din cap. Deja a trecut un an de când are probleme cu directorul. Dar asta este fata mea. Mama ei, Dumnezeu să o odihnească în pace, era la fel. Înverșunată și încăpățânată.

– Știu că Frieda poate fi temperamentală. Dacă ar afla că am făcut un astfel de proiect în afara firmei, mi-ar ține o predică. Așa că, ei bine, faptul că ținem asta pentru noi este spre binele tuturor.

– Cu siguranță că așa este.

Când el ieși de pe stradă, ea rămase cu gura căscată privind casa.

– Ce casă frumoasă! Este a dumneavoastră? Vreau să spun, dețineți întreaga clădire?

– Da. Este în familie de generații. Voiam să ne întâlnim aici, în particular, ca să puteți vedea locul unde vor avea loc nunta și recepția.

Închise motorul și o conduse spre casă.

– Să vă conduc în salon – vă puteți simți ca acasă.

– Este minunată, domnule Gaines.

– Mulțumesc. Vă rog, spuneți-mi Edward. Sper să vă pot spune Ariel.

– Da, vă rog.

– Lăsați-mă să vă iau haina.

Îi agăță lucrurile în dulapul din foaier. Desigur că se va debarasa de haină, eșarfă și de hainele ei. Dar îi plăcea această parte a prefăcătoriei.

Se întoarse în salon și oftă.

– Văd că nepoata mea nu a ajuns încă. Mă voi duce să fac un ceai. Simțiți-vă ca acasă.

– Mulțumesc.

În bucătărie, el schimbă ecranul de la camerele de securitate cu cel din salon, ca să o poată vedea în timp ce el se pregătea.

Avea roboți menajeri, desigur, și le înlocuia softul în mod curent. Dar în cea mai mare parte îi plăcea să o facă singur.

Alese Earl Grey și setul Meissen al mamei sale. Îl prepară așa cum fusese învățat – încălzind ceainicul, fierbând complet apa, măsurând cu precizie.

Folosindu-se de cleștișori, adăugă zahărul cubic valoros și cam scump în castronel. Știa că ea va adăuga zahăr. O observase adăugând această substanță chimică revoltătoare pentru a-și îndulci ceaiul. Va crede că cuburile sunt o desfătare și nu va observa nicicând că erau înțesate de tranchilizant până ce acesta nu va fi deja în sistemul ei.

După ce aşeză un milieu de dantelă pe tavă, aranjă prăjiturele subţiri şi glazurate pe care le cumpărase special pentru acest tête-à-tête. Iar pe tavă aşeză un singur trandafir roz într-o vază de un verde-palid.

Perfect.

Luă tava cu ceai – cu cele trei ceşti pentru a menţine vie fantezia cu nepoata – şi o duse în salon unde Ariel se plimba, uitându-se la unele dintre comorile sale.

– Îmi place la nebunie această încăpere. O veţi folosi pentru nuntă?

– O vom folosi. Este încăperea mea preferată din casă, atât de primitoare. El aşeză tava jos, între cele două scaune orientate cu faţa la foc. Vom servi ceaiul în timp ce vom aştepta mireasa. Oh, aceste prăjiturele sunt preferatele mele. M-am gândit că ar fi drăguţ dacă le-aţi recrea pentru recepţie.

– Sunt singură că pot. Ariel se aşeză în aşa fel încât să stea cu faţa la el. Am adus un disc cu imagini ale unor torturi pe care le-am făcut sau am ajutat la crearea lor.

– Excelent. El zâmbi şi ridică castronelul cu zahăr. Un cub sau două?

– Trăiesc periculos, aşa că aleg două.

– Perfect.

El se lăsă pe spate, ronţăind dintr-o prăjitură în timp ce ea vorbea întruna despre planurile şi ideile ei. În timp ce începeau să i se închidă ochii, vocea ei deveni de nedesluşit.

El îşi scutură fărâmiturile de pe degete când ea încercă să se ridice din scaun.

– Este ceva în neregulă, reuşi ea să spună. Este ceva în neregulă cu mine.

– Nu. El oftă şi bău din ceai când ea se scufundă în inconştienţă. Totul este aşa cum trebuie să fie.

10

Ca să muncească fără să o ia razna, Roarke ridică un zid mintal al tăcerii. Se aşeză pur şi simplu în spatele acestui zid şi filtră telefoanele care sunau, sunetele tastaturilor, vocile, beepurile şi zumzetul aparatelor electronice.

Iniţial, verificase numele de la A la M, Eve ocupându-se de a doua parte a alfabetului. Cum de a putut angaja atâtea brunete al căror nume începea cu A? Aaronson, Abbott, Abercrombie, Abrams şi până la Azula.

Nu trecu mult înainte de a-şi da seama că era monumental de clar că două persoane nu erau de ajuns pentru a se ocupa de stabilirea legăturilor.

Eve aduse şi mai mulţi poliţişti, iar nivelul zgomotului crescu exponenţial.

Încercă să nu se gândească cum se scurgea timpul pe când el stătea jos, luând legătura cu angajaţi pe care nu-i cunoştea, pe care nu-i întâlnise şi era puţin probabil să-i întâlnească vreodată. Femei care depindeau de el pentru a-şi câştiga traiul, care

îndeplineau sarcini pentru el sau pentru altcineva care lucra pentru el.

Fiecare contactare lua timp. O îngrijitoarea de la un hotel nu era obişnuită să primească telefoane acasă, la muncă sau pe dispozitivul mobil de la proprietarul hotelului. De la bărbatul în costum care stătea în biroul din turn. Fiecare apel era anost, se repeta şi el fu forţat să recunoască cum că era supărător de *clerical.*

Rutină, ar fi numit-o Eve, iar el se întrebă cum de putea ea suporta volumul mare de pură monotonie.

– Tu, Irlandezule! Callendar trecu dincolo de zidul lui Roarke, înghiontindu-l în umăr. Trebuie să te ridici, să te mişti, să mai torni nişte combustibil.

– Scuze? Pentru o clipă, vocea ei nu era decât un bâzâit în cadrul bâzâitului. Ce e?

– Genul acesta de muncă, energia scade dacă nu continui să pompezi. Ia o pauză, ia-ţi ceva de la automat care să te revigoreze. Foloseşte căştile pentru o vreme.

– Nu am terminat nici măcar cu afurisitul de B.

– Treabă de durată. Ea încuviinţă dând din cap, îi oferi un cartof din soia din punga deschisă pe biroul ei. Ascultă-mă, mişcă-te un pic. Altfel sângele îţi ajunge în fund, nu că al tău nu ar fi de primă calitate. Dar vrei ca sângele să-ţi ajungă din nou în cap sau creierul tău se va bloca.

Ea avea dreptate, ştia şi el asta. Dar încă mai era o parte din el care voia să mârâie la ea să-şi vadă de treburile ei şi să-l lase în pace. În schimb, se ridică de la postul de lucru.

– Vrei ceva de la automat?

– Surprinde-mă, atâta timp cât este ud şi are bule.

Era bine să stea în picioare, să se mişte, să se îndepărteze de lucru şi de zgomot.

Câne ieşi, observă poliţişti trecând, alţii care stăteau la taifas în faţa automatelor. Un bărbat râzând nebuneşte a fost repede pus în mişcare de doi poliţişti corpolenţi. Ceilalţi de pe coridor nu-i aruncară nici măcar o privire.

Locul mirosea a cafea de proastă calitate, se gândi el, transpiraţie veche şi a parfumul foarte puternic şi ieftin al cuiva.

Iisuse Hristoase! I-ar fi prins bine o gură de aer proaspăt. Alese o băutură gazoasă mare pentru Callendar, apoi pur şi simplu stătu în picioare, nitându-se la alternative. Nu voia absolut nimic de acolo. Îşi luă o apă, apoi îşi scoase telefonul pentru a suna pe cineva.

Când se întoarse, o văzu pe Mira îndreptându-se spre el. Iată, decise el, cel mai apropiat lucru de aer proaspăt pe care era posibil să-l experimenteze în interiorul labirintului de la sediul central al poliţiei.

– Nu am ştiut că mai eşti încă aici, spuse el.

– Am plecat acasă şi nu-mi găseam locul. L-am trimis pe Dennis să ia cina cu fiica noastră şi m-am întors să mai rezolv nişte hârtii. Ea privi sucul enorm din mâna sa şi zâmbi uşor. Asta nu-mi pare a fi băutura pe care ai alege-o în mod obişnuit.

– Este pentru unul dintre e-poliţişti.

– Ah! Asta este dificil pentru tine.

– Al naibii de obositor. Mai degrabă aş transpira timp de un an lucrând pe o macara decât să lucrez o săptămână ca poliţist.

– Da, nu eşti obişnuit cu aşa ceva. Voiam să spun să fii folosit în acest fel şi să nu ştii de ce şi de către cine.

– Te înnebuneşte, recunoscu el. Acum câteva clipe mă gândeam că nu le cunosc pe majoritatea femeilor pe care încerc să le contactez. Sunt doar nişte zimţi la o roată, nu-i aşa?

– Dacă atât erau pentru tine, nu ai fi aici. Ţi-aş putea spune că nu eşti responsabil pentru nimic din ceea ce s-a întâmplat sau s-ar putea întâmpla altcuiva. Dar ştii deja asta. O simţi, iar asta este o chestiune diferită.

– Aşa este, fu el de acord. Asta este. Ceea ce vreau este o ţintă şi nu există niciuna. Încă.

– Eşti obişnuit să deţii controlul şi să acţionezi, sau, cu siguranţă, să conduci. Ea-şi aşeză înţelegătoare mâna pe braţul său. Asta este exact ceea ce faci acum, deşi ar putea părea altfel. Şi de aceea sunt şi eu aici. Sperând că Eve îmi va da ceva de făcut.

– Vrei un suc acidulat?

Ea râse.

– Nu, dar îţi mulţumesc.

Intrară împreună, apoi se separară în timp ce Roarke se întorcea la postul său de lucru, iar Mira se încrucişă cu Eve.

– Dă-mi ceva de făcut, spuse Mira. Orice.

– Luăm contact cu aceste femei.

Eve îi explică în ce consta lista, abordarea, apoi îi dădu lui Mira o listă cu nume.

*

Purtând cravată neagră, el se aşeză în loja sa aflată în amfiteatrul cel mare al Operei Metropolitan. Aştepta cu nerăbdare reprezentaţia lui *Rigoletto*. Cel mai nou partener al său era în siguranţă şi dormea. Cât despre Gia... ei bine, nu voia să-şi strice seara stăruind asupra acelei dezamăgiri.

Va pune capăt acelui proiect mâine şi va trece mai departe.

Dar seara aceasta era pentru muzică, voci, lumini şi dramă. Ştia că va lua toate acestea acasă cu el, le va retrăi, resimţi în timp ce va savura un coniac în faţa focului.

Mâine va opri ceasul.

Dar acum va sta, fremătând de plăcere în timp ce orchestra îşi acorda instrumentele.

El a comandat un adevărat festin, fu tot ceea ce putea gândi Eve când mâncarea începu să apară. Erau tăvi cu carne, pâine, brânză, salate, dulciuri. Lângă acestea ea mai văzu şi două pungi enorme – clar aurii – cu cafea (cafea adevărată) pe care el o producea.

Ea-i surprinse privirea, a ei fiind clar primejdioasă. El doar scutură din cap.

– Fără buze, spuse el.

Îşi croi drum spre biroul lui.

– O vorbă.

Ea ieşi din încăpere, iar când el i se alătură, zarva din camera de comandă arăta clar că nimeni altcineva

nu obiecta față de posibilitatea de a mânca carne de vacă cu porumb și secară.

– Ascultă, am fost de acord cu înțelegerea cu pizza, dar...

– Trebuie să fac ceva, o întrerupse el. Este destul de modest, dar cel puțin este ceva. Este pozitiv. Este tangibil.

– Polițiștii pot ieși să-și ia de mâncare, iar dacă sunt de acord cu mâncarea livrată, avem un buget. Sunt anumite proceduri.

Se îndepărtă de ea și se întoarse din nou, frustrarea pur și simplu ieșindu-i prin toți porii.

– Iisuse Hristoase! Suntem deja îngropați în proceduri până peste cap. De ce să-ți pese dacă cumpăr niște nenorocite de sandviciuri?

Se opri când simți că este pe cale să explodeze.

– Pentru că este tangibil. Își apăsă ochi cu degetele și-i frecă cu putere. Este ceva în care să lovești.

– Nu poți lua o oră pauză? Uită-te la mine! Uită-te la mine, repetă el, așezându-și mâinile pe umerii ei. Ești extenuată. Ai nevoie să te întinzi și să te deconectezi o oră.

– Asta nu se va întâmpla și, apropo, nici tu nu arăți prea bine.

– Simt de parcă creierul meu a fost folosit drept sac de box. Nu este vorba de oră, nici măcar de lipsa somnului. Este vorba de nenorocita asta de plictiseală.

Asta o făcu să se încrunte și o mai remontă un pic.

– Ai făcut muncă de polițist și înainte.

– Era o provocare.

– Provocare? Adică să-ți riști viața și să te mânjești de sânge?

Mai calm acum, el își roti capul și se întrebă câți ani îi vor trebui pentru a-și relaxa toți mușchii.

– Ar fi fost mult mai atrăgător, ca să spun așa, decât să stai în fața unui monitor sau la telefon ore-n șir.

– Da. Știu ce vrei să spui. Dar asta este parte din întreg, o mare parte din el. Nu este vorba doar de urmăriri de la sol până-n aer și spargeri de uși. Ascultă, poți să te relaxezi o oră. Probabil că ar trebui să o faci. Mă voi ocupa eu de asta.

El își trecu un deget peste adâncitura din bărbia ei.

– Nu numai că așa ceva sună extrem de neatrăgător, dar dacă tu ești trează și eu sunt. Asta este noua regulă până când vom termina cu asta.

Discuțiile în contradictoriu cereau energie, iar ea nu mai avea de rezervă.

– Bine. În regulă.

– Mai este ceva în neregulă.

El îi puse mâna sub bărbie și i-o ridică chiar și atunci când ea se strâmbă și încercă să se retragă.

– Vezi ce se întâmplă când ai creierul folosit drept sac de box? Ce este?

– Cred că faptul că un nenorocit de criminal, care ne-a scăpat înainte, s-a întors torturând și omorând femei sub nasul nostru, este mai mult decât suficient.

– Nu, este vorba de altceva. Acel „ne-a scăpat" îl făcu să-şi dea seama. Unde este Feeney?

Drept răspuns, ea îşi schimbă poziţia şi lovi atât de tare cu piciorul automatul încât alarma sa se declanşă.

Atenţie! Atenţie! Vandalizarea sau avarierea acestui dispozitiv este o crimă şi este pedepsită cu maximum treizeci de zile de închisoare şi cu o amendă care nu va depăşi o mie de dolari pentru fiecare faptă. Atenţie! Atenţie!

– În regulă, spuse Roarke cu blândeţe şi luând-o de braţ o trase după el pe hol. Hai să discutăm asta în biroul tău înainte de a fi amândoi arestaţi pentru că am încercat să furăm băuturi răcoritoare.

– Nu am timp să...

– Cred că este spre binele tuturor să-ţi faci timp.

El o conduse direct, astfel că cei câţiva poliţişti din tura de seară de la sfârşit de săptămână, abia dacă s-au uitat la ei.

Înăuntrul biroului, el închise uşa, se sprijini de ea în timp ce ea-şi lovea biroul cu piciorul.

– Când termini de abuzat obiecte neînsufleţite să-mi spui ce s-a întâmplat.

– Am dat-o în bară, asta s-a întâmplat. La dracu', la dracu' şi rahat. Am făcut-o lată.

– Cum?

– Cât mi-ar fi luat? Zece minute? Cinci? Cinci minute să-i explic succint înainte de întâlnire. Dar nu m-am gândit la asta, nu mi-a trecut niciodată prin cap. Evident, fiind la capătul puterilor, ea-şi duse pumnii la tâmple şi apăsă. Ce naiba este în neregulă cu mine de nu mi-a trecut prin cap?

– Încă o dată, sugeră Roarke, dar clar.

– Feeney, nu i-am spus despre noile informaţii şi despre noua abordare la care lucrăm. Cum că suspectul a luat legătura cu ţinta sa, că mai degrabă a momit-o spre el decât să o fi înhăţat de pe stradă. Aşa cum am lucrat la primul caz. La naiba! Biroul ei mai primi o lovitură cu gheata. Doar l-am pus la grămadă cu toţi ceilalţi, nu am luat în calcul că el condusese prima investigaţie. Tot ceea ce trebuia să fac era să-l trag deoparte şi să-i spun: „Hei, am găsit ceva nou". Să-i dau un pic de timp pentru a asimila.

– Să înţeleg că el nu a reacţionat prea bine?

– Cine l-ar putea învinovăţi? îi aruncă ea. Ochii ei obosiţi erau întunecaţi din cauza regretului. A sărit pe mine cu ambele picioare. Şi eu ce am făcut? Mi-am îndreptat spatele, asta am făcut. Nu puteam spune: Hei, îmi pare rău, m-am luat cu treaba şi nu m-am gândit la asta. Nu, nu pot spune asta. Oh, bine, la naiba! Îşi acoperi pentru o clipă faţa şi-şi îndepărtă lacrimile care-i scăpaseră. Asta nu este bine.

– Iubito, eşti atât de obosită.

– Şi ce dracu' dacă sunt? Sunt obosită, asta-mi este meseria, aşa stau lucrurile. Oboseala nu înseamnă nimic. I-am dat una peste faţă, Roarke. I-am spus să ia o pauză, să se ducă acasă. De ce oare nu l-am trântit la pământ şi nu i-am făcut în sâc dacă tot am început?

– Avea nevoie de o pauză, Eve?

– Nu asta este important.

– Cu siguranţă că este.

De data asta ea oftă.

– Doar pentru că a fost o decizie dreaptă asta nu face să fie corectă. A spus că nu-l respect şi asta nu este adevărat. Este atât de departe de adevăr, dar nu i-am arătat niciun pic de respect. Ţi-am mai spus, celălalt caz depindea de el – asta înseamnă să ai comanda. Tot ceea ce am făcut procedând astfel a fost să-i mai adaug un pic de greutate pe umeri.

– Aşază-te. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, stai jos cinci minute. El se duse spre ea, o ridică şi o aşeză pe scaun. Ştiu câte ceva despre comandă şi adesea nu este simpatică şi confortabilă şi nedreaptă. Dar cineva trebuie să ia deciziile. Poate că nu te-ai gândit la sentimentele lui şi poţi regreta asta dacă te ajută cu ceva. Dar adevărul este că ai mult mai multe pe cap încât să-l mai şi cocoloşeşti pe Feeney.

– Nu este cocoloşeală.

– Şi el are multe pe cap şi, evident, avea nevoie să mai elibereze din presiune, continuă Roarke ca şi cum ea nu ar fi vorbit. Ceea ce a şi făcut, foarte convenabil, aş spune, cu tine. Acum amândoi vă plângeţi de milă.

Ea rămase cu gura căscată timp de două secunde, apoi mormăi:

– Să mă pupi undeva.

– Sper că voi avea destulă energie pentru asta la un moment dat, în viitorul apropiat. I-ai spus să se ducă acasă pentru că ai înţeles, chiar dacă erai furioasă şi rănită, ai înţeles că avea nevoie să stea departe de asta pentru un timp. El a plecat pentru că a înţeles, chiar dacă era furios şi rănit, că avea nevoie

de asta. Deci, misiunea a fost îndeplinită şi-mi imaginez că în cursul zilei de mâine, amândoi veţi şterge cu buretele incidentul şi-l veţi uita. Corect?

Ea fonfăi şi se încruntă.

– Ei bine, dacă vrei să fii atât de înţelegător şi rezonabil în legătură cu asta.

– Te iubeşte.

– Oh, Dumnezeule!

Roarke fu nevoit să râdă.

– Şi tu-l iubeşti. Dacă eraţi doar poliţişti unul pentru celălalt, ar putea fi un pic cam complicat. Adaugi dragoste şi iese un drum foarte spinos pe care mergeţi amândoi când sunteţi adânciţi în aşa ceva.

De unde stătea tot îşi mai putea lovi biroul. Aşa că o făcu, dar de data asta mai uşor.

– Parcă ai fi Mira 101.

– Voi lua asta ca pe un compliment. Eşti mai bine?

– Nu ştiu. Poate. Ea-şi apăsă mâinile pe tâmple. Capul ăsta mă omoară.

El căută un pic în buzunar şi scoase o cutiuţă. Deschizând-o cu degetul mare, i-o întinse. Ea se încruntă la micile pilule albastre. Erau atenuatori standard, şi ea ştia că el ar insista să ia una dacă s-ar fi opus – ceea ce ar face ca durerea de cap să fie şi mai rea. Sau îi va vârî una cu forţa pe gât, ceea ce ar fi fost o umilinţă pe care el nu voia să o rişte fiind atât de aproape să-şi plângă de milă.

Ea luă una şi o înghiţi.

– Ce fată cuminte.

– Repet: Să mă pupi undeva.

El o ridică şi o trase aproape de el. Îi muşcă uşor buza de jos.

– Este doar o avanpremieră a lucrurilor ce vor urma.

Pentru că era acolo, ea-i atinse faţa.

– Şi tu arăţi cam distrus şi la pământ.

– Şi mă simt astfel. Cam distrus şi la pământ. El îşi sprijini o clipă fruntea de a ei. Hai să servim un sandvici şi nişte cafea decentă.

McNab le făcu semn de îndată ce ei se întoarseră.

– Am primit nişte beepuri.

– Şterge-ţi muştarul de pe faţă, detective.

– Oh, îmi pare rău. El şi-l şterse cu dosul mâinii. Am început să-l caut pe Ted în sucursala unde lucrează Rossi, începu el. Am găsit indivizi care se potriveau ca înălţime şi greutate, dar nu şi ca vârstă, se potriveau ca vârstă, dar nu şi cu restul. Am periat şi în celelalte sucursale. Acest Pi le-a ordonat foarte bine. Dar tot nu am găsit nimic concludent. Aşa că m-am mutat la orăşele.

– Rezultatele, McNab.

– Bine, am câteva – nimeni numit Ted –, dar câţiva care se potrivesc descrierii pe care probabil că ai vrea să-i verifici. Dar nu se potrivesc profilului. Avem tipi căsătoriţi, cu copii, nepoţi şi fără proprietăţi ca cea la care ne gândim noi trecute pe numele lor sau pe numele membrilor familiei pe care i-am cercetat până acum.

– Şi acestea sunt beepurile mele.

– Nu. M-am gândit, hei, hai să vedem ce e cu locurile unde au avut loc celelalte crime. Mai întâi am verificat Florida şi am găsit un beep.

El ceru ca datele să fie afişate pe ecran.

– Calitatea de membru este trecută pe numele de Edward Nave. Data naşterii: 8 iunie, 1989 – se potriveşte ca vârstă – iar fiind membru necesita să facă exerciţii, aşa că avem înălţimea sa – se potriveşte, greutatea – cu câteva kilograme mai slab, dar trebuie să iei în calcul un anumit flux. Oh, şi Peabody spune că Ted este prescurtarea de la Edward, aşa că...

– Adresa.

– Da, aici e problema. Adresa este falsă. A dat o adresă din Florida care l-ar face să locuiască în Opera Mare din Miami. Am verificat.

– Arată-mi actul său de identitate.

– Bine. McNab trase de urechea sa plină cu zorzoane. Problema numărul doi. Îţi pot oferi o groază de Edward Nave, dar niciuna dintre datele de pe cărţile de identitate nu se potriveşte cu informaţiile din carnetul de membru.

– Oricum ar fi, copiază-mi-le. Le vom verifica. Cât timp a fost membru? Când s-a apucat în Florida?

– Cinci ani. Cu trei luni înainte de prima crimă de acolo, el este, Dallas. Convingerea izvorî din vocea lui McNab şi-i înăspri chipul. Mă bazez pe instinct, dar este acoperit.

– Îl vom descoperi. Ea se uită la Roarke. Este franciză şi în Europa?

– Da, este.

– Începe să verifici şi ceilalţi membri din oraşele-ţintă. Poate, doar poate, dăm de ceva.

Ea se îndreptă spre propriul ei post de lucru. Va verifica din nou Florida să vadă dacă va putea găsi vreo legătură între centrul de fitness şi vreuna dintre victimele de acolo. Un membru, vreunul dintre angajaţi sau din echipa de curăţenie.

– Eve. Mira se ridică, iar privirea ei făcu să i se strângă stomacul. Am încercat să dau de o anumită Ariel Greenfeld. Este brutar într-un loc din centru, numit *Your Affair* Nu răspunde la numerele de telefon pe care le are trecute la informaţii. Tocmai am vorbit cu persoana ei de legătură în cazuri de urgenţă, un vecin. Greenfeld nu a mai ajuns la apartamentul ei de când a plecat, în această dimineaţă, către serviciu.

– Dă-mi adresa.

Vru să-i spună lui Peabody să se mişte, apoi se opri. Deja greşise faţă de Feeney, aşa că nu avea rost să-şi mai dea o palmă peste faţă.

– Eu şi Roarke vom verifica asta. Doar dacă nu sunt înştiinţaţi – toţi membrii echipei se vor duce acasă la douăzeci treizeci sau vor dormi la poliţie. Vă întoarceţi la ora opt pentru prima întrevedere. De orice, de absolut orice, care apare între timp, pe mine mă anunţaţi prima.

În timp ce se îndreptau spre apartamentul lui Ariel, Eve îi aruncă o privire lui Roarke. Chipul său era ilizibil, dar ea înţelegea. Vinovăţie, îngrijorare, întrebări.

– Ce este *Your Affair?*

– Un magazin pentru evenimente. Ah... de mare clasă, tot ceea ce ai putea avea nevoie într-o casă. O

varietate de buticuri specializate – îmbrăcăminte, flori şi sădirea lor, brutărie, catering, decoraţiuni, chiar şi planificatori. Este ceva la care m-am gândit când am avut de-a face cu nunta noastră. De ce să te duci în atâtea locuri, la atâţia oameni, dacă te poţi duce într-o singură locaţie şi să găseşti efectiv tot ceea ce ai nevoie. Iar dacă vrei altceva, există consultanţi care vor găsi acel altceva pentru tine.

Eve se gândi că ea chiar ar fi făcut cumpărături într-un astfel de magazin. Dacă ar fi căzut de la o fereastră de la etajul trei, şi-ar fi sfărâmat capul de trotuar şi ar fi suferit grave leziuni pe creier. Dar ea spuse doar:

– Practic.

– Da, aşa am crezut şi eu. Merge destul de bine. Lucrează acolo de opt luni. Ariel Greenfeld.

– Iar acum, ar putea să călărească vreun tip pe care l-a agăţat într-un bar.

El întoarse capul pentru a o privi.

– Nu crezi asta. Ar trebui să-l contactez pe şeful ei, să aflu la ce oră a plecat de la lucru.

– Să mai aşteptăm. Să verificăm mai întâi locuinţa ei, să discutăm cu vecinul. Uite ce e, ştii de ce mai ţin echipa încă două ore? S-ar putea ca ea să nu fie aceea. Vom duce asta la bun sfârşit, ne vom îndrepta toate resursele spre asta şi poate altcineva va fi răpit. Mai întâi trebuie să avem o imagine mai clară a situaţiei.

– Da, o imagine mai clară. Ce-ţi mai face durerea de cap?

– Se retrage în spatele atenuatorului. Știu că este acolo, dar este destul de ușor de ignorat.

Când parcară, el puse mâna peste a ei.

– Unde-ți sunt mănușile?

– Pe undeva. Altundeva.

Îi ținu mâna într-a lui, deschise compartimentul pentru mănuși și scoase perechea de rezervă pe care i-o adusese cu ocazia unei noi călătorii pentru a face cumpărături.

– Poartă-le pe acestea. Este frig.

Ea și le puse și era recunoscătoare că le are atunci când merseră pe jos până la clădirea cu apartamente.

– Nu ai mâncat acel sandvici, sublinie ea.

– Nici tu.

– Cel puțin eu nu am aruncat sute de dolari ca să nu mă aleg nici măcar cu un cartof murat sau cu o linguriță de tocătură de zarzavaturi.

– Nu am înțeles niciodată ce este atractiv la orice numit „tocătură". Evaluând-o, el o luă cu brațul de după umeri în timp ce mergeau.

Decât să aștepte să i se deschidă, ea-și folosi, pentru ușa din față, permisul de trecere.

O clădire decentă, observă ea. Părea la fel de solidă ca și clasa muncitoare. Locatari cu servicii stabile și venituri medii. O intrare îngrijită, camere standard de securitate, un singur lift.

– Etajul trei, ceru ea. De aici putea merge pe jos la muncă, dacă nu o deranja o plimbare bună. Ar fi luat metroul și ar fi scăpat de o distanță de cinci blocuri pe o vreme nasoală sau dacă ar fi întârziat. Brutarii, ei încep devreme, nu-i așa? La ce oră se deschide magazinul?

– La șapte treizeci pentru brutărie și cafenea. La șase fără zece pentru cei care vând cu amănuntul, cu ore suplimentare până la opt, sâmbăta. Dar da, cred că brutăria începe să lucreze înainte de ora deschiderii.

– Probabil cu vreo două ore înainte. Dacă trebuia să ajungă acolo în jur de ora șase...Ea se târî afară când ajunseră la etajul trei. Vecinul stă la 305.

Se îndreptă spre apartament și abia ridicase pumnul pentru a bate când ușa se deschise. Bărbatul care răspunsese avea în jur de douăzeci spre treizeci de ani, un păr țepos, cu șuvițe negre și argintii. Purta un hanorac lăbărțat și blugi vechi și avea o expresie îngrijorată pe care abia și-o ascundea.

– Hei, am auzit liftul. Sunteți polițiști?

– Locotenent Dallas. Eve scoase insigna. Erik Pastor?

– Da, intrați. Ari nu a ajuns încă acasă. Am sunat diferite persoane ca să văd dacă a văzut-o cineva.

– Când ai văzut-o ultima dată?

– În această dimineață. În această dimineață devreme. A venit să-mi aducă niște brioșe. Am ieșit în oraș aseară împreună cu un grup. Ari s-a dus acasă înainte de miezul nopții, pentru că trebuia să fie la lucru la ora șase, în această dimineață. Și s-a gândit – corect – că voi fi mahmur.

El se lăsă pe brațul canapelei. Locul reflecta rămășițele unui bărbat care-și petrecuse cea mai mare parte din zi revenindu-și după o noapte lungă. Chipsuri din soia, cutii cu băuturi răcoritoare, o sticlă de atenuatori, o pătură și câteva perne erau aruncate pe ici-colo.

– Am ajuns doar până la canapea, continuă el, așa că am auzit-o intrând și am mormăit la ea. M-a cicălit un pic și a spus că ne vedem mai târziu. Dacă nu voi muri, îmi va cumpăra diverse lucruri în drumul spre casă și-mi va pregăti cina. S-a întâmplat ceva cu ea? Nu mi-au spus nimic la telefon.

– Sunteți apropiați? Tu și Ariel?

– Da. Nu, știți, nu în acel fel. Suntem prieteni. Ne petrecem timpul împreună.

– Ar putea fi împreună cu cineva cu care este mai mult decât prietenă?

– Ar fi câțiva tipi – ocazionali, nimic serios. I-am întrebat, la naiba, pe fiecare nenorocit în parte. În plus, mi-ar fi spus. Vocea lui tremură un pic, ceea ce-i spuse lui Eve că el se lupta să-și mențină controlul. Dacă ea spune că se întoarce și prepară cina, atunci asta face. Tocmai începeam să mă îngrijorez înainte ca voi să telefonați.

– Când termina astăzi lucrul?

– Ah... lasă-mă un minut. Patru? Da, cred că la patru. Este duminica ei lungă, așa că la patru. De obicei vine direct înapoi. În zilele scurte de duminică se mai duce la cumpărături sau câțiva dintre noi ne întâlnim să luăm prânzul sau ceva de genul acesta.

– Vrem să aruncăm o privire în apartamentul ei.

– Bine, desigur. Nu ar deranja-o. Aduc cheia. Fiecare avem chei de la locuința celuilalt.

– A spus ceva cum că ar avea o întâlnire astăzi? Că s-ar întâlni cu cineva?

– Nu. Sau, Dumnezeule, nu știu. Aveam capul vârât sub pernă și mă rugam să am parte de o moarte

rapidă și milostivă când ea a trecut pe aici de dimineață. Nu am fost atent. El scoase un set de chei dintr-un sertar. Nu înțeleg de ce nu răspunde la mobil. Nu înțeleg de ce puneți toate aceste întrebări.

– Hai să aruncăm o privire prin locuința ei, sugeră Eve. Și mai vedem noi.

Mirosea a prăjituri, realiză Eve. Deși bucătăria era mică, era organizată și echipată de către cineva care știa ce face.

– Unele femei cumpără cercei sau pantofi, spuse Erik. Ari cumpără ingrediente și ustensile pentru copt. Este un magazin specializat în zona abatorului, numit Baker's Dozen? Ea ar avea orgasm doar dacă ar intra acolo.

– Lipsește ceva care ar fi în mod normal aici dacă ea s-ar duce doar la lucru?

– Hm, nu știu. Nu cred. Să arunc o privire?

– De ce nu o faci?

În timp ce făcea asta, Eve studie micuțul computer așezat pe o masă lângă bucătărie. Nu se putea atinge de el, se gândi ea, nu până când nu exista un raport oficial.

Invocând articolul cauzei probabile.

– El ar fi putea fi acolo, murmură Roarke. Ceva ce ar putea avea legătură cu asta s-ar putea afla acolo.

– Și ea ar putea intra pe ușă în următoarele treizeci de secunde, iar eu i-aș invada ilegal intimitatea.

– La naiba cu asta!

Vru să treacă pe lângă Eve pentru a deschide chiar el computerul.

– Așteaptă, la naiba. Așteaptă doar.

– Pantofii ei. Erik ieşi din dormitor, chipul său oglindind atât confuzia cât şi îngrijorarea.

– Ce este cu ei?

– Pantofii ei cei buni şi negri nu sunt aici. La lucru poartă saboţi pentru că merge pe jos. Este la o distanţă de opt blocuri, două dintre ele traversează oraşul, iar ea stă toată ziua în picioare. Nici saboţii de lucru nu sunt aici. Şi-ar fi luat o pereche de schimb dacă se ducea undeva după aceea. Şi-ar fi luat alţi pantofi. Faţa lui se limpezi. Şi-a luat pantofii cei buni, negri. Probabil că are vreo întâlnire, doar că a uitat să-mi spună sau eram atât de aiurit... Asta-i tot. S-a cuplat cu cineva după lucru.

Eve se întoarse spre Roarke.

– Deschide-l.

11

Eve transmise noua informaţie echipei de la Sediu şi ordonă ca echipamentul electronic al lui Ariel să fie ridicat. Cuprinsă de un nou val de adrenalină, se întoarse spre Roarke.

– Avem un avantaj faţă de el.

Roarke continuă să studieze ecranul micuţ cu imaginile sale cu torturi de nuntă şi proiectări de preţuri.

– Privind partea pe jumătate goală a paharului, se pare că el are un avantaj asupra noastră.

– Asta este o gândire greşită. Urmărim o pistă pe care nu o aveam înainte de această investigaţie. Şi ne îndreptăm în direcţia corectă. Altfel nu am fi ştiut, nu timp de ore bune – chiar şi zile – că Greenfeld lipseşte. Nu am fi ştiut cum a atras-o.

– Şi cum o ajută asta, Eve?

– Tot ceea ce ştim îi oferă o şansă mai bună să scape din asta. Ştim că este la el de cinci ore. Trebuie să presupunem că a frecventat magazinul unde lucra ea şi a contactat-o într-un fel sau altul. Cinci ore, Roarke, repetă ea. Nu i-a făcut încă nimic. Probabil că o ţine sedată. Nu se va apuca de ea până ce...

El privi atunci în sus cu ochi reci.

– Până nu va termina cu Gia Rossi. Până ce nu va termina să o taie şi să scrijelească în ea.

– Aşa este. Nu exista vreo modalitate de a îndulci asta, se gândi Eve. Nu avea sens să încerce. Şi până

ce nu vom găsi trupul lui Rossi, ea este în viață. Până ce nu-i găsim trupul, are o șansă. Acum, cu asta, are o șansă și mai bună. Vom pune întrebări, vom verifica locurile de parcare și transportul public. Vom sta de vorbă cu colegii, cu ceilalți prieteni ai ei. Avem vârsta și caracteristicile lui. Nu aveam așa ceva acum douăzeci și patru de ani.

Ea se îndreptă spre el și-i atinse brațul.

– Vrei să faci o copie după acel program? Vom lucra. Poate că se va ivi ceva și în verificarea pe care o face Summerset sau din perspectiva imobiliară. Ceva va apărea.

– În regulă. Dar niciunul dintre noi nu va continua să lucreze până ce nu vom lua o pauză de câteva ore. Vorbesc serios, Eve, spuse el înainte ca ea să poată protesta. Ai ordonat echipei tale să ia o pauză dintr-un motiv întemeiat.

– Mi-ar prinde bine un duș, spuse ea după o clipă. O oră. Compromis. Ea ridică mâna, reducându-l la tăcere. Trebuie să recunoști că este mai bine decât să discutăm în contradictoriu despre asta jumătate din perioada de relaxare.

– De acord. El copie informațiile și-i dădu ei discul.

Din moment ce nu considera drumul spre casă ca făcând parte din pauză, îl lăsă pe Roarke să conducă și ea-și răsfoi notițele, desfășurarea evenimentelor, numele, declarațiile.

El acaparase cea de-a treia țintă mai devreme decât se anticipase, medită Eve. Existau două motive la care se putea gândi pentru a motiva asta. Fie faptul

că o răpise mai devreme se potrivea cu programul său ori cu cel al țintelor, fie Gia Rossi nu rezista prea bine.

Se prea putea ca ea să fie deja moartă – o posibilitate pe care Eve nu vedea niciun motiv să o împărtășească lui Roarke.

Ore, se gândi ea. Dacă legătura s-ar fi stabilit mai devreme, ar fi găsit-o pe Ariel Greenfeld înainte ca el să o răpească. Întrebarea corectă, timpul corect. Nu numai că femeia ar fi fost în siguranță, dar ar fi avut informații solide despre suspect.

Terminase serviciul la patru, notă ea. Avea de gând să-i pregătească cina vecinului ei. Deci, plănuise, cel mai probabil, să se întoarcă de la întâlnire în două, trei ore.

– Cât timp ai aloca tu unei întâlniri? întrebă Eve. Ca să discuți despre o propunere pentru torturi, pentru nuntă și deserturi, genul acesta de lucruri?

– Din punctul ei de vedere? se gândi Roarke. A pus la un loc un număr mare de imagini, variațiuni de stil, tipuri și arome. A avut destul de muncă. Cred că s-a pregătit pentru câteva ore. Dacă ar fi presupus – corect – că foarte multă lume ia în serios fiecare detaliu al nunții, s-ar fi pregătit pentru a-i oferi potențialului client tot timpul de care avea nevoie sau pe care-l dorea.

– Bine, să spunem două ore, așa ajungem la ora optsprezece fără a mai calcula drumul. I-a spus tipului de pe cealaltă parte a palierului că va cumpăra câteva lucruri în drum spre casă ca să facă – de fapt să gătească – o masă. Asta ar trebui să ia ceva timp.

Partea care implică cumpărăturile și gătitul. Probabil cât, o oră?

– Asta-i presupunerea ta. Roarke ridică din umeri. Summerset va ști mai bine.

– Da, ei bine, până ce-l vom consulta pe Înălțimea Sa Osoasă, mă gândesc că în jur de o oră. Ceea ce face să se ajungă la ora nouăsprezece, din nou fără a mai socoti și drumul. Sâmbătă seara până târziu, duminică zi lungă, iar luni devreme la lucru. Nu cred că avea de gând să pregătească o masă târzie.

– Și ce-ți spune asta?

– Îmi spune că, cel mai probabil, din câte știa ea, nu mergea prea departe pentru această întâlnire. Nu traversa râul în Jersey, probabil că nici podul spre Brooklyn sau Queens. Prea mult trafic pe pod și în tunel. Probabilitatea este mai crescută ca el să fie în Manhattan. Asta reduce aria de căutare. Eve se foi. Pregătește o masă pentru un prieten, nu plănuiește o chestie extravagantă pentru un iubit. Doar un amic, unul cu care speră că va putea împărți veștile bune dacă ar fi primit slujba. Ar fi luat câteva lucruri în drum spre casă. Asta înseamnă că plănuia să ajungă singură acasă. Transport public sau pe jos. Ca să se poată opri la piață. Există o șansă destul de bună ca el să stea în cartierul comercial, cel puțin nu mai departe de centru. Ea se lăsă pe spate. Ne concentrăm acolo pentru început. Înaintăm, desigur, dar vom începe de acolo, ne vom concentra acolo.

Se gândi la această problemă tot restul drumului spre casă, adăugând factori, jonglând cu unghiurile.

Războaiele Urbane, metoda de identificare a trupurilor, clinici din vest sau din partea de est.

Mai mult ca sigur că el deținea un mijloc de transport, dar îi va fi de folos și dacă putea pândi vreuna dintre victime sau pe toate, mergând pe jos.

Oamenii aveau tendința de a face cumpărături și frecventa restaurante din zona lor. Săpunul și șamponul – magazin din zona comercială, primul loc unde a aruncat cadavrul se afla în acest cerc, în partea de est. Gia Rossi lucra în centru.

Poate că de data aceasta nu se îndepărta prea mult de casă.

Poate.

Își trecu ceea ce știa și ceea nu știa în PPC, intenționând să transfere informațiile în unitatea de la birou și să verifice probabilitățile.

– Vreau orice a descoperit Summerset pe unitatea mea, începu ea în timp ce treceau printre porți. Putem afla și cât îi ia lui să facă cumpărături și să gătească, dar vreau să verific ce piață și magazine frecventa cel mai des Greenfeld. Și alte cincisprezece locuri speciale. Din felul în care vorbea vecinul ei se pare că ea mai colinda și printr-un nou loc cu mâncare. Îi vom interoga și pe cei cu care a ieșit sâmbătă seara. Poate că a lăsat să-i scape ceva în legătură cu planurile de duminică.

Au coborât de-o parte și de alta a mașinii, dar Roarke îi puse mâna pe braț când ajunseră la baza scărilor casei.

– Nu ai crezut niciodată că Rossi ar avea vreo șansă.

– Nu am spus niciodată asta şi mereu există o şansă.

– Aproape nulă. Şi asta nu te-a împiedicat să împingi – din greu şi în orice fel în care puteai împinge, dar ştiai că şansele ei erau aproape nule, iar la un anumit nivel ai acceptat asta.

– Ascultă...

– Nu, nu mă înţelege greşit. Nu este o critică. Este o mică revelaţie personală de care mi-am dat seama în drum spre casă. Privindu-te lucrând, ascultându-te chiar şi atunci când nu vorbeai. Mintea ta spune multe. Nu simţi la fel în ceea ce o priveşte pe Ariel Greenfeld.

Mâna lui alunecă în jos, pe braţul ei, până i-o găsi pe a ei şi degetele lor se uniră.

– Acum crezi că există o şansă reală. Nu doar să-l găsim, să-l oprim. Trebuie să crezi asta în fiecare clipă sau nu ai putea face ceea ce faci. Dar tu crezi că-l vei găsi, îl vei opri înainte de a fi prea târziu pentru această femeie şi din această cauză, şansele lui Gia Rossi au scăzut de la slabe, la inexistente. Trebuie ca asta să-ţi ofere energie şi în acelaşi timp trebuie să atârne mult mai greu pe umerii tăi. Au o şansă. Tu eşti şansa lor.

– Noi, îl corectă Eve. Toţi cei care lucrează la caz sunt şansa lor. Şi mai bine nu am dezamăgi-o.

Ea se aştepta ca Summerset să apară în foaier şi intenţiona să-l pună pe Roarke să se ocupe de el. Dar în clipa în care intrară, ea auzi râsete din salon, şi îşi dădu seama imediat.

– Mavis este aici.

– Poftim şi ora ta de pauză. Roarke dădu jos haina de pe umerii lui Eve. Este dificil de găsit un mod mai distractiv sau care să te distragă pentru a-ţi odihni celulele creierului decât o porţie de Mavis Freestone.

Era greu să contrazici asta. Dar când Eve trecu pragul salonului, văzu că Mavis o adusese şi pe Trina. Dacă asta nu era destul de înfricoşător, scoseseră copilul afară seara.

Şi mai îngrozitor, pe moment, Belle era ţinut în braţe de Summerset, iar acesta îi lovea uşor bărbia cu degetele sale scheletice.

– Sunt traumatizată, declară Eve. El nu ar trebui să zâmbească în acest fel. Este împotriva legilor umane şi naturale.

– Nu fi atât de înţepată.

Roarke îi dădu un ghiont uşor în coaste.

– Doamnelor, spuse el pe un ton normal şi făcu ca grupul să se uite spre el.

– Hei! Faţa deja radioasă a lui Mavis străluci. V-aţi întors! Ne pregăteam să plecăm, dar Bella mai voia să fie alintată de Summerset.

Ceea ce, în mintea lui Eve, confirma caracterul bizar, înnăscut al bebeluşilor şi al copiilor.

Mavis alergă spre ei, făcând ca fusta scurtă pe care o purta să fluture peste colanţii de polca cu puncte. Fusta era roz-bombon, colanţii roz pe un fond albastru strălucitor. Folosise albastrul şi pentru păr, remarcă Eve, în câteva şuviţe sălbatice în contrast cu părul ei blond-argintiu.

Îl cuprinse pe Roarke cu o mână şi pe Eve cu cealaltă şi-i trase în încăpere.

– Leonardo a trebuit să decoleze spre Noul L.A. să vadă un client, aşa că Trina, Belle şi eu am avut o zi ca între fete. Şi am încheiat-o cu Summerset. Uite cine e aici, Belle. Uite cine a venit să te vadă.

Fără să poată alege, Eve privi în jos la bebeluşul pe care Summerset încă-l mai ţinea în braţe. Cei mai mulţi, presupuse Eve, ar spune că acel copil arată ca o păpuşă. Dar după cum gândea Eve, păpuşile erau pur şi simplu înfiorătoare.

Adevărul era că bebeluşul era reuşit – dacă făceai abstracţie de salivă, roz, drăguţ şi rotofei. Părul era susţinut cu o panglică albă de dantelă, ca şi cum ar fi fost înfăşurată ca un cadou. Ochii de un albastru-închis erau vioi, poate un pic prea vioi. O făceau pe Eve să se întrebe ce se petrecea în mintea unei fiinţe umane de mărimea unui pudel micuţ.

Purta un fel de costum cu picioruşe şi un gen de pulover peste el care părea a fi făcut din blană naturală. Peste el se afla o baveţică – datorită, presupuse Eve, salivei – care declara:

TATĂL MEU ESTE BAZAT!

– Drăguţ, spuse Eve şi s-ar fi dat înapoi, dar Roarke o blocă în timp ce se uita la copil peste umărul lui Eve.

– Cred că superb este mai corect. Ce treabă bună ai făcut, Mavis.

– Mulţumesc. Fosta ştrengăriţă de pe străzi, actualmente senzaţie a videoclipurilor muzicale

privea în jos spre fiica ei cu ochi scânteietori de un albastru nepământesc. Câteodată mă uit la ea şi nu pot să cred că a ieşit din mine.

– Chiar trebuia să aduci în discuţie partea asta? întrebă Eve şi o făcu pe Mavis să râdă din nou.

– Poate că mai putem sta un pic, asta dacă nu sunteţi prea obosiţi. Arătaţi cam distruşi.

– Un tratament le-ar face bine, comentă Trina.

– Nu te apropia de mine. Eve îndreptă un deget în direcţia consultantei.

– Ne-ar face bine ceva de mâncare. Roarke zâmbi spre musafirii lor. De ce nu vă alăturaţi nouă?

– Summerset deja ne-a hrănit până la refuz, dar am putea rămâne, să vă ţinem companie. Este ştiut faptul că tăticul nostru cel mare nu va fi acasă când vom ajunge acolo, nu-i aşa, Bellarama?

– Voi pregăti imediat ceva.

Eve îl văzu pe Summerset mişcâdnu-se şi – anticipând – fu rapidă şi laşă. Se dădu la o parte, îl lovi pe Roarke cu şoldul, lăsându-l în linia de tragere.

Îşi iubea bărbatul şi şi-ar fi riscat viaţa pentru el, fără nicio îndoială. Dar când venea vorba de bebeluşi, el putea să se scufunde. Ea înota.

Braţele lui se ridicară instinctiv, aşa cum puteau face cele ale unui bărbat când ceva fragil sau potenţial exploziv era pe cale să le pice în ele.

– Eu nu... Ar trebui... Oh, bine atunci, mormăi el când Summerset făcu cu dexteritate transferul.

– Aţi dori ceva în mod special? Cea mai slabă urmă a unui zâmbet trecu peste buzele lui Summerset în timp ce Roarke îl sfredelea cu privirea. Pentru cină?

– Ceva rapid, reuşi Roarke să spună. Cândva dezamorsase o bombă când mai avea doar câteva secunde să explodeze şi se simţise mai puţin panicat.

– Speram să te văd. Mavis îl privi radiind, apoi se aşeză pe un scaun, lăsându-l pe Roarke pe un teren foarte instabil. Aproape că am dat jos toată greutatea de pe burtă şi am primit dezlegare de la doctori. Am o tonă de material nou, aşa că m-am gândit că m-aş putea duce în studio, să zgudui ceva pe acolo, să fac nişte videoclipuri.

– Da. Asta sună... în regulă.

– Magnific. M-am gândit să o iau şi pe Bella cu mine. E fană a muzicii. Dacă asta nu funcţionează, eu şi Leonardo ne vom gândi la ceva.

– Nu vrea o bonă, comentă Trina.

– Oricum nu încă. Vreau ca acum să fie toată numai a mea. A mea şi a tăticului ei. Dar doresc să mă întorc la muncă ca să văd dacă mă pot descurca singură.

– Sunt sigur că te vei descurca de minune.

Roarke privi în jos la copil şi văzu că i se închideau ochii, ca şi cum genele groase şi închise la culoare erau prea grele pentru a fi susţinute de pleoapele delicate.

– Va adormi. Propriile lui buze se curbară, iar expresia un pic îngrozită se transformă într-una duioasă şi liniştită. Eşti obosită de la cât ai petrecut, nu-i aşa? Ar trebui să fac ceva?

– Deja o faci, îi spuse Mavis. Dar o vom culca. Este un monitor în pătuţul ei de călătorie. Receptorul este chiar aici. Ea lovi uşor un ac în formă de flamingo

aflat chiar deasupra urechii ei drepte. Întinde-o aici. Dacă se trezeşte un pic, mângâie-i burtica. Va adormi.

Era un fel de scaun micuţ, portabil, observă Roarke, bine căptuşit, iar el presupuse că nuanţele curcubeului erau semnătura lui Mavis sau a lui Belle.

Deşi părea a fi destul de uşor să o aşeze în el, în realitate el simţi transpiraţia cum îi curge pe şira spinării.

Când ea fu aşezată, el se îndreptă, iar uşurarea şi satisfacţia erau aproape orgasmice.

Mavis se ghemui, cuibărindu-se în păturică.

– Îi va fi bine aici, nu-i aşa, copila mea?

– Pisica. Nu este ceva în legătură cu pisicile şi bebeluşii?

Mavis zâmbi în sus spre Roarke.

– Cred că este o tâmpenie, dar oricum, lui Galahard îi este frică de ea. A aruncat o privire şi a şters-o. Dacă vine să adulmece prin apropierea ei, voi auzi. Pot chiar să o aud cum respiră prin receptor.

După ce mai aranjă încă o dată păturica, Mavis se ridică.

– Ar trebui să mâncaţi în sufragerie, aşa cum am făcut noi. Este şi un foc plăcut acolo. Vă veţi relaxa mai mult. Voi chiar arătaţi storşi de puteri. Nu vom sta mult.

– Luăm o oră pauză. Acum că tot pericolul expectativei ca ea să ţină copilul trecuse, Eve se întoarse lângă Roarke. Să mergem să mâncăm.

Se aşezară în sufragerie unde focul sfârâia şi unde erau aprinse o mulţime de lumânări. Ca să fie

cinstită cu Summerset, acesta reușise să facă ceva rapid și gustos. Erau felii subțiri de friptură de pui cu un fel de sos înmiresmat, cartofi fantezie și ceva ce părea a fi făcut terci, dar preparat nu era chiar inacceptabil.

El o servi pe Trina cu un pahar de vin și pe Mavis cu ceva de culoarea trandafirului, spumos, împreună cu o farfurie cu prăjiturele subțiri și bomboane frumos ornate.

– Dacă vin prea des pe aici îmi pun la loc burta. Mavis luă o bomboană. Alăptarea mă face să fiu la fel de flămândă ca în timpul sarcinii.

– Fără lapte mamar la masă, o avertiză Eve. Ca să-i spunem așa.

– Îl cam car peste tot. Dar Mavis zâmbea. Poți vorbi despre caz. Oricum te vei gândi la el. Am aflat de la televizor. Îmi amintesc când tipul acesta a mai fost prin preajmă. Pe atunci mă ocupam de escrocherii. Toate fetele de pe stradă erau mereu speriate.

– Erai prea tânără pentru el pe vremea aceea.

– Poate, dar era înfricoșător. Eu și Trina am evitat să ne vopsim brunete aseară în timpul petreceri noastre în care ne-am aranjat părul. Doar așa, știi tu, în caz că.

Eve privi șuvițele argintii și albastre ale lui Mavis, apoi turnul de bucle roșcate ale lui Trina.

– Da, nu sunteți genul lui.

– Mă bucur să aud asta. Oricum, cum merge? Totul arată groaznic pe ecran.

– Avem unele indicii.

– Aranjam părul cuiva la Canalul Șaptezeci și Cinci, ieri. Trina studie cu atenție prăjiturelele și luă una. Un reporter aflat în direct încerca să ajungă în apropierea celebrității mele, înțelegeți? Vorbea scuipând și toate cele. El i-a dat câteva detalii sângeroase despre caz pentru a o impresiona și a spus că poliția se află într-o situație dificilă.

– Majoritatea reporterilor sunt niște cretini.

– Mulți dintre ei spun același lucru despre polițiști. Trina zâmbi. Cred că este cam juma-juma. Oricum, ieri în salon asta s-a discutat și am avut scaunele pline de femei care voiau să nu mai fie brunete.

Eve luă cu furculița niște pui.

– Încă mai lucrezi la salon? se gândi ea. Credeam că ești la spectacolul lui Nadine și lucrezi în particular.

– Poți lucra în particular prin salon dacă știi cum să-ți joci cartea. Plus de asta, Roarke m-a aranjat frumos.

– Să faci ce?

– Trina se ocupă de salonul de la Bliss, spa-ul din centrul comercial, îi explică Roarke. O alegere excelentă din partea mea.

– Aici ai dreptate. Trina toastă pentru el. Afacerea a crescut cu șapte procente de când am preluat eu controlul.

– Operatorii tăi acceptă și chestii private?

– Este împotriva regulamentului. Trina își mișcă sprâncenele dramatic spre Roarke în timp ce sorbea din vin. Privat înseamnă că nu vin, iar salonul și

spa-ul nu au activitate. Şi nu lasă bacşişul. Dar să fim serioşi. Un client le cere – apropo, ei se numesc consultanţi – să facă o treabă la domiciliu, ei nu vor spune nu decât dacă nu vor slujba.

– Caut un bărbat în jur de şaptezeci de ani, scund şi îndesat.

– Desigur că avem şi de acest gen. Politica noastră este să-i îndreptăm pe rotofei spre spa sau spre secţiunea pentru modelarea trupului. Mai sunt şi excepţii, dar vorbim cu cei de la centrele de fitness şi...

– Eu vorbeam despre ceva anume, o întrerupse Eve. Un bărbat cu aceste caracteristici de bază care vine acolo şi-i impulsionează pe consultanţi să accepte ceva privat. Să spunem, în ultimele două luni.

– Cam mult timp, Dallas, spuse Trina. Avem mulă lume, iar pentru faptul că sunt director mulţi dintre consultanţi nu-mi vor menţiona nimic despre vreo chestie privată, doar dacă este autorizat.

– Cum adică autorizat?

– Noi trimitem echipe sau o singură persoană pentru ocazii speciale, iar salonul ia mare parte din bani.

– Era o încercare cu bătaie lungă, mormăi Eve.

– Dar dacă stau să mă gândesc, am avut pe cineva de acest gen. Cred.

Eve îşi puse furculiţa jos.

– Crezi sau ai avut vreunul?

– Uite ce e, aşa cum am spus, se plimbă multă lume pe acolo. Oamenii mă abordează pentru o chestie privată aproape în fiecare zi. Care e marea...

Oh, hei, hei! Vinul ei se scurse spre marginea paharului în timp ce ea-l lăsa grăbită jos. El este tipul? El este nenorocitul?

– Spune-mi doar ce-ţi aminteşti.

– Bine, Iisuse, lasă-mă să mă gândesc.

Trina închise ochii şi respiră pe nas de câteva ori.

– Tipul acesta... intră. Manichiură, mă gândesc eu. Nu-mi amintesc cine s-a ocupat de el. Cred că era într-o după-amiază de sâmbătă. A aşteptat mult timp pentru o manichiură, uitându-se între timp la produsele de vânzare. Cred. Eram ocupată. Îmi amintesc că l-am surprins cu coada ochiului de câteva ori. Apoi mi-am luat pauza şi m-am dus la bar pentru un suc de fructe sau poate pentru unul acidulat. Nu, era suc de fructe.

– Trina, nu-mi pasă ce ai băut.

– Îmi formez imaginea. Ochii ei se deschiseră larg. Tu vrei imaginea, eu trebuie să o găsesc mai întâi. Deci, era suc de fructe. Un suc de banane şi migdale. Facem unele supertari. Iar el vine, foarte politicos: „Scuzaţi-mă, domnişoară", exact aşa. A observat că eu eram şefa şi din moment ce a fost nevoit să aştepte un timp a observat şi cât de pricepută sunt. Ea zâmbi pentru sine. Aşa că nu i-am spus să dispară pentru că eram în pauză. Voia să ştie cum să aranjeze o şedinţă la domiciliu. Deşi nu era pentru el.

Încruntându-se, ridică paharul cu vin, sorbi din nou în timp ce Eve se lupta să nu sară şi să scoată cu forţa de la ea restul detaliilor.

– Soția sa? Da, da, da, la domiciliu pentru soția sa. Era bolnavă și el se gândise că ar fi făcut-o să se simtă bine dacă ar fi fost coafată, poate și tratament facial, o manichiură, pedichiură, ceva de genul ăsta. Un pachet de tratamente.

– Trina...

– Așteaptă un afurisit de minut. Lasă-mă să mă concentrez la asta. I-am spus cum aranjăm așa ceva, costurile și toate cele, iar el se întrebă dacă eu aș fi de acord să fac asta în ziua mea liberă. Ca să nu fiu nevoită să mă întorc repede la lucru, ci să-i ofer soției sale cât timp voia ea. Oricând îmi convenea mie. Mi-a arătat și o poză a soției sale. Era bucuros să plătească oricât aș fi considerat că este adecvat.

– Ți-a dat vreo adresă?

– Mă tot întrerupi. Evident enervată, Trina deschise din nou ochii. Nu. I-am spus că trebuie să-mi verific agenda. Și am făcut-o, fără să mă grăbesc, gândindu-mă bine. Chiar și tipii în vârstă te pot trage pe sfoară, știți? Eram ocupată pentru o vreme. Cred că i-am oferit câteva date posibile. Câteva săptămâni mai încolo. A spus că va verifica datele cu infirmiera soției sale ca să vadă care dintre ele ar fi fost mai potrivită pentru ea. A întrebat dacă am o carte de vizită ca să mă poată contacta. I-am dat una. Și asta a fost tot.

– Nu te-a sunat înapoi?

– Nu. Mi s-a părut că-l văd după o săptămână. Pe undeva. Unde anume? Oh, da, într-un bar unde beam ceva cu un tip cu care mă gândeam să o fac. Dar m-am gândit, neee. Nu era genul de loc unde să meargă un tip la costum cu o soție bolnavă.

– Ți-a spus numele lui?

– Poate. Nu-mi amintesc. Dacă pot afla la cine și-a făcut manichiura, l-am găsi în registre. Cel puțin numele mic. Acesta este tipul?

Nu te grăbi, se gândi Eve. Pune punctul pe *i*.

– Ce culoare avea părul tău?

– Probabil că glumești. A fost cam acum o lună. Da, o lună, parcă în prima sâmbătă din februarie, pentru că-mi amintesc că m-am gândit că dacă facem astfel de afaceri tot timpul lunii, voi cere o mărire de salariu. Am făcut, eu am făcut. Și hei, mulțumesc din nou, îi spuse ea lui Roarke.

– Cafea Moca cu caramel, murmură Mavis. Cu șuvițe de culoarea stelei de mare.

– Da? Trina se întoarse spre ea. Ești sigură?

– Mie mi-ai făcut stele de mare cu vârfuri roz. Mâna lui Mavis tremură un pic când se întinse după pahar. Am memorie pentru acest gen de lucruri. Oh, uau! Oh, uau! Cred că mi-e un pic rău.

– Ție? Eu sunt cea pe care plănuia să o tortureze și să o omoare. Cred că mă simt... Trina își puse mâna pe burtă, apoi își mijii ochii. Enervată. Așa mă simt. Nenorocitul dracului! Soție bolnavă? Să mă plătească oricât? Avea de gând să mă omoare. Ridică paharul cu vin și-l dădu pe gât. De ce nu a făcut-o?

– Te-ai schimbat. Mavis respiră încet și adânc. Nu ai stat cu acea nuanță nici măcar o săptămână. Ai trecut direct la nuanța de corb sălbatic cu șuvițe albe ca zăpada.

– Dă un pic înapoi, ceru Eve. Chestia asta moca? Asta se traduce ca fiind brunet?

– La un nivel de bază, confirmă Trina. Desigur, felul în care lucrez eu este departe de a fi orice numai de bază nu.

– Îl poți descrie?

– Da, da, cred. Dar purta un intensificator pentru păr.

– Adică o perucă?

– Și încă una de calitate, doar stai de vorbă cu o expertă. Hei, hei, de asta nu am crezut că era el în bar. Nu era el. Adică vreau să spun că era, intensificatorul pentru păr nu mai era. Cel puțin nu același. Nu m-am uitat mai de aproape sau destul de mult ca să pot spune dacă era păr sau un intensificator de păr.

– Vreau să mi-l descrii. Vreau să-mi dai toate detaliile pe care ți le poți aminti despre el. Cum arată, vocea, caracteristicile trupului, gesturile, orice semn distinctiv. Totul. Mâine-dimineață vei lucra cu un portretist al poliției.

– Chiar așa? Nu, pe bune? Sunt un fel de martor ocular. Tare.

– Hai să discutăm în biroul meu. Gândește. Reamintește-ți-l. Ea-și scoase telefonul. Peabody. Vreau să iei legătura cu Yancy. Să fie gata mâine să lucreze cu un martor. La ora șapte fix.

– Asta înseamnă *dimineață?* vru Trina să știe.

– Termină! Eve pur și simplu ridică degetul. Ai înțeles, Peabody?

– Am înțeles. Era... Era Trina?

– Da. Este martorul nostru. Ce ciudat de mică e lumea asta. Îl vreau pe Yancy, Peabody. Voi nota

descrierea ei acum și o voi transmite echipei. Spune-i lui McNab că vreau ca el și e-nătărăii să fie gata să verifice descrierea, apoi imaginea, imediat ce Yancy va avea una.

Mergea în timp ce vorbea, ieșind repede din sufragerie, în hol, foaier, sus pe scări. În timp ce ea emitea ordine și instrucțiuni, Trina îi aruncă lui Roarke o privire.

– Este un pic cam înfricoșătoare când ia urma la ceva.

– Poate fi și mai înfricoșătoare. Du-te sus. Voi veni și eu imediat. Se întoarse și o mângâie pe Mavis pe umăr. De ce tu, Bella și Trina nu stați aici în seara asta?

– Pe bune? Este în regulă?

– Absolut. Îl voi ruga pe Summerset să se ocupe de orice credeți că aveți nevoie.

– Mulțumesc. Doamne! Mulțumesc. Știu că este o prostie. Nimeni nu ne va deranja, dar...

– Ne vom simți cu toții mai bine, având în vedere circumstanțele, dacă veți sta aici. De ce nu iei legătura cu Leonardo să-i spui ce și cum?

– În regulă. Bine. Mulțumesc. Roarke?

– Hmmm?

– Dacă Trina nu și-ar fi schimbat culoarea părului...

– Știu. O sărută pe creștetul capului. Suntem cu toții foarte bucuroși că moca nu o mulțumea.

12

Eve se duse direct la biroul ei şi arătă spre scaun.

– Ia loc. Hai să notăm. Începe cu înălţimea, greutatea, constituţia.

– Credeam că ştii deja asta. Trina privi în jur. Mai fusese în biroul lui Eve, dar nu ca martor ocular. Cum de nu aranjezi locul acesta la fel ca restul casei?

– Nu este restul casei. Trina, concentrează-te.

– Doar mă întrebam de ce vrei să lucrezi în zona săracă a Taj Mahalului sau cum vrei să-i spui.

– Sunt o proastă sentimentală. Înălţimea.

– Bine, hmmm. Scund. Sub un metru şaptezeci şi doi. Mai mult de un metru şaizeci şi opt. Vezi tu, stăteam la bar, iar el s-a ridicat şi... Ea strânse buzele şi-şi folosi mâna pentru a măsura aerul. Da. În jur de un metru şaizeci şi şapte, un metru şaptezeci. Cam atâta cred.

– Greutatea.

– Nu ştiu. Când fac exerciţii fizice, oamenii sunt dezbrăcaţi. Nu măsor când sunt îmbrăcaţi. Voi spune că era solid, dar nu de tipul S şi D.

– Tipul S şi D?

– Scund şi durduliu. Era... Îşi curbă mâinile pe stomac şi le roti în sus spre piept. Avea ceva greutate în faţă, cum au unii bărbaţi. Nu mergea legănat, dar nici nu era domnul Sănătate şi Club de Fitness. Umflat cum era unchiul tău, Carmine.

– Dacă aş fi avut unul. Bine. Ce-mi poţi spune despre culoarea părului?

– Era de un gri-argintiu, pieptănat spre spate, des în vârf şi scurt pe margini. Dar aceasta era peruca.

– Gri-închis, scurt şi des.

– Griul-închis este mai monoton, dacă mă întrebi pe mine. Griul-argintiu are o sclipire delicată. Dar în mare, da. Când l-am văzut următoarea dată, în bar, era alb. Dacă era el, ceea ce în mare cred că el era. Pufos şi alb. Drăguţ. Nu ştiu de ce a ales griul-argintiu când era deja alb ca zăpada.

– Păr alb. Spui că asta nu era o perucă.

– Am aruncat doar o privire scurtă – rapidă. Oh, hei, îl cunosc pe tipul ăla. Dar, da, după o scurtă privire arăta ca fiind propriul său păr. Nu sunt sigură sută la sută în legătură cu asta.

– Ochii?

– Sfinte Sisoe! Uite ce e, Dallas, nu ştiu sigur. Cred că erau deschişi la culoare. Făceau parte din cei deschişi la culoare, dar nu sunt sigură dacă era vorba de albastru, verde, gri sau de culoarea alunelor. Dar sunt aproape sigură că nu erau închişi la culoare. Ştii ce? Peruca mi s-a părut a fi nelalocul ei de la început, pentru că era închisă la culoare, iar restul nu era. Avea o piele foarte frumoasă.

– Cum aşa?

– Palidă, părea a fi moale. Cu unele riduri, desigur, dar nu accentuate. Are grijă de pielea lui. Nu avea nici guşă, aşa că probabil a făcut ceva exerciţii. Pielea sa avea o textură plăcută şi mătăsoasă.

– Palid, bolborosi Eve. Păr în nuanțe palide, ochi de culoare deschisă, piele palidă. Un om palid. Poate că mediul român nu spusese numai porcării.

– Da, da. Își colorase sprâncenele pentru a se potrivi cu peruca. Erau un pic din altă poveste. Majoritatea nu ați fi observat, dar este treaba mea să observ asemenea lucruri. Era alb în bar pe când mă gândeam să-i ofer tipului cu care eram la un pahar o partidă de sex de neuitat.

– I-ai spus costum. Asta în sens literal sau doar pentru că arăta ca cineva care ar purta costum?

– Ambele. Purta unul – cred că era gri, la fel ca părul și sprâncenele. Probabil. Și arăta ca genul de bărbat care are dulapul plin de costume. Trei piese, adăugă ea. Da, da, vestă, pantaloni, jachetă. Un mic detaliu la buzunar și cravată. Spilcuit, știi tu? La fel și în bar. Costum închis la culoare. Un contrast frumos cu părul alb. Se opri, apoi se frecă la ceafă. Tocmai mi-am dat seama. Aș fi acceptat treaba aia dacă el m-ar mai fi contactat. Aș fi acceptat-o. În ziua mea liberă, câțiva bănuți în plus. Nu era nimic rău în asta.

Ea respiră sacadat, iar culoarea din obraji îi dispăru.

– Părea a fi atât de drăguț și... voiam să spun „lipsit de primejdii". Un tip plăcut, mai în vârstă care voia să facă ceva special pentru soția sa bolnavă. L-aș fi taxat până peste poate, dar aș fi acceptat slujba.

– Nu ai acceptat-o, îi reaminti Eve. Și a făcut o greșeală încercându-te. Tu ești atentă, observi detaliile și le ții minte. Ascultă-mă.

Se aplecă înainte pentru că putea vedea că Trina, într-adevăr, tocmai își dădea seama de asta. Nu numai că îi pierise culoare din obraji, dar începuse să și tremure un pic.

– Uită-te la mine și ascultă ce-ți spun. Azi a luat pe cineva. Pe altcineva, astăzi. Mai are ceva timp înainte de a se apuca de ea. El nu se grăbește. Mă asculți?

– Da. Trina își umezi buzele. Da.

– Cu tine a făcut o greșeală, repetă Eve. Iar ceea ce-mi spui, ceea ce vom face mâine cu portretul poliției ne va ajuta să-l prindem. Ne vei ajuta să-i salvăm viața, Trina. Poate nu numai pe a ei. Ai priceput?

Trina încuviință dând din cap.

– Poți să-mi dai niște apă? Mi-e atât de sete.

– Desigur. Vin imediat.

Când Eve se duse în bucătărie, Roarke intră în încăpere.

– Te descurci bine, îi spuse el Trinei.

– M-a cam zdruncinat, recunoscu Trina. Chiar m-a sleit de puteri. Sunt în Fortăreața Roarke, în Cabinetul lui Dallas. Nu poți fi mai în siguranță de-atât. Iar pe mine mă ia cu tremurat. Mavis?

– Ia legătura cu Leonardo. Veți rămâne toate aici în această noapte, dacă vrei.

– A aterizat direct la țintă. Într-un loc de primă clasă cum e Bliss nu te aștepți ca ucigași nebuni să vină să-și facă manichiura. Știi tu?

– Acestuia îi place să lucreze având unghiile îngrijite, comentă Eve în timp ce se întorcea cu o sticlă cu apă rece. Voi avea nevoie de agenda cu programări, îi spuse ea lui Roarke.

– Mă voi ocupa de asta, îi spuse el Trinei. Mă voi asigura că are cine să te înlocuiască mâine. Nu-ți face griji în legătură cu asta.

– Mulțumesc. Ea bău însetată din apă. Bine.

Eve aşteptă până ce Trina termină de băut.

– Spune-mi despre vocea lui.

– Hm... Melodioasă, cred. Liniştită. Hm... Rafinată? Cred că acesta este cuvântul. Ca cea a unui om educat şi care a avut parte de bani pentru o educație de calitate. Genul cultivat, dar nu efeminat. Acum când stau să mă gândesc, aceasta era altă chestie care-l făcea să pară agreabil şi neprimejdios.

– Vreun accent?

– Nu chiar. Vreau să spun, unul educat, da. Nu chiar un accent.

– Semne distinctive, tatuaje, cicatrici.

– Nu. Vocea ei redevenea calmă, iar culoarea îi revenea în obraji. Nu la vedere.

– În regulă.

Era destul, se gândi Eve. Dacă insista prea mult acum, ar putea diminua ceea ce Yancy ar putea desena, mâine, pe baza spuselor Trinei.

– Orice altceva îți amintești, îmi dai de ştire. Voi avea nevoie de numele tuturor celor care lucrau în ziua în care a venit, cine lucra la bar când ai vorbit cu el, cine a încercat să-i vândă ceva de la secțiunea cu produse. Majoritatea le pot afla de la Roarke. Vreau să încerci să dormi cât mai bine.

– Da, şi eu aş vrea. Cred că voi coborî şi voi mai sta un pic cu Mavis şi Bella, până mă mai calmez.

– Summerset vă va arăta unde veți sta în această seară. Dacă aveți nevoie de ceva, adăugă Roarke, doar cereți.

– Aşa vom face. Asta este atât de... complet. Trina dădu din cap în timp ce se ridică. Eu doar mă voi... Se îndreptă spre ieşire şi se opri. Mirosea bine.

– Cum adică?

– Produs de calitate – şi nu era îmbibat în el. Unii oameni nu ştiu cum să fie subtili cu un produs. Semăna cu... Ea închise din nou ochii strâns. Un pic de rozmarin, tonuri slabe de vanilie. Drăguț. Ridică din umeri, apoi ieşi din încăpere.

– Mare şansă.

– Pentru tine. Roarke merse şi se aşeză pe colțul biroului. Şi, aş spune, şi pentru Trina.

– Da, faptul că este o târfă în ceea ce priveşte vopsitul părului a ajutat-o la greu. Trebuie să verific această descriere. Vreau să o verific prin IRCCA. Nu cred că se va afla acolo. Nu cred că se află în sistem, dar merită să încercăm. Trebuie să verifici rezultatele de la aparatul neînregistrat. Vezi dacă ai vreun competitor care se potriveşte cu prototipul.

– În regulă.

– A renunțat la Trina şi s-a dus la York.

– Hristoase! Nu-i spune ei asta.

Eve îi aruncă o privire sfredelitoare.

– Dă-mi oarecare credit.

– Scuze. Desigur. Voi mai arunca o privire la proprietăți, concentrându-mă sub zona a cinci-sprezecea. Voi veni când am terminat.

– Destul de bine. Şansele se schimbă. Mareea se întoarce.

– Te cred. El se întinse şi mângâie cu degetul mare cearcănele de sub ochii ei. Încearcă să nu bei prea multă cafea.

Ea decise că a încerca nu înseamnă şi a reuşi. Pe lângă asta, cât de multă cafea însemna de fapt prea multă? Ea trimise descrierea, apoi o introduse în IRCCA.

Găsi nenumărate persoane care se potriveau cu acea descriere generală şi fu nevoită să stea o groază de timp ca să aleagă între ele. Dar nu putea trece mai departe.

Începu să ruleze diverse probabilităţi. Locul unde suspectul trăia, lucra, se lega de centrul comercial al Manhattanului. Suspectul frecventa magazine, restaurante, afaceri în acel sector pentru a putea urmări şi a-şi fixa ţintele. Suspectul folosea diverse deghizări pentru a-şi modifica înfăţişarea în timpul întâlnirilor cu potenţialele victime.

Conduse o verificare a locurilor de parcare publice şi private şi a garajelor din centrul comercial, apoi începu să ia legătura cu proprietari, directori sau reprezentaţii de serviciu.

Îşi croi drum căutând clădiri care încă mai stăteau în picioare sau care au fost apoi distruse şi care găzduiseră trupuri sau fuseseră clinici în timpul Urbanelor.

Când apăru raportul lui Newkirk despre primele întrebări puse celor din clădirea unde se afla apartamentul lui Greenfeld, ea îl citi.

Nimic.

Totuşi, trebuia să-i dea credit lui Newkirk pentru că fusese conştiincios. Avea nume, adrese şi o transcriere detaliată a fiecărei conversaţii.

Şi gândindu-se că făcuse asta în mod natural, ea frunzări printre dosare şi găsi numărul de contact al lui Gil Newkirk.

El răspunse prompt, în alertă totală şi blocând apelul video ceea ce-i reaminti ei, deodată, ce oră era.

– Ofiţer Newkirk, locotenent Dallas. Îmi cer scuze pentru că vă deranjez atât de târziu.

– Nicio problemă, locotenente. Un minut.

Ea aşteptă privind ecranul albastru cam treizeci de secunde sau chiar mai puţin. Imaginea video apăru şi ea văzu o versiune cu maxilarul mai pătrăţos şi un pic grizonat a tânărului poliţist pe care-l întâlnise primul la locul faptei.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Urmăresc o nouă pistă, dar mai întâi aş vrea să spun că fiul dumneavoastră este o bază solidă a echipei de intervenţie. Trebuie să fiţi mândru.

– În fiecare zi, încuviinţă el. Mulţumesc, locotenente.

– Mă întrebam dacă vă puteţi aminti despre întrebările puse în timpul investigaţiilor de acum nouă ani. Sunt interesată de un anumit individ.

Ea-i relată descrierea.

– Acum nouă ani.

– Ştiu că a trecut mult timp. Acum probabil că are câteva kilograme în plus şi ar trebui să căutăm pe

cineva cu părul mai închis la culoare. Dar cred că albul ar fi acelaşi. Se poate să fi locuit, lucrat sau să fi avut vreo afacere în zona unuia sau mai multor incidente.

– Am vorbit cu multă lume pe atunci, locotenente. Şi am participat abia după cea de-a doua crimă. Dar dacă-mi dai ceva timp, îmi pot verifica notiţele.

– Notiţele tale sunt la fel de concise şi detaliate ca şi rapoartele fiului tău?

Gil zâmbi.

– L-am învăţat bine, nu-i aşa?

– Atunci apreciez oricât timp îmi poţi acorda pentru asta. Voi fi la sediu de la ora şapte fix. Mă poţi găsi acolo sau pe oricare dintre telefoane, oricând. Îţi voi da numerele mele de contact.

El încuviinţă dând din cap.

– Dă-i drumul. Când termină de notat, el încuviinţă din nou dând din cap. Oricum m-am uitat peste unele dintre notiţele mele. Am discutat cu căpitanul Feeney despre asta.

– Da, ştiu. Eşti liber să-l contactezi în locul meu în legătură cu asta. Îmi cer scuze că te-am trezit.

– Am fost poliţist timp de treizeci şi trei de ani. M-am obişnuit.

O altă încercare cu bătaie lungă, se gândi Eve când încheie transmisiunea. Dar începeau să dea rezultate.

Când Roarke intră, ea fu nevoită să facă un efort pentru a se putea concentra. Ochii ei voiau să cedeze.

– Ceva?

– Nimic în căutarea competitorilor, nimic care să se potrivească curat.

– Dar mai murdar?

– O mulţime de bărbaţi care se potrivesc oarecum descrierii care sunt, într-un fel, implicaţi în eşalonul de sus al competitorilor. Fără nimic real. Iar unii dintre ei sunt plecaţi din ţară sau de pe planetă. Când i-am verificat în legătură cu celelalte locaţii şi date, niciunul dintre ei nu s-a potrivit. Am coborât câteva niveluri – presupunând că unul dintre angajaţii de mai jos are ceva împotriva mea sau a organizaţiei. Nu am găsit nimic acolo. Iar în timp ce verificam asta, mi-am dat seama că este o vânătoare de cai verzi pe pereţi.

– Trebuie să-l vânezi pentru a-l prinde.

– Eve, nu este vorba despre afacerea mea. Nici măcar eu nu sunt cauza. Tu eşti.

Ea clipi de două ori.

– Eu...

– Nu, pot citi asta pe chipul tău. Temperamentul său izbucni odată cu cuvintele. Eşti al naibii de obosită pentru a mai putea ascunde asta. Asta nu este nicio surpriză pentru tine. Să-l ia dracu'! Ai asta în minte de ceva timp şi m-ai dus cu preşul ţinându-mă ocupat.

– Uau! Aşteaptă.

El pur şi simplu se îndreptă cu paşi mari spre ea şi o ridică din scaun.

– Nu ai niciun drept. Niciunul. Ştiai sau credeai că se foloseşte de mine pentru că am legătură cu tine. Tu, care ai legătură cu el, prima lui ieşire, prima investigaţie.

– Calmează-te!

– La naiba, nu o voi face.

Furia sa, fierbinte sau rece, era al naibii de periculoasă de cele mai multe ori. Dacă adăugai un tumult emoțional și o oboseală fragilă, atunci devenea mortală.

– Tu ai fi ținta. Cea mai strălucitoare nestemată din coroana lui însângerată. Ai avut asta în minte și nu ai spus-o niciodată, nu ai avut amabilitatea de a-mi spune.

– Nu face asta. Mi-a ajuns câți oameni mi-au spus că nu am fost amabilă cu ei. Aceasta este o investigație a unei crime, iar eu mi-am lăsat discul cu eticheta la birou. Calmează-te!

El pur și simplu o trase în sus până ce ea se sprijini pe vârful degetelor.

– Dacă nu m-aș fi simțit atât de vinovat și nu aș fi fost atât de distras, gândindu-mă că este ceva ce am făcut, ce am fost sau ce am avut care-l face să-mi ia oamenii, aș fi ajuns la concluzia asta mult mai devreme. Tu m-ai lăsat să cred asta.

– Nu știu dacă este vorba de mine sau de tine, dar știu – și ce o mai dovedești acum – că dacă ți-aș fi spus despre această posibilitate, ai fi luat foc.

– M-ai mințit.

Era atât de furioasă, încât fu nevoită să se abțină să nu-i dea un pumn.

– Nu te-am mințit.

– Prin omisiune. O puse din nou pe picioarele ei. Am crezut că avem încredere unul în celălalt mai mult decât atât.

– La dracu'! La dracu'! Ea se așeză și-și apăsă capul cu palmele. Poate că fac numai tâmpenii în dreapta, în stânga, înapoi, înainte. Feeney, tu. Chiar am încredere în tine și dacă nu ți-am arătat asta până acum cu fiecare afurisită de fibră pe care o posed, atunci nu știu cum altfel să o fac.

– Menționarea acestei chestiuni nenorocite ar fi putut fi de folos.

– Trebuia să mă mai gândesc la asta. Mie nu mi-a trecut niciodată așa ceva prin cap până ce Mira nu a adus-o în discuție. Iar asta s-a întâmplat astăzi. Nu am avut timp să mă gândesc la asta, la naiba! Nu am avut încă timp nici să verific probabilitățile.

– Verifică-le acum.

Ea-și lăsă mâinile jos și-l privi.

– Nu pot face față. Trebuie să știi că, oricât de fără caracter este, nu pot face față dacă și tu sari în cârca mea. Nu vă pot face față amândurora în aceeași zi. Nu încercam să vă rănesc pe niciunul dintre voi. Doar îmi făceam treaba așa cum știu eu cel mai bine. Nu țineam asta secret față de tine, eu pur și simplu nu... am asimilat-o încă.

– Sau nu ți-ai dat seama cum să te folosești de ca, dacă înțelegerea ta ar fi indicat că merita.

– Da. Dacă merită, mă voi folosi de asta. Știi asta dacă mă cunoști.

– Știu asta, așa este. El se întoarse și se duse spre ferestre.

– Au existat vremuri când nu aveam pe nimeni cu care să mă consult asupra deciziilor pe care le luam. Au existat astfel de vremuri, continuă ea, în

care nu aş fi gândit că ar fi necesar să iau în considerare gândurile şi sentimentele altcuiva pentru a lua vreo decizie. Asta nu mai este adevărat. Dacă m-aş fi gândit mai bine la asta, dacă aş fi găsit idei şi opţiuni, ţi-aş fi spus. Nu aş mai fi continuat fără să-ţi spun.

Destul de adevărat, îşi spuse el în timp ce-şi stăpânea propria furie şi frică. Asta era adevărat pentru amândoi şi era o mică consolare aspră.

– Şi totuşi, vei merge înainte, dacă vei crede că trebuie, în ciuda gândurilor şi sentimentelor mele.

– Da.

El se întoarse.

– Probabil că nu te-aş fi iubit atât de mult, să mă înăbuş, dacă ai fi fost altfel.

Ea respiră.

– Probabil că nu te-aş fi iubit etc., etc. dacă nu ai fi înţeles că nu pot fi altfel.

– Bine, atunci.

– Îmi pare rău. Ştiu că este greu pentru tine.

– Ştii. El se duse înapoi. Ştii, dar nu înţelegi tot. Cum ai fi putut? De ce ai fi făcut-o? Îi atinse obrazul. Nu aş fi fost atât de furios dacă nu mi-ar fi luat atât de mult să-mi dau seama că nu avea legătură cu mine, ci cu tine.

– Nu totul are legătură cu tine, asule.

El zâmbi, aşa cum intenţionase ea, dar privirea lui rămase intensă.

– Vom discuta despre asta, despre orice plan pe care-l faci pentru a încerca să foloseşti această perspectivă. Să te foloseşti pe tine drept momeală.

– Da. Ai cuvântul meu.

– În regulă atunci. Trebuie să mergem la somn. Se va face cum zic eu în legătură cu asta, locotenente. Este aproape două dimineaţa şi cred că vei vrea să te trezeşti în jur de cinci.

– Da, bine. Voi dormi un pic.

Ieşi împreună cu el, dar se tot gândea la ideea lansată de el.

– Mi-a trecut prin minte, începu ea. Ideea că eu aş putea fi o ţintă. Mi-au trecut prin minte multe informaţii şi supoziţii.

– Pentru că am fost alături de tine în toată povestea asta, în ultimele două zile, înţeleg prea bine cât de multe s-au acumulat în mintea ta în legătură cu asta.

– Da, dar vezi tu – Dumnezeule, devin femeie chiar înainte să-mi iasă cuvintele din gură.

– Te rog, trebuie să fii oprită.

– Vorbesc serios. Uşor jenată de asta, ea-şi vârî mâinile în buzunare. Felul în care femeile se întreabă şi se frământă în legătură cu ceva şi nu-i pot da pace. În orice clipă voi începe să mă întreb ce culoare de ruj s-ar potrivi mai bine tenului meu. Sau în legătură cu pantofii mei.

El râse şi dădu din cap.

– Cred că în această privinţă suntem în siguranţă.

– Dacă vreodată încep să mă îndrept în acea direcţie, să mă împuşti. Bine?

– Va fi plăcerea mea.

– Dar ce voiam să spun, ceea ce este enervant, este că nici măcar nu ştiu dacă este viabilă o

perspectivă. Nu am de gând să mă duc acasă la vreun tip să plănuiesc o petrecere sau să-l învăț samba.

– Mergi adesea în casele străinilor pentru a le pune întrebări sau pentru a lua declarații.

– Bine, așa este. Ea-și dădu părul pe spate atunci când intrară în dormitor. Dar arareori sunt singură și sunt logată și, Iisuse, Roarke, sunt polițistă. Nu ar fi prea plăcut pentru un tip în vârstă să încerce să mă doboare.

– Ceea ce face să fii o provocare. Asta ar adăuga un farmec aparte.

– Și asta ar fi cam evaziv. Dar...

– Probabil că te fixase pe tine ca țintă în locul lui Ariel Greenfeld. Dacă te-ar fi luat în vizor în ultimele zile – săptămâni, dacă tot s-a ajuns la asta –, ai fi putut să fii tu cea răpită astăzi.

– Nu, nu s-ar fi putut.

Și ăsta, realiză ea în timp ce se dezbrăca, era motivul pentru care se chinuia. Trebuia să vadă, să accepte și să se relaxeze.

– Gândește-te. Abia dacă am stat o oră singură în biroul meu începând cu vineri noaptea. În afara acestei case sau la Centru, am fost cu tine sau cu Peabody. Probabil tu crezi că poate să-și facă numărul cu mine, cu amândoi sau cu doi polițiști?

El se opri și o studie.

– Ai dreptate. Dar te gândești să schimbi asta.

– Mă gândesc. Dacă vom merge pe această cale, iar asta este un mare *dacă*, voi avea microfon, voi fi protejată. Voi fi înarmată.

– Vreau un semnal luminos pus pe vehiculul tău.

– Va fi unul.

– Nu, vreau unul atașat de el înainte de a pleca de aici de dimineață. Mă voi ocupa de asta.

Oferă și acceptă, își reaminti ea. Chiar și atunci în mod special atunci – când a oferi și a accepta era ca un băț în fund.

– Bine. Dar s-au dus pe apa sâmbetei planurile mele de a mă strecura să mă întâlnesc cu Pablo, băiatul de la piscină pentru o partidă de o oră de sex fierbinte și lipicios.

– Va trebui să facem unele sacrificii. Eu însumi a trebuit să-mi reprogramez legătura amoroasă cu Vivien, camerista franțuzoaică, de trei ori în ultimele două zile.

– Du-te învârtindu-te, spuse Eve în timp ce se băgau în pat.

– Cu siguranță că ea așa face.

Ea pufni, îl lovi ușor cu cotul în timp ce el o trăgea cu spatele spre el.

– Perversule.

– Uite ce faci. Mă ațâți când avem nevoie de somn.

Degetele lui îi mângâiară ușor sânul, coborâră pe fund, o tachinară și se târâră ușor înapoi sus.

Suspinând, ea-i acoperi mâna cu a ei, încurajând mângâierea. Așa era mai bine, se gândi ea, așa mai mergea să încheie o zi lungă și grea. Corp lângă corp, alunecând în întuneric.

Când buzele lui îi atinseră ceafa, ea se întinse ca o pisică leneșă.

– Somnul este numai una dintre modalitățile de a-ți reîncărca bateriile.

– Așa se pare. La fel cum se pare că nu-mi pot ține mâinile departe de tine.

Îl simți fierbinte lângă ea.

– Ciudat loc pentru o mână. Ar trebui să vezi un doctor în legătură cu asta. Ar putea... Oh! Ea se înfioră, păru că licărește când el o pătrunse.

– Uite un loc mai bun.

Acum mâna lui alunecă în jos și o apăsa în timp ce el crea plăcere amândurora cu lovituri lungi și încete.

Ea deveni moale, respirația ei era sacadată, trupul era la fel de fluid ca vinul. Mâinile lui erau libere să atingă, să ia, să atâțe. Sâni, bust, pântec, acea fierbințeală splendidă în care se uneau amândoi.

El putea simți fiecare freamăt și fior care trecea prin ea chiar și atunci când ea se încolăci în jurul lui.

Ea respiră rostindu-i numele în timp ce se unduia în sus și-n jos, se unduia pentru a atinge punctul culminant. În întunericul absolut, el o cunoștea prea bine: trup, suflet, minte. Acaparat de clipă, el îi murmură în limba folosită în timpul copilăriei sale zdruncinate. Cu ea, el era complet.

Atât de ușor, atât de desăvârșit și simplu, această îmbinare, această contopire. Fără spații goale când era cu ea, fără imagini care-l bântuiau, imagini despre sânge și moarte. Doar liniște, ea știa numai liniște și plăcere. Acele mâini, atât de iscusite, atât de răbdătoare. Șoaptele care ea știa că sunt pline de dragoste izvorâte dintr-o fântână adâncă și agitată.

Aici el putea fi îngăduitor, aici ea putea să se predea. Așa că ea se ridică sus și mai sus, tremurând în timp ce se lipea de el, o clipă, doar o clipă până la acel punct culminant care te lăsa fără suflare.

Așa că alunecă din nou în jos, încolăcită în jurul lui.

În întuneric, ea zâmbi și îi prinse mâna pentru a i-o așeza pe sâni.

– *Buenas noches*, Pablo.

– *Bonne nuit*, Vivien.

Ea adormi zâmbind.

Era păcat. Într-adevăr era păcat. Dar nu mai putea face nimic cu Gia. Nimic din cercetările asupra ei nu-i indicase că ar fi avut o minte atât de ușor de distrus. Sincer, se simțea de parcă abia începuseră, iar acum trebuia să-i pună capăt.

El se trezise devreme, nădăjduind împotriva oricărei speranțe că ea-și revenise la un moment dat, în timpul nopții. Îi dăduse dopamină, încercase lorazepam – care nu erau ușor de procurat, dar simți că era necesar să se străduiască atât.

Încercase șocuri electrice, iar acestea – trebui el să recunoască – fuseseră interesante. Dar nimic – nici muzica, nici durerea, nici drogurile, nici șocurile sistematice – nu putuse să pătrundă înăuntru și să găsească încuietoarea ușii în spatele căreia se ascunsese mintea ei.

După succesul cu adevărat nemaipomenit avut cu Sarifina, asta era o dezamăgire copleşitoare. Şi totuşi, îşi reaminti el, era nevoie de doi pentru a face un parteneriat.

– Nu vreau să te învinovăţeşti, Gia. El îi aşează mâinile în adânciturile făcute de-a lungul mesei pentru ca sângele să se poată scurge. Poate că am grăbit lucrurile cu tine, am abordat meschin procesul. La urma urmei, cu toţii avem o toleranţă unică la durere, stres, teamă. Mintea şi trupul nostru sunt construite pentru a rezista doar la o anumită cantitate. Ei bine, este adevărat, continuă el în timp ce făcea prima tăietură de la încheietură, că antrenamentul, exerciţiile, dieta, educaţia pot şi cresc aceste niveluri. Dar vreau să ştii că ai făcut tot ce ai putut mai bine.

Când îi tăie venele de la încheietura mâinii drepte, înconjură masa şi începu cu cea stângă.

– Mi-a plăcut timpul petrecut împreună, chiar dacă a fost scurt. Este pur şi simplu timpul tău, atâta tot. Aşa cum m-a învăţat bunicul meu, fiecare creatură vie este doar un ceas care începe să se uzeze odată cu prima bătaie. Ceea ce contează este felul în care folosim acel timp, nu-i aşa?

Când termină, se îndepărtă pentru a spăla şi a steriliza bisturiul, pentru a-şi curăţa sângele de pe mâini. Le uscă complet sub jetul de aer cald al aparatului său de suflat.

– Ei bine, spuse el voios, vom asculta nişte muzică. Adesea pun „Celeste Aida" pentru fetele mele când este timpul ca ele să plece. Este excelent. Ştiu că-ţi va plăcea.

Ordonă aria şi, în timp ce muzica umplea încăperea, el se aşeză cu o privire visătoare, mintea lui întorcându-se cu decenii în urmă, la ea.

Şi privi cum se scurg ultimele picături din viaţa lui Gia Rossi.

13

Eve se târî spre duş în timp ce Roarke se usca după al său. Vocea ei era răguşită când ordonă pornirea jeturilor de apă şi-şi simţea ochii de parcă cineva, în timpul nopţii, i-ar fi acoperit cu un adeziv subţire interiorul pleoapelor.

Jetul fierbinte o ajută, dar ştia că va fi nevoie de mult mai mult pentru a pune toate motoarele în funcţiune. Se gândi la pastila de energie pe care departamentul o aprobase, apoi optă să o păstreze de rezervă. I-ar fi dat energie, fără îndoială, şi ar fi făcut-o să se simtă extrem de nervoasă şi irascibilă toată ziua.

Se va mulţumi cu cafeina. Multă, foarte multă cafeină.

Când ieşi de la duş, Roarke purta pantaloni. Doar pantaloni, observă ea – era cu pieptul dezgolit, picioarele goale, cu tot acel păr minunat, negru, încă un pic umed de la duş.

Mai erau şi alte lucruri care-o puteau face să tresară, iar el era cu siguranţă în fruntea listei.

Iar când se îndreptă spre ea, oferindu-i o cană cu cafea, dragostea ei nu cunoştea nicio limită.

Sunetul pe care-l scosese era atât de apreciere pentru el cât şi pentru acea înghiţitură care parcă te trezeşte la viaţă.

– Mulţumesc.

– Urmează mâncarea. Nu prea am mâncat în timpul cinei şi nu vei trece de această zi doar cu cafea şi atitudinea asta.

– Îmi place atitudinea mea. Dar se duse la dulap şi scoase ceea ce arăta călduros şi confortabil. Cum de poţi arăta sexy şi odihnit după doar câteva ore de somn, iar eu mă simt de parcă creierul meu a fost folosit la antrenamentul de la Arena Ball?

– O voinţă puternică şi un metabolism norocos.

El îşi alese o cămaşă, o puse pe el, dar nu se deranjă să-şi închidă nasturii. O studie în timp ce-şi punea nişte pantaloni gri ca piatra.

– Aş putea cere o băutură energizantă.

– Nu. Mereu au un gust nasol după aceea şi mă fac să mă simt de parcă ochii mei se încrucişează şi se descrucişează. Mă face să mă simt ciudat. Puse pe ea un tricou alb, cu mâneci lungi şi trase peste un pulover negru. Eu doar voi...

Ea se opri, se încruntă auzind ciocănitul în uşa dormitorului.

– Cine în toate minţile ar fi treaz la ora asta?

– Hai să aflăm. Roarke se duse la uşă şi o deschise pentru Mavis şi Belle.

– Am văzut lumina pe sub uşă.

– Este ceva în neregulă cu bebeluşul? întrebă Roarke. Este bolnavă?

– Belle? Nu, este bine – este într-o superformă. Doar avea nevoie să fie schimbată pentru dimineaţă şi răsfăţată. Dar am tras cu ochiul şi am văzut lumina. Este în regulă dacă intrăm un pic?

– Desigur. Tocmai voiam să mă ocup de micul dejun. Ai dori ceva?

– Nu, este prea devreme pentru mine ca să mănânc. Ei bine, poate nişte suc. De papaya, dacă se poate?

– Ia un loc.

– Totul este în ordine? o întrebă Eve.

– Da, ei bine, ştii tu. Când Belle a trimis apelul de dimineaţă, eu nu am mai vrut să mă bag la loc în pat. Neliniştită.

Mavis se ridică în picioare, în pijamaua ei cu dungi albe şi roşii pe care Summerset o scosese de undeva. Era prea mare pentru ea şi mult prea conservatoare.

O făcea să pară micuţă şi fragilă.

– Totul este bine, va fi bine. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

– Cred că voiam să văd dacă sunteţi bine şi dacă pot face ceva.

– Totul este sub control.

Din moment ce Mavis era în picioare, legănându-se încetişor dintr-o parte în alta într-un fel care o făcea pe Eve să se simtă de parcă avea rău de mare, Eve arătă spre un scaun.

– Stai jos.

– Mă gândeam că eu şi Trina puteam să aruncăm o privire pe registrul cu rezervări şi eventual putem

încerca să găsim peruca. Mavis ridică din umeri. Iar Trina îmi spunea că ea crede că tipul folosea unul dintre produsele de linie – creme şi loţiuni pentru faţă şi corp. Încerc să aflu unde sunt disponibile şi – nu ştiu. Poate va fi de folos.

– Poate aşa va fi.

Roarke aşează pe masă un pahar mare cu suc, nişte fructe proaspete şi un coş cu brioşe. Mavis se uită la ele, apoi în sus la Roarke.

– Dacă nu aş fi fost pătrăţoasă din cauza ursuleţului meu de pluş, m-aş fi luptat cu Dallas pentru tine.

– Te-aş fi strivit ca pe o insectă, îi spuse Eve.

– Da, dar ai fi şchiopătat o vreme. Ar fi în regulă dacă am rămâne aici – eu şi Belle – până când... se întoarce Leonardo în această după-amiază. M-am gândit...

– Poţi sta cât vrei, îi spuse Roarke când aduse două farfurii de la Bucătarul-Şef Automat.

– Mulţumesc. El este îngrijorat. A început să se gândească că dacă eu şi Belle am fi fost cu Trina, iar tipul acesta ar încerca ceva cu ea. Ştiu că este o nebunie, dar când ai un copil începi să o iei razna.

– Toată lumea o ia razna, comentă Eve. Tu şi Belle relaxaţi-vă şi staţi pe aici.

Drept replică, Belle începu să se agite şi să scâncească. Mavis se mută, deschizându-şi uşor nasturii de la pijama.

– M-am gândit dacă Trina va termina înainte ca...

– Desigur, desigur. Instinctiv, Eve îşi feri privirea şi-şi luă cafeaua. O voi trimite cu cineva înapoi aici când va termina. Nicio problemă.

– Magnific. O mare uşurare. Deci...

– Oh, bine atunci. Roarke se ridică în picioare în timp ce sânul lui Mavis apăru, iar gurița însetată a lui Belle îl cuprinse. Eu voi... pleca oriunde altundeva.

Reacţia lui făcu ca faţa lui Mavis să se lumineze şi să izbucnească în râs.

– Îşi vrea şi ea micul dejun. Mai toată lumea mi-a mai văzut sânii.

– Şi, aşa cum cred că am mai spus-o, sunt absolut fermecători. Mă întreb dacă nu aş putea...

– Nu, stai jos. Chicotind acum, Mavis luă sucul, îl ridică, balansând cu uşurinţă paharul şi copilul aflat la sânul ei. Te vei obişnui cu asta după o vreme, dar acum, ne vom retrage. De obicei, după micul dejun, amândouă vrem să tragem un pui de somn. Dacă aflu ceva despre perucă sau produse, te voi căuta.

– Aşa să faci.

Când fură din nou singuri, Roarke se uită în jos spre farfuria sa.

– De ce crezi că am ales în această dimineaţă ca ouăle mele să stea cu partea însorită în sus?

– Chiar arată ca o pereche drăguţă de sâni de un galben strălucitor. Zâmbind, Eve luă o bucată de costiţă. Şi este cunoscut faptul că Mavis şi-i vopseşte galbeni cu diverse prilejuri.

– De fiecare dată când hrăneşte copilul, mă simt atât de... prost-crescut.

– Credeam că ciudat.

– Şi un pic din asta, dar mai mult ca un intrus. Pare atât de intim.

– Cred că amândoi va trebui să trecem peste asta. Trebuie să o luăm din loc. Mănâncă-ţi ţâţele.

Se despărţiră la sediul central, Eve conducând-o pe Trina acolo unde Yancy va lucra la portretul-robot.

– Ştii, dacă poliţiştii s-ar gândi mai mult şi ar fi mai creativi în ceea ce priveşte moda, s-ar putea să-şi îmbunătăţească relaţiile cu publicul.

Eve sui pe scara rulantă şi privi un trio pe care-l recunoscu ca făcând parte din trupa de la Ilegali, care cobora. Feţele lor nerase, pantofii scâlciaţi, jacheta curbată într-o parte, acolo unde se afla arma.

Pentru ea, ei arătau bine.

– Da, pregătim un seminar pe această temă. Moda Defensivă.

– Nu este la modă acum, insistă Trina. Hainele pot fi un fel de defensivă sau ofensivă...

– Mie-mi spui.

– Sau o declaraţie, sau o reflectarea a imaginii. Ale tale spun nu doar că eşti la conducere, dar eşti mai mult decât doritoare să dai una cuiva.

– Pantalonii mei spun că sunt la conducere?

Eve nu avea nevoie de diferitele diplome pe care le avea Mira ca să recunoască nervozitatea care sporea.

– Toată ţinuta. Culori închise, dar nu sumbre. Materiale de calitate, linii drepte. Pot stârni unele lucruri din când în când, roşul sau verdele aprins, albastrul pătrunzător.

– Voi ţine minte asta.

– Ar trebui să porţi ochelari de soare.

– Îi pierd.

– Ei bine, opreşte-te. Câţi ani ai, doisprezece? Ochelarii de soare ar completa întru totul pachetul. Asta va dura mult? Crezi că va dura mult? Şi dacă nu o pot face? Dacă greşesc? Dacă...

– Opreşte-te! Câţi ani ai, doisprezece?

Auzind râsul nervos al Trinei, Eve coborî de pe scara rulantă.

– Va dura atâta cât va dura. Dacă ai nevoie să te opreşti, te opreşti. Yancy este cel mai bun pe care-l avem, cel mai bun cu care am lucrat. Iar dacă greşeşti, atunci te vom arunca într-o celulă pentru câteva ore până ce vei proceda corect.

– Te distrează asta.

– O parte.

Ea deschise uşile.

Yancy era deja acolo, aranjându-şi punctul de lucru. El se ridică şi zâmbi repede şi uşor.

– Locotenente.

– Detective. Apreciez faptul că ai venit atât de devreme.

– Nicio problemă. Trina? El îi întinse mâna. Ce mai faci?

– Un pic dată peste cap, cred. Nu am mai făcut aşa ceva niciodată.

– Doar relaxează-te. Te voi ghida. Ce zici de ceva de băut? Ceva rece?

– Hm, poate. Poate un suc de lămâie acidulat? Dietetic.

– Îți aduc acum. Ia un loc.

Trina îl privi ieșind.

– Uau, tăticule. Este delicios.

– Nu ești aici ca să rontăi din el.

– Odată și-odată tot iese din tură. Trina își întinse gâtul pentru a vedea mai bine fundul lui Yancy înainte ca el să dea colțul. Te-ai ciocnit vreodată de asta?

– Nu. Iisuse, Trina!

– Pun pariu că tu ai pierdut. La cum e construit, va lovi cu ciocanul toată noaptea.

– Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult că mi-ai format această imagine în minte. Cu siguranță va îmbunătăți relația mea de lucru cu detectivul Yancy.

– Mi-ar plăcea să-i îmbunătățesc relația de lucru. Trina respiră adânc. Hei, dacă mă gândesc la sex nu mai sunt la fel de nervoasă. Bine de știut. Plus de asta, nu va fi o încercare grea să lucrez cu detectivul Fund Sexy.

– Nu te mai prosti. Eve își trecu mâna prin păr în timp ce Yancy se întoarse cu băutura Trinei și una pentru el. Știi cum să dai de mine, îi spuse ea lui.

– Da. Eu și Trina... Îi făcu semn cu ochiul Trinei. Vom face portretul tipului acesta pentru tine. Deci, Trina, de când lucrezi în domeniul frumuseții?

Eve știa că acesta era felul său de a lucra, făcând martorul să se relaxeze, vorbind despre nimicuri, calmându-l. Se luptă cu dorința de a-i spune să se grăbească și se retrase. Plecă.

Avea destul timp să ajungă la biroul ei, să organizeze informațiile – și propriile ei gânduri – pentru întâlnire. Trebuia să verifice probabilitățile

cu ea drept țintă, să facă loc pentru a discuta asta cu Mira în cursul zilei. Dar avea nevoie să iasă pe teren, avea nevoie să fie în stradă.

Dacă nenorocitul acesta o urmărea, probabil l-ar putea vedea. Merse drept spre biroul ei, apoi se opri din scurt când îl văzu pe Feeney stând în scaunul pentru vizitatori, meditând asupra unei căni cu cafeaua ei.

El se ridică în picioare. Obosit ca după o muncă grea, se gândi ea. Așa arăta el, al naibii de obosit ca după o muncă grea. Ea-și îndreptă spatele chiar și atunci când stomacul i se strânse.

Ochii lui, umflați și cu cearcăne, îi susțineau privirea.

– Ai un minut?

– Da.

Ea intră și închise ușa. Și pentru prima dată își dori ca biroul ei să fi fost mai mare. Nu era destul loc ca ei să se miște în jurul celuilalt, se gândi ea, sau să-și ofere unul celuilalt destul spațiu pentru oricc avea să urmeze.

Apoi cuvintele i-au ieșit din gură, pur și simplu, fără să se gândească sau să plănuiască.

– Vreau să-mi cer scuze pentru...

– Oprește-te! El vorbise atât de repede încât capul ei aproape că fu dat pe spate ca de pe urma unui suflu. Oprește-te imediat. Este destul de rău, este destul de rău și fără asta. Am fost exagerat. Am întrecut limita. Ești șeful acestei investigații și conduci această forță de intervenție. Am exagerat îndoindu-mă de tine și de autoritatea ta. Și am întrecut

măsura cu ceea ce ți-am spus. Deci. El tăcu și bău încet din cafea. Asta este.

– Asta este, repetă ea. Așa va fi de acum încolo?

– Tu decizi cum va fi. Vrei să plec din echipă, ai motiv. Ai notițele mele și-ți voi găsi un înlocuitor.

Pe moment își dori ca el să-i fi tras una în loc să-i ofere aceste insulte dureroase.

– De ce mi-ai spune una ca asta tocmai mie? De ce ai crede că aș vrea să pleci?

– În locul tău, m-aș mai gândi. Serios.

– Rahat! Asta este o porcărie. Ea nu lovi biroul. În schimb lovi scaunul de la birou, trimițându-l înclinat spre scaunul pentru vizitatori, apoi se lovi în perete. Și nu ești în locul meu. Prostul naibii.

Ochii săi descurajați se făcură enormi.

– Cum mi-ai spus?

– M-ai auzit. Strângi prea tare din fundul acela rigid, ești prea încăpățânat, prea prost pentru a da deoparte sentimentele tale rănite și să faci treaba împreună cu mine, dar va trebui să treci dracului peste asta. Nu-mi pot permite să pierd un membru-cheie în acest stadiu al investigației. Știi asta. Știi asta, așa că nu veni aici să-mi spui că am motiv să te dau afară.

– Tu ești cea care va primi o gheată direct în fund.

– Nu m-ai putut învinge acum zece ani, răspunse ea, al naibii de sigur că nu mă poți dovedi acum.

– Vrei să testăm asta, puștoaico?

– Vrei o rundă, vei primi una. Când vom încheia acest caz. Și dacă încă vei mai avea bățul ăla în fund, ți-l voi scoate și-ți voi da una cu el de te las rece. Ce

naiba este în neregulă cu tine? Vocea ei se frânse doar un pic, făcându-i pe amândoi să se simtă mizerabil. Vii aici cu nasul pe sus și mârâind și nici măcar nu mă lași să-mi cer scuze. Începi să turui și nici măcar nu mă lași să-mi cer scuze pentru că am dat-o în bară.

– Nu ai făcut asta, la naiba! Eu am dat-o în bară!

– Minunat. Bine. Suntem doi ratați.

El se cufundă în scaun de parcă ar fi ieșit vântul din el.

– Poate că suntem, dar eu am mai mulți ani făcând asta decât tine.

– Acum vrei să stabilești rangul, care e mai ratat? Minunat. Bine, repetă ea. Tu primești salutul. Te simți mai bine?

– Nu, nu mă simt deloc mai bine. Lăsă să-i scape un oftat obosit care-i mai atenuă din temperamentul tăios.

– Ce vrei, Feeney? Ce vrei să spun?

– Vreau să asculți. Am lăsat ca asta să mă roadă. Asta mi-a scăpat printre degete și am lăsat-o să mă roadă. Te-am învățat, nu-i așa, că nu-i poți prinde pe toți și nu te poți distruge când nu poți pune piesele la un loc, nu atunci când ai dat tot ce aveai mai bun.

– Da, m-ai învățat.

– De data asta nu m-am ascultat. Și irascibilitatea a continuat să crească din stomac, în gât. El strânse din buze în timp ce scutura din cap. Ai găsit un nou unghi și în loc să sar pe el, să mă agăț imediat și să împing în acea direcție, am sărit la tine. O parte din mine a gândit: „Oare eu am omis asta? Oare am omis

asta înainte, iar toate acele femei au suferit o moarte groaznică pentru că am făcut asta?".

– Ştii mai bine de-atât, Feeney. Şi da, ştiu că atunci când ştii mai bine nu este mereu îndeajuns. Cât de bună eram eu acum nouă ani?

– Mai aveai nevoie de pregătire.

– Nu asta era întrebarea. Cât de bună eram?

El bău din nou, apoi privi în sus spre ea.

– Erai cea mai bună poliţistă cu care am lucrat vreodată, chiar şi pe atunci.

– Şi am lucrat la acel caz împreună cu tine, clipă de clipă, pas cu pas. Nu am omis asta, Feeney. Nu era *acolo*. Dovada, declaraţiile, modelul. Dacă le-ar fi făcut în acest fel, sau pe unele în acest fel, nu exista nicio dovadă care să ne indice asta.

– Am petrecut mult timp ieri uitându-mă peste dosare. Ştiu ce vrei să spui. Ceea ce vreau eu să spun este că acesta este motivul pentru care am sărit la tine.

El se gândi la ceea ce-i spusese soţia sa noaptea trecută. Că şi-a vărsat nervii pe Dallas pentru că ea face parte din familie. Iar ea l-a lăsat. Nimeni, după cum spunea Sheila lui, nu se ceartă la fel de regulat şi de nechibzuit ca o familie.

– Nici mie nu mi-a plăcut când mi-ai spus că am nevoie de o pauză, mormăi el. De fapt mi-ai spus că am nevoie să trag un afurisit de pui de somn, de parcă aş fi bunicul cuiva.

– Păi eşti bunicul cuiva.

Ochii lui o priviră stăruitor, dar în dogoarea lor i se putea citi şi ceva amuzament.

– Vezi pe unde calci, puştoaico.

– Ar fi trebuit să discut cu tine despre noul unghi, înainte de întâlnire. Nu, ar fi trebuit, insistă ea când el scutură din cap. La fel cum şi tu ar fi trebuit să ştii că aş fi făcut-o dacă totul nu s-ar fi mişcat atât de repede. Nu există nimeni în această meserie, nimeni cu insignă pe care să-l respect mai mult decât pe tine.

Lui îi trebui o clipă pentru a-şi drege glasul.

– Şi eu cred la fel despre tine. Mai este un lucru, apoi încheiem. Se ridică din nou. Nu te-am pus eu aici. Nu ai fost niciodată un simplu recrut, îi spuse el plin de emoţie. Am văzut un poliţist bun în clipa în care te-am cunoscut. Ţi-am dat o fundaţie dată naibii, puştoaico, multă pregătire şi te-am împins la greu pentru că ştiam că le poţi duce. Dar nu eu te-am pus aici şi spunând asta, ei bine, asta a fost o prostie. Tu te-ai pus singură aici. Şi eu sunt mândru. Asta-i tot.

Ea doar încuviinţă dând din cap. Niciunul dintre ei nu s-ar fi descurcat prea bine dacă ea s-ar fi umflat de plâns.

În timp ce ieşea, o bătu de două ori pe umăr cu stângăcie, apoi închise uşa în urma lui.

Ea fu nevoită să stea acolo unde era timp de un minut până ce se asigură că se poate controla. După ce respiră calm de câteva ori, se întoarse şi vru să se aşeze la birou. Cineva bătu la uşă.

– Ce e?

Vru să mârâie şi făcu asta când Nadine îşi vârî capul pe uşă.

– Conferinţa de presă e la nouă.

– Ştiu. Eşti bine?

– Nemaipomenit. Pleacă.

Nadine se strecură înăuntru şi închise uşa în urma ei.

– Am venit cu puţin timp în urmă şi... ei bine, să spunem că am auzit fără să vreau câteva schimburi de replici pe un ton ridicat. Reporterul din mine s-a luptat cu individul rezonabil şi bine-crescut. A fost o bătălie pe cinste şi a durat câteva minute. Apoi am umblat de colo-colo până ce am crezut că drumul este liber. Deci, din nou, eşti bine?

– Era o conversaţie privată.

– Nu ar trebui să ai conversaţii private în unităţi publice ţipând din toţi rărunchii.

Bine spus, fu Eve forţată să recunoască.

– Sunt bine. Suntem bine. Era ceva care trebuia lămurit.

– M-a făcut să mă gândesc că ar fi interesant să fac un reportaj despre tensiunea de la locul de muncă şi cum îi fac faţă poliţiştii.

– Vei dori să laşi acest subiect în pace.

– Acesta în mod deosebit, da. Preţul prieteniei.

– Dacă asta este tot...

– Nu este. Ştiu că nu ai crezut că e ceva de capul mediului român, dar...

– De fapt, s-ar putea să existe un sâmbure de adevăr pe acolo. Mai ai ceva?

– Chiar aşa? Mă aştept să-mi spui totul despre asta. Şi, da, s-ar putea să am.

În costumul ei suplu de culoarea gemului de zmeură, Nadine reuşi să se suie cu şoldul pe colţul biroului lui Eve.

– Bolivia, începu ea. Am făcut săpături prin tabloide. Ai fi surprinsă ce fel de sâmburi de adevăr pot fi găsiţi acolo pe care voi poliţiştii îi disprețuiţi.

– Da, acei bebeluşi extratereştri sunt o ameninţare pentru societate.

– Un clasic dintr-un anumit motiv. Dar am aflat o poveste interesantă despre maurul din Veneţia.

– Ultima dată când am verificat, Veneţia era în Italia.

– Nu, Othello – Shakespeare? Şi Verdi. Othello era tipul acesta negru, un tip important, căsătorit cu o femeie albă, superbă – căsătoriile mixte nu prea erau des întâlnite pe atunci prin... când naibii s-a întâmplat asta.

– Acum nouă ani?

– Nu. Nadine râse. Mai degrabă cu secole în urmă. Oricum, Othello sfârşeşte prin a fi manipulat de un alt tip care-l face să creadă că soţia sa îl înşală. Othello o sugrumă. Şi totul se termină în cântec şi poveste.

– Nu prea pot să te urmăresc, Nadine.

– Îţi creez doar un fundal. La operă a fost un mare bal costumat...

– Operă?

– Da. Nadine îşi mijii ochii. Asta înseamnă ceva pentru tine.

– Continuă.

– O femeie din La Paz pretinde că a fost atacată de un bărbat îmbrăcat ca Othello. Mască neagră, pelerină, mănuşi. Pretinde că a încercat să o târască, a încercat să o violeze. Din moment ce nu avea niciun semn pe ea, iar martorii susţin că ea discutase amiabil

cu un tip care purta acest costum, mai devreme în acea seară şi că era beată pulbere când a început să ţipe, reclamaţiile ei au fost ignorate de către poliţie. Dar tabloidele au scris despre asta. Avea treizeci şi unu de ani, brunetă, iar presupusul incident s-a întâmplat între descoperirea celui de-al doilea şi celui de-al treilea cadavru. Oare Mirele a încercat să revendice altă mireasă? Oare Maurul din Veneţia o căuta pe Desdemona? Nadine îşi schimbă poziţia de pe birou. Sau poate că-i oferea puţină putere. Ea pretinde că el vorbea o spaniolă excepţională, dar cu accent american, avea cunoştinţe despre muzică şi literatură şi călătorise mult. Acum, făcând mai multe investigaţii, am aflat că era animatoare – iar unele dintre ele erau răspândite printre invitaţi pentru a... distra.

– O LC? Eve îşi strânse gânditoare buzele. Nu a atacat până acum profesioniste. Nu se potriveşte profilului său.

– Animatoarele de la acest gen de evenimente nu-şi fac reclamă. Sunt ca o glazură.

– Bine, deci este posibil să nu fi realizat că era o pro.

– Exact, şi poţi citi printre rânduri şi să presupui că ea a simţit mirosul banilor şi s-a jucat cu tipul acesta. El a sugerat să iasă să ia aer, ceea ce au făcut. Apoi s-au dus să se plimbe cu maşina – ceea ce ea nu putea face sau îşi pierdea plata pentru acel eveniment. Oricum ar fi, ea a spus că a început să se simtă aiurea – ameţită, confuză. Ea mai pretinde că nu a băut, ceea ce, desigur, a făcut. Dar pun pariu că-şi

cunoştea limitele atunci când lucra, iar ei au confundat o persoană drogată cu una beată pulbere.

– S-ar putea. Eve încuviinţă dând din cap. Da, aşa ceva ar fi posibil.

– Când ea şi-a dat seama că el o îndepărta de Operă, s-a opus. Aici cred că ea a mai înflorit un pic, altfel ar fi existat urme, rupturi, ceva. Mă gândesc că atunci când a început să se împotrivească, să ţipe, el a luat-o la sănătoasa. Ea se întoarce înlăcrimată la petrecere. El dispare.

– Trebuie că ai mai mult de atât.

– Da, am. Cea de-a treia victimă a fost o chelneriţă care a lucrat pentru furnizorul de alimente de la această petrecere. A lucrat în timpul petrecerii. Şi o săptămână mai târziu, era moartă. Deci...

– El îşi alege potenţialele victime la eveniment, concluzionă Eve. Le reduce la două. Cu prima nu i-a mers, aşa că se duce la cea de-a doua. Unde a fost văzută ultima dată? Eve se întoarse pentru a căuta dosarul în calculator.

– Părăsindu-şi apartamentul cu patru zile înainte ca trupul ei să fie descoperit. Fusese programată să lucreze în acea seară şi a sunat să spună că este bolnavă. Nu a fost dată dispărută timp de două zile pentru că...

– Ea este cea care a luat cu ea o geantă cu haine de purtat peste noapte. Haine bune.

– Ai o memorie bună. da. S-a presupus că a plecat cu vreun tip. Ceea ce cred că a şi făcut. Prima femeie a spus că Othello avea o voce mătăsoasă – melodioasă şi mieroasă. Purta ghete cu toc şi o coafură înaltă – compensatoare.

– Un tip scund, am înțeles asta.

Nadine ridică din sprâncene.

– Oh, chiar așa?

– Vei primi totul atunci când îl vei primi. Altceva?

– A spus că a discutat despre muzică – în mod special despre operă – ca și cum ar fi fost un fel de zeiță. De fapt a spus multe tâmpenii. Ochii lui erau de un roșu strălucitor, mâinile ca oțelul în timp ce se încolăceau în jurul gâtului ei. Bla, bla. Dar există un lucru interesant care pare a fi adevărat. A spus că l-a întrebat despre munca sa și el a spus că studiază viața și moartea. Într-un fel anapoda, asta ar putea face, sau crede că face.

– Bine. Asta-i bine.

– Merită vreo informație din interior?

– Dacă las să se scurgă vreo informație acum, s-a zis cu fundul meu. Nu te deranja să vii la întâlnirea cu presa. Trimite un trântor. Când voi avea voie, vei afla tot.

– Neoficial. Ești aproape?

– Neoficial. Mă apropii.

Pentru că cele două conversații îi mâncaseră din timpul de pregătire, Eve doar strânse tot. Le va organiza din zbor. Aliniindu-le în minte, ea ieși, amintindu-și că acum era – datorită lui Roarke – o cafea bună în sala de conferințe.

Aruncă o privire spre vocile ridicate și-l văzu pe unul dintre detectivii ei și câțiva polițiști în uniformă, care păreau a fi mici, datorită unui bărbat de mărimea automatului în jurul căruia se strânseseră.

– Vreau să-mi văd fratele! țipă uriașul. Acum!

Carmichael, în general de un calm imperturbabil după părerea lui Eve, își păstră vocea scăzută și liniștitoare.

– Acum, Billy, ți-am explicat că fratele tău dă o declarație. Imediat ce a terminat...

– L-ați pus într-o celulă! Îl bateți!

– Nu, Billy. Jerry ne ajută. Încercăm să-l găsim pe omul cel rău care l-a rănit pe șeful lui. Îți amintești cum cineva l-a rănit pe domnul Kolbecki?

– L-au omorât. Acum aveți de gând să-l omorâți pe Jerry. Unde-i Jerry?

– Hai să ne așezăm...

Bill strigă numele fratelui său atât de tare, încât polițiștii se opriră, se întoarseră și apărură în cadrul ușilor.

Eve schimbă direcția și se îndreptă spre încurcătură.

– Este vreo problemă aici?

– Locotenente. Imperturbabila Carmichael o privi pe Eve cu o frustrare nerostită. Billy este supărat. Cineva l-a omorât pe omul drăguț pentru care lucrau el și fratele său. Stăm de vorbă acum cu fratele lui Billy. Tocmai voiam să-i aducem lui Billy ceva de băut înainte de a sta de vorbă și cu el. Domnul Kolbecki a fost și șeful tău, nu-i așa, Billy? Îți plăcea domnul Kolbecki.

– Măturam podelele și spălam geamurile. Primeam un suc când îmi era sete.

– Da, domnul Kolbecki te lăsă să iei un suc. Ea este locotenent Dallas. Este șefa mea. Așa că acum trebuie să-mi fac treaba și vom sta cu toții jos și...

– Ar fi bine să nu-mi răniți fratele.

Alegând șeful cel mare care reprezenta autoritatea, Bill o smulse pe Eve pe sus și o scutură ca pe o păpușă din cârpă.

– Vei regreta dacă-l rănești pe Jerry.

Polițiștii apucară pistoalele de imobilizare. Eve auzi țipete în timp ce oasele ei se loveau unele de altele. Ea aprecie ținta, estimă proporția feței lui față de pumnul ei. Apoi își menajă încheieturile degetelor și-l lovi cu forță în biluțe.

Ea pluti prin aer. Avu o jumătate de secundă să gândească: *Oh, la naiba!*

Aterizâ dur pe fund, patină, apoi capul ei se lovi cu destulă putere de automat, încât văzu câteva stele dansându-i prin față. *Atenție! Atenție!* anunță aparatul.

În timp ce Eve se întinse să-și ia arma, cineva o luă de braț. Roarke reuși să blocheze pumnul care venea spre el înainte să aterizeze.

– Uşurel, o liniști el. Este la pământ. Tu cum ești?

– M-a făcut să văd stele verzi. La naiba!

Ea-și frecă ceafa în timp ce se uita la uriașul care acum stătea pe podea, ținându-se de biluțe și suspinând.

– Carmichael!

– Domnule.

Carmichael veni spre ea, lăsându-i pe polițiștii în uniformă să-i pună cătușele lui Billy.

– Locotenente. Iisuse, Dallas, îmi pare atât de rău. Ești bine?

– Ce dracu'?

– Victima a fost găsită de acest tip și de fratele său în această dimineață când s-au prezentat la lucru. Victima deține un mic magazin pe Washington. Se pare că victima a fost atacată azi-noapte, înainte de închidere, jefuită și omorâtă în bătaie. I-am adus pe frați pentru a-i interoga – îl căutăm pe tipul din tura de noapte. Nu credem, până în acest moment, că frații au fost implicați, ci că au informații pertinente despre unde s-ar afla vânzătorul din tura de noapte. Carmichael respiră. Tipul acesta, Billy? A fost în regulă când a venit. Plângea un pic pentru tipul mort. El este, știi tu, un pic mai încet la minte. Fratele său, Jerry, i-a spus că este în regulă să meargă cu noi să luăm ceva de băut, să vorbească cu noi. Dar a început să se enerveze odată ce i-am despărțit. Doamne, Dallas! Nu am crezut niciodată că se va da la tine. Ai nevoie de un medic?

– Nu, nu am nevoie de un afurisit de medic. Eve se ridică în picioare. Du-l în camera de observare. Lasă-l să vadă că fratele său nu este bătut cu vastul nostru arsenal de furtunuri de cauciuc și sape.

– Da, domnule. Ah, vreți să-l închidem pe Billy pentru că a atacat un ofițer?

– Nu. Las-o baltă. Eve se duse spre el și se lăsă pe vine în fața bărbatului care suspina. Hei, Billy. Uită-te la mine! Îl vei vedea pe Jerry acum.

El fornăi și-și șterse nasul cu dosul palmei.

– Acum?

– Da.

– Era sânge peste tot şi domnul Kolbecki nu voia să se trezească. L-a făcut pe Jerry să plângă, iar el a spus că eu nu pot să mă uit şi să pun mâna. Apoi l-au luat pe Jerry. El are grijă de mine şi eu am grijă de el. Nu-l puteţi lua pe Jerry. Dacă cineva îl răneşte aşa cum au făcut cu domnul Kolbecki...

– Nimeni nu va face una ca asta. Ce fel de suc îi place cel mai mult lui Jerry?

– Îi place sucul cremă. Domnul Kolbechi ne lăsa să luăm sucuri cremă.

– De ce nu iei unul pentru Jerry de la aparat? Acest ofiţer i-l va duce, iar tu vei putea privi prin geam, să vezi cum Jerry vorbeşte cu detectivul. Apoi poţi vorbi şi tu cu detectivul.

– Îl voi vedea pe Jerry acum?

– Da.

– Bine. El zâmbi, la fel de dulce ca un bebeluş. Mă dor biluţele.

– Cred şi eu.

Ea se îndreptă şi se dădu înapoi. Roarke îi ridicase geanta pentru discuri şi discurile care zburaseră la fel ca ea. Acum i le întinse.

– Ai întârziat la întrevedere, locotenente.

Ea-i smulse geanta şi-şi înăbuşi un surâs.

– Să mă pupi undeva.

14

Era fascinant, se gândi Roarke, în atât de multe feluri, să o vadă lucrând.

Ieşise din camera de conferinţe când auzise agitaţia, la timp pentru a vedea bărbatul cât un munte ridicând-o în aer. Instinctele lui fuseseră, în mod natural, să-şi protejeze soţia. Şi ar fi fost rapid.

Dar ea fusese şi mai rapidă.

Chiar o văzuse calculând în acele câteva secunde în care capul ei se mişca în faţă şi-n spate. Lovitură de pumn, cot sau picior, îşi aminti el. La fel cum citise pe chipul ei mai mult iritare în loc de şoc când îşi luă zborul.

A primit o lovitură zdravănă, se gândi el acum, dar sângele rece a fost mai puternic decât durerea. Văzuse şi asta. La fel cum văzuse şi compasiunea ei pentru băieţelul îndurerat şi confuz din interiorul unui trup de bărbat.

Şi iat-o acum, câteva clipe mai târziu, preluând controlul asupra încăperii, lăsând toate acestea în urmă.

Nu era deloc de mirare că ea era aceea, în principiu de prima dată când o zărise. Că ea va fi aceea până când el îşi va da ultima suflare. Şi foarte posibil mult după aceea.

Ea nu purta jacheta la întrevedere, observă el. Arăta slabă şi deloc periculoasă cu arma prinsă de ham pe deasupra puloverului. El o văzuse cum îşi pusese la gât diamantul pe care el i-l dăduse cândva, înainte de a-şi pune puloverul în acea dimineaţă.

Prețioasa piatră Lacrima Gigantică și problemele polițienești. Acea combinație, se gândi el, spune ceva despre felul în care se uniseră viețile lor.

În timp ce asculta scurta ei punere la curent, el se juca cu nasturele gri – nasturele ei – pe care îl purta mereu în buzunar.

– Aștept să avem un chip în următoarele ore, continuă ea. Până atunci, acestea sunt pistele pe care le vom urmări. Legătura cu Războaiele Urbane. Căpitane Feeney?

– Merge greu aici, spuse el, din cauza lipsei înregistrărilor. Forța Locală a documentat cantonamentele și clinicile din oraș pe care le verific acum. Dar au mai fost folosite un număr mare de locații neoficiale, chiar și temporar. Multe dintre ele au fost distruse sau apoi au devenit ruine. Am avut și mai am întrevederi cu indivizi care au fost implicați din punct de vedere militar, paramilitar sau civili. Mă voi concentra asupra felului în care erau depuse trupurile.

– Ai nevoie de mai mulți oameni?

– Am câțiva pe care-i pot pune la treabă.

– Fă asta. Bate la uși. Newkirk, tu și echipa ta veți pune întrebări în acest sector.

Se întoarse, îndreptând indicatorul laser pentru a lumina o zonă de cinci blocuri din jurul brutăriei unde lucra Ariel Greenfeld.

– Fiecare apartament, fiecare activitate comercială, fiecare femeie de stradă, tip care doarme pe trotuar și cerșetor. Cineva a văzut-o pe Greenfeld duminică după-amiaza. Fă-i să-și amintească. Baxter,

tu și Trucheart vă ocupați de acest sector din jurul locuinței lui Greenfeld. A urmărit-o din stradă, din altă clădire, dintr-un vehicul. Pentru a se familiariza cu rutina ei, a urmărit-o de mai multe ori. Jenkinson și Powell, cercetați zona din jurul locuințelor lui York și Rossi. Eu și Peabody ne vom ocupa de sala de sport și de club.

Se opri, iar Roarke observă că-și verifică lista mentală.

– Perspectiva imobiliară. Roarke.

– Există un număr semnificativ de reședințe private, începu el, și de afaceri care au sediul într-o locație pe care o dețin și unde același individ sau indivizi au lucrat în acea perioadă de timp. Chiar reducând zona de cercetare mai jos de Fiftieth în Manhattan, numărul este apreciabil. Cred că dacă le confrunt cu datele lui Feeney, verific clădirile private care existau și în timpul Urbanelor, fie ca reședință sau de alt gen, vom mai reduce din ele.

– Bine. Ea se gândi o clipă. Asta-i bine. Fă asta. Conectați cazurile. McNab.

– A fost ca și cum ai încerca să prinzi puricele corect de pe o gorilă.

– Asta-i replica mea, bombăni Callendar de lângă el, iar el zâmbi.

– Replica ei, dar cred că este o posibilitate bună. Prima victimă din Florida, menajeră la un hotel cu pretenții, a fost văzută ultima dată după ce a părăsit Cazinoul Sunshine în jur de ora unu noaptea. De obicei, ea petrecea câteva ore pe noapte jucând pocher. Urmând teoria că ucigașul ei a luat contact

cu ea mai din timp, că ea l-ar putea cunoaşte, am verificat în registrul hotelului cele treizeci de zile anterioare morţii ei. Investigatorii din acea perioadă l-au verificat şi ei după ce a fost descoperit cel de-al doilea cadavru, dar pentru că se părea că victima fusese răpită din afara cazinoului, şi-au concentrat eforturile în acea zonă. Dar o copie a registrului era la dosar. Ţâţoasa şi eu l-am verificat.

– Şi ai avut noroc, mormăi Callendar.

– Şi sunt atât de bun, spuse McNab mieros, încât am găsit un oaspete care se cazase cu trei săptămâni înainte ca victima să fie răpită, pe o perioadă de patru zile. Numele lui este Cicero Edwards. Staţiunea cere o adresă, iar Edwards a trecut una din Londra.

Am verificat numele cu acea adresă şi nu am găsit nimic. Niciun Edwards, Cicero la acea adresă, în acea perioadă de timp. Şi, mai bine, adresa era falsă. Este adresa pentru...

– O sală de operă, spuse Eve şi făcu ca faţa frumuşică a lui McNab să se bosumfle.

– Vânt, pânze, s-au dus naibii, comentă el. Opera Regală, ca să fiu mai exact. Făcând ca e-echipa să deducă că acesta era tipul nostru şi că tipul nostru are o pasiune pentru femeile grase care cântă pe tonalităţi foarte înalte.

– Am informaţii care ar putea adăuga şi mai multă greutate acestor date. Ea prezentă succint informaţiile de la Nadine. Bună treabă. Ea încuviinţă dând din cap spre McNab şi Callendar. Găsiţi mai multe. Roarke, vezi dacă poţi găsi clădiri care au fost folosite ca săli de operă sau teatre care susţineau reprezentaţii de operă în timpul Urbanelor. Şi...

– El ar trebui să aibă nişte bilete, spuse Roarke. Dacă este un meloman împătimit şi-şi poate permite luxul, se va lăsa în voia pasiunii. Locuri în lojă, cel mai probabil. Aici la Opera Metropolitană, foarte probabil la cea Regală şi la alte Opere cu renume.

– Putem verifica asta, replică ea. Săpând, comparând rezultatele. Îi place să-şi schimbe numele. Verificaţi orice variaţie a numelui Edward. Ea aruncă o privire la ceasul de la mână şi înjură. Am întârziat la porcăria de conferinţă cu presa. Apucaţi-vă de treabă.

Ea se întoarse, studie numele pe care-l adăugase pe tabla albă. Ariel Greenfeld.

– Haideţi să o găsim, spuse ea şi ieşi.

Scăpă de presă fără ca măcar să fie nevoită să zâmbească cu gura până la urechi. Considera că asta este deja un progres. Whitney o aştepta lângă sala de comandă.

– Am sperat să ajung la întâlnirea de dimineaţă, îi spuse el. Am fost reţinut.

– Au apărut câteva piste noi de la raportul meu. Domnule, aş vrea să verific progresul făcut de detectivul Yancy cu martorul şi v-aş putea pune la curent pe drum într-acolo.

El încuviinţă dând din cap şi păşi alături de ea.

– Un iubitor de operă, spuse el când îl puse la curent. Soţia mea iubeşte opera.

– Da, domnule.

El zâmbi un pic.

– De fapt şi mie-mi place un pic opera. S-ar putea să fi fost foarte deştept folosind aceste clădiri de operă.

– Casele ar putea fi una dintre chei, comandante. Nu ştiu prea multe despre operă, dar am înţeles că au adesea de-a face cu moartea. Mediul din România vorbea despre casa morţii lui. Mediile sunt adesea criptice sau viziunile lor sunt simbolice.

– Şi am putea lua în considerare că el s-ar fi putut să aibă sau a avut o legătură mai directă cu opera. Un interpret sau susţinător, un membru al echipei, muzician.

– Este o posibilitate.

– *Fantoma de la Operă*. O poveste despre un om desfigurat care bântuie clădirea unei Opere şi omoară, îi explică Whitney. Locul unde ucide ar putea fi o fostă clădire a Operei sau un teatru.

– Cercetăm asta. Mai sunt şi alte zone de cercetat. Aş vrea să le discut cu dumneavoastră şi cu Mira la un moment dat, dacă acele zone par a fi relevante.

– Vom lucra aproape de tine.

Se duse cu ea la divizia lui Yancy. Eve se întrebă dacă el îşi dădea seama că pe unde trecea, poliţiştii luau poziţie de drepţi... sau dacă era ceva ce nu mai observa.

Eve observă mai întâi că Yancy era singur la punctul său de lucru şi apoi că avea ochii închişi şi purta căşti. Deşi ar fi preferat ca comandantul să fi fost în altă parte atunci când era nevoită să certe un detectiv, asta nu o opri să lovească bine şi tare cu piciorul scaunul lui Yancy.

El sări în sus.

– Hei, fii atent ce... locotenente. Enervarea dispăru când o văzu pe Eve, apoi se transformă în

ceva asemănător cu anxietatea când îl observă pe Whitney. Comandante.

El coborî de pe scaun.

– Unde naiba este martorul meu? vru Eve să ştie. Şi cât de des moţăi în timpul orelor de la departament?

– Nu moţăiam, domnule. Este un program de zece minute de meditaţie, îi explică el în timp ce-şi scotea căştile. Trina avea nevoie de o pauză, aşa că i-am sugerat să se ducă jos la cantină sau să facă o scurtă plimbare prin jur. În acest moment al lucrului, este mai uşor să te opreşti din ghidat şi să începi a îndruma. Meditând pentru câteva minute, mi-am limpezit mintea.

– Metodele tale dau în general rezultate, comentă Whitney. Dar în acest caz, zece minute sunt o păsuire pe care nu ne-o putem permite.

– Am înţeles, domnule, dar, respectuos, ştiu când un martor are nevoie de o scurtă pauză. Este bună. Yancy se uită la Dallas. Este foarte bună. Cunoaşte feţele pentru că este meseria ei să le evalueze. Mi-a dat mai multe informaţii decât orice alţi martori reuşesc şi, după părerea mea, după această pauză îl va fixa bine în cuie. Aruncă o privire.

El folosise atât un pad pentru schiţe, cât şi computerul. Eve ocoli pentru a se putea uita mai bine la amândouă.

– E bună, fu ea de acord.

– Va fi şi mai bună. Ea tot continuă să schimbe ochii şi gura şi asta pentru că le ghiceşte a doua sau a treia oară. Nu-şi poate aminti culoarea ochilor, dar forma lor? Nu are dubii în ceea ce priveşte forma

ochilor, a feței, chiar și felul în care sunt poziționate urechile.

Fața era rotundă, urechile erau așezate cu acuratețe și mici. Ochii erau un pic buhăiți și aveau o expresie plăcută. Gura, puțin mai subțire deasupra, era curbată într-o fărâmă de zâmbet. Avea gâtul scurt, observă Eve, astfel încât capul era așezat aproape de umeri.

Per total, ei i se părea a fi o figură prietenoasă, nedefinită. Genul care ar fi fost ușor trecut cu vederea.

– Nimic nu iese în evidență la el, comentă ea. Cu excepția aspectului comun.

– Exact. Și asta face ca pentru martor să fie mai greu. Mai greu să-și amintească detalii despre cineva care nu are nimic care să-ți atragă privirea. Ea a observat mai mult felul în care era îmbrăcat, cum vorbea, cum mirosea, genul ăsta de lucruri. Acestea și-au pus amprenta. I-a luat ceva timp să înceapă să-i construiască fața dincolo de asta. Dar este bună.

– Și tu ești, îl complimentă Eve. Dă-mi o copie a acesteia pentru moment. Dă-mi-o pe cea finală când o vei avea.

– Unele detalii se vor schimba. Și totuși Yancy ceru să fie scoasă o copie la imprimantă. Cred că nasul va fi mai scurt și... El ridică mâna de parcă și-ar fi semnalat să se oprească. Și de aceea aveam nevoie de o pauză unul față de celălalt. Eu deja proiectez.

– Asta ne dă un punct de plecare. Când termini cu Trina, aș vrea să aranjezi ca ea să fie dusă înapoi la locuința mea. Este așteptată.

– Așa voi face.

– Bună treabă, detective.

– Mulțumesc, comandante.

Când ieșiră, Whitney se uită spre Eve.

– Verifică-l într-o oră. Dacă nu este nicio schimbare, vom da publicității această imagine cât mai repede posibil.

– Da, domnule.

– Contactează-mă când vrei să ne întâlnim cu doctorița Mira, adăugă el, apoi se îndepărtă și-și văzu de drum.

Lui Eve nu-i păsa cât de frig era, era bine să fie din nou pe stradă. Pentru moment avusese parte de destulă muncă la birou, la computer și întâlniri. Era la fel de adevărat că avea nevoie de ceva timp de gândire, doar ea și panoul crimei, dar acum, avea nevoie să se miște.

– Este greu de crezut că ne ocupăm de asta doar de vineri-noapte. Peabody își încovoie umerii în timp ce mergeau spre BodyWorks. Mă simt de parcă lucrăm la asta de o lună de zile.

– Timpul este relativ. Ariel Greenfeld, se gândi Eve, lipsește de aproximativ optsprezece ore.

– McNab a lucrat la asta până aproape de trei dimineața. Eu am capitulat după miezul nopții, dar el era încă în formă. Este ceva în legătură cu e-sucul, cred. Desigur, atunci când lucrează la calculator nu mai are timp pentru mine. Asta este cea mai lungă perioadă de când coabităm și nu folosim patul – sau alte suprafețe – în scopuri recreative.

– Într-o zi, spuse Eve în timp ce-și dădea ochii peste cap, într-o zi vei putea să reziști o săptămână

întreagă fără să-mi vâri în minte vreo imagine cu tine şi cu McNab făcând sex.

– Ei bine, vezi, asta mă îngrijorează. Intrară în holul centrului şi arătară insignele în drumul spre lift. Crezi că noutatea dispare? Că ne pierdem scânteia? De fapt de miercuri noapte noi nu am mai...

– Nu mai continua propoziţia. Eve ordonă liftului să le ducă la sala principală de gimnastică. Nu poţi rezista, cât, patru zile fără să te îngrijorezi în legătură cu noutăţi şi scântei?

– Nu ştiu. Cred. Ei bine, nu, decise Peabody, pentru că patru zile înseamnă de fapt o săptămână de lucru dacă nu eşti poliţist. Dacă tu şi Roarke aţi sta fără sex o săptămână, nu ai începe să-ţi pui întrebări?

Eve nu era sigură că asta fusese vreodată o problemă. Ea doar scutură din cap şi ieşi din lift.

– Deci tu şi Roarke nu v-aţi distrat de când am început ancheta asta?

Eve se opri, se întoarse şi o privi fix.

– Detective Peabody, chiar mă întrebi dacă am făcut sex în ultimele zile?

– Ei bine. Da.

– Revino-ţi, Peabody!

– Ai făcut! Peabody merse repede după Eve. Ştiam eu. Ştiam eu! Tu aproape că lucrezi tot timpul şi tot apuci să faci sex. Iar noi suntem mai tineri. Vreau să zic, nu că tu ai fi bătrână, spuse Peabody repede când Eve îi aruncă o privire glacială. Eşti tânără şi în putere, imaginea tinereţii şi vitalităţii. Acum mă voi opri din flecăreală.

– Aşa ar fi mai bine.

Eve se duse direct în biroul directorului.

Pi se ridică de la biroul său.

– Aveţi veşti.

– Urmărim o serie de piste. Am vrea să discutăm din nou cu personalul şi să punem întrebări câtorva membri.

– Orice aveţi nevoie.

Deşi Yancy mai avea puţin timp la dispoziţie, Eve scoase schiţa.

– Uită-te la asta, spune-mi dacă cunoşti acest bărbat sau dacă l-ai văzut.

Pi luă schiţa şi o studie cu atenţie.

– Nu-mi pare cunoscut. Avem mulţi membri, mulţi dintre ei ocazionali, alţii care se află în trecere şi folosesc această unitate când se află în oraş pentru afaceri sau de plăcere. Îi cunosc pe mulţi din vedere, dar nu-l recunosc pe acesta. El lăsă schiţa mai jos. El este bărbatul care a răpit-o pe Gia?

– În acest moment, este o persoană care ne interesează.

Au lucrat o oră acolo, fără să găsească nici cel mai mic indiciu. Când ieşiră, telefonul lui Eve semnală.

– Dallas.

– Yancy. Îl avem. Mai bine de atât nu se poate.

– Arată-mi.

El întoarse imaginea spre ecran. Eve văzu că era un pic mai bine definită decât schiţa pe care o avea ea. Sprâncenele erau un pic mai ridicate, iar forma gurii puţin ascuţită. Iar nasul chiar era mai scurt.

– Bine. Să o dăm publicității. Anunță-l pe Whitney și spune-mi că am cerut ca Nadine Furts să aibă un avans de cinci minute față de restul presei.

– S-a notat.

– Bună treabă, Yancy.

– Arată ca bunicul cuiva drăguț și prietenos, comentă Peabody. Genul care le oferă bomboane de mentă tuturor copiilor. Nu știu de ce asta face ca totul să fie și mai rău.

Siguranță, spusese Trina. Ea spusese că emana siguranță.

– Se va vedea pe ecran, în următoarele ore sau mâine. Și va ști că suntem mai aproape decât am fost vreodată.

– Asta te îngrijorează. Peabody încuviință dând din cap. Le-ar putea omorî pe Rossi și pe Greenfeld din cauza panicii și pentru a se proteja, și să se dea din nou la fund.

– S-ar putea. Dar trebuie să difuzăm imaginea. Dacă urmărește altă femeie, dacă a contactat-o, iar ea vede portretul, nu doar îi va salva viața, dar ne-ar putea duce direct la ușa lui. Fără alternative. Nu avem nicio alternativă.

Dar se gândi la Rossi. Lipsea de optzeci și șase de ore și numărătoarea continua.

Având în vedere că schița pe care o avea era asemănătoare, Eve se folosi de ea în timp ce au pus întrebări în celelalte unități comerciale, reședințe și câtorva cerșetori.

– Parcă este invizibil. Peabody își frecă mâinile înghețate în timp ce se îndreptau spre club. Știm că a

fost pe aici, că a fost în interiorul sălii de sport, dar nimeni nu-l vede.

– Nimeni nu-i acordă atenție și poate că asta face parte din patologia sa. A fost ignorat sau trecut cu vederea. Acesta este felul său de a fi important. Femeile pe care le ia, le torturează, le omoară, ele nu-l vor uita.

– Da, dar vor fi moarte.

– Nu asta este important. Ele îl văd. Când provoci cuiva durere, când îl legi, îl ții captiv și izolat, îl rănești, tu ești lumea lui.

Pentru ea așa fusese, își aminti ea. Tatăl ei fusese lumea sa, lumea îngrozitoare și brutală a primilor opt ani din viața ei.

Fața, vocea lui, fiecare detaliu al său erau clare și nu i se puteau șterge din minte, din coșmaruri.

– El este ultimul lucru pe care-l văd, adăugă ea. Asta trebuie să-i ofere o imensă satisfacție.

Înăuntru la Starlight erau lumini colorate și muzică visătoare. Cupluri erau pe ringul de dans în timp ce Zela, într-un costum roșu, strâns pe talie, despre care Eve presupunea că era retro, stătea pe margine.

– Foarte ușor, domnule Harrow. Domnișoară Yo, relaxați-vă umerii. Așa se face.

– Curs de dans, spuse Peabody în timp ce Zela continuă să dea instrucțiuni sau să încurajeze. Sunt destul de buni. Hopa, adăugă ea când unul dintre bărbații care purta un papion elegant își călcă partenera pe picior. Sunt și drăguți.

– Adorabili, mai ales dacă stai să te gândeşti că unul dintre ei ar putea să danseze acasă după curs şi să tortureze o brunetă.

– Crezi că... unul dintre ei. Peabody se uită cu suspiciune la tipul Papion Elegant.

– Nu. A terminat cu acest loc. Nu există informaţii cum că ar fi pescuit de două ori din acelaşi bazin. Dar sunt al naibii de sigură că a dansat foxtrot sau orice altceva pe acel ring în timpul ultimelor săptămâni.

– De ce-i spun foxtrot? se întrebă Peabody. Vulpile* tropăie**, dar nu arată ca un dans.

– Voi pune o echipă să investigheze imediat. Să mergem.

Coborâră pe scările argintii, atrăgând privirea Zelei. Ea dădu din cap, apoi aplaudă când muzica se termină.

– A fost minunat! Acum că v-aţi încălzit, Loni vă va conduce pe ritm de rumba.

Zela le făcu semn spre bar lui Eve şi Peabody în timp ce o tânără roşcată îl conducea pe tipul Papion Elegant spre centrul ringului. Roşcata spuse cu entuziasm:

– În regulă! Pe poziţii, toată lumea!

Era un singur barman. Purta cravată neagră şi aşeză un pahar cu apă minerală şi o felie de lămâie în faţa Zelei fără să o întrebe ce preferă.

– Cu ce vă pot servi, doamnelor?

* Fox – vulpe (n.t.).

** Trot – a tropăi (n.t.).

– Pot avea o cireaşă virgină cu spumă? întrebă Peabody înainte ca Eve să-i poată arunca o privire.

– Eu nu vreau nimic, îi spuse Eve lui, apoi scoase schiţa şi o aşeză pe tejghea. Îl recunoşti pe acest bărbat?

Zela se uită fix la schiţă.

– Acesta este... Ea scutură din cap. Ridică paharul cu apă, bău cu sete şi-l aşeză la loc. Apoi, ridicând schiţa, o îndreptă spre lumină. Îmi pare rău. Nu mi se pare cunoscut. Vin atâţia bărbaţi de o anumită vârstă aici. Cred că dacă aş fi lucrat cu el – la vreun curs – mi-aş fi amintit.

– Tu ce spui? Eve luă schiţa şi o lovi cu cotul spre bar.

Barmanul se opri din prepararea băuturii lui Peabody şi se încruntă privind schiţa.

– Aceste este nenorocitul – scuze Zela. Ea doar dădu din cap, ignorând obscenitatea. Acesta este ccl care a omorât-o pe Sari?

– Este un tip cu care vrem să discutăm.

– Mă pricep la chipuri, face parte din meserie. Nu-mi amintesc să fi stat la barul meu.

– Lucrezi în timpul zilei?

– Da. Noi – eu şi doamna mea – avem un copil de şase luni. Sari m-a mutat pe timpul zilei ca să pot fi noaptea acasă cu familia. Se pricepea la astfel de lucruri. Mâine este comemorarea ei. Se uită spre Zela. Nu este corect.

– Nu. Zela îi acoperi mâna cu a ei pentru o clipă. Nu este corect.

În privirea lui se putea citi suferința atunci când se întoarse pentru a termina de preparat băutura.

– Tuturor ne este foarte greu, spuse Zela încet. Încercăm să trecem peste asta, pentru că ce am putea face? Dar este greu, ca și cum ai încerca să înghiți ceva care ți s-a înțepenit în gât.

– Asta spune multe despre ea, zise Peabody, că ea conta pentru multă lume.

– Da. Da, așa este. Am vorbit ieri cu sora lui Sari, continuă Zela. M-a întrebat dacă am ales muzica. Ce-i plăcea lui Sari. Este greu. Este mai greu decât orice mi-aș fi putut imagina.

– Sunt sigură că așa este. Cu ea ce e? Eve privi spre roșcată. A lucrat cu Sari la vreun curs al ei?

– Nu. De fapt, acesta este primul curs al lui Loni. A trebuit să facem unele... ei bine, schimbări interne. Loni se ocupa de primirea hainelor și era gazdă. Tocmai am promovat-o în funcția de instructor.

– Aș dori să vorbesc cu ea.

– Desigur, o trimit aici. Zela se ridică și zâmbi slab. Compătimiți-mi picioarele. Domnul Buttons* este la fel de drăguț, ei bine, ca un nasture, dar este un neîndemânatic.

Dansatoarele făcură schimbarea, Loni ciupindu-și repede de obraz partenerul neîndemânatic înainte de a se îndrepta spre bar pe niște tocuri de opt centimetri.

– Bună! Eu sunt Loni.

– Locotenent Dallas, detectiv Peabody.

* Buttons – nasturi (n.t.).

Peabody înghiți spuma ei de cireșe și încercă să adopte o atitudine mai oficială.

– Am vorbit și cu ceilalți detectivi. Trebuie să spun că amândoi erau *mmmm*. Nu se mai întorc?

– Nu aș putea spune. Recunoști acest bărbat?

Loni privi schița în timp ce barmanul așeza lângă ea ceva roz și acidulat garnisit cu o cireașă.

– Nu știu. Hmmm. Nu chiar. Într-un fel. Nu știu.

– Care dintre ele, Loni? Într-un fel sau nu chiar?

– Seamănă cu un tip, dar tipul acesta avea părul închis la culoare și dat pe spate și o mustață foarte subțire.

– Scund, înalt, mediu? Acel tip.

– Hmmm, să mă gândesc. Spre scund. Pentru că Sari era cu trei sau cinci centimetri mai înaltă decât el. Desigur, ea purta tocuri, așa că...

– Stai un pic. L-ai văzut pe acest bărbat cu Sari?

– Pe acel tip, da. Ei bine, multor bărbați le plăcea să danseze cu Sari când lucra pe ringul de dans. Probabil că nu este tipul acesta pentru că...

– Stai un pic. Eve scoase telefonul și-l contactă pe Yancy. Am nevoie să modific schița. Fă-i părul închis la culoare, dat pe spate și pune-i o mustață subțire. Trimite-o la acest dispozitiv.

– Dă-mi un minut.

– Când l-ai văzut pe acest bărbat împreună cu Sari? o întrebă Eve pe Loni.

– Nu sunt sigură. Acum câteva săptămâni, cred. Este greu să-mi amintesc cu exactitate. Îmi amintesc și atât pentru că lucram pe ringul de dans și l-am rugat să danseze cu mine. Trebuie să-i invităm la dans

pe cei care sunt singuri. Era timid şi drăguţ şi a spus că el a venit doar pentru muzică. Apoi un pic mai târziu, l-am văzut dansând cu Sari. M-a cam lăsat mască, ştiţi? O prostie. Ridică din umeri. Dar m-am gândit, ceva de genul, probabil că preferă brunetele în loc de... Oh. Deveni un pic palidă. Oh, Dumnezeule! *Tipul* ăsta?

– Tu să-mi spui. Eve întoarse dispozitivul astfel încât Loni să poată vedea imaginea cu schiţa modificată.

– Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Cred, chiar cred că acesta este tipul. Brett.

– Este în regulă. Barmanul o luă de mână. Linişteşte-te. El îşi înclină capul pentru a privi ecranul. Dădu din cap. Nu a venit la bar. Nu-mi amintesc ca el să fi stat la bar.

– Unde stătea el, Loni?

– Bine. Bine. Respiră adânc în timp ce se roti pentru a studia clubul. Pe al doilea rând – sunt destul de sigură – spre spate, acolo.

– Trebuie să vorbesc cu cei care servesc la mesele din acel sector. Poţi să-mi spui în ce noapte a fost asta, Loni?

– Nu ştiu. A fost acum vreo două săptămâni. Poate trei? Ştiţi, i-am luat haina o dată. Îmi amintesc că i-am luat haina şi de aceea l-am zărit în acea noapte. I-am mai luat haina şi era singur. Aşa că atunci când am lucrat pe ringul de dans, l-am văzut şi m-am gândit: „Oh, da, tipul acela este solo". Dar nu a vrut să danseze cu mine. O singură lacrimă îi curse pe obraz. O voia pe Sari.

15

Modest, spuse Eve, croindu-şi drum prin trafic în timp ce zăpada deasă şi grea începu să cadă. Limitează contactul cu ceilalţi care nu sunt ţinta lui.

– Niciunul dintre chelneri nu l-a putut identifica, niciunul dintre valeţi. Ar putea locui sau lucra la o distanţă de mers pe jos până la club, se hazardă Peabody.

– Da, sau parchează singur altundeva. Sau pentru această parte a jocului foloseşte transportul în comun. Ce şofer de taxi îşi va aminti că l-a luat sau că l-a dus acum câteva zile sau, în acest caz, săptămâni? Căutăm acul în carul cu fân. Loni şi l-a amintit doar pentru că i-a rănit orgoliul. Altfel ar fi fost doar un alt chip uitat. Ar fi fost mai deştept din partea lui dacă ar fi dansat cu ea. Nu şi-ar mai fi amintit de el după nici cinci minute.

Eve se uită în oglinda retrovizoare şi schimbă banda.

– El vine, se amestecă în mulţime, stă departe de centrul atenţiei, rămâne în spate. Probabil că-i dă chelnerului bacşiş. Mai târziu, ei nu se mai gândesc: „Oh, da, tipul acesta mi-a tras ţeapă" sau: „Tipul acesta chiar mi-a făcut-o".

– Este bine că avem confirmarea lui Loni că a fost la club şi a luat contact cu York. Dar nu ne spune prea multe.

– Ne spune că-i place să-şi schimbe înfăţişarea. Schimbări uşoare, nimic ostentativ. Păr închis la culoare, o mustaţă mică, o perucă gri. Ne spune că este puţin probabil ca el să frecventeze sau să revină în locul în care a stabilit legătura cu ţinta sa. Ştim că nu-şi pierde sângele rece, că duce până la capăt orice rol pe care-l alege să-l joace în timpul etapei de urmărire.

Ea întoarse, o luă în vest, spre un bloc, apoi vină spre sud.

– A dansat cu York, a pus mâna pe ea. S-au privit ochi în ochi, discutând. Ar face parte din slujba ei să vorbească cu partenerul. Tot ceea ce ştim despre ea ne spune că era deşteaptă, conştientă de sine şi ştia cum să se comporte cu oamenii. Dar nu primeşte niciun semnal, nimic care să o facă să creadă că tipul acesta înseamnă necaz.

– Uită-te în oglinda retrovizoare, îi spuse Eve lui Peabody. Vezi sedanul negru, şase maşini mai în spate?

Peabody se mută şi-şi aţinti privirea în oglindă.

– Da. Abia îl zăresc. Ninsoarea asta este destul de deasă. De ce?

– Se ţine după noi. Cinci, şase, şapte maşini în spate, de când am plecat de la club. Nu este destul de aproape ca să-i văd numărul. Din moment ce, aşa cum mi s-a spus de curând, eşti mai tânără decât mine, poate că ai privirea mai ageră.

Peabody îşi încovoie umerii.

– Nu. Nu-mi dau seama. Este prea aproape de maşina din faţa lui. Poate dacă se mai dă un pic în spate sau vine într-o parte.

– Să vedem ce putem face în legătură cu asta.

Eve zări o deschidere şi începu să schimbe benzile.

Sunetul unui claxon, scârţâitul unor frâne pe pavajul umed o făcură să apese pe propriile frâne. Pe o bandă mai încolo, o limuzină patină nebuneşte în încercarea de a nu lovi un idiot care apăruse deodată în stradă.

Auzi zgomotul surd, văzu băiatul căzând şi rostogolindu-se. Se auzi un zgomot nasol pe când limuzina se zdrobea de maşina de teren din faţa ei.

– Nenorocitul naibii!

Chiar şi atunci când dădu drumul luminii de La Datorie, privi din nou în oglinda retrovizoare. Sedanul dispăruse.

Ea ieşi repede din vehiculul ei, la timp ca să-l vadă pe băiat cum se ridică şi începe să alerge şchiopătând. Şi să audă un strigăt:

„Opriţi-l! Mi-a furat geanta!" peste toată simfonia urbană de claxoane şi înjurături.

– Nenorocitul naibii! spuse ea din nou. Ocupă-te de asta, Peabody. Şi începu să-l urmărească pe hoţul stradal.

El îşi recăpătase repede ritmul, demonstrând – presupuse ea – că altcineva era mai tânăr decât ea. Se precipită, fugi ca o săgeată, patină, toate ca toate, dar zbură pe partea cealaltă a străzii şi ateriză pe trotuar.

Poate că era mai tânăr, dar picioarele ei erau mai lungi şi distanţa începu să se micşoreze. El aruncă o privire în urmă, peste umăr, privirea sa fiind atât

alarmată, cât şi enervată. În timp ce fugea, scoase de sub haina voluminoasă o geantă mare, maro şi începu să o legene ca pe un pendul şic.

Se ciocni de trecători ca de nişte popice, astfel că Eve trebui să sară peste obstacole, să se ferească, să devieze.

Când el se roti, balansă geanta spre capul ei, ea se feri, prinse cureaua şi trase pur şi simplu de ea de-l făcu să cadă grămadă pe trotuar.

Enervată, se lăsă pe genunchi.

– Eşti doar un prost, mormăi ea, şi-l puse cu faţa-n jos.

– Hei! Hei! Un bun samaritean se opri. Ce-i faci băiatului? Ce naiba-i cu tine?

Eve îşi puse gheata pe pieptul băiatului pentru a-l ţine jos şi-şi flutură insigna.

– Vrei să-ţi vezi de drum, prietene?

– Căţea! spuse băiatul în timp ce samariteanul se încruntă la insigna lui Eve. Apoi, ca un terier furios, o muşcă.

– Muşcăturile umane sunt mai periculoase decât ale animalelor.

Peabody era acum la volan în timp ce Eve stătea pe locul pasagerului trăgându-şi în sus pantalonii pentru a vedea rănile.

– Şi ţi-a luat şi pielea, observă Peabody tresărind. Doamne, dar şi-a băgat colţii în tine.

– Micul bastard de nenorocitul naibii! Să vedem cum îi va plăcea acuzarea de atacarea unui ofiţer plus furturi. Muşcăciosul avea o duzină de portofele în buzunarele hainei.

– Trebuie să dezinfectezi aia.

– M-a făcut să pierd sedanul. Aş fi putut să-l lovesc să-i dea sângele pentru asta.

Strângând din dinţi, Eve folosi cârpa curată pe care Peabody o scosese de undeva, pentru a-şi curăţa rana.

– A întors la intersecţie imediat ce a început agitaţia. Asta a făcut, asta face. Evită mulţimea şi confruntările. Scârba dracului!

– Pun pariu că aia chiar doare. Eşti sigură că era tipul acela?

– Recunosc o coadă când văd una.

– Fără îndoială. Mă întrebam doar de ce ne urmărea. Bănuiesc că încerca să afle ce ştim. Dar care-i rostul? Tot ceea ce poate afla este unde mergem – iar unde am fost este destul de standard pentru o investigaţie.

– Încearcă să-mi descopere ritmul, paşii, mişcările. Încearcă să găsească o rutină.

– De ce ar... Atunci o lovi şi o făcu pe Peabody să sară pe loc. Mama dracului! Te urmăreşte.

– Crede că nu aş observa o coadă? Ea-şi lăsă în jos cracul pantalonului pentru că privind la urmele de dinţi o durea şi mai tare. Crede că mă poate înţelege. Slabe şanse. De data aceasta nu-şi cunoaşte ţinta, el – ha – a muşcat mai mult decât poate mesteca.

– De cât timp ştii că te are în vizor?

– Ştiu? De vreo jumătate de oră. M-am jucat cu această posibilitate pentru un timp, dar faptul că ne-a urmărit o cam bate în cuie.

– Ai fi putut să menționezi această idee și partenerei tale.

– Nu începe. Era una dintre, numai Dumnezeu știe, câte posibilități. Acum îi acord o probabilitate ridicată, iar tu ești prima care află. Sedan negru, nimic ostentativ – ceea ce se potrivește perfect – faruri rotunde, fără ornamente pe capotă. Părea a fi un grilaj de cinci bare. Ar trebui să putem face un model din asta.

Aproape că respiră ușurată atunci când Peabody intră în garajul de la Centru. Voia să pună gheață pe afurisitul acela de picior.

– Număr de New York a fost tot ceea ce am putut zări. Am văzut puțin culoarea plăcuței de înmatriculare. Prea mare distanța, prea multă zăpadă ca să văd numărul.

– Trebuie să-ți iei precauții cu acea rană.

– Da, da.

– Una dintre ele ar trebui să fie o oră în culcuș. Ești frântă.

– Urăsc culcușul. Eve ieși puțin cam greu din mașină. Dacă trebuie să închid prăvălia pentru o oră, voi folosi podeaua din biroul meu. Pentru mine e numai bună. Fă-mi o favoare, adăugă ea în timp ce șchiopăta spre lift. Aranjează o întâlnire cu Whitney și Mira, cât mai repede posibil. Mă voi duce să fur niște dezinfectant și bandaj de la infirmerie.

– Nu trebuie să-l furi. Te repară ei.

– Nu am nevoie de ei să mă repare, mormăi Eve. Îi urăsc. Ascund în palmă ce am nevoie și mă ocup singură de asta.

*

Eve trecu pe la infirmerie, comise – dacă voiai să fii foarte tehnic în exprimare – un furt minor, băgând în buzunare ce avea nevoie, fără să-l mai înregistreze.

Dar dacă l-ar fi înregistrat, ei ar fi insistat să vadă rana. Dacă le-ar fi arătat rana, ar fi început să o bandajeze pentru a o trata acolo. Ea avea nevoie doar să o curețe și să trântească un bandaj peste. Și, fie, poate să ia un analgezic. Când intră în birou, Roarke era deja acolo.

– Să o vedem.

– Să vezi ce?

El abia ridică din sprâncene.

– Să o ia naiba pe Peabody. Are o gură.

Eve scoase produsele șterpelite din buzunarul hainei și le aruncă pe birou. Își agăță haina în cuier, apoi se așeză și-și sprijini piciorul rănit pe birou.

Roarke studie rana când ea ridică cracul pantalonului și huidui un pic.

– Un pic cam nasoală chestia aia.

– Am avut și mai rele decât pișcătura asta de la un incompetent de hoț stradal efeminat.

– Destul de adevărat.

Și totuși, el curăță, tratā și bandajă mușcătura singur. Apoi se aplecă și sărută repede pătratul alb și îngrijit.

– Poftim, așa-i mai bine.

– El m-a urmărit.

Acum Roarke se îndreptă, iar amuzamentul liniștit de pe fața sa păli.

– Nu mai vorbim despre incompetentul hoț stradal efeminat.

– L-am văzut – sedan negru, nu am putut lua numărul, dar cred că putem găsi modelul, poate și anul. Aș fi putut afla mai multe, poate aș fi reușit să-l și prind dacă nenorocitul acela nu ar fi ieșit fugind în stradă. A trebuit să controlez vehiculul sau altfel m-aș fi lovit de limuzina care l-a lovit pe nenorocit și s-a zdrobit de un ATV în fața mea. Câteva secunde și a dispărut.

– Nu putea să-și dea seama că l-ai văzut.

– Nu văd cum ar fi făcut-o, nu. Este doar precaut. Erau probleme în față, așa că el o ia la sănătoasa și le evită. Dacă umbla pe afară și mă urmărea, probabil că nu a văzut reportajele cu chipul său. Dar le va vedea. Ea-și schimbă poziția încercând să mai atenueze palpitația din gambă. Fii un drăguț, vrei? Adu-mi cafea.

El se duse la Bucătarul-Șef Automat.

– Și următorul tău pas?

– Mă întâlnesc cu Whitney și Mira pentru a discuta posibilitățile de a-l momi într-o capcană. Voi verifica cu membrii echipei să aflu noi date. La un moment dat voi avea nevoie de o oră sau două doar ca să gândesc. Trebuie să lucrez la asta în mintea mea.

Îi aduse cafeaua.

– Fiind parte cu un interes legitim față de momeală, aș vrea să particip la această întâlnire.

– Nu te mai saturi de întâlniri, nu-i așa? Va trebui să-ți lași butoanele în afara încăperii.

– Poftim?

– Dacă nu ai butoanele cu tine, nu pot fi apăsate.

Ea-și lăsă capul pe spate doar pentru un minut și lăsă cafeaua să-și pună în aplicarea magia asupra sistemului ei.

– Și amintește-ți că nu sunt doar o momeală, sunt o polițistă cu experiență și puternică.

– Cu o mușcătură efeminată pe gamba ei tare și musculoasă.

– Ei bine... da.

– Dallas. Peabody intră pe ușă. Ce-ți mai face piciorul?

– Bine și din acest moment este scos din orice discuție.

– Comandantul și doctorița Mira ne vor primi în biroul comandantului în douăzeci de minute.

– Destul de bine.

– Între timp, ofițerul Gil Newkirk a venit aici. Este în camera de comandă.

– Vin imediat.

Gil Newkirk își purta bine uniforma. Avea o înfățișare dură ca piatra, indicându-i lui Eve că știa să se descurce pe stradă. Chipul său avea același fel de duritate, ceea ce presupunea ea că Feeney ar fi numit „pregătire".

Îl întâlnise de nenumărate ori de-a lungul anilor și-l considera a fi sensibil și direct.

– Ofițer Newkirk.

– Locotenente. El luă mâna oferită și o scutură vioi și cu fermitate. Se pare că ai o organizare eficientă aici.

– Este o echipă bună. Restrângem terenul.

– Îmi pare bine să aud asta şi aş fi dorit să-ţi aduc ceva substanţial. Dacă ai ceva timp...

– Ia un loc. Ea arătă şi i se alătură la masa de conferinţe.

– Aveţi chipul lui. Newkirk arătă cu capul spre schiţa prinsă de unul dintre panourile cazului. Am studiat acel chip, încercând să-l pun în faţa mea acum nouă ani, pe când băteam la uşi. Erau atâţia, locotenente. Acest chip nu-mi spune nimic.

– Slabe şanse.

– Mi-am verificat din nou notiţele şi am fost la locuinţa lui Ken Colby, pentru că el le avea pe ale lui. A fost răpus acum cinci ani.

– Îmi pare rău.

– Era un om bun. Văduva sa m-a lăsat să caut printre dosarele şi notiţele lui despre vechea investigaţie. Le-am adus cu mine. El lovi uşor cutia pe care o căra. M-am gândit că poate vor adăuga noi informaţii.

– Apreciez asta.

– Au existat câţiva indivizi care mi-au sărit în ochi când i-am verificat din nou în această dimineaţă – bazându-mă pe ce mi-ai dat noaptea trecută. Dar înfăţişarea nu se potriveşte.

– Ce ai găsit?

– Caracteristicile trupului şi coloratura. Iar eu şi băiatul meu am discutat câte ceva despre asta. El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu am nicio problemă cu asta.

– Ştiu că studiezi şi perspectiva Războaielor Urbane şi mi-am amintit că unul dintre aceşti tipi

ne-a spus că obişnuia să meargă într-un vagon pentru morţi în timpul Urbanelor, împreună cu tatăl său. Ridica cadavre. A lucrat ca doctor, apoi a renunţat după ce a fost la o convenţie în Vegas şi a dat lovitura. Mi-l amintesc pentru că avea o poveste dată naibii. Celălalt era un tip bogat, a treia generaţie cu bani. Se ocupa de plăcere cu împăierea animalelor. Locul era plin de animale moarte. I-am pus deoparte. El îi dădu discul. În caz că vei vrea să-i verifici din nou.

– Vom face asta. Eşti de serviciu, ofiţer Newkirk?

– Ziua mea liberă, spuse el.

– Dacă ai timp şi eşti interesat, poate verifici asta cu Feeney, pentru informaţii mai curente. Aş fi recunoscătoare.

– Nicio problemă. Mă bucur că pot ajuta în orice fel.

Eve se ridică în picioare şi-i întinse din nou mâna.

– Mulţumesc. Am o întâlnire. Mă voi întoarce cât de repede pot.

Trebui să se concentreze ca să nu şchiopăteze şi să cedeze în faţa piciorului care palpita, se îndreptă spre cabina mică a liftului care adesea mirosea.

– Aminteşte-ţi, îi spuse ea lui Roarke, că eşti civil, iar aceasta este o operaţiune în cadrul Poliţiei din New York.

– Civil expert, pentru tine, doamnă poliţist.

Ea nu surâse – nu foarte mult –, apoi se înghesui în lift.

– Şi nu-i spune comandantului Jack. Asta neagă tonul oficial şi serios şi... este pur şi simplu greşit.

– Hei, Dallas!

Se întoarse pentru a-l vedea pe unul dintre detectivii de la Combaterea Crimei rânjind spre ea.

– Renicki.

– Am auzit că un zăpăcit a muşcat din tine şi acum suferă de turbare.

– Da? Am auzit că o damă de consumaţie a gustat din tine şi acum s-a trezit cu gonoree.

– Şi asta, murmură Roarke în timp ce câţiva poliţişti huiduiră, este serios şi oficial.

În biroul său, Whitney stătea în spatele biroului, iar Mira lângă un scaun pentru vizitatori.

– Locotenente, spuse el. Detective. Roarke.

– Domnule, pentru că eu cred că expertul consultant ar putea fi de folos având în vedere scopul acestei întâlniri, am cerut ca el să fie prezent.

– Decizia îţi aparţine. Vă rog, luaţi loc.

În timp ce Roarke, Peabody şi Mira se aşezară, Eve rămase în picioare.

– Cu permisiunea dumneavoastră, comandante, mai întâi aş vrea să vă pun la curent pe dumneavoastră şi pe doctoriţa Mira.

Ea expuse datele, scurt şi la obiect.

– Ai fost urmărită? Whitney nu-i punea la îndoială afirmaţia. Ai idee de ce?

– Da, domnule. Doctoriţa Mira a abordat eventualitatea ca eu să fiu o posibilă ţintă. Ca trambulina pentru aceste femei, în special, fiind Roarke, dar mai degrabă punctul de plecare pentru orice legătură cu Roarke s-ar putea să fiu eu.

– Nu mi-ai menţionat această teorie, doctore.

– Eu am rugat-o pe doctoriţa Mira să-mi dea timp să evaluez asta, spuse Eve înainte ca Mira să poată vorbi. Să mă gândesc şi să verific probabilităţile înainte de a ne concentra atenţia asupra acestei zone a investigaţiei. Făcând astfel, cred că este o teorie viabilă. Am fost detectiv în timpul primei investigaţii, parteneră cu cel care o coordona. Mă încadrez în parametrii după care-şi alege victimele. S-ar putea ca drumurile noastre să se fi intersectat acum nouă ani sau să fi mers în paralel.

Cred că s-a întors în New York din anumite motive. Şi mai cred că unul dintre ele este intenţia lui de a mă pune la colecţie.

– Va fi dezamăgit, comentă Whitney.

– Da, domnule, va fi.

– Cât de puternic susţii această teorie, Mira?

– Am rulat propriile mele probabilităţi şi cred, având în vedere patologia sa, că ar considera capturarea locotenentului, o femeie cu un antrenament considerabil şi cu autoritate, o femeie căsătorită cu un bărbat cu o putere considerabilă, a fi cea mai mare realizare a sa. Cu toate astea, mă face să-mi pun o altă întrebare. Cum va putea întrece aşa ceva?

– Nu poate, declară Roarke. Şi ştie că nu o va face. Ea este ultima, nu-i aşa? Cea mai bună, cea mai provocatoare, finalul său.

– Da. Mira încuviinţă dând din cap. Sunt de acord. Este dispus să modifice, chiar şi puţin, profilul victimelor sale. Aceasta nu este o femeie care poate fi prinsă într-o anumită rutină, într-un tipar de

obiceiuri şi locuri de întâlnire. Niciuna pe care o poate aborda faţă-n faţă, aşa cum credem că a făcut-o cu multe dintre ele, dacă nu cu toate, în trecut şi le-a ademenit. Probabil că merită pentru el să-şi asume acest mare risc, să născocească o metodă pentru a o atrage. A făcut cercul înapoi, continuă Mira. S-a întors la ceea ce putem numi rădăcinile lui. Pentru că asta va definitiva munca sa.

– S-a oprit şi înainte, remarcă Peabody. Un an sau doi. Dar cum poate decide că a terminat? Acest gen de criminali nu se opresc decât dacă sunt capturaţi sau omorâţi.

– Nu, el nu este aşa.

– Crezi că este pe moarte, îi spuse Eve Mirei. Sau că a decis să se autodistrugă după ce termină cu mine.

– Aşa cred. Da, exact asta cred. Mai cred că nu se teme. Moartea este pentru el o realizare şi face parte din ciclul timpului, pe care el, din câte ştim noi, de aproape un deceniu, o controlează. Nu se teme de propria moarte şi asta-l face şi mai periculos.

– Trebuie să-i oferim o oportunitate. Eve îşi mijì ochii. Şi cât mai repede.

– Dacă este prea uşor, nu va muşca. Roarke întâlni privirea lui Eve când aceasta se întoarse. Ştiu câte ceva despre provocări. Dacă apar prea uşor, nu merită efortul. Va vrea să muncească pentru asta. Sau cel puţin va vrea să creadă că te-a întrecut ca inteligenţă. Şi el a avut mult mai mult timp să plănuiască, să comploteze şi să studieze problema decât ai avut tu.

– Sunt de acord. Mira se aplecă. Dacă ceea ce credem este adevărat, eşti finalul muncii sale. Tu o desăvârşeşti. Faptul că-l urmăreşti chiar şi atunci când el te urmăreşte, nu doar că ridică miza, dar adaugă şi o strălucire aparte. Ai fi, chiar în sensul strict al cuvântului, capodopera sa. Având în vedere nevoia sa de a deţine controlul, trebuie să simtă că a manipulat consecinţele. Că te-a ademenit, în ciuda antrenamentului şi avantajelor, aşa cum le-a ademenit şi pe celelalte.

– Deci îl vom lăsa să creadă asta, spuse Eve, până în momentul când îl doborâm. Până acum trebuie să ştie că-i cunoaştem chipul. Interpretarea mea, de pe urma profilului şi din ceea ce ştim, este că va adăuga bucuriei sale plăcere. Nimeni nu s-a mai apropiat vreodată atât de mult. Şi deşi nu caută niciodată în mod public să atragă atenţia prin crime, metoda lui indică mândrie. În cele din urmă, dacă despre asta este vorba, nu va vrea să fie cunoscut?

– Şi ţinut minte, confirmă Mira.

– Nu ştim unde şi când, dar ştim cine este ţinta, ştim şi de ce. Un mare avantaj. Avem chipul său, caracteristicile trupului, registru de vârstă. Ştim mai multe despre el decât ştiam acum nouă ani.

Voia să meargă, să se mişte în timp ce vorbea, dar Eve consideră că era nepotrivit să facă asta în biroul lui Whitney.

– Probabil are o legătură cu Războaiele Urbane, îi place opera, mai degrabă decât să se folosească de mijloace fizice, se foloseşte de manipulare şi înşelătorie pentru a-şi obţine victimele şi adesea le

contactează personal înainte de răpire. Spre deosebire de acum nouă ani, victimele lui locuiau sau lucrau din centru în jos. Asta este intenționat.

– A vrut ca de această dată să ne apropiem mai mult. Whitney încuviință dând din cap. Și folosindu-se de oamenii lui Roarke, a făcut să fie ceva personal.

– Dar nu știe cât de multe știm, sublinie Peabody. Nu știe că am inclus-o pe Dallas în jocul său final. Acesta este un alt avantaj. Atâta timp cât el crede că ea cercetează mai departe – vreau să spun că este concentrată asupra urmăririi, el crede că se poate strecura pe lângă ea și să umfle premiul.

– Ne-am întors la o oportunitate. Una la crearea căreia să poată crede că a ajutat, îi spuse Eve lui Roarke. Va trebui să te întorci la lucru.

– Să mă întorc?

– La cumpărarea, controlarea, dobândirea universului cunoscut bucată cu bucată. Nu va face nicio mișcare contra mea dacă tu mă urmărești pas cu pas, sau tu, îi spuse ea lui Peabody, sau altcineva. Trebuie să-i oferim un pic de spațiu. Dacă-mi cunoaște rutina, atunci știe că în general merg la și de la Centru singură, că s-ar putea să fac o urmărire după tură de una singură. Trebuie să facem o fereastră pentru el.

– Cât despre aparența faptului că m-am întors la lucru, să-i spunem așa, este destul de ușor, replică Roarke. Tonul lui era neutru, aproape obișnuit. Dar Eve auzi mânia de dedesubt. Dar atâta timp cât acea fereastră este deschisă voi fi membru activ al acestei

echipe. Asta nu este, continuă el, – iar de această dată se adresă comandantului, – doar o simplă chestiune în care eu insist să iau parte la protejarea locotenentului. Acest bărbat a luat trei dintre oamenii mei, iar unul este deja mort. Nu mă voi întoarce la lucru până ce el nu va fi prins – sau nu va fi la fel de mort ca și Sarifina York.

– Am înțeles. Locotenente, a fost alegerea ta să aduci acest civil la bord. Doar dacă nu simți că talentele sale speciale și expertiza sa nu-ți mai sunt de folos, eu cred că ar trebui să rămână activ.

– Dar nu poți sta prea aproape, începu Eve. Dacă simte că ești îngrijorat pentru siguranța mea, s-ar putea retrage. Așa că fă să dea bine.

– Nicio problemă.

– Vom continua să lucrăm fără schimbări dramatice în rutină. Dar vom împărți o parte din munca de teren și interviuri.

– Iar tu te duci, oriunde te duci, ordonă Whitney, purtând microfon.

– Da, domnule. Voi aranja asta cu Feeney. Voi avea nevoie de un dispozitiv pentru vehiculul meu și...

– Deja ai, spuse Roarke, apoi zâmbi cu seninătate când ea se întoarse spre el. Ai fost de acord cu asta ceva mai devreme.

Adevărat, se gândi ea, dar nu se așteptase să se ocupe singur de asta înainte de a clarifica asta oficial. Ceea ce, fu ea nevoită să recunoască, era stupid. Exact la asta nu ar fi trebuit să se aștepte.

– Da, așa este.

– Vei purta vestă, îi spuse Mira.

– O femeie după gustul meu, murmură Roarke, iar zâmbetul său se lărgi când văzu enervarea de pe chipul lui Eve.

– O vestă este un exces. Tiparul său...

– Cu tine a ieşit din tipar, îi reaminti Mira. O vestă îţi dă siguranţă şi îţi asigură succesul, dacă ar încerca să te imobilizeze sau să te rănească făcându-te neputincioasă. Este destul de inteligent încât să ştie că are nevoie de un avantaj fizic faţă de tine.

– Poartă vesta. Vocea lui Whitney fu dură. Instalează aparatura electronică cu Feeney. Vreau să ştiu unde eşti, din acest moment, tot timpul. Când eşti pe teren, în vehicul, pe stradă din orice motiv, la fel şi echipa de supraveghere. Nu este vorba doar de faptul de a ţine în siguranţă unul dintre oamenii mei, locotenente, îi spuse el, este o chestiune de închidere a ferestrei în clipa în care el intră. Rezolvă asta.

– Da, domnule.

– Liber.

Roarke îi mângâie braţul cu degetele în timp ce se îndreptau spre scara rulantă care cobora.

– O vestă nu este o pedeapsă, scumpo.

– Poartă tu una câteva ore, apoi spune asta. Şi nicio „iubito" în timpul lucrului.

– Poţi să-mi spui „scumpo" când vrei tu, îi spuse Peabody şi-l făcu să zâmbească.

– Am câteva aranjamente de făcut. Ne vedem în camera de comandă. El începu să se îndepărteze de ele. Pe mai târziu, scumpo. Vorbeam cu Peabody, spuse el când Eve îşi arătă colţii.

16

Nu-i luă mult lui Roarke să pună lucrurile la punct. Oricum, la urma urmei, va fi mai mult decât aparenţa că se ocupă de propria organizaţie. Va trebui să aloce ceva timp să facă şi asta, odată ce va putea ajunge la biroul său de acasă, ca să jongleze cu afaceri, finanţe şi crimă.

Dar pentru moment se întoarse spre camera de comandă la munca sa. O văzu cu coada ochiului pe Eve venind din direcţia biroului ei. Între ei fiind o distanţă de câţiva metri, el o privi – paşi lungi şi repezi. Locuri de văzut, se gândi el, criminali de prins.

El se opri, luă o sticlă cu apă pentru amândoi, apoi intră.

Ea se afla la punctul de lucru al lui Feeney. Poliţistul cu care lucra Feeney – tatăl tânărului cu ţinere de minte a detaliilor, Newkirk, îşi aminti Roarke – dădu din cap şi strânse câteva discuri, mutându-se în altă zonă.

Deci voia să discute direct cu Feeney, conchise Roarke. Se duse la propriul lui punct de lucru pentru a rezolva o problemă şi pentru a le studia dinamica.

Putu vedea cum Feeney absoarbe informaţia, ochii săi mijindu-se analizând. Urmă o parte cu înainte şi-napoi, foc rapid, din partea lui Feeney, apoi îşi scărpină urechea şi căută prin buzunar. Scoase o pungă.

Ar trebui să fie nuci, Roarke știa, iar Feeney bägă mâna în pungă, apoi i-o întinse lui Eve.

Luând asta drept semn că acum ei erau la etapa de dezbatere și strategie, Roarke se ridică pentru a se duce într-acolo și a li se alătura.

– Și-a ridicat considerabil ștacheta, îi spuse Feeney lui Roarke.

– Așa s-ar părea.

Feeney se roti alene în scaunul său de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga, în timp ce vorbea.

– Îi putem pune microfon, nu este nicio problemă. Îi putem pune și o cameră video. Asta ne va oferi ochi când vom avea nevoie de ei.

– Nu vreau ca el să vadă cumva camera, începu Eve.

– Am ceva. Roarke se uită la Feeney. Noua generație de HD Mole. XT-Micro. Adesea folosit pentru a fi pus la rever, dar pentru că se știe că ea nu-și pune accesorii, poate fi ușor reconfigurat într-un nasture – de cămașă sau jachetă. Are opțiune de imprimare a vocii. Ea îl poate activa și dezactiva folosind orice cuvânt sau frază la alegere.

– *Ea* stă chiar aici, sublinie Eve.

– Au fost câteva scăpări cu ultima generație, sublinie Feeney, ignorând-o foarte ușor pe Eve.

– Au fost eliminate, îl asigură Roarke. Va avea grijă de partea audio și video, iar modelul XT – doar dacă nu cumva se împotrivește securității de cea mai bună calitate – nu poate fi detectat.

Feeney încuviință dând din cap și rontăi.

– Putem folosi asta. Dar mai întâi să arunc o privire la el.

– Am unul care vine chiar acum încoace. Am pus un dispozitiv de urmărire pe vehiculul ei, unul de grad militar.

Ca apreciere față de echipamentul de înaltă performanță, Feeney scoase un fluierat și rânji.

– Sunt al naibii de sigur că nu o vom pierde, chiar dacă ea decide să plece în Argentina. Vom seta receptorii aici și pe unitatea mobilă. Echipa de supraveghere îi poate da cinci sau șase blocuri distanță.

– Ce spui despre zona aeriană?

– Ne putem mobiliza, dacă va fi necesar.

– Nu este o afurisită de lovitură de stat, mormăi Eve. Este un ucigaș bătrân.

– Care a capturat, torturat și omorât douăzeci și patru de femei.

Eve abia se încruntă la Roarke.

– Cred că dacă trece prin nenorocita aia de fereastră, îl pot pune la pământ. Voi doi dați-i drumul și aranjați toate e-jucăriile pe care le vreți. Dar să ne amintim că nu vrem doar să-l afumăm ca să iasă afară. Trebuie să și pătrundem. Pentru ca Rossi și Greenfeld să aibă o șansă, trebuie să ajungem la ele. Trebuie să intru, să-l las să creadă că m-a ademenit. Dacă-l vom scoate din bârlogul său, nu există nicio garanție că va divulga locul unde le ține. Acum avea atenția lor așa că așteptă un pic. Nu voi permite ca aceste femei să sângereze sau să moară de foame pentru că suntem atât de îngrijorați să-mi țin pielea în siguranță și să-l reținem sau să-l omorâm înainte de a ști unde sunt

ele. Siguranța lor este pe primul loc. Acesta este un ordin de la conducătorul acestei operațiuni.

Feeney zornăi punga cu nuci și i-o întinse lui Roarke.

– Eu și Gil am pus deoparte câteva locații și indivizi care merită verificați.

– Eu și Peabody ne vom ocupa de asta. Va fi o procedură standard de operare dacă el ne urmărește. Dă-mi ce ai găsit. Cât va mai dura până când va sosi jucăria ta cea nouă și strălucitoare? îl întrebă ea pe Roarke.

– Ar trebui să vină în zece-cincisprezece minute.

– Destul de bine. Mă duc să caut vestele alea stupide. Îi făcu semn lui Peabody. Roarke, va trebui să te ocupi să-ți aranjezi transportul spre casă.

– Am înțeles! Locotenente, o clipă. Roarke merse cu ea până la ușă. Vreau ca aceste femeie să se întoarcă și să fie în siguranță, la fel de mult ca tine. Dar îmi place pielea ta acolo unde este. Vom găsi o modalitate de a le face să funcționeze. Și asta este o directivă de la bărbatul care te iubește. Așa că păzește-ți fundul sau voi fi primul la rând să-ți dau un șut în el.

El știa că ei nu-i va plăcea asta, dar avea nevoie să o facă, așa că-i prinse bărbia cu mâna și o sărută, cu putere și scurt, înainte de a pleca.

– Aauu. Peabody oftă un pic în timp ce se grăbea să iasă din camera de comandă, în spatele lui Eve. Este atât de dulce.

– Da, șuturile în fund sunt zahăr în casa noastră. Vestiare. Veste.

– Veste? Asta ar însemna mai mult de una?

– Eu port una, tu porți una.

– Au, repetă Peabody, dar pe un ton total diferit.

În mai puțin de patruzeci de minute ele se aflau în garaj, cu veste și microfoane. Peabody își trase jacheta.

– Asta mă face să par grasă, nu-i așa? Știu că mă face să par grasă și mai car și câteva kilograme în plus.

– Nu încercăm să-l distragem pe nenorocitul naibii cu silueta ta înghețată, Peabody.

– Ție ți-e ușor să spui asta. Schimbându-și poziția, încercă să se vadă în oglinda retrovizoare. Afurisenia asta îmi îngroașă mijlocul și nu am nevoie de ajutor în acea zonă. Arăt ca un butuc. Un butuc de copac.

– Butucii nu au brațe și picioare.

– Au ramuri. Dar cred că dacă au ramuri, nu sunt din punct de vedere tehnic butuci. Deci arăt ca un copac pipernicit. Ea se așeză pe locul pasagerului. Acum am o motivație în plus pentru a-l elimina pe bastardul acesta. M-a făcut să arăt ca un copac pipernicit.

– Da, îi vom pârli fundul pentru chestia asta. Eve ieși din parcare. Uită-te după o coadă. Activat, Dallas, spuse ea pentru a testa aparatul de înregistrat. Mă auzi?

– Sunt ochi și urechi, răspunse Feeney. Umbra va fi în spatele vostru cu cel puțin trei blocuri.

– Am înțeles, va rămâne deschis atâta timp cât suntem pe teren.

S-au dus mai întâi la fostul călător cu vagonul morții. Se descurcase bine, se gândi Eve. Avea o casă impunătoare, veche, din cărămidă maro, numai pentru el, într-un cartier din West Village.

Un droid răspunse la ușă – o femeie uimitor creată pe care Eve ar fi văzut-o mai degrabă la departamentul de satisfacere sexuală decât la cel domestic. Ochi, voce, păr de culoarea fumului, toate într-un costum negru mulat pe piele.

– Dacă ați dori să așteptați în foaier, îi voi spune domnului Dobbins că sunteți aici.

Ea pleacă – mai mult se furișă, se gândi Eve, ca o felină sprintenă și de pradă.

– Dacă tot ceea ce face este să dea cu aspiratorul pe aici, comentă Peabody, eu am mărimea doi.

– Poate că dă cu aspiratorul, după ce-i lustruiește instrumentele bătrânului.

– Femeile sunt atât de crude, îi spuse Roarke în ureche.

– Pune pe mute trăncăneala.

Eve studie foaierul.

Era mai mult un hol larg, observă ea, cu lumina intrând pe sticla ornată a ușii din față. Uși pe ambele părți, bucătăria probabil se afla în spate. Dormitoarele la etaj.

Mult spațiu pentru un bărbat să-și târâie picioarele.

El chiar asta făcu, intră târșâindu-și picioarele în niște papuci legați sus. Purta un trening lăbărțat, iar părul său până la umeri era pieptănat pe spate și vopsit într-o nuanță puternică și improbabilă de negru.

Fața sa era prea subțire, gura prea plină, trupul prea slab ca să fie bărbatul despre care vorbiseră Trina și Loni.

– Domnule Dobbins.

– Exact. Vreau să văd niște acte de identificare sau amândouă veți face stânga împrejur.

El studie insigna lui Eve, apoi pe cea a lui Peabody, gura sa mișcându-se în tăcere în timp ce citea.

– În regulă atunci, despre ce este vorba?

– Investigăm omorârea unei femei din Chelsea, începu Eve.

– Chestia cu Mirele. Dobbins agită un deget. Citesc ziarele, mă uit la știri, nu-i așa? Dacă v-ați face treaba și ați proteja oamenii nu ar trebui să veniți aici să-mi puneți întrebări. Polițiștii au venit aici acum câțiva ani când fata de peste drum a fost omorâtă.

– O cunoșteai, domnule Dobbins? Pe fata care a fost omorâtă acum nouă ani?

– O vedeam venind și plecând, nu-i așa? Nu am vorbit niciodată cu ea. Am văzut poza celei noi pe ecran. Nici cu ea nu am vorbit niciodată.

– Ai văzut-o vreodată pe cea nouă? întrebă Eve.

– Pe ecran, nu am spus asta adineauri? Nu mă duc în Chelsea. Am tot ce-mi trebuie chiar aici, nu-i așa?

– Sunt sigură că așa este. Domnule Dobbins, tatăl dumitale conducea un camion în timpul Războaielor Urbane?

– Un vagon al morții. Mergeam cu el în majoritatea zilelor. Încărcat cu cadavre pe dreapta,

stânga şi în părţi. Mai aveam şi câte unul viu din când în când pe care cineva îl lua drept mort. Vreau să stau jos.

El se întoarse pur şi simplu şi merse târşâit printre uşile din dreapta.

După ce schimbară câte o privire, Eve şi Peabody îl urmară.

Zona sufrageriei era plină cu mobilă veche. Pereţii probabil avuseseră cândva o nuanţă de alb, dar acum erau de un galben murdar ca cel al dinţilor stricaţi.

Dobbins se aşeză, luă o ţigară de pe o tavă de argint fără luciu şi o aprinse.

– Un om poate încă să fumeze în afurisita sa de casă. Nu i s-a luat încă asta. Casa unui bărbat este castelul său.

– Aveţi o casă frumoasă, domnule Dobbins, comentă Peabody. Îmi plac foarte mult casele de cărămidă din această zonă. Suntem norocoşi că atât de multe dintre ele au supravieţuit Urbanelor. Trebuie să fi fost o perioadă groaznică.

– Nu atât de rea. Am trecut prin ea. Şi m-a şi întărit. El gesticulă cu ţigara ca şi cum ar fi vrut să demonstreze asta. Până să fac douăzeci de ani am văzut mai multe decât văd majoritatea în o sută douăzeci de ani.

– Nici nu-mi pot imagina. Este adevărat că erau atâţia morţi în anumite zone, încât singura modalitate de a le ţine evidenţa era să se scrie un număr de identificare direct pe trupurile lor?

– Exact aşa era. El scoase un rotocol de fum şi scutură din deget. Jefuitorii ajungeau primii la ei,

luau tot şi-i dezbrăcau până la piele. Eu scriam pe trupuri sectorul unde-i găseam ca să putem ţine evidenţa. Îi transportam, iar doctorul de la morgă scria numărul după aceea, îl înregistra într-un caiet. În mare parte era o pierdere de timp. Oricum până atunci erau doar o masă de carne.

– Ţii legătura cu cineva din acele timpuri? Oameni care au lucrat ca dumneavoastră, sau doctori, medici?

– Pentru ce? Află că ai ceva bani şi vor şi ei o parte. El ridică din umeri. L-am văzut pe Earl Wallace acum câţiva ani. Mergea uneori cu puşca în vagon. Mă tot îndemna să merg la înmormântarea lui Doc Yumecki, cred că în urmă cu cinci, şase ani. Mi-am prezentat condoleanţele. Merita să fie respectat şi nu mai există mulţi asemenea. A avut un priveghi frumos. Nepotul său s-a ocupat de asta. S-a ţinut în salon, nu în casa principală, dar a fost tot timpul o slujbă frumoasă.

– Ştiţi cum să daţi de domnul Wallace sau de nepotul doctorului Yumecki?

– De unde naiba să ştiu? Verific necrologurile. Văd pe cineva care merită să-ţi rupi din timp, atunci mă duc la priveghi. Pe atunci am spus că aşa voi face, aşa că asta fac.

– Ce spuneaţi pe atunci? îl îndemnă Eve.

– Peste tot era moarte. Privirea i se înceţoşă, iar Eve îşi imagină că el putea vedea – încă putea vedea asta. Fără priveghiuri. Le dădeam foc sau îi înmormântam, iar în majoritatea cazurilor aveau companie, dacă o poţi numi aşa. Deci, noi cei care-i

transportam, îi descărcam şi-i aşezam, spuneam că atunci când ne va veni vremea, vom avea parte de un priveghi, iar cei dintre noi care încă mai trăiesc şi sunt în putere, vor veni. Aşa că asta fac.

– Cine altcineva mai face asta? Din timpul Urbanelor?

Dobbins mai trase un fum.

– Nu-mi amintesc nume. Îi mai văd pe câţiva din când în când.

– Dar acesta? Eve scoase schiţa. L-ai văzut pe acest bărbat?

– Nu. Parcă seamănă un pic cu Primitorul. Un pic.

– Primitorul?

– Noi ridicam cadavrele şi le descărcam. El le lua, deci el era Primitorul. Am fost la priveghiul lui acum douăzeci de ani, poate chiar mai mult. Unul mare pentru Primitor. Trase din ţigară. Mâncare bună. Mort de mult timp.

Odată ajunsă afară, în maşină, Eve stătu să se gândească un pic.

– Ar putea fi un rol – un bătrân înverşunat, uşor dus cu pluta. Dar este cam prea de tot.

– Ar fi putut fi deghizat când l-a văzut Trina.

– Ar fi putut, fu Eve de acord, dar eu aş spune că Trina ar fi observat orice schimbare la faţă. Cu asta se ocupă ea. Hai să verificăm cele două nume pe care şi le-a amintit.

Următoarea ei oprire fu la Hugh Klok din Washington Square Park. Victima pe care Dobbins o

văzuse „venind şi plecând", fusese aruncată aici. Notiţele lui Gil Newkirk stipulau că lui Klok i se puseseră întrebări, la fel ca şi celorlalţi vecini. Klok era trecut ca fiind vânzător de antichităţi care-şi cumpărase şi-şi renovase proprietatea cu câţiva ani înainte de începerea crimelor.

Era trecut ca fiind cooperativ şi needificator.

Puteai scoate un profit bun din antichităţi, dacă ştiai ce faci. Eve presupuse că Klok ştia, pentru că proprietatea era impresionantă. Ceea ce mai întâi fuseseră două case, acum acestea erau unite într-una mare, aşezată mai departe de stradă cu o curte amplă.

– Destul de dichisit, comentă Peabody în timp ce se apropiau de poarta ornamentală, din fier a curţii.

Eve apăsă pe butonul de la poartă şi pentru o clipă i se ordonă de către o voce computerizată să spună cu ce treabă venise.

– Poliţia. Am dori să vorbim cu domnul Hugh Klok. Îşi ridică insigna pentru a fi scanată.

DOMNUL KLOK ESTE LA REŞEDINŢA SA ÎN ACEST MOMENT. PUTEŢI LĂSA UN MESAJ LA PUNCTUL DE SECURITATE – DACĂ DORIŢI – TRECEŢI ŞI LĂSAŢI MESAJ UNUIA DINTRE ANGAJAŢII CASEI.

– A doua opţiune. Să aruncăm o privire mai îndeaproape, îi spuse ea lui Peabody.

Poarta se deschise cu un clinchet. Traversară curtea pavată cu cărămidă şi urcară câteva trepte spre primul nivel. Uşa se deschise imediat. Şi aici era un

robot, dar acesta reprezenta un bărbat impunător, între două vârste.

– Sunt autorizat să preiau mesajul dumneavoastră pentru domnul Klok.

– Unde este domnul Klok?

– Domnul Klok este plecat cu afaceri.

– Unde?

– Nu sunt autorizat să ofer această informație. Dacă este o urgență sau dacă aveți o treabă extrem de importantă cu dânsul, îl voi contacta pe domnul Klok imediat astfel ca el să ia legătura cu dumneavoastră. Oricum, aşteptăm să se întoarcă acasă într-o zi, două.

În spatele impunătorului robot se afla un hol mare. Iar de jur împrejur, Eve percepu o groază de spațiu nelocuit.

– Spune-i domnului Klok să o contacteze pe locotenent Eve Dallas, poliția din New York, când se va întoarce.

– Desigur.

– De cât timp este plecat?

– Domnul Klok a fost plecat de la reşedința sa în ultimele două săptămâni.

– Domnul Klok locuieşte singur?

– Da.

– A avut vreun oaspete în lipsa sa?

– Nu există musafiri în reşedință.

– În regulă.

Ar fi preferat să intre şi să se uite un pic prin jur. Dar fără mandat, nu exista nicio metodă legală pentru a trece pragul.

Părăsi reşedința Klok pentru o zonă agitată din Mica Italie.

Una dintre victime fusese chelneriță într-un restaurant deținut de Tomas Pella. Pella fusese soldat în Forța Locală în timpul Urbanelor, când îşi pierduse un frate, o soră şi soția cu care era căsătorit de două luni. Aceasta lucrase ca medic.

El nu s-a recăsătorit niciodată, în loc de asta a deschis şi era proprietarul a trei restaurante de succes înainte de a vinde tot în urmă cu opt ani.

– Singuratic, în concordanță cu notițele lui Newkirk, spuse Eve. De asemenea mai este trecut ca fiind irascibil şi furios.

Locuia într-o casă îngrijit văruită în alb, la câțiva paşi de brutării, piețe şi cafenele.

Când a fost întâmpinată pentru a treia oară de un robot – din nou femelă, dar într-un stil domestic reconfortant – Eve trase concluzia că bărbații din acea generație preferau electronicul în locul umanului.

– Locotenent Dallas, detectiv Peabody. Am dori să discutăm cu domnul Tomas Pella.

– Îmi pare rău, domnul Pella este foarte bolnav.

– Oh, da? Cum aşa?

– Mă tem că nu pot discuta starea sa medicală cu dumneavoastră fără autorizația sa. V-aş putea ajuta în vreun alt fel?

– Este lucid? Conştient? Poate vorbi?

– Da, dar are nevoie să se odihnească în linişte.

Roboții erau mai rezistenți decât oamenii din anumite puncte de vedere, dar tot puteau fi terorizați şi intimidați.

– Solicit o întrevedere cu dânsul. Eve lovi uşor insigna şi-şi menţinu privirea tăioasă. Cred că i-ar deranja odihna şi liniştea mult mai mult dacă aş face rost de un mandat şi aş aduce aici echipa medicală a poliţiei pentru a-i evalua starea de sănătate. Este vreun cadru medical cu el?

– Da. Este un cadru medical cu el tot timpul.

– Atunci informează cadrul medical că dacă domnul Pella este treaz şi lucid, trebuie să discutăm cu dânsul. Ai înţeles?

– Da, desigur. Ea se dădu înapoi, închizând uşa în urma lor înainte de a se duce la interfonul din casă. Dacă domnul Pella poate, sunt doi ofiţeri de poliţie aici care insistă să vorbească cu el. Da, voi aştepta.

Robotul domestic se uită înapoi spre Eve şi arăta pe cât de intimidant pe cât poate părea un robot.

Intrarea se putea lăuda cu plafoane înalte şi era elegant şi econom mobilată. Casa scării se afla imediat pe stânga, o linie dreaptă şi lustruită, treptele erau din lemn foarte lustruit cu o bandă rulantă, roşie, decolorată pe mijloc. Candelabrul avea trei straturi de sticlă suflată în nuanţe de un albastru-pal şi delicat.

Ea merse câţiva paşi mai încolo pentru a arunca o privire în dreapta, spre un salon formal. Pe polița de un alb-crem aflată deasupra şemineului erau aliniate fotografii, şi judecând după stilul rochiei purtate în ele, ea bănui că erau o galerie a morţilor lui Pella. Părinţi, fraţi, soţia sa drăguţă şi pururea tânără.

Al treilea bărbat de pe listă, se gândi ea, şi puteai spune – în acest caz – că Pella ocupa o casă a morţii.

– Dacă aţi dori să veniţi cu mine? Robotul îşi împreună cu grijă mâinile la mijloc. Domnul Pella vă va primi, dar cadrul său medical a cerut ca vizita să fie pe cât de scurtă posibil.

Când Eve nu răspunse, robotul pur şi simplu se întoarse şi începu să urce treptele. Acestea scârţâiau, observă Eve. Mici gemete şi scârţâieli ale vârstei. Sus era un palier care se împărţea în dreapta şi în stânga. Robotul merse spre dreapta şi se opri în faţa primei uşi.

Asta ar da, se gândi Eve, spre strada şi forfota vieţii din afară.

Dar nu simţi viaţă atunci când intră. Dacă aceasta era o casă a morţii – aceasta era camera stăpânului.

Patul era enorm, cu baldachin, cu tăblii la cap şi la picioare, adânc sculptate cu ceea ce ea presupuse a fi heruvimi cu aripi. Lumina era slabă, draperiile erau trase până jos peste ferestrele înalte.

Bărbatul din pat era palid ca o fantomă, sprijinit de perne albe. Avea fixată pe faţă o mască cu oxigen, iar deasupra ei ochii lui erau aproape fără culoare şi plini de o furie înverşunată.

– Ce doriţi?

Pentru un bărbat bolnav, vocea sa era destul de puternică, deşi respiratorul o făcea să fie răguşită. Poate că era stimulat, după ceea ce văzuse Eve în privirea lui.

– Domnule. Cadrul medical era o femeie robustă şi competentă. Nu trebuie să vă supăraţi.

– Du-te dracului! aruncă el ca şi cum ar fi ridicat din umeri. Şi ieşi de aici!

– Domnule.

– Afară. Încă mai sunt şeful pe aici. Tu dispari. Şi tu. El îndreptă un deget care tremura uşor, spre Eve. Ce doreşti?

– Investigăm uciderea unei femei al cărei trup a fost găsit în parcul East River.

– Mirele. S-a întors din nou. Şi eu am fost mire cândva.

– Aşa am auzit.

Ea se apropie mai mult de pat. Nu putea insista să-şi îndepărteze masca şi cu ea pe faţă, în lumina slabă, trăsăturile sale erau greu de distins. Dar văzu că avea părul alb şi faţa rotundă. Ar fi spus că era într-un fel palid şi se gândi: steroizi.

– Ştiţi că a fost omorâtă în acelaşi fel ca şi Anise Waters, care a lucrat pentru dumneavoastră, acum nouă ani.

– Nouă ani. Trec cât ai bate din palme sau pot fi o sentinţă pe viaţă. Depinde, nu-i aşa?

– Timpul este relativ? întrebă ea, privind acei ochi.

– Timpul este dat dracului. Vei afla asta.

– Eventual.

– Voi poliţiştii m-aţi lua la întrebări cu nouă ani în urmă. Acum v-aţi întors să faceţi la fel? Ei bine, uită-te.

– Când v-aţi dat ultima oară jos din pat?

– Mă pot ridica oricând vreau eu. Se simţea o frustrare în vocea sa în timp ce-şi schimbă poziţia pentru a se ridica. Nu pot merge prea departe, dar să fiu al naibii că de ridicat, mă ridic. Crezi că m-am

ridicat şi am ucis-o pe fata aceea? Că am mai răpit şi alte două?

– Eşti bine informat, domnule Pella.

– Ce dracu' am de făcut toată ziua decât să mă uit la ecran? El arătă cu bărbia spre unul aşezat pe peretele din faţa patului. Ştiu cine eşti. Poliţista lui Roarke.

– Şi asta este o problemă pentru dumneavoastră?

El rânji, dinţii zărindu-i-se prin respirator.

– Ce-mi poţi spune despre el? Eve scoase schiţa. Ştii cine este?

El privi spre schiţă într-un fel care-i spunea lui Eve că el era gata să trateze totul cu uşurinţă. Apoi văzu ceva în privirea lui, văzu ceva apărând şi dispărând în acea clipă când el chiar privi chipul.

– Cine este?

– Un tip căruia îi place să ucidă femeile, cred eu. Împotrivirea dură se reîntoarse pe chipul său, expresia aceea de: *să te ia dracu'*. Din punctul meu de vedere, asta ar fi problema ta, nu a mea.

– Pot face multe ca să o fac să devină şi problema ta. Îţi plac brunetele, domnule Pella?

– Nu am timp pentru femei. Ele nu te ascultă. Şi mor.

– Ai fost soldat în Forţa Locală în timpul Urbanelor.

– Am omorât bărbaţi şi femei. Dar ei au spus că era ceva eroic. Ea era ocupată să salveze vieţi când au omorât-o. Probabil cineva a spus că şi asta era o chestie eroică. Nimic nu a fost. Omorul tot omor este şi nu ţi-l poţi scoate niciodată din minte.

– I-ai identificat trupul?

– Nu mai discut despre asta. Tu nu mai vorbeşti despre Therese.

– Sunteţi pe moarte, domnule Pella?

– Toată lumea moare. El rânji din nou. Unii dintre noi sunt mai aproape de sfârşit decât alţii.

– Pe tine ce te sfârşeşte?

– Tumoarea. M-am luptat cu ea, mă tot lupt cu ea de zece ani. De data asta ei au spus că ea va învinge. Mai vedem noi.

– Aveţi vreo obiecţie ca eu şi partenera mea să aruncăm o privire în jur cât suntem aici?

– Vreţi să daţi buzna în casa mea? El se ridică un pic. Aici nu sunt Urbanele, Poliţistă a lui Roarke, unde cei ca tine pot face ceea ce dracului le place. Aici suntem încă în Statele Unite ale afurisitei de Americi. Vrei să-mi percheziţionezi casa? Aduci un mandat. Acum ieşi afară!

Eve stătea afară, cu mâinile în şolduri, studiind casa lui Pella. Câteva clipe văzu draperiile dormitorului mişcându-se, apoi aşezate repede la loc.

– Rezistent nenorocitul naibii, comentă Eve.

– Da, dar este oare destul de rezistent?

– Pun pariu că este. Dacă vrea să omoare, va omorî. Mai este şi perspectiva mirelui, dragostea pierdută. De ce aceste femei să trăiască, să fie fericite, tinere, când el şi-a pierdut soţia? Soldat în timpul Urbanelor. Ştie cum să ucidă şi mie mi s-a părut a fi un bărbat cu destulă furie şi mult control – când vrea să se folosească de el.

– Camera bolnavului, respiratorul, aprecie Peabody. Ar putea fi o prefăcătorie.

– S-ar putea, dar el trebuie să ştie că putem afla asta. Desigur, dacă moare, asta este doar o altă bifare în coloana sa cu plusuri. Şi niciun judecător nu ne va da un mandat cu ceea ce avem pentru a percheziţiona casa unui bătrân muribund, ţintuit la pat.

– Dallas, închei mute. Feeney, mă auzi?

– Te recepţionez.

– Să aducem câţiva poliţişti aici. Să supravegheze. Pella nu m-a convins complet, dar este ceva care mă intrigă. Ştie ceva despre ceva, iar chipul din schiţă a stârnit asta.

– Am înţeles.

– Umbra a detectat vreo codiţă?

– *Nada.*

– Da, nici eu. O voi lăsa pe Peabody acasă şi mă duc şi eu acasă. Voi lucra de acolo. Dallas, terminat.

– Casă dulce casă?

– Casa unde poţi începe să faci cercetări despre soţia moartă a lui Pella. Toate detaliile pe care le poţi găsi. Pot cere autorizaţie pentru a-i cerceta dosarul medical. Uită-te mai bine şi la Dobbins.

– Se pare că iar nu o să mi-o trag în noaptea asta.

Eve o ignoră.

– Voi mai arunca o privire la Hugh Klonk care este momentan indisponibil. Tipii care se ocupă de antichităţi şi chestii din astea îmi sugerează călătorii. Să verificăm să vedem dacă vreunul dintre indivizii ăştia frecventează opera. Roarke poate verifica mai

amănunțit proprietățile lor. Poate că și casele înseamnă ceva. Oricum vreau planurile caselor.

Ea coborî de pe bordură, sperând să simtă că cineva o urmărește, cineva care se strecoară prin trafic în spatele ei. Dar tot ceea ce simți fură străzile aglomerate și mersul leneș al vehiculelor care transformaseră zăpada timpurie într-o zloată întunecată.

17

S-au închis, spuse Eve atunci când porțile casei se închiseră în spatele ei. Ochi și urechi închiși. Dallas terminat.

Aici nu era nicio fiertură și nicio zloată urâtă, se gândi ea. Zăpada se întindea pură și ca odinioară, peste pământ, atârna ca o blană udă pe copaci, astfel încât casa cea mare se înălța ca un punct puternic de atracție al unui tablou de iarnă. Și ca un tablou, acum că vântul rece de martie încetase, totul părea extrem de nemișcat.

Plecă de lângă mașină și chiar atunci când simți frigul iernii, se gândi că poate Peabody avea dreptate. Poate că primăvara era din ce în ce mai aproape.

Când intră în casă, Summerset apăru ca din senin în foaier împreună cu grasul de Galahad care-l urma ca o umbră.

– Trebuie să-ți spun că Roarke va întârzia un pic. Se pare că are considerabil de multe afaceri

proprii de care trebuie să se ocupe având în vedere că și-a petrecut atâta timp legat de tine.

– Alegerea a fost a sa, Sperietoare de Ciori.

Ea-și aruncă haina peste stâlpul scării.

– Ai sânge pe pantaloni.

Ea privi în jos. Aproape că uitase de mușcătură. Bastardul de pungaș.

– Este uscat.

– Atunci nu vei lăsa dâre pe podea, spuse el liniștit. Mavis ar dori ca tu să știi că nu a putut găsi peruca, dar ea și Trina cred că au redus marca cremei de corp la trei posibilități. Informația este pe biroul tău.

Eve urcă câte două trepte, pe de o parte pentru că voia să ajungă naibii sus, și pe de altă parte pentru că asta-i permitea să-l privească de sus.

– Au plecat?

– De la prânz. Leonardo s-a întors. Am aranjat cu transportul lor acasă, unde va sta Trina cu ei până ce această chestiune va fi rezolvată.

– Bine. În regulă.

Ea mai urcă încă două trepte, apoi se opri. Cel mai adesea el era o durere justificată în fund, dar auzise îngrijorarea din vocea lui. Oricâte defecte avea – și să nu înceapă să le enumere – avea o slăbiciune pentru Mavis.

– Ele nu au de ce să-și facă griji, spuse ea privindu-l fix în ochi. Au scăpat de asta.

El doar încuviință dând din cap, iar Eve continuă să urce. Galahad țopăia în urma ei. Se duse în dormitor, dar aruncă doar o privire patului mare și

superb. Dacă se întindea, ştia că întinsă va rămâne, iar aceasta nu era o soluţie. În schimb, se dezbrăcă, aşezându-şi arma – şi piesa pe care şi-o ataşase de gleznă în acea după-amiază – insigna, puse electronicele în sertar, apoi scoase o bluză şi nişte pantaloni scurţi.

Vru să îndepărteze bandajul de pe gambă, apoi îşi ordonă să se oprească. Dacă se uita la rană, tâmpenia aia va începe să o doară din nou.

Avea nevoie de un antrenament serios unde-şi putea goli mintea şi revigora trupul.

Evident că Galahad avea alte idei despre cum să-şi folosească timpul şi era deja încolăcit în centrul patului.

– Vezi, de aceea tu eşti gras, îi spuse ea. Mănânci, dormi, poate torci un pic, apoi iar mănânci şi iar dormi. Ar trebui să-l pun pe Roarke să instaleze o roată pentru animale de companie jos. Ca să mai dai jos din grăsimea aia.

Pentru a-şi arăta părerea în legătură cu sugestia ei, Galahad căscă prelung, apoi închise ochii.

– Desigur, dă-i drumul. Ignoră-mă.

Ea intră în lift şi coborî la sala de gimnastică.

Alergă două mile, folosind aranjamentul ei preferat de pe marginea falezei. Avea sub picioare textura nisipului, mirosul mării plutea în jurul ei, peisajul şi sunetul valurilor care se rostogoleau şi se retrăgeau.

Între efort şi ambianţă, ea termină alergarea într-un fel de transă, apoi trecu la greutăţi.

Transpirată, încheie sesiunea cu un antrenament de flexibilitate înainte de a se duce la duş.

În regulă, poate că muşcătura de pe piciorul ei palpită un pic a protest, dar tot era mai bine decât un pui de somn, se asigură ea. Deşi, trebui să recunoască, că pisoiul care sforăia pe pat arăta al naibii de fericit. Ea-şi puse nişte pantaloni largi, un hanorac negru care observă ea, surprinsă şi încurcată, că era caşmir şi şosete groase. Trăgând geanta cu dosare, trecu din dormitor în birou.

Programă un ibric întreg de cafea şi bău prima cană în timp ce actualiza, apoi se roti şi studie panourile crimei. Se opri şi privi în ochii criminalului schiţat de Yancy.

– Oare ai venit acasă ca să mori? Ted, Ed, Edward, Edwin? Oare este vorba doar de timp, cercuri şi moarte? Oare totul a fost doar opera ta personală?

Ea se roti din nou, studiind chipul fiecărei victime.

– Le-ai ales, te-ai folosit de ele. Le-ai alungat. Dar toate reprezentau pe cineva. Pe cine oare? Cine era ea pentru tine? Mamă, iubită, soră, fiică? Oare te-a trădat? Oare te-a părăsit? Oare te-a respins?

Îşi aminti ceva ce spusese Pella şi se încruntă.

– A murit? Mai mult decât atât? Ţi-a fost luată, omorâtă? Este oare asta o recreare a morţii ei?

Ea-şi studie propria faţă din actul de identitate pe care-l prinsese cu bold. Oare ce vedea când se uita la asta? se întrebă ea. De data asta nu era doar o

altă victimă, ci un oponent. Asta era ceva nou, nu-i aşa? Vânarea vânătorului.

Marele final. Da, Mira ar putea avea dreptate în această privinţă. Întorsătura neaşteptată de la sfârşitul spectacolului. Aplauze, aplauze şi cortina.

Îşi turnă o a doua cană cu cafea şi se aşeză sprijinindu-şi picioarele de birou. Poate că nu era doar un fan al operei. Un solist? Un solist frustrat sau compozitor...

Solistul nu se potrivea profilului, decise ea. Asta ar fi presupus mult antrenament, mult lucru în echipă, să primească indicaţii. Nu, nu era stilul lui.

S-ar putea să fie un compozitor. Majoritatea oamenilor care scriau ceva lucrau mult timp singuri. Preluând controlul cuvintelor sau al muzicii.

– Computer, lucrând cu toate datele curente, verifică seriile de probabilităţi după cum urmează. Care este probabilitatea ca un făptaş să se întoarcă la New York, să o aibă ca ţintă pe Dallas, locotenent Eve, din dorinţa de a completa ceea ce el s-ar putea să considere opera sa?

Care este probabilitatea ca dorinţa să fie nutrită de faptul că ştie despre propria moarte sau plănuieşte să se autodistrugă?

Care este probabilitatea, având în vedere că foloseşte drept adrese false clădirile care găzduiesc Opera, să fie sau să fi lucrat la Operă?

Care este probabilitatea, având în vedere programul de relaxare şi perioadele de repaus ale făptaşului, ca el să folosească substanţe chimice pentru a-şi înăbuşi sau a-şi dezlănţui dorinţa de a omorî?

AM ÎNŢELES.

– Stai aşa. Încă mai gândesc. Care este probabilitatea ca victimele să reprezinte o persoană care are legătură cu făptaşul şi care a fost, la un moment dat, torturată şi omorâtă prin metodele pe care el le foloseşte acum? Începe verificarea.

AM ÎNŢELES. LUCREZ...

– Aşa să faci.

Lăsându-se pe spate, Eve bău din cafea şi închise ochii.

Ea începu să filtreze, să cugete un timp, folosind rezultatele pentru a formula alte verificări. Apoi pur şi simplu se aşeză şi lăsă totul să fiarbă la foc mocnit în minte.

Când Roarke intră, ea ţinea picioarele pe birou, cu gleznele încrucişate. Avea în mână o cană cu cafea. Ochii erau închişi şi faţa inexpresivă. Pisica veni uşurel în spatele lui şi se îndreptă direct spre scaunul de dormit, ca nu cumva cineva să ajungă primul acolo. Apoi se tolăni, ca şi cum ar fi fost extenuat de drumul de la somn la somn.

Roarke traversă încăperea, apoi se opri îngrozit în faţa panoului crimei. Dacă cineva l-ar fi lovit cu o bâtă de oţel în piept şocul nu ar fi fost mai mic decât atunci când a văzut faţa lui Eve pe panou, printre morţi şi persoane dispărute.

Nu mai putu să respire. Pur şi simplu se desprinse de trup aşa cum îşi imaginase că va face şi viaţa din

el dacă ar pierde-o pe ea. Apoi reveni, trecu prin el cu o furie veritabilă. Mâinile sale se încleştară de-o parte şi de alta, ca nişte mingi dure, violente. Şi le putea imagina lovind faţa bărbatului care-o văzuse pe Eve ca pe o victimă, ca un fel de mare premiu pentru colecţia sa. Ceea ce simţea, în sensul strict al cuvântului, era contactul acelor pumni cu carnea, osul şi sângele, nu cu hârtia goală şi cerneala.

Iar el sărbători durerea fantomatică a încheieturilor degetelor sale jupuite.

Locul ei nu era acolo. Nu va fi niciodată acolo, în acea galerie hidoasă a morţii.

Şi totuşi ea se pusese acolo, realiză el. Îşi pusese poza printre celelalte. Gândire de fier, cugetă el acum. Poliţista lui, soţia lui, lumea lui. Gândea la rece, aranjând cu sânge rece faptele şi informaţiile, chiar şi atunci când propria ei viaţă făcea parte din ele.

Îşi ordonă să se calmeze, să înţeleagă de ce ea se pusese acolo. Avea nevoie să vadă întreaga imagine.

Îşi luă privirea de la panou şi o îndreptă spre ea. Ea stătea exact la fel aşa cum era când intrase. Pe spate, liniştită şi în siguranţă.

Se duse spre ea, dându-şi seama că încă mai simţea furie şi teamă când el voia să o ridice pur şi simplu, să se înfăşoare cu ea şi să stea aşa. Şi tot aşa. În schimb el se aplecă pentru a-i lua cana de cafea din mână.

– Ia-ţi propria cafea, bombăni ea şi deschise ochii.

Nu dormea, realiză el, dar nici departe nu era.

– Greşeala mea. Credeam că dormi în post.

– Timpul de gândire, amice. Nu te-am auzit intrând. Cum mai merge?

– Destul de bine. Am înotat şi am făcut duş pentru a mă amăgi că încă mă mai simt bine.

– Da, eu am ales drumul care aleargă pe plajă şi calea pompării fierului. În mare funcţionează. Am verificat unele probabilităţi şi am jonglat cu nişte date. Trebuie să scriu un raport, apoi să mai fac unele verificări. Când...

– Am nevoie de zece minute, o întrerupse el.

– Poftim?

– Zece minute. De data aceasta el îi lua cafeaua, o puse deoparte, apoi o prinse de mână pentru a o ridica din scaun. În care să fim doar tu, doar eu.

Ea ridică din sprâncene în timp ce el o trăgea departe de birou.

– Zece minute nu sunt ceva de laudă, asule.

– Nu mă refeream la sex.

El îşi strecură braţele în jurul ei şi continuă să se mişte în ceea ce ea înţelesese a fi un dans lent şi uşor.

– Sau nu chiar asta. Vreau zece minute cu tine, repetă el, coborându-şi fruntea spre a ei. Doar atât, fără nimeni şi nimic.

Ea respiră şi simţi mirosul duşului pe care el îl făcuse. Acel miros persistent de săpun pe pielea lui.

– Deja mă simt bine. Ea-şi atinse buzele de ale lui, înclinându-şi capul. Ai şi un gust bun.

El îi atinse cu degetul uşor adâncitura din bărbie şi-şi frecă buzele de ale ei.

– Aşa este. Şi mai este şi acest punct pe care-l ştiu eu. Îşi folosi degetul pentru a-şi întoarce un pic capul, apoi îşi aşeză buzele de-a lungul liniei maxilarului, chiar dedesubtul urechii. Exact acolo. Este perfect.

– Acel singur punct special?

– Şi tu acum, mai sunt şi altele, dar acesta este preferatul meu în mod special.

Ea zâmbi, apoi îşi sprijini capul de umărul lui – punctul ei preferat – şi-l lăsă să o ghideze în dansul uşor.

– Roarke.

– Mmmm?

– Nimic. Doar mă simt bine rostindu-ţi numele.

Mâinile lui îi mângâiau spatele în sus şi-n jos.

– Eve, spuse el. Ai din nou dreptate. Aşa este. Te iubesc. Nu este nimic care să se simtă mai bine decât asta.

– Auzind asta, nu este rău. Ştiind asta, este cel mai bine. Ea-şi ridică capul şi-i întâlni din nou buzele. Te iubesc.

Se ţinură în braţe şi terminară dansul aşa cum începuseră. Cu fruntea sa sprijinită de a ei.

– Aşa. Aşa-i mai bine. El se retrase, apoi îi ridică mâna şi o duse la buzele sale.

Avea un fel de-a fi, exact acel fel de-a fi, care o făcea să i se strângă stomacul. Buzele lui calde pe pielea ei şi acei ochi sălbatici şi albaştri de deasupra mâinilor unite o făcură să-şi dorească să aibă o sută de minute doar pentru a fi. Atâta timp cât putea doar să fie împreună cu el.

– Este al naibii de bine, îi spuse ea.

– De ce nu fac eu rost de nişte mâncare, sugeră el, şi-mi poţi spune despre acele probabilităţi.

– O voi aduce eu. Cred că e rândul meu acum. Poţi începe să te uiţi pe ele, dacă vrei.

Ea se dădu înapoi şi se întoarse. Şi văzu, aşa cum îşi dădu seama acum, că şi el văzuse fotografia ei pe panou.

– Oh, Iisuse! Iisuse!

Oripilată, ea prinse un smoc din părul ei în mână şi trase de el.

– Ascultă, asta este o prostie. Sunt o proastă. Am pus asta aici doar...

– Nu spune că eşti proastă, pentru că de cele mai mult ori eşti departe de a fi proastă. Tonul lui era calm. Sunt mai mult decât fericit să-ţi spun când eşti proastă. Nu este o problemă pentru mine.

– Da, ai spus asta foarte clar în trecut. Dar asta a fost atât de...

Ea se întrerupse din nou când el ridică mâna.

– Te-ai pus acolo pentru că trebuie să fii obiectivă, şi mai mult, trebuie să te poţi vedea aşa cum te vede el. Nu doar aşa cum eşti, dar şi aşa cum te vede el. Dacă nu o faci, ai putea fi neglijentă.

– Bine, aşa e. Ea-şi vârî mâinile în buzunare. Te-ai prins repede. Eşti de acord cu asta?

– Te ajută dacă nu sunt de acord cu asta? Evident că nu. Aşa că-i voi face faţă. Şi-l omor dacă te răneşte.

– Hei! Hei!

– Nu mă refeream la varietatea de cucuie, vânătăi şi ocazionale muşcături, adăugă el aruncând o privire spre piciorul ei, pe care se pare că le atragi de obicei.

– Le fac şi eu pe ale mele, izbucni ea, ciudat de insultată. Şi tu ai primit câteva lovituri, amice. Ea-şi miji ochii când el ridică un deget. Oh, chiar urăsc când faci asta.

– Păcat. Dacă reuşeşte să treacă dincolo de garda ta, dincolo de mine şi de toţi ceilalţi şi dacă chiar te răneşte, îl voi rezolva cu mâinile mele şi în stilul meu. Va trebui să fii de acord cu asta, pentru că ăsta sunt, aşa cum eşti şi tu, cea care ţi-ai pus faţa acolo.

– Nu va trece de garda mea.

– Atunci nu va avea nicio problemă, nu-i aşa? Ce avem la cină?

Ea voia să se certe, dar nu găsi loc de întoarcere. Aşa că ridică din umeri şi păşi cu aroganţă spre bucătărie.

– Eu vreau carbohidraţi.

Bărbatul acesta era exasperant. Cu un minut înainte îi săruta mâna într-un gest liniştit şi romantic care-o înmuiase toată şi apoi îi spune că ar omorî cu o voce atât de calmă şi rece încât era mult mai înspăimântătoare decât o explozie în dreptul tâmplei.

Şi aşa şi era, la naiba, se gândi ea în timp ce pisica îşi frecă capul de piciorul ei. El chiar vorbise foarte serios despre ambele chestiuni. La naiba, el chiar *era* ambele chestiuni.

Ea ceru spaghete şi chiftele, se sprijini de masă şi oftă. Poate că era exasperant, complicat, periculos şi dificil, dar iubea fiecare bucăţică a lui.

Îi oferi, de acum disperatului de Galahad, o porţie din fiecare farfurie – ce era corect era corect – înainte de a le duce în birou. Ea văzu că el interpretase

corect carbohidraţii lui ca fiind spaghete şi deschisese o sticlă de vin roşu. El se aşeză sorbind din vin şi scanând ecranul computerului ei.

– Poate el te va răni. Eve aşeză farfuriile pe birou. Atunci îl omor.

– Mie-mi convine. Ai pus nişte întrebări interesante aici, locotenente. Ca şi cum ar fi fost o masă obişnuită – iar pentru ei poate că chiar era – Roarke roti cu pricepere spaghetele în jurul furculiţei. Interesante procentaje.

– Probabilitatea este ridicată în ceea ce priveşte motivele pe care Mira le-a dat pentru întoarcerea lui la New York şi motivul pentru care m-a ales drept ţintă. De asemenea, este foarte probabil să aibă legătură cu opera din punct de vedere profesional. Nu sunt sigură că sunt de acord cu asta.

– De ce?

– Trebuie să fie mult de lucru, nu-i aşa? Concentrare, energie, dedicare. Iar în cele mai multe cazuri, interacţiune cu ceilalţi. Iei asta în calcul, desigur, spuse ea, studiind ecranul, dar mie nu mi s-a potrivit. Nu joacă în echipă. Bănuiala mea este că-i place timpul său de odihnă. Poţi, la un anumit nivel, numi crimele sale ca fiind reprezentaţii, dar eu nu le văd aşa. Sunt mult mai intime. Doar între el şi victimă până ce el termină.

– Un duet.

– Un duet. Hmm. Ea întoarse şi asta pe toate părţile. Da, bine, un duet, pot vedea asta. Un bărbat, o femeie, dinamica dintre ei. O reprezentaţie, bine, fără public, prea intimă pentru a fi împărtăşită. Pentru

că eu cred că la un moment dat el a avut o legătură intimă cu femeia pe care toate celelalte o reprezintă. Da. Ei erau un duet.

– Iar partenera sa a fost omorâtă.

– A fost distrus. De aceea cred că foloseşte substanţe chimice pentru a se stăpâni timp îndelungat – sau invers, să se elibereze pentru scurt timp. În legătură cu asta, eu şi computerul suntem de acord. Deci, caut tipuri de medicamente care pot suprima dorinţele criminale. Iar dacă este bolnav, iar noi facem speculaţii, s-ar putea să ia medicamente pentru oricare ar fi boala de care suferă. Îl cunoşti pe Tomas Pella?

– Numele nu-mi este familiar, nu.

– Se pare că el te cunoaşte.

– Cunosc o mulţime de oameni.

– Şi mult mai mulţi oameni te cunosc pe tine, am priceput asta. Cândva deţinea nişte restaurante în Mica Italie. Le-a vândut la scurt timp după ce au început toate astea acum nouă ani.

– S-ar putea să le fi cumpărat – sau unul dintre ele. Voi verifica dosarele.

– Dar Hugh Klok, vânzător de antichităţi. Cumperi multe chestii vechi.

– Nu-mi spune nimic.

– Îl voi verifica. Unul dintre Newkirk şi-a amintit că tipul acesta se ocupa cu taxidermia. Ştii tu, împăierea animalelor moarte.

– Ceea ce face ca mereu să apară întrebarea: De ce naiba?

– Da, ce mai e şi cu chestia asta. Eve îşi îndreptă privirea spre Galahad care se întorsese pentru a se aşeza şi a se spăla după masă. Vreau să spun, ai vrea... ştii tu, când termină de folosit cele nouă vieţi?

– Doamne Dumnezeule, nu! Nu doar pentru că, ei bine, ar fi înfiorător pentru noi, dar al naibii de umilitor pentru el.

– Da, asta cred şi eu. Mi-a plăcut ideea tipului cu taxidermia pentru simbolism. Casa morţii etc. Dar este curat. Locuieşte pe Vegas II de patru ani. Am verificat. Oricum, vrei să ştii datele celorlalţi doi şi ale celui de-a treilea pe care l-am chestionat azi, Dobbins?

– Sunt sigur că este o conversaţie strălucită pentru cină la fel ca şi filozofia despre taxidermie şi pisici moarte. Dă-i drumul.

În apartamentul lor din cartierul comercial al oraşului, Peabody şi McNab lucrau la două computere. Pentru că el lucra mai bine în zgomot, iar ei nu-i păsa, aerul bubuia de trash rock şi de rap revizionist. Ea stătea jos, aplecată, ignorând sunetele şi croindu-şi drum printr-o căutare complicată.

El se ridica şi se aşeza ca un căţeluş neastâmpărat, alternând cu directive şi versuri din cântece. Ea nu ştia cum putea cineva lucra în acest fel. Dar mai ştia că el nu doar putea, dar era nevoit să o facă.

Resturile de la mâncarea chinezească pe care o comandaseră erau împrăştiate în jurul punctelor de lucru. Peabody deja îşi dorea să fi rezistat tentaţiei ultimului rulou cu ou.

Când, într-un sfârşit, găsi informaţiile pe care le căuta, din ochii ei izbucniră lacrimi fierbinţi care o avertizară că era extrem de obosită, iar rezistenţa ei era foarte scăzută.

– Hei, hei, She-Body! McNab îi surprinse expresia din privire. Închide muzica. Computer, salvează şi pune pauză. Ce s-a întâmplat, iubito?

– Este atât de trist. Mă face să fiu atât de tristă.

– Ce anume?

El deja venise în spatele ei pentru a-i masa umerii. Era destul de bine, se gândi ea, să ai pe cineva lângă tine care să te dezmierde atunci când eşti deprimat.

– Am găsit-o pe Therese – Therese Di Vecchio Pella. Soţia lui Tomas Pella, unul dintre indivizii cu care eu şi Dallas am discutat astăzi.

– Da, cel din notiţele lui Newkirk, din prima rundă.

– S-au căsătorit în aprilie. Lucrau pentru Forţa Locală. El era caporal, ea era medic. Şi uite. Ea atinse ecranul computerului. În iulie ea a fost trimisă în această zonă, la marginea lui SoHo şi Tribeca. O explozie, majoritatea victimelor fiind civili. Încă se mai trăgea în acea regiune, dar ea s-a dus acolo. Purta crucea roşie – simbolul medical. Dar a fost împuşcată de un lunetist când a încercat să ajungă la răniţi. Avea doar douăzeci de ani. Încerca să-i ajute pe civilii răniţi, iar ei au omorât-o. Ea se lăsă pe spate şi-şi şterse lacrimile cu încheieturile degetelor. Nu ştiu. Doar că mă sfâşie, cred. Trebuie să ai speranţă, corect, să te opreşti destul de mult pentru a te căsători în

mijlocul acestor evenimente. Şi apoi, ai dispărut. Încercând să ajuţi oameni, ai dispărut. Ea avea doar douăzeci de ani.

McNab se aplecă şi o sărută pe frunte.

– Vrei să mă ocup eu de asta pentru o vreme?

– Nu. Am discutat cu acest bătrân astăzi. Ei bine, nu chiar atât de bătrân, dar părea a fi mai bătrân decât Moise stând în acel pat, cu respiratorul pe faţă. Şi apoi am citit asta şi m-am gândit cum el fusese atât de tânăr şi o iubise pe această fată. Apoi... ea este prea tânără.

– Ştiu că este greu, scumpo, dar...

– Nu, nu. Vreau să spun, da, este greu, dar ea este prea tânără ca să fie sursa acestui tipar. Lacrimile – unele dintre ele încă mai atârnau de genele ei – au fost date uitării. Ea avea doar douăzeci de ani, iar cea mai tânără victimă avea douăzeci şi opt. Douăzeci şi opt până la treizeci şi trei, aceasta a fost perioada lui. Deci Therese Pella a murit prea tânără, este foarte probabil ca asta să-l elimine pe Pella ca suspect.

– Chiar credeai serios că el e tipul?

– Are vârsta potrivită, este genul, are legături cu Urbanele, casă privată – şi poţi spune pe litere înverşunat? Are o tumoare – cel puţin aşa spune el – Dallas verifică asta. Şi-a pierdut mireasa – mireasă şi mire – care era o brunetă drăguţă. Dar după asta nu se mai potriveşte.

Peabody se lăsă pe spate, dând din cap şi privind informaţiile de pe ecran.

– Nu se mai potriveşte cu tiparul. Ea a fost lovită de focul de armă al unui lunetist, nu a fost torturată.

Când a fost ucisă era cu opt ani mai mică decât cea mai tânără victimă. Iese din tipar. Dar era ceva. O sclipire, aşa i-a spus Dallas. Ceva a sclipit când am discutat cu el.

– Poate ştie ceva. Poate are legătură.

– Da, poate. Trebuie să-i dau asta lui Dallas, apoi să încerc să sap mai adânc după informaţii despre Pella.

– Te ajut. McNab îi mai masă o dată umerii, apoi se joacă cu vârfurile părului. E bine acum?

– Da. Cred că nu am prea dormit şi am prea multe în minte.

– Ai nevoie de o pauză.

– Poate că da. Ea-şi frecă din nou ochii, dar de data asta pentru a îndepărta oboseala. Dacă nu ar fi fost atât de frig afară, aş fi făcut o plimbare, să iau un pic de aer, să fac puţină mişcare.

– Nu ştiu cum e cu aerul, spuse el în timp ce ea se ridică. Dar te pot ajuta cu mişcarea. Zâmbind larg, îi puse mâna pe fund şi-l strânse.

– Da? Ochii ei sclipeau, libidoul ei o luase razna. Vrei?

– Lasă-mă să răspund la această întrebare rupând hainele de pe tine.

Ea scoase un ţipăt râzând, în timp ce se rostogoleau pe podea.

– Am crezut că, ştii tu, nu mai simţeai cum înfloreşte şi scânteiază.

– Ceva înfloreşte foarte bine, spuse el în timp ce-i scotea puloverul.

Ea-i trase pantalonii în jos, peste şolduri pentru a verifica chiar ea. Privind în jos, ea spuse:

– Cred şi eu.

– Cât despre scânteie...

El îi strivi gura cu a sa într-un sărut destul de fierbinte, încât ea-şi imagină că-i iese fum din urechi.

– Mai mult de atât şi dăm foc la casă.

Ea-i văzu privirea atât de visătoare atunci când mâna sa îi cuprinse sânul şi simţi cum muşchii stomacului se strâng drept răspuns.

– Mmmm, She-Body, cea mai femeie dintre femei. Hai să vedem ce putem aprinde.

Mai târziu, mult mai târziu, Eve studie informaţiile pe care le trimisese Peabody către unitatea ei de la birou.

– Are dreptate, mormăi Eve. Prea tânără, metoda greşită. Dobbins mi se pare a fi prea confuz, poate prea dezinteresat. Klok pare a fi curat, dar limitat. Dar este ceva aici. Numai că nu văd.

– Poate că vei vedea dacă ai dormi puţin.

În schimb, ea începu să se foiască din nou în jurul panourilor.

– Opera. Ce se mai aude cu unghiul despre bielete de la Operă?

– Am lista celor care au tichete rezervate pentru acest sezon la Metropolitan. Nu a apărut nimic la prima confruntare a datelor. Voi încerca şi altele.

– El trece de la un nume la altul, schimbă numele şi datele de identitate. Se pune la adăpost. Discret, sub radar. Unde a învăţat cum să facă asta? Metodele de tortură? Operaţiunile sub acoperire sunt cunoscute că folosesc metode de tortură.

– Îți pot spune că sursele mele în ceea ce privește chestiunea torționarilor nu au scos pe nimeni în evidență din această generație care să trăiască încă și să se ocupe cu asta, sau pe altcineva care strălucește prin urmărirea brunetelor tinere.

– Merita încercat, medită Eve. Acoperirea ar putea schimba asta. Cineva care, la un moment dat, a luat parte la operațiuni militare sau paramilitare. A învățat de undeva metodele și și-a dezvoltat priceperea de a manipula informațiile.

– Sau are relații sau fonduri pentru a angaja pe cineva pentru a le manipula, îi reaminti Roarke.

– Da, mai este și asta. Deci. De ce torturezi pe cineva?

– Pentru informații.

– Da, cel puțin în aparență. De ce mai torturezi? Plăceri, deviații sexuale, sacrificii ritualice.

– Experimentare. Altă încercare și o analiză rațională pentru a pricinui durere.

Ea-l privi.

– Eliminăm nevoia sau dorința de informații și deviația sexuală. Fără nicio îndoială, în mintea mea, el primește o mulțumire personală pentru că pricinuiește durere, dar trebuie să fie vorba de mai mult. Este parte dintr-un ritual, dar aici nu este vorba de vreo chestiune religioasă sau de vreun cult. Deci, experimentare, repetă ea. Se potrivește. Factorul este că se pricepe foarte bine la asta. Tehnicile de tortură sunt specializate. Nu este neglijent în legătură cu asta, este precis. Din nou, unde a învățat?

– Și ai ajuns înapoi la Urbane.

– Se tot intersectează acolo. Cineva l-a învățat, sau el a studiat. A experimentat înainte de experimentare. Dar nu aici, nu în New York.

Înconjurând panoul, ea studie și luă în calcul perspectivele.

– Am mai făcut verificări în legătură cu celelalte. Am făcut o verificare la Persoane Dispărute pe baza tipului victimei. Dar dacă a experimentat în altă parte? Dacă a mutilat intenționat corpurile pentru a elimina o corelație, sau s-a debarasat întru totul de ele.

– Vei face o verificare globală despre mutilări și persoane dispărute care implică tipul victimelor.

– S-ar putea să nu fi fost la fel de grijuliu. Dacă găsim ceva... poate că a lăsat ceva în urmă. Ea se opri, uitându-se fix la schița bărbatului pe care-l vâna. Încă-și cizelează îndemânarea, încă-și caută calea. Am căutat la nivel global, dar poate că nu am mers destul de în urmă.

– Voi pregăti asta imediat. O pot face mai repede, spuse el înainte ca ea să poată comenta. Apoi va dura ceva timp ca să apară vreun rezultat cu care chiar să poți lucra. Voi aranja, apoi vom merge să dormim un pic.

– În regulă. Bine.

Visele apărură în imagini estompate, ca și cum ea ar fi înotat prin ceața care se disipa și se făcea la loc, se disipa și iar se făcea la loc. Ceasul ticăia fără încetare.

Peste acel ticăit nesfârșit și cu ecou, ea auzi sunetul violent al unei bătălii. Un schimb de focuri,

se gândi ea. Rafale şi gloanţe, ţipete sălbatice şi strigăte ale bărbaţilor şi ale femeilor care se luptau.

Putea simţi mirosul sângelui, fumul, carnea care ardea înainte de a o vedea. Masacrul avea o aromă greţos de dulce.

În timp ce imaginea devenea clară, ea văzu că bătălia se dădea pe scenă, iar scena era îmbrăcată pentru a zugrăvi oraşul într-o formă stranie şi stilizată. Clădirile, toate negre şi argintii, se înălţau şi erau aplecate peste străzi albe care se îndreptau spre unghiuri imposibile sau înspre fundături inexplicabile.

Iar actorii de pe scenă erau îmbrăcaţi cu costume strălucitoare şi elaborate care pluteau deasupra unor bazine însângerate şi se învolburau într-un fum murdar în timp ce se omorau unul pe celălalt.

Ea privi în jos la asta cu interes, din loja sa împodobită. Dedesubt, într-un puţ unde trupurile zăceau contorsionate, putea vedea orchestra cântând nebuneşte la instrumente. Degetele lor erau pline de sânge de la coardele ascuţite ca lamele.

Pe scenă, sunetele şi chemările erau cântece, realiză ea, pătimaşe, violente, vicioase.

Războiul nu putea fi altfel.

– Cel de-al treilea act aproape că s-a încheiat.

Ea se întoarse, se uită spre faţa criminalului în timp ce acesta scotea un ceas uriaş din buzunarul costumului său formal.

– Nu înţeleg. Este vorba numai de moarte. Cine scrie aşa ceva?

– Moarte, da. Pasiune, putere şi viaţă. Toate duc spre moarte, nu-i aşa? Cine ar şti asta mai bine decât tine?

– Crima este diferită.

– Oh, da, este artă şi este deliberată. Nu mai este mâna destinului şi transmite puterea celui care creează moartea. Care face din ea un dar.

– Ce dar? Cum poate fi moartea un dar?

– Aici... El arătă spre scenă în timp ce o femeie, cu părul şaten şi plin de sânge, cu faţa şi trupul strivit, era dusă pe o targă. Aici este vorba de imortalitate.

– Imortalitatea este pentru cei morţi. Cine era ea când era în viaţă?

El doar zâmbi.

– Timpul s-a scurs. El apăsă pe ceas şi scena dispăru.

Eve se ridică în pat, luptându-se să respire. Prinsă între vis şi realitate, ea-şi apăsă mâinile peste urechi pentru a acoperi ticăitul.

– De ce nu se opreşte?

– Eve! Eve! Este comunicatorul tău. Roarke îşi răsuci degetele peste încheieturile ei, lăsându-i cu blândeţe mâinile în jos. Este comunicatorul tău.

– Iisuse! Aşteaptă! Ea scutură din cap şi se concentră asupra prezentului.

– Blochează video, ordonă ea, apoi răspunse. Dallas.

Dispeceratul, Dallas, locotenent Eve. Prezintă-te în Union Square Park din Park Avenue. Trupul unei femeie neidentificate, urme de tortură.

Eve întoarse capul şi întâlni privirea lui Roarke.

– Am înţeles. Anunţ-o pe Peabody, detectiv Delia, cere ca medic legist pe Morris. Cât despre procedura în această chestiune, anunţă-i pe comandantul Whitney şi pe doctoriţa Mira. Eu sunt pe drum. Dallas terminat.

– Vin cu tine. Ştiu, spuse Roarke în timp ce se ridică, nu prea eşti o momeală pe cinste cu mine alături, dar asta trebuie să fie Gia Rossi abandonată. Iar eu merg cu tine.

– Îmi pare rău.

– Ah, Eve! Tonul său se schimbă, se înmuie. Şi mie.

18

Aşa cum Eve văzuse casa lor aflată într-un peisaj acoperit cu zăpadă ca pe un tablou, Roarke vedea locul faptei ca pe o piesă. O piesă întunecată cu mişcări constante şi zgomot mare, toate centrate în jurul unui singur personaj principal.

Cearşaful alb de pe zăpada albă, trupul alb aşezat peste el, cu părul de un şaten-închis strălucind în lumina reflectoarelor. El gândi că rănile ieşeau în evidenţă pe pielea palidă ca nişte ţipete.

Iar soţia sa stătea acolo, cu haina ei lungă şi neagră şi, desigur, fără mănuşi. Amândoi uitaseră de mănuşile ei de această dată. Cu capul descoperit şi cu o privire dură. Directorul de scenă, se gândi

el, şi un personaj însemnat. Director şi autor al acestui act final.

Ea va simţi milă, asta o ştia prea bine, furie, şi vinovăţie. Dar aceste emoţii erau bine ascunse în spatele unei minţi calculate.

O privi cum discută cu cei care cercetau zona, cu poliţiştii în uniformă, cu ceilalţi care veneau şi plecau de pe scena de iarnă. Apoi Peabody, cea pe care te poţi bizui, în haina sa de culoarea carapacei de broască ţestoasă şi cu o eşarfă colorată, traversă scena. Împreună, ea şi Eve se ghemuiră lângă acel punct central fără viaţă care deţinea impasibil lumina reflectoarelor scenei centrale.

– Nu destul de aproape, spuse McNab de lângă el.

Roarke îşi mută atenţia de la scenă la McNab.

– Ce anume?

– Nu ne-am putut apropia destul de mult.

Mâinile lui McNab erau vârâte adânc în două dintre multele buzunare ale hainei sale de un verde strălucitor, cu două lungi cozi ale unui fular cu nişte dungi îndrăzneţe care-i fâlfâia pe spate.

– Am înaintat pe o mulţime de drumuri, dintr-o mulţime de direcţii. Înaintând, am simţit că suntem aproape. Dar nu destul de aproape pentru a o ajuta pe Gia Rossi. Este greu. Asta loveşte tare.

– Aşa este.

Oare el chiar credea, se întrebă Roarke, în urmă cu o viaţă de om, oare el chiar presupusese că poliţiştii nu simţeau nimic? De când cu Eve, învăţase altceva. Cu totul altceva. Iar acum, stătea tăcut, ascultând replicile în timp ce personajele îşi interpretau rolurile.

– Ora decesului, oh, unu treizeci. Luni dimineață devreme, spuse Peabody. Este moartă de mai bine de douăzeci și șase de ore.

– A ținut-o o zi.

Eve studie scrijelitura de pe trunchi. Treizeci și nouă de ore, opt minute, patruzeci și cinci de secunde.

– A ținut-o o zi după ce a terminat. Nu a rezistat pentru el. Rănile sunt mai puțin severe decât la York. De această dată, ceva nu a mers cum trebuie pentru el. Nu și-a putut continua munca.

Mai puțin severe, da, Peabody putea vedea că asta era adevărat. Și totuși, tăieturile, arsurile și vânătăile arătau o suferință teribilă.

– Poate că a devenit nerăbdător în acest timp. Poate că a simțit nevoia să omoare.

– Nu cred asta.

Cu degetele învelite, Eve ridică brațul victimei, îl întoarse pentru a studia semnele lăsate de legăturile cu care fusese imobilizată. Apoi examină mai îndeaproape rănile de la încheieturi care-i fuseseră fatale.

– Ea nu s-a zbătut ca York, nu are atâtea răni de la frânghii la încheieturi și la glezne. Iar ucigașul lovește aici? La fel de curat și precis ca și la toate celelalte. El încă deține controlul. Și încă vrea ca ele să reziste.

Ea-i așeză brațul la loc, pe cearșaful alb, alb.

– Este vorba de mândrie în meșteșugul lui – le torturează, provoacă durere, dar le ține în viață. Crescând nivelul durerii, tema, rănile, toate în timp ce le ține în viață. Dar Rossi l-a lăsat baltă înaintea programului, înainte ca el să-și îndeplinească scopul.

– Înainte de a putea vedea reportajele cu imaginea sa, sublinie Peabody. Nu este pentru că s-a panicat sau pentru că și-a vărsat furia pe ea.

Eve privi în sus.

– Nu. Dar dacă ar fi făcut-o, tot ar fi fost moartă. Dacă ar fi făcut-o, noi tot am fi făcut ceea ce trebuia făcut. Dă uitării asta. A început cu ea sâmbătă dimineață, a terminat luni devreme. York vineri noaptea. Deci a dat o mică petrecere, poate, sau poate își alocă un somn bun înainte de a da ceasul înapoi pentru Rossi.

Ia ceva timp să mă urmărești, se gândi Eve. O altă metodă de tortură probată și adevărată. Odihnește-te și revezi. Luase o pauză din nou pentru a o prinde pe Greenfeld. Avea nevoie de următoarea victimă în nenorocita lui de temniță.

– Le curăță fără să se grăbească. Nu în pripă. Deja a ales locul unde o va lăsa, deja a supravegheat zona. A făcut o investigație.

Din poziția sa ghemuită, Eve studie zona.

– Pe vremea asta nu vor fi mulți oameni care să se plimbe prin parc. Mai mult timp pentru el, continuă ea. O transportă și o aduce până aici.

– Cei care cercetează zona au o groază de urme de picioare cu care să lucreze. Zăpada era destul de proaspătă și moale. Vor face tălpile, ne vor da un număr și o marcă.

– Da. Dar el nu-și face griji pentru asta. Este destul de deștept încât să poarte ceva mai mare să încerce să ne îndepărteze. Să porți ceva obișnuit este aproape imposibil de aflat. Când îl

vom prinde, le vom găsi, îl vom spânzura cu ele, dar nu ne vor duce la el.

La fel de impasibilă acum, la fel ca şi acele reflectoare de la locul faptei, Eve examină trupul.

– Era puternică, într-o formă de primă mână.

Un specimen bun? se întrebă ea. Oare el crezuse că are o candidată de primă mână pentru duetul său dezgustător?

– S-a zbătut, dar nu la fel de mult ca York. Nu la fel de dur ca York, nu la fel de mult. A renunţat, asta a făcut. Puternică din punct de vedere fizic, dar ceva în interiorul ei s-a închis. Trebuie să fi fost o mare dezamăgire pentru el.

– Mă bucur că nu a suferit la fel de mult. Ştiu, spuse Peabody când Eve ridică capul. Dar dacă nu am putut să o salvăm, mă bucur că nu a suferit aşa de mult.

– Dacă ar fi putut rezista mai mult, poate că am fi putut-o salva. Şi oricum ai privi asta, Peabody, nu înseamnă nimic.

Ea se îndreptă atunci când îl văzu pe Morris venind spre ele. În privirea lui văzu ceva ce simţea şi ea, ceva ce simţea şi Peabody. Eve se gândi că ar vedea acest amestec complicat de furie, disperare, vinovăţie şi mâhnire în ochii fiecărui poliţist implicat.

– Gia Rossi, fu tot ce spuse Morris.

– Da. Noi credem că este moartă de mai bine de douăzeci şi şase de ore. Un grup de copii care scurtau drumul prin parc au găsit-o. Au cam compromis locul faptei, dar în principiu au ajuns şi au fugit. Unul dintre ei ne-a anunţat. Ceva nu a mers bine pentru el cu ea.

Eve privi din nou în jos, spre cadavru. Nu prea a scos mult timp de la ea. Poate că ea s-a închis pur şi simplu, sau poate că el a folosit ceva – experimentând – vreo substanţă chimică care a făcut-o să se închidă.

– Voi marca raportul toxicologic ca fiind o prioritate. Nu este la fel de distrusă ca şi celelalte.

– Poate fi mutată?

– Eram pe punctul de a o întoarce.

Încuviinţă dând din cap, se aplecă să ajute şi împreună întoarseră cadavrul.

– Nu are răni pe spate, spuse Morris.

– Majoritatea nu au. Îi place faţă-n faţă. Trebuie să fie personal. Trebuie să fie intim.

– Unele vânătăi, ciopârţiri, arsuri, găuri pe spatele umerilor, pe gambe. Mai puţin ca la celelalte. Cu blândeţe, el dădu părul la o parte şi-i examină ceafa, scalpul şi urechile. Ca o comparaţie, aş spune că, în acest caz, el abia a ajuns la etapa a doua. Da, da, ceva nu a mers cum trebuie. O voi lua acum.

El se ridică şi-i întâlni privirea lui Eve.

– Există membri ai familiei?

El nu întreba niciodată sau o făcea atât de rar încât ea nu observa.

– Are o mamă în Queens, un tată şi o mamă vitregă în Illinois. Vom lua legătura cu ei.

– Dă-mi de ştire dacă şi când vor veni să o vadă. Mă voi ocupa eu personal.

– În regulă.

El privi în depărtare, dincolo de reflectoare, în întunericul rece.

– Mi-aş dori să fie primăvară, spuse el.

– Da, oamenii tot ar muri, dar este o atmosferă mult mai frumoasă pentru noi ceilalți. Și, știi tu, flori. Sunt un detaliu drăguț.

El zâmbi larg, iar unele dintre umbrele din jurul său părură a se ridica.

– Mie-mi plac narcisele galbene. Mereu îmi imaginez că stau de vorbă între ele într-o limbă pe care nu o putem auzi.

– Asta este un pic înfricoșător, decise ea.

– Atunci nu vrei să încep să-ți povestesc despre panseluțe.

– Chiar nu vreau. Vorbim mai încolo. Peabody, începe să pui întrebări.

Ea plecă de lângă Morris și-l auzi murmurând: „Acum e în regulă, Gia", apoi se îndreptă spre Roarke.

– Aproape că am terminat aici, începu ea. Tu ar trebui...

– Nu mă duc acasă, îi spuse Roarke. Voi merge la sediu să mă apuc de lucru în camera de comandă. Voi aranja cum să ajung acolo.

– Merg și eu cu tine. McNab se uită la Eve. Dacă sunteți de acord, locotenente.

– Dă-i drumul și contactează restul echipei. Nu au niciun motiv să stea întinși în pat, iar noi nu. Acum asta este o operațiune douăzeci și patru/șapte. Voi face subechipe, pe ture de câte douăsprezece ore. Cronometrul este pe cale să înceapă pentru Ariel Greenfeld. Nu o vom găsi în acest fel. Ea privi în urmă. Să fiu eu a naibii dacă o vom găsi așa.

*

Abia se crăpa de ziua când ea ajunse la sediu. Înainte de a se duce în biroul ei, intră în camera de comandă. În timp ce luminile se deschideau pâlpâind, ea privi în jur. Acum era liniște, nu erau oameni. Nu va mai fi așa, se gândi ea. Nu până ce nu vor închide acest caz.

Ea va adăuga mai mulți oameni, mai mulți ochi, urechi, picioare, mâini. Mai mulți care vor lucra pe stradă, să arate poza criminalului, să vorbească cu vecinii, cu oamenii de pe stradă, cu șoferii de taxi, cu farmaciștii-șefi. Mai mulți pentru a bate la ușile mult prea numeroaselor clădiri pe care Roarke le pusese până acum pe listă în urma căutării.

Mai mulți oameni care să împingă, împingă, împingă, care să urmărească fiecare fir indiferent de cât de subțire sau de înnodat este.

Până ce asta nu va lua sfârșit, va exista o singură investigație, un singur criminal, un singur scop pentru ea și pentru toți polițiștii aflați în subordinea ei.

Se duse la tabla albă și scrise cu mâna ei cât timp îi luase Giei Rossi să moară, după numele de Rossi.

Apoi privi în jos la următorul nume pe care-l scrisese. Ariel Greenfeld.

– Tu rezistă infernului. Nu s-a terminat și nu se va termina, așa că rezistă infernului.

Se întoarse și-l văzu pe Roarke privind-o din pragul ușii.

– Ai venit repede, îi spuse el. Eu şi McNab am făcut un ocol pe la EDD pentru a mai lua echipament. Feeney este pe drum încoace.

– Bine.

El traversă încăperea pentru a sta în picioare, aşa cum făcea şi ea, în faţa tablei albe.

– Acum, într-o oarecare măsură, depinde de ea. De tine, de noi, cu siguranţă de el, dar într-o oarecare măsură şi de ea.

– Fiecare oră în care ea rezistă, noi ne apropiem şi mai mult.

– Şi fiecare oră în care ea rezistă este o altă oră în care ar putea să te atace. Vrei asta. Dacă ai putea, ai consimţi să se întâmple.

Fără tâmpenii, decise ea. Fără eschivări.

– Aşa este.

– Când au omorât-o pe Marlena, în urmă cu atâţia ani, au făcut-o bucăţi pentru a se face înţeleşi de mine, am vrut ca ei să vină după mine.

Eve se gândi la fiica lui Summerset, cum fusese răpită, torturată şi omorâtă de către rivalii tânărului şi întreprinzătorului criminal care fusese Roarke.

– Dacă ar fi făcut asta, dacă ar fi venit toţi, ai fi sfârşit alături de ea în pământ.

– S-ar putea. Este foarte posibil să fi fost aşa. El îşi mută privirea de la tablă pentru a o întâlni pe a ei. Dar voiam asta, şi m-aş fi oferit voluntar dacă aş fi putut. Dar din moment ce nu era menit să fie, am găsit altă modalitate de a-i termina pe fiecare dintre ei.

– El este doar un singur bărbat. Şi s-ar putea să nu existe o altă cale.

Gândindu-se la toţi cei care pieriseră, el privi din nou tabla. Doar un bărbat şi probabil un singur fel.

– Asta este adevărat. Uite ce am aflat, ce am înţeles eu afară în frig şi întuneric în timp ce tu te ocupai de ceea ce-i făcuse Giei Rossi. Crede că te cunoaşte. Acum el îşi întoarse capul, iar acei ochi de un albastru scânteietor scânteiară într-a ai ei. El crede că înţelege ce eşti, că ştie cine eşti. Dar se înşală. El nu-i cunoaşte şi nici nu-i înţelege pe cei ca tine. Dacă, chiar şi pentru o clipă, veţi fi numai voi doi, poate că va realiza pentru un moment cine eşti. Iar dacă o face, va şti câte ceva despre frică.

– Ei bine. Un pic zguduită, un pic dezorientată, ea respiră adânc. Nu asta mă aşteptam să aud de la tine.

– Când m-am uitat la ea, la ceea ce i-a făcut, am crezut că te văd pe tine acolo. Chipul tău cu chipul ei, aşa cum este pe panou.

– Roarke...

– Dar nu a fost aşa, continuă el şi-şi ridică mâna pentru a-i mângâia obrazul cu degetele. Nu am putut. Cred că nu pentru că era mai mult decât aş fi suportat. Nu din această cauză, ci pentru că el nu avea putere asupra ta şi nici nu te va putea controla. Nu-i vei permite. Şi asta, scumpă Eve, este o adevărată consolare pentru mine.

– Şi pentru mine este un punct de sprijin.

Ea aruncă o privire spre uşă, pentru a se asigura că încă mai erau singuri, apoi se aplecă şi-l sărută.

– Mulţumesc. Trebuie să plec.

– Iar dacă te omoară, adăugă Roarke în timp ce ea păşea spre uşă, voi fi extrem de supărat.

– Cine te-ar putea învinovăţi?

Ea se îndreptă spre biroul ei şi se opri când Peabody o salută.

– Baxter şi Trueheart îi anunţă mama, aşa cum li s-a ordonat. Eu tocmai am vorbit cu tatăl.

– În regulă. Când vine Baxter, vom da voie ca numele să fie dat presei.

– Că tot veni vorba de presă, mi-am băgat nasul în biroul tău în cazul în care erai acolo. Ai cam o jumătate de milion de mesaje de la diverşi reporteri.

– Mă voi ocupa de asta. Anunţă-mă când apare toată lumea. Vom face numaidecât o şedinţă.

– S-a făcut. Dallas, vrei ca eu să actualizez panourile?

– Deja am făcut-o. Se întoarse pentru a se duce în biroul ei.

Ea verifică sursele, citi dintre mesaje, transferându-le purtătorului de cuvânt. Numai atunci când găsi unul de la Nadine, ea se opri, apoi ceru să fie redat.

– Dallas, liniile sună cum că ai mai găsit unul. Situaţia se va înrăutăţi, aşa că acesta este un avertisment. Dispreţul deja se simte în aer şi cea mai mare parte din el se va revărsa asupra poliţiei din New York. Dacă ai ceva ce pot folosi, dă-mi de ştire.

Eve se gândi, apoi ceru să fie apelat acel număr. Nadine răspunse de la primul beep.

– Credeam că răsfăţatele presei dorm până la prânz.

– Desigur, exact ca şi poliţiştii. Deja sunt în biroul meu, îi spuse Nadine. Lucrez la o copie. Intru în direct la opt. Un reportaj special. Dacă ai ceva, acum este momentul să-mi împărtăşeşti.

– O sursă de la poliţia din New York a declarat în această dimineaţă că au apărut noi informaţii remarcabile în ceea ce priveşte individul pe care presa l-a poreclit Mirele.

– Ce informaţii noi şi remarcabile?

– Cu toate acestea, sursa nu poate divulga niciun detaliu despre aceste informaţii din cauza necesităţii de a păstra toate aceste date în cadrul investigaţiei. Aceeaşi sursă a mai declarat că echipa de intervenţie formată pentru a se ocupa de investigaţie lucrează fără încetare pentru a identifica şi a prinde individul responsabil pentru moartea Sarifinei York şi a Giei Rossi. Cât şi să le facă dreptate lor şi celorlalte douăzeci şi trei de femei ale căror morţi sunt atribuite aceluiaşi individ.

– Frumos, dar sunt cam multe necunoscute. Presa te va ataca dur. Vei primi câteva lovituri.

– Chiar crezi că-mi pasă câtuşi de puţin de câteva vânătăi publicitare în aceste moment, Nadine? Dă pe post declaraţia. Ceea ce vreau este ca el să ştie că venim şi să se îngrijoreze în legătură cu ceea ce am putea şti. Nu da publicităţii numele lui Rossi până nu intri în emisie la ora opt.

– Ce spui de asta? Sursa din interiorul poliţiei din New York confirmă sau neagă cum că investigaţia se concentrează asupra un anumit suspect?

– Sursa nu va confirma şi nu va nega, dar a declarat că membrii echipei de intervenţie caută sau au localizat şi intervievat persoane care prezintă interes.

– Bine. Nadine încuviinţă dând din cap în timp ce mâzgălea. Tot nu spune nimic, dar sună de parcă ar spune ceva.

– Mai ţii încă legătura cu investigatorii tăi?

– Desigur.

– Poate voi avea ceva pentru ei cu care să se joace mai târziu. Asta-i tot, Nadine. Dacă vrei declaraţia oficială a departamentului, du-te la purtătorul de cuvânt.

Eve închise şi-şi luă cafea. Deşi o enerva, o folosi pentru a nu apela la o pilulă energizantă. Mai bine să fie irascibilă decât apatică, decise ea, apoi ceru rezultatele de la verificarea globală pe care o făcuse de acasă.

În timp ce numele începeau să se înşire, ea se lăsă pe spate şi închise ochii. Erau mii, se gândi ea. Ei bine, oare la ce se aşteptase având în vedere elementele pe care i le dăduse lui Roarke să le introducă.

Deci trebuia să le mai reducă, să le perfecţioneze.

Unitatea mobilă sună.

– Da, da.

– Echipa a ajuns, îi spuse Peabody.

– Vin imediat.

Poliţişti obosiţi, gândi Eve atunci când intră în camera de comandă. Echipa ei era acum alcătuită

din poliţişti obosiţi, frustraţi şi enervaţi. Câteodată, se gândi ea, poliţiştii lucrau cel mai bine în acest fel. Ar funcţiona cu adrenalină şi iritare şi în multe cazuri susţinuţi de pilule energizante.

Fără tâmpenii, se gândi ea din nou. Fără eschivări.

– Am pierdut-o. Încăperea deveni deodată tăcută. Dispunem de toate resursele de ultimă generaţie ale poliţiei şi ale departamentelor de securitate din ţară în spatele nostru. Dispunem de experienţă, minte şi încăpăţânarea fiecărui poliţist din această încăpere. Dar am pierdut-o. Avem treizeci de secunde să ne gândim la asta, să ne simţim mizerabil, să ducem pe umeri vinovăţia. Apoi gata.

Ea-şi puse jos geanta cu dosare şi se duse să-şi ia cafea. Când se întoarse, scoase o copie a fotografiei lui Ariel Greenfeld şi o prinse cu un ac în centrul noului panou.

– Pe ea nu o vom pierde. Din acest moment vom lucra fără întrerupere pe toată durata cazului. Din acest moment, ea este singura victimă din oraş. Din acest moment este singura persoană importantă din viaţa noastră. Ofiţer Newkirk?

– Doamnă.

– Tu şi ofiţerii cu care ai lucrat veţi prelua prima tură de douăsprezece ore. Veţi fi înlocuiţi de ofiţerii pe care i-am desemnat la... Ea-şi verifică unitatea de la mână. La ora nouăsprezece. Căpitane Feeney, voi folosi recomandările tale pentru încă o pereche de e-oameni care să preia cel de-al doilea schimb. Detectivi de teren, veţi fi scutiţi pentru o perioadă scurtă de a sta în tură.

– Locotenente. Trueheart își drese glasul, iar Eve văzu că se luptă cu dorința de a-și ridica mâna. Eu și detectivul Baxter ne-am gândit la o rotație. Vreau să spun că am discutat câte ceva pe drum înapoi după ce am anunțat rudele ei. Cu permisiunea dumneavoastră, am prefera să nu fim scutiți, ci să ne ocupăm noi de ciclul de douăzeci și patru de ore.

– Aveți nevoie de mai mulți oameni, adăugă Baxter, aveți mai mulți oameni. Dar nu ieșim din tură. Tu ce spui, Bastard Aiurit? El folosise porecla lui Jenkinson.

– Vom dormi după ce-l vom prinde.

– În regulă, fu Eve de acord. Vom încerca așa. Am făcut o verificare globală după mutilații, crime și dispariții care se aseamănă cu descrierile țintelor. În timpul primei investigații am ajuns la concluzia că era foarte posibil că criminalul a mai omorât și înainte, a exersat înainte. Am lărgit căutarea, îi spuse ea lui Feeney, am făcut-o globală și m-am întors cu cinci ani și am găsit mii de rezultate.

Ea ridică copia după discul despre cercetare și i-o aruncă lui Feeney.

– Trebuie să le reducem, să le perfecționăm. Și trebuie să găsim una sau mai multe care ar putea fi ale lui – și să-i descoperim greșelile.

A doua chestiune, continuă ea, și trecu prin toată lista ei.

În timp ce Eve își punea în temă echipa, le asculta rapoartele și le coordona îndatoririle, Ariel Greenfeld se trezi. Își mai revenise de două ori, abia înregistrând

împrejurimile înainte ca el să vină. O cameră mică, pereți de sticlă, echipament medical? Era într-un spital?

Se luptă pentru a-l vedea clar, dar totul era atât de neclar. Ca și cum ochii și mintea ei erau pătate cu ulei. Ea crezu că aude muzică, tril de voci înalte. Îngeri? Oare era moartă?

Atunci închisese din nou ochii, alunecând în jos și tot mai jos în negura uitării.

Când s-a trezit de această dată, camera era mai mare. Ei i se părea mai mare. Luminile erau foarte strălucitoare, aproape că o dureau ochii de la ele. Se simți slăbită și îi era greață, ca și cum ar fi fost bolnavă mult timp și se gândi din nou, *spital*.

Oare avusese un accident? Nu-și putea aminti și în timp ce stătea întinsă, nemișcată pentru a-și aminti, nu simți durere. Își ordonă să-și amintească, să se gândească la ultimul lucru pe care și-l putea aminti.

– Torturi de nuntă, murmură ea.

Domnul Gaines. Nunta nepoatei domnului Gaines. Avea o șansă să primească slujba, o slujbă bună, să creeze și să coacă tortul, fiind bucătar-șef pentru deserturile de la recepție.

Casa domnului Gaines – mare, o casă veche, frumoasă, un salon drăguț cu un șemineu. Cald și confortabil. Da! Ea-și reaminti. El o luase cu mașina, o condusese acasă la el pentru a se întâlni cu nepoata lui. Și apoi...

Imaginea parcă dispăru, dar ea îndepărtă ceața. Când se clarifică, inima ei începu a bate ca un ciocan. Ceai și prăjiturele. Ceaiul, fusese ceva în ceai. Ceva în privirea lui când ea încercase să se ridice.

Nu era la spital. Dumnezeule, oh, Dumnezeule nu! Ea nu era într-un spital. Îi pusese ceva în ceai şi o dusese undeva. Trebuia să plece, trebuia să plece acum.

Ea încercă să se ridice, dar braţele şi picioarele ei erau legate. Panicată, îşi reţinu un ţipăt şi se împinse în sus cât de mult putu. Şi simţi cum teroarea se scurge prin ea ca un râu.

Era goală, legată la mâini şi la picioare, de o masă. Un fel de masă de metal cu legături de frânghie care treceau prin deschizături şi-i intrau în piele atunci când se încorda contra lor. În timp ce-şi roti privirea prin încăpere, ea văzu monitoare, ecrane, camere video şi mese pe care erau aşezate tăvi din metal.

Pe tăvi se aflau instrumente ascuţite. Instrumente ascuţite şi înspăimântătoare.

În timp ce trupul ei începea să tremure, mintea ei voia să dezmintă, să respingă. Lacrimile începură să-i curgă atunci când se întoarse şi se zvârcoli într-o încercare disperată de a se elibera.

Femeia din parc. Altă femeie dată dispărută. Văzuse reportajele. Groaznic, asta se gândise ea. Dar apoi plecase la muncă fără să se mai gândească. Nu avea nimic de-a face cu ea. Doar un alt lucru îngrozitor care i se întâmpla altcuiva.

Mereu se întâmpla altcuiva.

Până acum.

Ea inspiră adânc şi expiră ţipând. Ţipă după ajutor până ce plămânii o ardeau şi-şi simţi gâtul uscat. Apoi continuă să ţipe.

Cineva trebuie să o audă, cineva trebuie să vină.

Dar atunci când cineva auzi, când cineva veni, teama o făcu să-şi înăbuşe ţipetele ca o mână care o sufoca.

– Ah, te-ai trezit, spuse el şi-i zâmbi.

Eve introduse numele din lista pe care o făcuse Roarke în legătură cu deţinătorii tichetelor pentru acel sezon. Pentru prima ei căutare ceru sublinierea bărbaţilor cu vârste cuprinse între şaizeci şi optzeci de ani.

Va extinde asta, dacă va fi necesar, gândi ea. Era posibil ca el să fi creat o companie fantomă în special pentru acest scop sau orice alt tip de persoană.

Nu avea nicio garanţie că el ar cumpăra tichete pentru sezon, medită ea. Ar fi putut alege orice reprezentaţie care ar fi prezentat interes pentru el în loc să acopere întreg sezonul.

Când lista îmbunătăţită apăru, ea aplică o verificare standard a fiecărui nume.

Tocmai termina trei sferturi din listă când îl zări.

– Aici erai, murmură ea. Aici erai, nenorocitule. Stewart E. Pierpont de data asta? E de la vreo formă a lui Edward. Cine e Edward pentru tine?

În actul de identitate avea părul grizonat, purtat într-o coamă lungă. Pretindea a fi cetăţean britanic, cu reşedinţe în Londra, New York şi Monte Carlo. Şi de data asta era văduv, observă Eve. Asta era ceva nou.

Soţia decedată era trecută ca fiind Carmen DeWinter, şi ea britanică, care murise la vârsta de treizeci şi doi de ani.

Eve îşi miji ochii privind data morţii.

– Era Războiului Urban. Poate că de data asta ai fost prea al naibii de deştept, Eddie.

Făcu o verificare pentru DeWinter, Carmen, dar nu găsi pe nimeni care să se potrivească cu datele oferite de actul de identitate al lui Pierpont.

– Bine, bine. Dar a existat o femeie, nu-i aşa? Ea a murit, a fost omorâtă, sau, hei, chiar tu ai eliminat-o. Dar a existat.

Se întoarse la Pierpont şi verifică adresele. O sală de Operă din Monte Carlo, o sală de concerte din Londra şi Carnegie Hall din New York.

Nu iese din tipar, gândi ea. Dar biletele pentru sezon erau fie livrate undeva, fie ridicate.

Ea strânse ceea ce avea şi se grăbi spre camera de comandă şi spre punctul de lucru al lui Roarke.

– Pe cine cunoşti la Opera Metropolitană şi ce ar trebui să faci ca să am drum liber?

– Cunosc câteva persoane. De ce ai nevoie?

– De orice şi de toate informaţiile despre el. Ea aruncă pe birou ceea se scosese la imprimantă despre Pierpont. Acesta este el, stilul celor care au bilete pentru sezon. Apropo, te-ai descurcat bine cu asta.

– Facem şi noi ce putem.

– Fă mai mult. Nu este timp de birocraţie şi de bandă roşie. Vreau cale liberă către oricine îmi poate oferi informaţii suculente despre acest individ.

– Dă-mi cinci minute, spuse el şi-şi scoase unitatea mobilă personală.

Ea se îndepărtă pentru a-i oferi spaţiu în timp ce propriul ei mobil semnala.

– Dallas.

– S-ar putea să fi găsit ceva, o anunţă Baxter. Despre inele. Am lucrat la asta şi cred că am descoperit de unde le-a cumpărat. De la Tiffany – trebuie să mergem pe mâna clasicului.

– Am crezut că am mai verificat acolo şi înainte.

– Aşa este, nimeni nu şi-a amintit despre niciun inel cu acel stil particular. Am decis să mai încercăm o dată. Stil clasic, magazin clasic. Şi din moment ce nu sunt ostentative, sunt din argint. Îi chestionam pe vânzători, nu aflasem nimic, apoi această femeie ne aude. O clientă. Îşi aminteşte că era acolo chiar înainte de Crăciun şi l-a observat pe tipul acesta cumpărând patru inele din argint. A comentat despre asta, iar tipul i-a spus ceva despre cele patru nepoate ale sale. Ea a crezut că era fermecător, aşa că şi l-a amintit. S-a dovedit că, atunci când l-am pus pe director să sape un pic, au descoperit că au avut doar câteva bucăţi cu acel stil, spre sfârşitul anului trecut.

– Înregistrarea vânzării.

– Bani gheaţă, patru inele de argint, cumpărate pe optsprezece decembrie. Martorul este o scumpă, Dallas. A spus că s-a angajat într-o conversaţie cu el. Am impresia că încerca să se dea la el şi a spus că l-a complimentat în legătură cu parfumul său şi l-a întrebat ce este. Alimar Botanicals.

– Trina are un nas bun. Asta este una dintre alegerile ei.

– Şi mai bine, a menţionat că l-a descoperit pentru prima dată în Paris şi a fost încântat să-l găsească aici în New York, într-un butic spa de pe

Madison, cu o filială în centrul comercial. Un loc numit Bliss. A urmărit-o pe Trina într-un salon din centru.

– Da, acesta este locul. Vezi dacă martora ta vrea să lucreze cu Yancy.

– Deja am întrebat şi am primit răspuns. Ar fi, citez: „extrem de încântată". O scumpete, Dallas, cu ochi de vultur. A văzut o fotografie în portofelul lui când a scos banii. Ea spune că era o fotografie veche care a făcut-o să-şi amintească de propria tinereţe. O brunetă frumoasă. Ea crede că-l poate ajuta pe Yancy să lucreze şi la asta.

– Bună treabă, Baxter. A naibii de bună treabă. Adu-ţi scumpetea aici. Dallas terminat. Lucrurile încep să se mişte pentru noi. Privirea ei era dură şi strălucitoare în timp ce se întorcea la Roarke. S-a pus în mişcare.

– Jessica Forman Rice Abercrombie Charters. Roarke îi aruncă lui Eve un cub memo. Preşedintă a Comisiei. Va fi încântată să stea de vorbă cu tine. Este acasă în această dimineaţă. Dacă ea nu te poate ajuta, va găsi persoana care o poate face.

– Eşti un tip descurcăreţ.

– În foarte, foarte multe feluri.

Era plăcut să zâmbeşti. Se simţea puternică.

– Peabody, cu mine.

19

Jessica cu atâtea nume locuia într-un apartament de trei etaje de mărimea lui Hoboken. Zona ramificată a sufrageriei era luminată de un perete de sticlă care oferea o priveliştе panoramică asupra lui East River.

Într-o zi senină, calculă Eve, dacă stăteai în faţa peretelui descoperit, puteai vedea clar până în Rikers.

Doamna mobilase locuinţa pe gustul ei, combinând foarte vechiul cu contemporanul, rezultând un stil eclectic şi surprinzător de atrăgător. Eve şi Peabody stăteau pe pernele groase ale unei canapele de un roşu pătrunzător, în timp ce gazda lor turna ceai dintr-un ceainic alb acoperit cu boboci de trandafir roz în ceşti extrem de delicate.

Ceaiul şi platoul cu prăjiturele subţiri ca hârtia fuseseră aduse de o femeie foarte slabă, elegant îmbrăcată.

– Ne-am mai întâlnit o dată sau de două ori, începu Jessica.

– Da, îmi amintesc. Acum că recunoscuse chipul, Eve îşi amintea. Femeia era dichisită şi aproape că se apropia de optzeci şi ceva de ani, avea păr scurt şi uşor ondulat de un auriu profund în jurul unei feţe cu trăsături ascuţite. Gura ei lungă şi animată era dată cu un ruj roz. Iar ochii ei – cu gene groase – ca verdele pătrunzător al unui lac.

– Porţi Leonardo.

– Doar dacă se spală mai întâi.

Jessica chicoti, un sunet plăcut al eternei tinereți.

– Una dintre nepoatele mele este înnebunită după creațiile lui. Nu vrea să le poarte pe ale altcuiva. I se potrivesc, așa cum ți se potrivesc și ție. Cred că oamenii ar trebui să-și aleagă doar ce li se potrivește.

Când îi oferi ceaiul lui Eve, ea trebui să reziste să nu comenteze că ei i s-ar potrivi o cafea într-o ceașcă robustă.

– Apreciem faptul că ne-ați acordat o parte din timpul dumneavoastră, doamnă Charters.

– Jessica, te rog. Îi oferi lui Peabody o ceașcă și un zâmbet strălucitor. Face-ți-mi pe plac doar o clipă. Aș putea întreba, atunci când voi două interogați – oh, stați un pic, în zilele noastre termenul este „intervievați" – când intervievați un suspect, sunteți vreodată dure cu el?

– Nu este necesar, îi spuse Peabody. Doamna locotenent îi sperie de iese confesiunea din ei.

Chicoti din nou.

– Ce n-aș da să privesc așa ceva! Îmi plac la nebunie dramele polițiste. Mereu încerc să-mi închipui că sunt inculpată și cum aș face față interviurilor. Mi-am dorit cu disperare să-mi omor cel de-al treilea soț, vedeți voi.

– A fost un impuls bun că ați rezistat tentației, comentă Eve.

– Da. Jessica zâmbi cu acel zâmbet de petale de flori. Ar fi fost satisfăcător, dar murdar. Și totuși, divorțul este arareori mai curat. Acum, vă fac să vă pierdeți timpul. Cu ce vă pot ajuta?

– Stewart E. Pierpont?

Sprâncenele Jessicăi se ridicară.

– Da, da. Cunosc numele. A făcut ceva criminal?

– Suntem foarte interesate să discutăm cu el. Avem ceva probleme în a-l localiza.

Deși pe fața Jessicăi era evidentă urma confuziei, tonul ei rămase absolut plăcut.

– Adresa sa ar trebui să fie la dosar. O voi ruga pe Lyle să o caute pentru dumneavoastră.

– Adresa pe care a trecut-o nu e bună. Asta doar dacă nu cumva primesc chiriași la Opera Regală sau la Carnegie Hall.

– *Serios?* Jessica spuse cuvântul, iar apoi apăru o lumină rapidă și avidă în privirea ei. Bine, bine, bine. Ar fi trebuit să știu.

– Cum și ce anume ar fi trebuit să știți?

– Domnul Pierpont este o rață bătrână. A fost prezent la câteva gale și evenimente de-a lungul anilor. Nu deosebit de sociabil și nu prea filantropic. Nu am putut niciodată linguși niște donații de la el și eu dețin recordul mondial la lingușire.

– Galele și evenimentele sunt cu invitații, nu-i așa?

– Desigur. Este important ca – Ah! Înțeleg. Cum a primit invitațiile dacă adresa lui nu este adresa lui? Numai o clipă.

Ea se ridică, traversă dalele lustruite, covorul gros, turcesc și ieși din încăpere.

– Îmi place. Peabody se servi cu o prăjiturică. Într-un fel îmi amintește de bunica mea. Nu în felul în care arată sau trăiește, continuă Peabody aruncând o privire prin încăpere. Dar are o anume vioiciune.

Nu doar că ştie ce şi cum, dar e ca şi cum ar fi ştiut dintotdeauna.

– Hei, prăjiturelele astea sunt magnifice. Şi atât de subţiri încât aproape poţi vedea prin ele. Mai luă una. Mâncarea prin care poţi vedea poate avea multe calorii, mănâncă una sau mă voi simţi ca o scroafă.

Absentă, Eve luă o prăjitură.

– Nu face donaţii către Metropolitan. Se duce, din când în când, la câte un eveniment, dar nu pune la bătaie bani adevăraţi. Biletele costă, evenimentele costă, dar el scoate ceva din asta. Aici intervine din nou controlul. Dacă donezi, nu poţi controla, nu chiar, unde se duc bănuţii tăi.

Ea privi într-o parte când Jessica se întoarse.

– Misterul este rezolvat, dar rămâne misterios. Lyle raportează că domnul nostru Pierpont a cerut ca toate biletele, toată corespondenţa, invitaţiile, scrisorile cu cerinţe şi tot aşa să fie ţinute pentru el la casa de bilete.

– Este ceva obişnuit? întrebă Eve.

– Nu este. Jessica se aşează şi-şi luă ceaiul. De fapt, este foarte neobişnuit. Dar încercăm să-i facem pe patronii noştri să se simtă confortabil, chiar şi pe aceia de la care trebuie să stoarcem cu greu fonduri.

– Când l-aţi văzut sau aţi vorbit ultima dată cu el?

– Să vedem. Oh, da, a participat la gala noastră din iarnă. A doua sâmbătă din decembrie. Îmi amintesc că am încercat din nou să-l conving să se alăture Guild-ului. Necesită o taxă consistentă pentru a fi membru, dar are beneficii frumoase. El este genul

căruia îi place foarte mult opera pe care o cunoaşte şi o apreciază, dar nu este interesat de finanţare. Ţine pumnul strâns. L-am mai văzut venind sau plecând de la reprezentaţii de-a lungul timpului. Mereu pe jos. Niciodată cu maşina. Şi mereu este singur.

– A vorbit vreodată cu dumneavoastră despre viaţa lui personală?

– Să mă gândesc. Aşezându-se picior peste picior, începu a legăna un picior înainte şi-napoi. Ademenirea este o unealtă esenţială a linguşelii. Văduv de multă vreme, călătoreşte foarte mult. Pretinde că a asistat la reprezentaţii în toate marile săli de operă din lume. Preferă opera italiană. Oh!

Ea ridică un deget, închise doar pentru o clipă ochii ca şi cum ar fi vrut să pună cap la cap o idee.

– Îmi amintesc, acum câţiva ani, cred că băuse câteva pahare cu vin, m-am gândit că aş putea scoate de la el acea taxă de membru. Am discutat cu el dacă adevărata apreciere a artei şi a muzicii este moştenită sau se învaţă. Mi-a spus că a învăţat să o aprecieze de la mama sa pe când era un băieţel. Iar eu am spus că atunci era, fără îndoială, moştenită. Dar nu, a spus el, cu toate că singura mamă pe care o cunoscuse fusese cea de-a doua soţie a tatălui său. Fusese soprană.

– O solistă.

– L-am întrebat exact asta. Ce a spus el? A fost un pic ciudat. Fusese, dar circumstanţele o renegaseră, iar timpul se scursese. Sunt sigură că asta a spus. L-am întrebat ce s-a întâmplat, dar s-a scuzat şi brusc a plecat.

– Lyle ştie cumva când a ridicat Pierpont ultima dată orice de la casa de bilete?

– Ştie şi l-am întrebat, anticipând întrebarea. Chiar săptămâna trecută.

– Cum plăteşte?

– Bani gheaţă, mi-a spus Lyle. Mereu şi, da, asta este ceva neobişnuit. Dar nu comentăm în legătură cu excentricităţile. Mereu poartă cravată neagră la teatru, ceea ce şi asta este un pic excentric, cred. La fel şi invitaţii săi.

– Aţi spus că mereu este singur.

– Da. Voiam să spun atunci când îi dă biletul său de spectacol unui invitat.

Ca o gazdă amabilă ce era, ea ridică ceainicul pentru a mai turna ceai în ceaşca lui Peabody.

– Am văzut din când în când şi alţi bărbaţi în loja sa. De fapt, era un oaspete în locul său la premiera lui *Rigoletto* săptămâna trecută.

– Îl puteţi descrie?

– Ah, negru şi alb. Asta am crezut de fapt despre el. Cravată neagră – foarte formală –, păr alb, piele albă. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă nu cumva este o rudă a domnului Pierpont. Era o oarecare asemănare, sau aşa mi s-a părut mie. Nu l-am văzut înainte sau după reprezentaţie sau în pauză. Sau nu l-am observat.

– Puteţi afla numele celor care au fost în aceeaşi lojă cu Pierpont?

– Nu este nimeni altcineva atunci când Pierpont sau unul dintre invitaţii săi este prezent. Jessica zâmbi în timp ce întindea platoul cu prăjituri. Este un pic cam ciudat, nu-i aşa?

*

– Cumpără celelalte bilete din lojă, spuse Eve când ajunseră în maşină. Nu vrea pe nimeni prin preajmă, să-l deranjeze sau să se apropie prea mult.

– Vom pune Opera sub urmărire. Peabody îşi scoase notebook-ul pentru a tasta ceva. Poate va mai avea nevoie de o altă doză.

– Da, vom aranja asta. Mama sa vitregă. Pe ea o reprezintă femeile. A ei este poza pe care o ţine în portofel. E idolatrizată şi demonizată în acelaşi timp.

– Parcă ai fi Mira.

– El joacă acest rol. O omoară iar şi iar – probabil recreând adevărata ei moarte. Apoi o spală, o întinde pe o pânză albă. Timpul ei s-a scurs, aşa că vede că timpul s-a scurs şi pentru cele pe care le-a ales să o reprezinte. Acesta este miezul problemei, cu o săgeată spre Urbane. Ea a încetat să mai existe în timpul Urbanelor şi pun pariu că pe data pe care el a folosit-o pentru falsa lui soţie din datele lui Pierpont.

– Chestia cu soţia – verigheta. Mama sa vitregă, dar şi femeia din fanteziile lui, speculă Peabody. Mireasa lui. Nu o violează, asta ar distruge fantezia. Nu sexual, ci romantic. Romantic din punct de vedere patologic.

– Acum cine-i Mira? Vom începe să căutăm femeile care corespund cu descrierea ei, care au murit în data trecută de Pierpont sau aproape de ea.

– Multe morţi nu au fost înregistrate în timpul Urbanelor.

– A ei va fi.

Eve trase de volan pentru a schimba benzile şi se strecură într-o deschidere din traficul anevoios.

– El ar fi avut grijă de asta. S-a întâmplat aici, în New York. New Yorkul este începutul şi sfârşitul pentru el. O găsim, iar ea ne va duce la el.

Eve auzi cum ceasul ei interior ticăia, ticăia, ticăia trecerea timpului. Şi se gândi la Ariel Greenfeld.

Ea nu ştia că era posibil să înduri o asemenea durere, să-i supravieţuieşti. Chiar şi atunci când el se opri – ea crezuse că nu se va mai opri niciodată – trupul ei ardea şi sângera.

Ea plânsese şi ţipase. O parte a minţii lui Ariel înţelesese că lui îi plăcea asta. Pe el îl amuzaseră ţipetele ei neajutorate, suspinele sălbatice şi lupta disperată.

Acum stătea întinsă, tremurând de şoc în timp ce vocile se împleteau prin aer într-o limbă pe care nu o înţelegea. Italiană? se întrebă ea, luptându-se să se concentreze, să rămână conştientă. Probabil că era italiană. Pusese muzică în timp ce o rănea, iar ţipetele ei trecuseră atunci printre acele voci aşa cum micile lui cuţite oribile tăiaseră în carnea ei.

Ariel îşi imagină că le foloseşte pe el. Ea nu fusese niciodată violentă. De fapt, fusese un eşec demn de milă în timpul cursurilor de bază pentru apărare pe care le urmase cu câţiva prieteni, ei îi spuneau *Weakfeld*, îşi aminti ea. Şi râseră cu toţii pentru că ei nu crezuseră niciodată, nu pe bune, că vreunul dintre ei va avea nevoie să folosească

loviturile de pumni şi de picioare pe care încercaseră să le înveţe.

Ea era brutar, atâta tot. Îi plăcea să gătească şi să creeze torturi, prăjituri şi produse de patiserie care să-i facă pe oameni să zâmbească. Era un om bun, nu-i aşa? Nu-şi putea aminti să fi rănit vreodată pe cineva.

Poate că a consumat un pic de Zoner în adolescenţă şi asta nu era bine, tehnic vorbind. Dar nu a făcut rău nimănui.

Dar descoperi că ideea de a-i face lui rău mai atenua durerea. Când îşi imagină că se eliberează, luând unul dintre cuţite şi implântându-l în burta lui moale, atunci nu-i mai era atât de frig.

Nu voia să moară în acest fel, în acest fel oribil. Cineva va veni, îşi spuse. Trebuia să reziste, trebuia să supravieţuiască până când cineva va veni şi o va salva.

Dar când el se întoarse, totul în interiorul ei se chirci de frică. Lacrimile îi inundau gâtlejul şi ochii astfel încât îi înecaseră şi scâncetele.

– A fost o pauză drăguţă, nu-i aşa? spuse el cu acea voce hidos de plăcută. Dar trebuie să ne întoarcem la lucru. Şi acum, să vedem. Ce va fi?

– Domnule Gaines? Nu ţipa, îi impuse ea. Nu cerşi. Îi place asta.

– Da, scumpa mea?

– De ce m-ai ales tocmai pe mine?

– Ai o faţă plăcută şi un păr frumos. Ai o musculatură bună în mâini şi în picioare.

El ridică o torță mică. Ea trebui să-și rețină un geamăt în timp ce el o pornea cu un șuierat încet, micșorând flacăra până ce ajunse de mărimea unui ac.

– Doar pentru atât? Vreau să spun, am făcut ceva?

– Să faci? spuse el absent.

– Am făcut ceva care să te deranjeze sau te-am supărat cu ceva?

– Nicidecum. El se întoarse zâmbind amabil în timp ce flacăra mică șuiera.

– Chestia este, domnule Gaines, știu că mă veți răni. Nu vă pot opri. Dar îmi puteți spune de ce? Vreau doar să înțeleg de ce-mi veți face rău.

– Nu-i așa că este interesant? Ridică capul și o studie. Ea întreabă, mereu întreabă de ce. Dar țipă când spune asta. Niciodată ea nu întreabă atât de politicos.

– Ea doar vrea să înțeleagă.

– Bine. Bine, bine, bine. Închise torța, iar Ariel respiră ușurată. Asta este ceva diferit. Îmi place varietatea. Ea era frumoasă, știi tu.

– Chiar era?

Ariel își umezi buzele în timp ce el trăgea un taburet și se așeză pentru a putea vorbi față-n față. Cum de putea arăta atât de *banal?* se întrebă ea. Cum de putea arăta atât de plăcut și să fie atât de vicios?

– Tu ești foarte frumoasă, dar ea era aproape desăvârșită. Iar atunci când cânta, era splendidă.

– Ce... ce anume cânta?

– Soprană. Avea o voce multiplă.

– Eu... eu nu știu ce înseamnă asta.

– Strălucea atât de puternic. Era *allegra* – acele note înalte, clare păreau că pur și simplu se ridică din ea. Și culoarea, textura *liricii* împletită cu intensitatea și profunzimea dramei, registrul ei...

Ochii lui luceau în timp ce-și apăsa buzele cu degetele și săruta vârfurile lor.

– Aș putea – și o făceam – asculta ore în șir. Se acompania singură la pian când era acasă. A încercat să mă învețe, dar... El zâmbi cu nostalgie în timp ce-și ridica mâinile. Nu avem deloc talent la muzică, doar o vastă apreciere pentru ea.

Dacă vorbea, nu o rănea, gândi Ariel. Trebuia să-l facă să vorbească.

– Este vorba de operă? Nu știu nimic despre operă.

– Crezi că este grea, plictisitoare, învechită.

– Cred că este frumoasă, spuse ea cu grijă. Doar că nu am ascultat-o cu adevărat. Ea cânta operă? Întrebări, gândi Ariel cu disperare. Pune întrebări ca el să-și petreacă timpul răspunzând la ele. Și – și era soprană? Cu, hm, o voce multiplă – cu registre?

– Chiar așa, da, chiar așa, foarte bine. Am multe din înregistrările ei. Nu le ascult aici. El aruncă o privire prin încăpere. Nu ar fi adecvat.

– Mi-ar plăcea să o aud cântând. Mi-ar plăcea să-i aud vocea multiplă.

– Chiar ți-ar plăcea? Privirea lui deveni vicleană. Nu-i așa că ești deșteaptă? Și ea era deșteaptă.

El se ridică și luă torța.

– Aşteaptă! Aşteaptă! Nu aş putea-o auzi cum cântă? Poate aş înţelege dacă aş auzi-o cântând? Cine era ea? Cine era – Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, *te rog!*

Ea încercă să se îndepărteze de vârful flamei pe care el o plimbă, aproape tachinând-o, de-a lungul braţului ei.

– Va trebui să vorbim mai târziu. Chiar trebuie să ne întoarcem al lucru.

Eve se duse direct la Feeney când ajunse la sediu.

– Femei brunete, cu vârste cuprinse între douăzeci şi opt şi treizeci şi trei de ani care au murit la această dată în New York. Avem nevoie de nume, ultimele adrese cunoscute, cauza morţii.

– Înregistrările din acea perioadă erau sumare, îi spuse el. Mulţi morţi nu au fost înregistraţi, mulţi oameni nu au fost identificaţi sau greşit identificaţi.

– Sapă. Ea este cea care va deschide încuietorile. Mă voi duce să văd ce face Yancy, să vedem dacă are vreo imagine după fotografia din portofel.

Pentru a-i da mai mult timp lui Yancy, se duse mai întâi la Whitney şi ceru mai mulţi oameni pentru a forma o echipă de supraveghere la Metropolitan.

– S-a făcut. Am nevoie de tine pentru o întâlnire cu presa la prânz.

– Comandante...

– Dacă crezi că nu ştiu cât de presată eşti de timp şi sub câtă presiune te afli, atunci te înşeli. Şi el arăta la fel de iritat ca şi ea. Treizeci de minute. O voi întrerupe eu la treizeci, dar dacă nu cumva eşti

pe drum pentru a-l aresta pe nenorocitul dracului, am nevoie de tine aici. Trebuie să stăvilim potopul.

– Da, domnule.

– Confirmă noutatea despre care i-ai vorbit lui Nadine de dimineaţă şi turele de douăzeci şi patru de ore. Vreau să-ţi exprimi încrederea că Ariel Greenfeld va fi găsită în viaţă.

– Aşa voi face, comandante. Eu cred că ea va fi în viaţă.

– Lasă-i să vadă că aşa este. Liber. Oh, locotenente, dacă aflu că ai ieşit din această clădire fără vestă şi microfoane, te jupoi de vie. Personal.

– Am înţeles.

Era un pic enervant să-şi dea seama că el simţise că ea se gândise să *uite* vesta. Ura afurisenia aia. Dar trebuia să respecte un om care-şi cunoştea subordonaţii.

Păşi în divizia lui Yancy şi-l văzu lucrând cu scumpetea lui Baxter. El îi surprinse privirea lui Eve înainte ca ea să-şi croiască drum printre birouri. El se ridică, zâmbi şi-i spuse ceva martorei înainte de a se îndrepta spre Eve.

– Cred că facem progrese. L-a pus la colţ, dar a aruncat doar o privire rapidă la fotografie. Lucrăm la asta, Dallas. Trebuie să-mi dai mai mult timp, mai mult spaţiu.

– Pe el mi-l poţi da?

– Deja ţi l-am trimis pe unitatea de la birou. Câteva diferenţe subtile în structura facială faţă de imaginea Trinei, alt păr, sprâncene. Ochii mei spun că este acelaşi individ.

– Ochii tăi sunt destul de buni pentru mine. Când ai şi imaginea femeii, trimite-o către mine şi lui Feeney. Fă-o să funcţioneze, Yancy. Aceasta ar putea face toţi banii.

Până când Eve ajunse la propria sa divizie, Peabody ieşea din camera de comandă.

– Am încercat la Morris, aşa cum mi s-a ordonat. Este pe drum încoace cu rezultatele toxicologice. Jenkinson şi Powell au dat raportul. Sunt la buticul spa. Un vânzător de acolo crede că s-ar putea să-l fi văzut pe individul nostru pe acolo la un moment dat.

– Este o imagine mai nouă pe unitatea mea. Trimite-le-o şi spune-le să o arate prin împrejurimi şi în salon.

– Am înţeles.

– Locotenent Dallas?

Atât ea, cât şi Peabody se întoarseră. Eve realiză că era vecinul mahmur al lui Ariel.

– Erik, aşa-i?

– Da. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Trebuie să aflu ce se întâmplă. Femeia aceea, Gia Rossi, este moartă. Ariel...

– Mă ocup eu de el, îi spuse Peabody lui Eve.

– Nu, mă ocup eu. Tu dă-i imaginea lui Jenkinson. Să ne aşezăm, Erik.

Nu avea timp să-l ducă în camera de primire şi nu avea suflet să-l dea afară. Îl conduse spre una dintre băncile de lângă propriul ei birou.

– Eşti îngrijorat şi supărat, începu Eve.

– Îngrijorat? Supărat? Sunt speriat de moarte. El a prins-o. Maniacul acela o are pe Ariel. Ei spun că le torturează. Îi face rău, iar noi doar stăm aici.

– Nu, nu facem asta. Fiecare poliţist repartizat la acest caz lucrează la asta.

– Ea nu este *un caz!* El ridică vocea, ameninţând că va ceda nervos. La naiba! Este o fiinţă umană! Ea este Ariel!

– Vrei să mai îndulcim asta pentru tine? Vocea ei era tăioasă în mod deliberat pentru a reduce orice risc de isterie. Vrei mângâieri şi dezmierdări, ai greşit locul şi ai greşit şi persoana. Eu îţi spun că tot ceea ce am se ocupă de asta, este implicat în asta, la fel ca fiecare poliţist care lucrează la caz. Dacă crezi că nu ştim cine este, te înşeli. Dacă crezi că faţa ei nu este în minţile tuturor, te înşeli.

– Nu ştiu ce să fac. El îşi ţinea pumnii pe coapse şi lovea în ele. Nu pot sta fără să ştiu ce să fac, cum să ajut. Trebuie să fie atât de speriată.

– Da, sigur este speriată. Nu am de gând să-ţi spun aiureli, Erik. Ea este speriată şi probabil că suferă. Dar o vom găsi. Iar când o vom face, mă voi asigura că ai fost contactat. Mă voi asigura că ştii că este în siguranţă.

– O iubesc. Nu i-am spus-o niciodată. Nici mie nu mi-am spus-o niciodată, reuşi el să respire lung şi sacadat. Sunt îndrăgostit de ea, iar ea nu ştie.

– Îi poţi spune asta când o aducem înapoi. Du-te acasă. Şi mai bine, du-te şi stai cu un prieten.

După ce-i dădu un ghiont cu cotul, ea se întoarse în camera de comandă, direct spre punctul de lucru al lui Roarke. Ridică sticla lui cu apă şi bău cu sete.

– Serveşte-te, comentă el.

– Am luat ceva energizant acum câteva ore. Mereu îmi face sete. Şi... Ea-şi roti umerii. Microfon. Localizare, localizare, localizare, adăugă ea şi-l făcu să zâmbească.

– Mai am ceva pentru tine şi lucrez să reduc numărul. Te-a ajutat cu ceva relaţia cu opera?

– Bucăţele despre el – şi sunt gata să descopăr femeia pe care el o recreează. Odată ce o vom identifica, vom avea mai multe informaţii despre ea. Trebuie să trăncănesc în faţa presei.

Ea tocmai ieşea şi aproape că era să intre cu capul înainte în Morris.

– Scuze. Scuze.

Afurisitul de energizant o făcea să se simtă ca şi cum ar fi sărit din propria piele.

– Ce ai aflat? Spune-mi în timp ce mergem. Trebuie să ajung în sala de conferinţe cu presa.

– Pilulă de energie?

– Se vede?

– La tine, în general. Cu ea a folosit dopamină şi lorazepam. Nu am mai detectat aceste substanţe.

– Ce fac ele? Ar fi vrut să fi luat apa lui Roarke. Ar fi făcut-o să se închidă?

– Eu aş spune că el spera să aibă exact rezultatul opus. Sunt câteodată folosite pe cataleptici.

– Bine, deci ea s-a închis, iar el a încercat să o resusciteze, să ţină ceasul pornit.

– De acord. Şi totuşi, dacă a intrat într-o stare profund cataleptică, ar fi putut, în mod potenţial, să ţină ceasul mergând ore în şir. Dacă nu zile.

– Dar unde ar mai fi fost distracţia? contracară Eve. Să nu primească nicio reacţie. Ea nu participă.

– Da, din nou sunt de acord. Asta este susţinut de faptul că ea nu are atât de multe răni ca şi celelalte. Nu a putut-o resuscita, aşa că a renunţat.

– Nu cred că poţi cumpăra dopamină sau cum îi zicea?

– Lorazepam.

– Da, astea. Probabil că nu le-a cumpărat de la farmacia locală.

– Nu. Iar un doctor nu le va prescrie niciodată pentru a fi folosite acasă. Este ceva ce ar fi administrat de un profesionist cu licenţă, în condiţii controlate.

– Poate că este doctor sau un gen de cadru medical. Sau a reuşit să se dea drept unul. Era bun la a se da drept altcineva, gândi ea. Bun în rolurile sale. Putea să-l fure dintr-un spital sau dintr-o unitate medicală. Dar nu le-a mai folosit până acum, aşa că de ce le-ar fi avut la îndemână? Nu le-ar fi avut, spuse ea înainte ca Morris să poată vorbi. Dacă le-a subtilizat, le-a subtilizat la sfârşit de săptămână şi în New York.

– În special psihiatrii ar fi cea mai logică sursă.

– Dă-i asta lui Peabody, bine? Vreau să verifice unităţile din New York care deţin aceste medicamente. Spune-i să o folosească pe Mira dacă are nevoie de relaţii sau de un expert. Asemenea medicamente ar trebui să fie, prin lege, încuiate şi trebuie să dai socoteală pentru ele.

– Prin lege, fu Morris de acord, dar nu se întâmplă mereu aşa în practică.

– Le vom găsi. Începe prin a afla date complete despre aceste medicamente de la acele unităţi. Mai împingem un pic.

– Pot face asta. Un doctor pentru morţi tot doctor rămâne, adăugă el când ea se încruntă la el. Cred că pot ajuta în această situaţie.

– Du-i-le lui Peabody, repetă Eve. Lucrează cu ea. Voi veni să văd cum vă descurcaţi când termin aici.

În camera de comandă Roarke salvă, copie şi scoase la imprimantă lista cu proprietăţile. Curios, îşi scoase PPC-ul pentru a accesa ultimele câteva minute din şedinţa lui Eve în timp ce umbla după o altă sticlă cu apă. Ea arăta, gândi el, aspră şi dură – iar dacă o cunoşteai aşa ca el, era un pic şifonată pe margini.

Se va îmbolnăvi dacă asta nu se va termina cât mai repede, concluzionă el. Se forţa până ce ea, în sensul foarte stric al cuvântului, se va prăbuşi.

Nu avea absolut niciun rost să o bată la cap sau să o terorizeze de această dată pentru că şi el era foarte mult implicat în asta. Închise după ce ea termină, apoi mută pe comunicaţii.

Se gândi că dacă va comanda o duzină de pizza, cel puţin va mânca şi ea ceva. Şi al naibii să fie dacă nu i-ar fi prins şi lui bine ceva de mâncare în acest moment.

După ce se întoarse la punctul său de lucru, aruncă o nouă privire peste lista sa. Casa Funerară Lowell, locaţie în partea estică, de jos, meditä el.

Comemorarea Sarifinei York se va ţine acolo. Astăzi, îşi aminti el. Ar trebui să meargă să-şi exprime condoleanţele.

El ceru computerului să verifice casa funerară şi ora la care avea loc slujba. Dacă nu va putea pleca de la lucru – iar cei în viaţă aveau prioritate faţă de cei morţi – putea şi va trimite flori.

Notă ora, adresa, încăperea specifică unde era programat să se ţină comemorarea. Inteligent, se gândi el, pagina avea un link către o florărie locală. La îndemână şi repede, decise el, dar el prefera să-i încredinţeze lui Caro omagiul floral.

Cu un aer gânditor, el privi linkul denumit „History" şi-l apăsă. I-ar putea spune mai mult decât datele standard pe care le scosese deja la iveală din dosare.

Câteva clipe mai târziu privirea lui deveni rece, iar sângele îi fierbea în vene. Roarke aruncă o privire spre Feeney, care se concentra asupra propriei sale căutări.

– Feeney. Cred că am descoperit ceva.

20

Eve se ridică, stând cu pumnii în şolduri, studiind informaţiile pe care Roarke le ceruse să fie afişate pe ecranul de pe perete.

– Proprietatea nu a apărut în căutarea iniţială, pentru că a fost redenumită de câteva ori şi nu a fost deţinută în mod oficial de aceeaşi persoană, persoane sau companie în perioada în care ne-ai cerut să verificăm. Dar cu o căutare mai aprofundată, dreptul de proprietate este – ascuns sub o acoperire inteligent făcută – deţinut de trustul familiei Lowell.

– Salonul funerar. Casa morţii.

– Într-adevăr. După cum vezi din istoria site-ului, clădirea a aparţinut mai întâi familiei Lowell la începutul anului 1920, folosită atât ca locuinţă, cât şi ca o casă funerară. James Lowell şi-a stabilit afacerea aici şi a locuit în reşedinţă alături de soţia lui, doi fii şi o fiică. Cel mai mare fiu a fost omorât în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar cel mai mic, Robert Lowell, s-a alăturat afacerii, preluând-o la moartea tatălui său. S-a extins, a deschis alte locaţii în New York şi New Jersey.

– Moartea este o afacere profitabilă, comentă Eve.

– Aşa este. Şi mai mult în vremea războiului. Cel mai mare fiu al lui Robert Lowell, alt James, s-a alăturat afacerii, locuind în locaţia din partea vestică – până atunci aveau şi o a doua locaţie. În timpul Urbanelor, această locaţie, cea originală, a fost

folosită drept clinică şi bază militară pentru Forţele Locale. Mulţi dintre morţi erau duşi acolo şi cei din familia Lowell se ocupau de ei, fiind cunoscuţi drept suporteri înfocaţi ai Forţelor Locale.

– Cel de-al doilea James Lowell este prea bătrân. Cu mâinile în şolduri, Eve studie datele. Există câţiva centenari sprinteni, dar nu destul de sprinteni pentru aşa ceva.

– De acord. Dar el, la rândul său, a avut un fiu. Un singur copil, din prima căsătorie. A rămas văduv când soţia lui a murit din cauza unor complicaţii apărute în timpul unei naşteri. Pe urmă, el s-a recăsătorit şase ani mai târziu.

– Poc! spuse Eve încet. Am găsit-o pe cea de-a doua soţie? Fiul?

– Nu am găsit încă date despre cea de-a doua soţie. Multe înregistrări au fost distruse în timpul Urbanelor. Şi oricum, bazele de date erau departe de a fi complete.

– Este unul dintre motivele pentru care aceşti clovni – cei din familia Lowell, spuse Feeney, au putut manipula înregistrările.

– Foarte probabil că la un moment dat au făcut-o din cauza taxelor, continuă Roarke. Au schimbat numele din Lowell's în Morga Manhattan în timpul Urbanelor – printr-o vânzare fictivă a clădirii. Apoi în Centrul de Doliu Apus de Soare, altă vânzare, aproximativ acum douăzeci de ani, întorcându-se – acum cinci ani – la numele original, cu un alt document de transfer către oficiali.

– A tot continuat să schimbe.

– Presupun că a făcut-o cu un pic de imaginație în ținerea contabilității, confirmă Roarke. Mi-a atras atenția atunci când am citit că unul dintre acești Lowell a fost la conducerea firmei timp de patru generații. Destul de interesat, am săpat un pic.

– Omul acesta are o e-lopată de aur, comentă Feeney și-i dădu lui Roarke o palmă pe spate.

– Ei bine, săpând, am descoperit că trustul familiei Lowell deține companii și așa mai departe, inclusiv cele care în aparență au cumpărat clădirea.

– Asta înseamnă că au fost acolo tot timpul?

– Exact. Și în legătură cu ultima generație, Robert – numit după bunicul său – avem asta.

El scoase documentul de identitate și datele. Eve păși mai aproape de ecran și se încruntă.

– Nu arată ca schița lui Yancy. Ochii, da, poate gura, dar nu arată ca în schiță. Vârsta se potrivește, informațiile despre profesie, în regulă. Adresă în Londra.

– Care este Opera Națională Engleză, spuse Feeney. Am verificat. El lovi ușor imaginea de pe ecran. Oare schița lui Yancy putea fi atât de greșită?

– Nu știu să fi greșit vreodată. Și avem doi martori care confirmă. Acesta nu este el. Eve își trecu degetele prin păr. Era timpul să se pună în mișcare. Scoate-l la imprimantă. Vreau o echipă compusă din cinci oameni: Feeney, Roarke, Peabody, McNab, Newkirk. Vom face o vizită la o casă funerară. Vreau ca echipa să apară la zece minute după mine.

– Zece? repetă Roarke.

– Exact. Este timpul să deschidem un pic mai larg acea fereastră. Timpul se scurge pentru Ariel

Greenfeld. Iar acum s-ar putea să acționeze în direcția mea, fie pe drumul spre acest loc sau atunci când sunt înăuntru.

Ea ridică mâna când Yancy intră.

– Feeney, fă-ne rost de un mandat. Nu vreau să am nicio problemă în a cerceta acea clădire. Yancy, dă-mi un chip.

– Iat-o.

O față puternică, gândi Eve. Puternică și foarte feminină, ochi migdalați, nas subțire, o gură lată, plină și o cascadă de păr închis la culoare. Era zâmbitoare, privind afară. Umerii ei erau dezgoliți cu excepția a două bretele subțiri și strălucitoare. În jurul gâtului era un colier care scânteia cu un pandantiv sub forma unui copac.

Copacul Vieții, își aminti Eve.

– Ei bine, nenorocitul naibii.

Alt punct pentru mediul român.

– Callendar, fă o copie după fața ei. Găsește-o. Rulează o potrivire a datelor cu poza ei. Caută în ziare, reviste, reportaje media din 1980 până în 2015. Intersectează verificare și cu opera.

– Da, doamnă.

– Yancy. Eve făcu semn cu bărbia spre imaginea care era încă pe ecran. Așa arată el pe actul de identitate oficial.

– Nu. Yancy doar dădu din cap. Nu se poate. Trina m-a convins. Acesta probabil că este o rudă. Frate, văr. Dar nu acesta este tipul descris de Trina sau cel de la Tiffany, descris de doamna Pruitt.

– Bine. Morris, te descurci singur să verifici medicamentele?

– Mă descurc.

– Dacă afli ceva îmi dai de ştire. Să ne mişcăm, oameni buni. Zece minute în spatele meu. Şi nimeni nu intră până ce eu nu dau semnalul.

– Comemorarea Sarifinei York se ţine acolo, îi reaminti Roarke. Ar fi foarte adecvat ca eu să prezint condoleanţe.

Eve se gândi o clipă la asta.

– Zece minute în spatele meu, repetă ea. Doar dacă nu cumva semnalizez mai devreme, vii şi-ţi prezinţi condoleanţele. Fă-ne rost de acel mandat, Feeney.

– Vestă şi microfon, spuse Roarke cu fermitate.

– Da, da. În garaj. În cinci minute. Ea plecă pentru a se pregăti.

Când ieşi din garaj, instinctele lui Eve căutau o coadă. Iar mintea îi fugea la Ariel.

Ea se rugă să leşine, dar durerea nu-i permitea să evadeze. Chiar şi atunci când el se opri, când într-un sfârşit se opri, agonia o ţinea pe linia de plutire. Încercă să se gândească la prieteni, la familie, la viaţa pe care o avusese înainte, dar toate păreau atât de departe, atât de separate. Nu-şi putea aminti clar nimic din ceea ce se întâmplase. Exista numai momentul actual, doar durerea, doar el.

Şi timpul care trecea ticăind pe ecranul de pe perete. Şapte ore, douăzeci şi trei de minute şi secundele care se scurgeau.

Aşa că Ariel se gândi la cum îl va face să plătească pentru că-i luase tot ce avea. Viaţa, plăcerile şi speranţele ei. Dacă s-ar putea elibera, l-ar face să plătească pentru că o dezbrăcase.

Vorbeşte, îşi reaminti ea. Găseşte o modalitate să-l determini să vorbească.

Fă-l să vorbească şi vei trăi.

Eve nu văzu nicio coadă şi descoperi că asta o enervează. Dacă cumva s-a răzgândit în legătură cu încercarea de a o prinde? Dacă l-a speriat şi chiar acum se îndrepta spre o altă femeie inocentă?

– La locaţie, spuse ea. Sunt pe cale să intru. Feeney fă-mă să zâmbesc.

– Mandatul e pe cale să apară.

– În regulă. Mai încet cu trăncăneala. Zece minute, la semnul meu.

Studiind clădirea, ea traversă trotuarul. Trei etaje, inclusiv subsolul. Bare contra efracţiei, securitate solidă. Solidă, chiar dacă decolorată, era din cărămidă roşie. Două intrări în faţă şi două în spate, cu ieşiri de urgenţă în faţă şi în spate, al ultimului etaj.

Dacă Ariel era înăuntru, şansele erau ca ea să fie la subsol. Nivelul principal era public, al treilea era public şi pentru personal.

Ea urcă treptele şi apăsă pe sonerie.

Uşa fu deschisă câteva clipe mai târziu de o femeie cu pielea închisă la culoare îmbrăcată în negru.

– Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

Eve își scoase insigna.

– Sarifina York.

– Da, ne-am strâns în Camera Liniștii. Vă rog intrați.

Eve intră și scană zona. Holul larg, central, împărțea parterul în două părți. Aerul mirosea a flori și a substanță de lustruit. Putu vedea prin ușile duble din stânga ei că deja sosiseră câțiva oameni pentru a o comemora pe Sarifina.

– Trebuie să vorbesc cu oricine este șeful.

– Șeful slujbei?

– Al afacerii.

– Oh. Desigur. Domnul Travers este cu un client în acest moment, dar...

– Dar domnul Lowell?

– Domnul Lowell nu este aici. Locuiește în Europa. Dar domnul Travers este șeful operațiunilor.

– Când a fost domnul Lowell aici ultima dată?

– Nu aș putea spune cu exactitate. Lucrez pentru familia Lowell de doi ani și nu l-am întâlnit niciodată. Cred că s-ar putea spune că în principiu s-a retras. Ați dori să vorbiți cu domnul Travers?

– Da. Va trebui să-l întrerupi. Aceasta este o chestiune oficială a poliției.

– Desigur.

Ca și cum ar fi auzit în fiecare zi fraza „chestiune oficială a poliției", femeia zâmbi cu seninătate în timp ce gesticula.

– Va trebui să veniți cu mine, vă voi conduce într-una dintre camerele de așteptare de la etaj.

Eve privi în Camera Liniștii pe când trecea pe lângă ea. Erau fotografii cu Sarifina, o abundență de flori, iar muzica era retro, cântată de o formație numeroasă, ce-i plăcuse decedatei.

– Ce se află la subsol? întrebă Eve în timp ce urcau scările.

– Este o zonă de lucru. Zonă de pregătire. Multe dintre persoanele îndoliate solicită sau au nevoie să-i vadă pe cei pe care i-au pierdut.

– Îmbălsămare? Cosmetice?

– Da.

– Câte persoane lucrează acolo jos în mod curent?

– Avem în personal un antreprenor de pompe funebre, un tehnician și un stilist.

Stilist, se gândi Eve. Nu avea rost să nu fii la modă când mureai.

Femeia o conduse într-o sală micuță de așteptare liniștită, plină de flori și mobilă cu perne.

– Îi voi spune domnului Travers că-l așteptați. Vă rog să vă faceți comodă.

Singură, Eve se plimbă prin încăpere. Nu aici, gândi ea. Nu avea niciun sens ca el să o fi adus pe Ariel și pe celelalte aici, când în clădire se lucra. Prea mulți oameni. Prea multe afaceri.

El nu făcea parte dintr-o trupă, ci dintr-un act solo.

Dar era pe drumul cel bun, era sigură de asta. La fel cum era al naibii de sigură că Robert Lowell, sau oricum s-o fi numit în prezent, nu era în Londra.

Travers intră. Era înalt, subțire ca trestia, cu un chip sumbru. Dacă Eve ar fi ales directori pentru funeralii, el ar fi fost primul pe listă.

– Ofițer?

– Locotenent. Dallas.

– Kenneth Travers. Din moment ce-i întinsese mâna când se îndreptă spre ea, Eve i-o strânse. Eu sunt director aici. Cu ce vă pot ajuta?

– Îl caut pe Robert Lowell.

– Da, așa mi-a spus și Marlee. Domnul Lowell locuiește în Europa și asta de ceva ani. Deși deține actul de proprietate al organizației, de fapt se implică foarte puțin în operațiunile de zi cu zi.

– Cum iei legătura cu el?

– Prin avocații săi din Londra.

– Am nevoie de numele firmei și un număr de contact.

– Da, desigur. Travers își îndoi mâinile peste mijloc. Îmi pare rău, pot întreba despre ce este vorba?

– Credem că are legătură cu o investigație în curs de desfășurare.

– Investigați moartea celor două femei care au fost găsite de curând. Așa este?

– Da.

– Dar domnul Lowell este în Londra, repetă el încet informația împreună cu ceea ce părea a fi multă răbdare. Sau călătorește. Am înțeles că el călătorește destul de mult.

– Când l-ați văzut ultima dată?

– Acum cinci sau șase ani. Da, cred că au trecut șase ani.

Eve scoase actul de identitate imprimat.

– Acesta este Robert Lowell?

– Da, da el este. Sunt foarte confuz, locotenente. Acesta este primul Robert Lowell. Este mort de, Dumnezeule, de aproape patruzeci de ani. Portretul său este atârnat în biroul meu.

– Chiar așa?

Inteligentă treabă, decise Eve. Un nenorocit inteligent.

– Dar acest bărbat? Ea scoase schița făcută de Yancy.

– Da, acesta este actualul domn Lowell sau cineva care-i seamănă mult. Culoare-i dispăru un pic din obraji când își mută privirea de la schiță la Eve. Am văzut asta afișat pe ecran, la reportajele media. Sincer, nu am făcut niciodată legătura. Eu – așa cum am spus – nu l-am mai văzut pe domnul Lowell de câțiva ani buni și eu niciodată... Pur și simplu nu l-am *văzut* implicat în asta până când nu m-ați întrebat chiar acum. Dar vedeți, trebuie să fie vreo greșeală. Domnul Lowell este un om foarte liniștit și solitar. Nu ar putea să...

– Asta spun toți. O echipă va sosi în orice moment, cu un mandat. Trebuie să verificăm această clădire.

– Dar, locotenente Dallas, vă asigur că el nu este aici.

– Se întâmplă să vă cred, dar tot vom cerceta clădirea. Unde stă atunci când vine în New York?

– Sincer, nu știu. Vine atât de rar... și nu era de datoria mea să întreb.

Degetele lui Travers se mişcară în sus, spre nodul de la cravata sobră pe care-l slăbi un pic.

– Mai exista o a doua locaţie în zona de vest în timpul Urbanelor.

– Da, da, cred că da. Dar suntem singura locaţie din centrul comercial de când lucrez eu în această companie.

– Cât timp înseamnă asta?

– Locotenente, sunt director aici de aproape cincisprezece ani. Am avut contact direct cu domnul Lowell doar de câteva ori. A spus foarte clar că nu-i place să fie deranjat.

– Cred şi eu. Am nevoie de avocaţi, domnule Travers şi de orice altă informaţie pe care o aveţi despre Robert Lowell. Ce ştiţi despre mama sa vitregă?

– Mama... Cred că a fost ucisă în timpul Războaielor Urbane. Din moment ce nu era, din câte ştiu eu, implicată în această afacere, informaţiile pe care le deţin despre ea sunt foarte reduse.

– Numele?

– Îmi pare atât de rău, nu-l ştiu pe dinafară. S-ar putea să fie în dosarele noastre. Ei bine, asta este – asta este foarte tulburător.

– Da, spuse Eve sec. O crimă poate ruina un serviciu funerar perfect.

– Voiam să spun doar că... Culoarea îi reapăru în obraji, apoi dispăru. Înţeleg că trebuie să vă faceţi treaba. Dar, locotenente, avem o slujbă de comemorare în desfăşurare pentru una dintre femeile ucise. Va trebui să vă cer dumneavoastră şi oamenilor

dumneavoastră să fiţi discreţi. Aceasta este o perioadă extrem de dificilă şi delicată pentru prietenii şi familia domnişoarei York.

– Mă voi asigura că prietenii şi familia lui Ariel Greenfeld nu vor ajunge în Camera Liniştii în curând.

Fuseseră discreţi pe cât era posibil să fie o jumătate de duzină de poliţişti, cu Feeney şi McNab abordând electronicele în căutare de informaţii. Eve stătea în camera de pregătire de la subsol împreună cu Roarke.

– Nu este cu mult diferită de morgă. Mai mică, încuviinţă ea dând din cap, scanând mesele de lucru din oţel, rigolele de pe margini, furtunurile, tuburile şi ustensilele. Cred că şi-a căpătat unele cunoştinţe despre anatomie lucrând aici. S-ar putea să-şi fi făcut practica timpurie pe cadavre.

– Ce gând încântător.

– Da, ei bine, având în vedere că erau deja morţi – sper – probabil că nu-i deranja prea mult. Oh, şi ca să ştii şi tu, atunci când va veni şi timpul meu, nu vreau substanţele de păstrare şi stilistul. Poţi face un foc mare şi să mă strecori acolo. Apoi te poţi arunca pe rugul funerar pentru a-ţi arăta jalea sălbatică şi devotamentul constant.

– Voi nota asta.

– Nu este nimic aici jos pentru noi. Vreau cea de-a doua locaţie care funcţiona în timpul Urbanelor. Orice altă proprietate deţinută de Lowell sub orice formă sau faţadă.

– Mă voi ocupa de asta, îi spuse Roarke.

Ea-şi scoase comunicatorul şi se încruntă la paraziţii care bâzâiau.

– Recepţia este foarte proastă aici jos. Să mergem sus. Vreau să văd dacă Callendar a avut noroc cu mama vitregă. S-ar putea ca proprietatea să fie pe numele ei, continuă Eve în timp ce se îndreptau spre ieşire. Poate se foloseşte de asta. Avocaţii îşi vor târşâi picioarele, aşa cum este această specie predispusă să facă. Între Whitney şi Tibble ei vor termina cu tâmpeniile destul de repede.

– Dacă el continuă să fie deştept, comentă Roarke, avocaţii te vor conduce doar spre un cont sau un serviciu de mesaje. Îşi acoperă bine urmele.

– Atunci vom ataca contul şi serviciul. Nenorocitul dracului este în New York. Aici dispune de o ascunzătoare, un spaţiu de lucru, transport. Şi una dintre aceste piste ne va duce la el.

Eve abia ajunse la nivelul principal când comunicatorul ei făcu beep.

– Dallas.

– Am găsit-o. Callendar mai că nu cânta. Edwina Spring. Am găsit-o la secţiunea de muzică şi divertisment dintr-un vechi *Times*. Senzaţie a operei, dacă este să crezi exagerarea presei. Copil-minune. Abia avea optsprezece ani când a uimit New Yorkul la Metropolitan. Mai apar şi alte informaţii acum că îi ştiu numele.

– Fă o verificare multiplă. Vezi dacă poţi găsi vreo proprietate în oraş trecută pe numele ei.

– Mă ocup de asta.

– Pune toate cap la cap, Callendar. Trebuie să mă opresc undeva, apoi vin la sediu.

– Unde? vru Roarke să ştie.

– Pella. Ştie ceva. Dosarul său medical confirmă faptul că este pe moarte şi că abia poate traversa camera. Dar ştie ceva şi nu am de gând să îl mai iau pe ocolite.

– Nu ai fost urmărită până aici.

– Aşa este.

– Atunci este puţin probabil că vei fi urmărită de acum încolo. Din moment ce Peabody este ocupată, voi merge cu tine să-l vedem pe Pella.

– Mă pot descurca şi singură.

– Cu siguranţă că o poţi face. Dar vrei să scoţi pe cineva din echipa de aici ca să-ţi activezi microfonul? Este mai simplu, mai rapid dacă merg cu tine, apoi ne vom întâlni cu restul echipei la sediu.

– Posibil. Şi pentru a termina cu asta cât mai repede, ea ridică din umeri. Bine.

Când au ajuns la locuinţa lui Pella, au avut de-a face cu o groază de obiecţiuni şi agitaţie din mâini din partea roboţilor menajeră şi personal medical. Eve trecu de ei.

– Dacă aveţi vreo plângere, raportaţi-o şefului poliţiei. Sau primarului. Da, primarului îi place să primească plângeri de la roboţi.

– Datoria noastră este să avem grijă de domnul Pella, de sănătatea şi de confortul său.

Evident, vreun glumeţ programase robotul menajeră să se plângă.

– Niciunul dintre voi nu se va simţi prea sănătos sau confortabil dacă vă târăsc până la

sediu. Aşa că dă-te la o parte sau te voi cita pentru obstrucţionarea justiţiei.

Eve dădu la o parte cu cotul robotul medical şi deschise larg uşa dormitorului.

– Stai în spate, nu intra în raza vizuală, îi spuse ea încet lui Roarke. S-ar putea să nu vorbească dacă vede că am companie.

Lumina era slabă, aşa cum fusese şi înainte şi putea auzi respiraţia constantă a lui Pella care trăgea aerul prin respirator.

– Am spus că nu vreau să fiu deranjat până nu vă chem eu. Vocea lui era irascibilă şi suna cu mult mai bătrână decât ieri. Pun să fiţi dezmembraţi în circuite şi piese dacă nu mă lăsaţi naibii în *pace*.

– Asta ar fi cam greu de realizat de unde te afli, comentă Eve.

El se agită, ochii lui deschizându-se pentru a se fixa asupra ei.

– Ce vrei? Nu trebuie să vorbesc cu tine. Am vorbit cu avocatul meu.

– Bine, vorbeşte cu el din nou şi spune-i să se întâlnească cu tine la sediu. Îţi va explica că te pot ţine acolo douăzeci şi patru de ore ca martor esenţial la o omucidere.

– Ce tâmpenie mai e şi asta? Nu am fost martor la nimic decât la acei afurisiţi de roboţi planând ca nişte vulturi în ultimele şase luni.

– Îmi vei spune ceea ce ştii, Pella, sau o mare parte din timpul care ţi-a rămas va fi petrecut cu mine. Robert Lowell. Edwina Spring. Spune-mi.

El se foi fără astâmpăr în pat, trase de cearşaf.

– Dacă ştii atâtea de ce mai ai nevoie de mine?

– Uite ce e, nenorocitule. Ea se aplecă peste el. Douăzeci şi cinci de femei sunt moarte, iar una se află într-o situaţie critică înfricoşătoare. S-ar putea să fie pe moarte.

– Eu sunt pe moarte! Am luptat pentru acest oraş. Am sângerat pentru el. Am pierdut singurul lucru din lume care a contat şi de atunci nu a mai contat nimic. De ce mi-ar păsa mie de nişte femei?

– Numele ei este Ariel. Îşi câştigă existenţa ca brutar. Are un vecin de cealaltă parte a palierului apartamentului ei mic şi drăguţ. El pare a fi un tip de treabă. Ea nu ştie că el este îndrăgostit de ea, nu ştie că a venit astăzi la mine disperat şi speriat, rugându-mă să o găsim. Numele ei este Ariel, iar tu îmi vei spune ceea ce ştii.

Pella îşi întoarse capul şi privi spre ferestrele acoperite.

– Nu ştiu nimic.

– Mincinosul dracului.

Ea îi apucă respiratorul şi văzu cum ochii lui se măresc. Ea nu l-ar fi rupt – probabil că nu ar fi făcut-o – dar el nu ştia asta.

– Mai vrei să respiri o dată?

– Roboţii ştiu că eşti aici. Dacă mi se întâmplă ceva...

– Ce? Ar fi ca şi cum – oops – ai murit în timp ce discutam cu tine? Un ofiţer al legii jură să apere şi să protejeze. Şi cu un martor care să mă susţină.

Eve aruncă o privire în spate şi făcu semn cu capul pentru ca Roarke să intre în raza vizuală a lui Pella.

– Dacă jegosul acesta se întâmplă să dea colțul când îl întrebăm cum se cuvine despre cunoștințele sale în legătură cu un suspect, atunci ar fi un accident, nu-i așa?

– Absolut. Roarke zâmbi rece și impasibil. Un eveniment neprevăzut.

– Știi cine este el, spuse Eve când Pella își roti ochii. Și cine sunt eu. Polițista lui Roarke, așa mi-ai spus. Crede-mă atunci când îți spun că dacă cumva nu mai respiri, iar eu aș minți despre cum s-a întâmplat asta, el va jura că așa a fost.

– Pe o afurisită de grămadă de Biblii, confirmă Roarke.

– Dar încă nu ești gata să mori, nu-i așa, Pella? Mâna ei rămase nemișcată pe respirator când el lovi în el. Se citește în privire atunci când cineva nu este încă gata să moară. Deci, dacă vrei să respiri o dată, de două ori, îmi spui afurisitul de adevăr. Îl cunoști pe Robert Lowell. Ai cunoscut-o pe Edwina Spring.

– Dă-i drumul. El respira greu. Te voi pune sub acuzație.

– Vei fi mort, iar morții nu mă sperie. Îi cunoșteai. Următoarea respirație, Pella, spune da.

– Da, da. El îi împinse mâna lui Eve, iar respirația sa se mai liniști când ea o ridică. Da, i-am cunoscut. Dar nu am vorbit cu ei. Ei erau elita. Eu eram doar un soldat. Pleacă naibii de lângă mine.

– Nicio șansă. Spune-mi ce știi.

Ochii lui Pella se plimbară spre Roarke, apoi înapoi la Eve. Apoi, pentru o clipă, îi închise pur și simplu.

– El era cam de vârsta mea – cu câțiva ani mai tânăr – dar nu era înrolat. Blând.

Mâna lui Pella tremură un pic în timp ce se ridică și pipăi respiratorul ca să se asigure că se afla în poziția corectă.

– Avea o înfățișare blândă și desigur avea în spate și banii familiei. Cei de teapa sa nu se murdăresc niciodată, nu-și riscă pielea. Ea... am nevoie de apă.

Eve aruncă o privire în jur și văzu cana cu pai pe noptieră. O ridică și o dădu.

– Nu pot ține în mână tâmpenia aia. Astăzi este mai rău. Și mai rău de când ai venit tu.

Fără să spună nimic, ea o aplecă ca el să poată îndrepta paiul, cu o mână tremurând, spre deschizătura din respirator.

– Ce era cu ea?

– Era frumoasă. Tânără, elegantă, cu o voce de înger. Venea câteodată la bază și ne cânta. Operă, aproape mai tot timpul operă italiană. Îți frângea inima cu fiecare notă.

– Îți căzuse cu tronc, Pella?

– Cățea! mormăi el. Ce poți tu să știi despre dragostea adevărată? Therese era totul. Dar eu iubeam ceea ce era Edwina, ceea ce ne aducea. Speranță și frumusețe.

– Venea la baza din Broome?

– Da, din Broome.

– Locuiau acolo, nu-i așa?

– Nu. Cred că înainte, dar nu în timpul luptelor, nu atâta timp cât soldații aveau bază acolo. După aceea, cine naiba știe, cui dracului îi mai pasă? Dar

cât timp am fost repartizat acolo, nu au locuit la baza din Broome. Aveau altă locuință, altă locuință în partea de vest.

– Unde?

– Asta s-a întâmplat demult. Nu am fost niciodată acolo, nu un infanterist ca mine. Alții au fost, ofițerii, și auzeai diverse lucruri. Da, unii dintre ofițeri și dintre cei sub acoperire.

Ea simți următorul clic.

– Cei sub acoperire?

– Da. Auzi tot felul de lucruri. Eu am auzit diverse lucruri. El închise ochii. Mă doare să mă întorc în acele timpuri. Pentru prima dată vocea sa suna slăbită. Și nu mă pot opri să nu mă întorc în acea perioadă.

– Îmi pare rău pentru toate pierderile suferite, domnule Pella. Iar în acea clipă chiar îi părea rău. Dar Ariel Greenfeld este vie și are nevoie de ajutor. Ce ai auzit pe atunci care ne-ar putea ajuta?

– De unde naiba să știu?

– Ar trebui să aibă legătură cu ea, cu Edwina Spring. Ea a murit, nu-i așa?

– Toată lumea moare. Dar își duse din nou mâna la respirator și ochii lui o priveau cu precauție pe Eve pe deasupra lui. Am auzit-o pe ea – Edwina – vorbind cu o soldat pe care-l cunoșteam. Un locotenent tânăr, trimis aici din nordul statului. Nu-mi amintesc numele lui. Se furișau când ea venea să cânte – sau puteai vedea felul în care se priveau. Felul în care eu și Therese ne priveam.

– Erau amanți?

– Probabil. Sau voiau să fie. Ea era tânără, mult mai tânără decât Taker.

– Cine? Taker?

– Așa-i spuneau lui Lowell – James Lowell.

– Pentru că ridica trupurile pe care le aducea vagonul morții, spuse Eve, amintindu-și comentariul lui Dobbins.

– Așa este. Avea jumătate din vârsta lui, plină de viață, frumoasă. El era prea al naibii de bătrân pentru ea și... și era ceva în privirea lui. Și în cea a bătrânului, tatăl său. Ceva în privirea lor care-ți făcea părul măciucă.

– Au aflat despre ea și soldat.

– Da. Cred că voiau să fugă. El nu ar fi fost primul care să dezerteze sau ultimul. Era vară. Aveam sectorul asigurat, cel puțin temporar. Eu am ieșit doar să mă plimb, să-mi amintesc pentru ce luptam. I-am auzit vorbind, în spatele unui cort cu provizii. Vocea ei nu o puteai confunda cu a altcuiva. Voiau să plece în nord, în munți. Mulți oameni plecaseră din oraș spre munți, la țară, iar el mai avea încă familie acolo.

– Avea de gând să-și părăsească soțul, să fugă cu acest soldat.

Iar Robert Lowell, calculă Eve, ar fi avut în jur de douăzeci de ani.

– Nu i-am lăsat să-și dea seama că eram acolo. Nu i-aș fi dat în vileag. Știam cum este să iubești pe cineva și să te temi pentru ea. Am mers un pic cu spatele, apoi am traversat strada ca ei să nu știe că eram prin apropiere. Să le ofer un pic de intimitate, știi cum e. Pe atunci era al naibii de

puțină intimitate. Și l-am văzut, de cealaltă parte a cortului, ascultându-i.

– Lowell, realiză Eve. Cel tânăr.

– Arăta de parcă era în transă. Am auzit că avea o problemă mintală. Erau zvonuri, dar eu am crezut că era doar o scuză de care se foloseau pentru a-l ține departe de lupte. Dar când am privit de cealaltă parte a străzii, când m-am uitat la el, ceva nu era în regulă. Nu, nu era deloc în regulă. Am nevoie de apă.

Încă o dată, Eve îi ridică cana și paiul la gură.

– El i-a dat în vileag.

– Trebuie să o fi făcut. Nu puteam face nimic, nu cu el acolo. Aveam de gând să-i avertizez mai târziu, să-l avertizez pe locotenent în legătură cu puștiul. Dar nu am mai apucat. Am mers un pic, dezbătând ce ar trebui să fac sau să nu fac – voiam să vorbesc mai întâi cu Therese despre asta. Ei plecaseră când m-am întors. Soldatul într-o misiune, Edwina înapoi acasă. Nu i-am mai văzut niciodată pe niciunul dintre ei vii.

– Ce s-a întâmplat cu ei?

– Trecuse mai bine de o săptămână.

El avea o voce extenuată, consideră ea. Nu putea obține mai mult.

– Soldatul lipsea fără să existe vreo explicație, iar ea nu s-a mai întors. Am crezut că au fugit. Apoi, într-o noapte, eram santinelă. Ea era pe trotuar. Nimeni nu și-a putut da niciodată seama cum cel care a aruncat-o acolo a trecut de gărzi. Era moartă.

O lacrimă i se scurse din ochi, coborând pe o parte a respiratorului.

– Am mai văzut astfel de trupuri, știam cum ajung să arate așa.

– Tortură?

– I-au făcut niște lucruri josnice, apoi au aruncat-o, goală și mutilată, pe stradă ca pe un gunoi. I-au tăiat părul și i-au distrus fața, dar eu știam cine este. I-au lăsat colierul cu Copacul Vieții pe care-l purta mereu. Ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu se vor face greșeli.

– Ai crezut că cei din familia Lowell au făcut-o? Soțul și fiul prin alianță, fiul vitreg.

– Ei au spus că a fost răpită și torturată de inamic, dar era o minciună. Am mai văzut o astfel de operă și nu din partea inamicului. Bătrânul era un torționar. Toată lumea știa asta și toată lumea avea grijă să nu discute prea mult despre asta. Dacă ei credeau că un prizonier deține informații, îl duceau lui Robert Lowell – cel bătrân.

Când au venit să o ia, el a plâns ca cu copil, cel pe care-l căutați acum.

Pella deschise ochii și privirea sa era înverșunată, în ciuda vocii sale sleite de puteri.

– Când a văzut-o sub cearșaful cu care am acoperit-o, a plâns ca o femeie. Două zile mai târziu, am pierdut-o pe Therese. După aceea nu a mai contat nimic.

– De ce nu ai spus asta poliției acum nouă ani când au început aceste crime?

– Nu m-am gândit la o femeie moartă de-o viață. Nu m-am gândit niciodată la asta, nici la ea. De ce aș fi făcut-o? Apoi am văzut schița. Cu mult timp în

urmă, dar m-am gândit că era ceva familiar. Când ați venit ieri, am știut cine era el.

– Dacă mi-ai fi spus asta ieri, dacă mi-ai fi spus numele lui, poate că ai fi scutit-o pe Ariel de douăzeci și patru de ore de durere.

Pella doar își întoarse capul și închise ochii.

– Cu toții avem dureri.

Dezgustată, Eve ieși ca o furtună din casa lui Pella.

– Bastard mizerabil! Am nevoie de toate proprietățile deținute de familia Lowell sau de Edwina Spring în timpul Urbanelor. Scoate afurisita aia de lopată aurită și sapă.

– Tu conduci și le vei avea, îi spuse Roarke, deja lucrând pe PPC-ul său.

Ea se așeză la volan, apoi o apelă pe Callendar la sediu.

– Alte informații?

– Informații da, proprietăți nu. Îți pot spune că Spring s-a retras – cu lamentații venite din partea iubitorilor de operă, la vârsta de douăzeci de ani, când s-a căsătorit cu bogatul și proeminentul James Lowell. După asta urmează chestii din lumea mondenă. A apărut la acea gală, la acea petrecere, apoi interesul față de ea pare să fi dispărut.

Dar i-am găsit certificatul de deces. Este trecută ca Edwina Roberti. La informații scrie că era cântăreață de operă și că era supravegheată de către soțul ei, Lowell Robert. Moartea ei este trecută ca fiind sinucidere. Nu există nicio fotografie, locotenente, dar trebuie să fie ea.

– Ea este.

– Și, locotenente, Morris a descoperit ceva.

– Fă-mi legătura.

– Dallas, Centrul Familial din Manhattan, aflat pe First. Are o aripă pentru psihiatria infantilă care a fost finanțată de familia Lowell la sfârșitul anului 1920. Fundația continuă să existe printr-un trust. Am vorbit cu șeful personalului. Sâmbătă au primit o vizită neașteptată de la reprezentantul Trustului Familiei Lowell. Un domn Edward Singer. La cererea sa, a făcut o vizită prin unitate. Medicamentele lor ies în lipsă.

Ea calculă distanța.

– Voi trimite pe cineva ca să ia o declarație.

– Dallas, ei păstrează discurile lor de securitate, complete, de șapte ani. Îl au pe disc.

– Îl vom lua noi. Vom trimite o echipă care să cerceteze dulapul de medicamente. Poate vom avea noroc. Bună treabă, Morris.

– M-am simțit bine.

– Știu ce vrei să spui. Terminat.

Închise, privi spre Roarke în timp ce muta pe comunicatorul lui Peabody.

– Îi construim cușca. Tot ceea ce trebuie să facem este să-l aruncăm pe nenorocit înăuntru.

21

Ea construia un caz solid, consolidând legăturile, motivele şi patologia. Nu avea nicio îndoială că atunci când îl vor găsi şi aresta pe Robert Lowell, îi vor oferi procurorului un caz impenetrabil.

Dar asta nu o ajuta pe Ariel Greenfeld.

– Dă-mi ceva, îi spuse ea lui Roarke când intrară în liftul din garajul sediului central.

– Ştii în ce stare sunt documentele din acea eră? izbucni el. Ce a mai rămas din ele. Pun cap la cap un puzzle căruia îi lipsesc jumătate din piese, iar cealaltă jumătate este împrăştiată aiurea. Şi am nevoie de un echipament mai bun decât afurisitul meu de PPC.

– Bine, în regulă.

Ea-şi apăsă centrul frunţii cu degetele. Efectul afurisitei pilule energetice începea să dispară şi simţi cum o cuprinde oboseala.

– Lasă-mă să mă gândesc.

– Nu ştiu cum vei reuşi în starea în care te afli. Vei cădea lată, Eve, dacă nu te odihneşti.

– Ariel Greenfeld nu are parte de odihnă. Ea ieşi din lift. Avem nevoie de locaţiile tuturor afacerilor familiei Lowell şi de proprietăţile documentate – din lumea întreagă. Orice este curent va ieşi imediat în evidenţă şi vom continua de acolo. Vorbeşte cu directorul, pune mâna pe afurisiţii ăia de avocaţi britanici, pe instituţiile financiare unde are conturile.

– Îţi pot spune că asta va dura săptămâni – în cel mai bun caz – pentru a scoate orice de la companii. Avocaţii lor au avocaţi care te vor plimba de colo-colo. Iar dacă a fost precaut, şi-mi imaginez că aşa a fost, pentru a aranja toate astea, aceste conturi pur şi simplu ne vor duce către altele şi tot aşa. Aş putea lucra acasă, dar mi-ar luat foarte mult timp.

Asta ar ajuta la găsirea lui Ariel? se întrebă Eve.

– Nu mă pot lipsi de tine pentru a face asta. Vom insista mai întâi asupra proprietăţilor şi a avocaţilor. Sau a căsuţelor. Foloseşte bani gheaţă, aşa că de ce nu ar ţine banii gheaţă într-o cutie la bancă în diferitele locaţii unde are case sau plănuieşte să lucreze? O bancă din centru este cea mai probabilă.

Intră în camera de comandă şi se duse la Calllendar.

– Caută bănci din centru. Vreau să trimiţi fiecăreia toate schiţele şi descrierile pe care le avem despre Robert Lowell, împreună cu variatele nume pe care le foloseşte. Şi vreau să cauţi toate rudele familiei Lowell, moarte sau în viaţă. Nume, locaţii cunoscute, proprietăţile aflate pe numele lor.

Roarke, dacă ai nevoie de ajutor în verificarea proprietăţilor, cheamă pe oricine din echipa electronică. Fiţi atenţi! spuse ea, ridicând vocea pentru a acoperi discuţiile şi sunetul tastelor. Atunci când căpitanul Feeney nu este prezent aici, iar eu nu sunt în camera de comandă, civilul se ocupă de partea electronică. Aveţi vreo întrebare? Vă duceţi la el.

– Animăluţul de companie al locotenentului, spuse Callendar destul de tare ca să audă Roarke şi se prefăcu îmbufnată, ceea ce-l făcu să zâmbească.

– Pun pariu pe zece că eu rezolv cu proprietățile înainte ca tu să rezolvi cu băncile.

– S-a făcut, Prime Buns*.

Eve plecă spre biroul ei pentru a-şi actualiza notițele. În timp ce lucra încercă la Feeney.

– Ai ceva pentru mine?

– Nu am găsit nimic înregistrat aici. Afacerea a revenit tipului nostru după ce bătrânul lui a murit. În aceste dosare e trecută aceeaşi adresă fictivă din Londra. Directorul spune că existau unele documente şi unele discuri cu fişiere în depozit, dar Lowell le-a luat acum mulți ani. Îmi pare rău, puştoaico.

– Se îngrijeşte de toate nenorocitul dracului. Există cineva care să fi lucrat pe când Lowell încă locuia acolo?

– Nu, am verificat. O să aduc cu mine dosarele existente. Le vom verifica. Sunt pe drum acum.

– Ne vedem în camera de comandă.

Ea se ridică, vrând să stea în picioare. Era din ce în ce mai obosită, putea simți asta, iar dacă nu continua să se mişte, va ceda.

El era în New York, se gândi ea. Şi oriunde ar fi locuit şi lucrat, oriunde ar fi ținut-o pe Ariel trebuia să fie în New York, într-o clădire care a supraviețuit, sau cel puțin o parte din ea a supraviețuit Urbanelor. Ar trebui să aibă o legătură cu el, cu ea, cu acea perioadă.

Nimic altceva nu l-ar mulțumi, era sigură de asta.

Moartea era ocupația lui. Pregătirea sau aranjarea cadavrelor, ecouri ale Războaielor Urbane, profit şi ştiință. El trăia de pe urma morții.

* Fund de Primă Calitate (n.t.).

Omorând, recrea moartea unei femei, iar şi iar, în timp ce-şi hrănea propria nevoie de a deține controlul, de a oferi durere. Studiase durerea şi moartea.

Ustensilele de tortură erau, în opinia medicului legist şi a celor de la laborator, unelte şi echipamente folosite în timpul Urbanelor având câteva dispozitive moderne printre ele. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu drogurile găsite în victime. Trebuia să păstreze legătura.

Opera. Drama, scopul, tragedia şi din nou legătura cu Edwina Spring. Deghizările erau de fapt costume, numele fictive doar nişte roluri pe care le interpreta.

Oare victimele nu erau la fel? Doar un alt element care făcea parte din interpretarea sa.

Cât va mai dura până ce-i va da replica lui Eve pentru ca ea să intre pe scenă? Şi de ce naiba aştepta?

Îşi luă nişte cafea şi mai scoase o altă pilulă energizantă. Din punct de vedere tehnic nu ar fi trebuit să o ia şi pe a doua într-o perioadă de douăzeci şi patru de ore. Dar dacă avea de gând să insiste să-şi facă debutul în piesă, nu trebuia să apară atât de amețită încât să nu-şi amintească replicile.

Ea o înghiți şi cu cana de cafea în mână se întoarse în camera de comandă.

Deschise comunicatoarele, astfel încât cei aflați pe teren să o poată auzi şi să participe.

– Noutăți. Echipa electronică mai întâi. Feeney?

– Suntem pe cale de a căuta printre discurile luate de la Casa Funerară Lowell. Vom verifica şi

documentele, căutând orice informație pertinentă despre Robert Lowell și/sau Edwina Spring. Cea de-a doua unitate are o listă cu cazurile anterioare, nerezolvate, de omucidere și cu persoanele dispărute care ar putea fi munca sa dinainte. Cerem dosarele cazurilor și o luăm de la cea mai mare probabilitate în jos.

– Ai mai prins vreun fir?

– Două. Ambele în Italia, unul în urmă cu cincisprezece ani, unul cu doisprezece. Ambele sunt femei date dispărute care se potrivesc cu profilul victimelor noastre. Una din Florența, una din Milano.

– Roarke, Lowell are afaceri și în Italia, în vreunul din aceste orașe?

– În Milano, înființat chiar înainte ca Lowell să moștenească afacerea.

– Vreau mai întâi toate detaliile cazului din Milano. Baxter, vreau să dai de ofițerul care l-a investigat sau de superiorul lui. Ia-ți un translator dacă este necesar. Roarke, afișează pe ecran locațiile afacerilor Lowell.

Ne ocupăm de astea, spuse ea în timp ce el se conformă. Mandate în alb – Feeney, fă ca asta să fie posibil. Echipe de câte trei oameni pentru fiecare locație, comunicatoarele deschise în timpul operațiunii. Mai întâi, acoperim zonele private sau doar pe cele pentru șefi. Luați declarații, strângeți informații, faceți rost de tot ce puteți.

– Mai am două locații anterioare, specifică Roarke. Clădiri care au fost vândute. Una dintre ele a fost sever avariată în timpul războiului, dărâmată

și s-a construit un bloc cu apartamente. A doua a fost intactă, dar a fost vândută de tatăl lui Lowell acum douăzeci și trei de ani. A cumpărat-o la scurt timp după Urbane.

– Mă voi ocupa de acestea două. Ochii și urechile pe mine, Feeney. Peabody și doi polițiști în uniformă mă pot urmări. Minim zece blocuri distanță. Am plecat în cinci minute.

Roarke se ridică pentru a o urma afară și după ce se scărpină în cap, Feeney se duse după amândoi.

– Echipe de trei oameni, comentă Roarke. Cu excepția ta.

– Știi de ce.

– Nu trebuie să-mi și placă. Poți scuti un ofițer. Te voi urmări eu împreună cu Peabody.

Ea negă dând din cap.

– Am nevoie de tine aici. Afară, ești doar o povară. Aici, ai putea schimba lucrurile.

– Este o chestiune dată naibii.

– Nu am ce face.

Intră în biroul ei pentru a-și lua haina și îl văzu pe Feeney când începu să se îmbrace.

– Hai să te verific, puștoaico.

– Oh. Așa e. Ea apăsă și întoarse nasturele de la jacheta ei pentru activare. Funcționează sistemul?

El aruncă o privire către monitorul din mâna sa.

– Afirmativ. Apoi privi în sus spre ea. Suntem aproape. Simți și tu asta?

– Da. Încă douăzeci și patru, poate treizeci și șase de ore și l-am prins. Nu vreau să dureze atâta, Feeney. Probabil că s-a apucat de ea în această

dimineață, al naibii de devreme în această dimineață. Se ocupă de ea de vreo zece sau douăsprezece ore, aș spune. Poate că va mai putea rezista încă douăzeci și patru sau treizeci și șase de ore. Poate că nu va putea. Nu-l pot face să vină după mine, dar voi fi afară în următoarele ore, oferindu-i șansa de a încerca.

Privirea lui Feeney se mută spre Roarke, apoi înapoi spre ea.

– Nu este destul ca el să încerce.

– Nu. Trebuie să fiu înăuntru, trebuie să-l fac să mă ducă acolo unde este ea. Știu cum să mă descurc, repetă ea, uitându-se direct la Roarke. Dacă-mi oferă această șansă. Dacă nu o face, am nevoie de voi doi aici, dezgropând următoarea piesă care ne va duce la el. Dacă am fi avut atât de multe acum nouă ani, dacă am fi crezut că ar fi putut să se ia de mine, Feeney, ce ai fi făcut?

El își dezumflă obrajii.

– Te-aș fi trimis afară.

– Atunci mai bine aș pleca.

Roarke o privi plecând, iar când se întoarse la postul său de lucru, împărți monitorul pe care lucra cu camera ei video. Va vedea ceea ce vedea ea, va auzi prin casca din ureche ceea ce auzea ea.

Asta ar trebui să fie de-ajuns.

Ea se duse la a doua locație pe care el i-a dat-o mai întâi. O casă privată, o probabilitate mai ridicată. În timp ce căutările lui rulau, el își concentră atenția asupra clădirii în timp ce ea se apropia. Urbană și atractivă, decise el, vârâtă între alte clădiri urbane și atractive.

Când ușa fu deschisă de o femeie cu un cățel care schelălăia la picioarele ei și cu un țânc la subsuoară, el se relaxă. Probabilitatea tocmai scăzuse foarte mult.

Și totuși o ținu pe jumătate din ecran în timp ce intra înăuntru, trecând pe lângă câinele pe care femeia îl alungă cu piciorul.

Frânturi din conversație îi trecură pe la urechi în timp ce se concentra la treabă. Tot ceea ce-i spunea femeia lui Eve confirma datele oficiale legate de proprietate. O casă de familie deținută de un tânăr director și de soția sa, de profesie mamă, care locuia acolo împreună cu cei doi copii și un terier foarte iritabil.

– Nu este nimic aici, spuse Eve în timp ce ieșea înapoi afară și se îndrepta spre vehiculul ei. Mă îndrept spre cea de-a doua locație. Nu am observat nicio coadă.

Îi era frig. Îi era groaznic de frig. Probabil că era șocul, își spuse Ariel. În filme, atunci când cineva intra în stare de șoc, era acoperit cu o pătură. Nu-i așa?

Unele părți îi amorțiseră și nu știa dacă este o binecuvântare sau dacă însemna că acele părți ale ei muriseră. Știa că și-a pierdut cunoștința a doua – sau oare fusese a treia? – oară când o rănise.

Dar atunci el a făcut ceva, ceva ce a propulsat-o înapoi în coșmar. Ceva care a făcut-o să se zdruncine ca un curent electric, fierbinte și albastru.

Mai devreme sau mai târziu, nu o va mai putea aduce înapoi. O parte din ea voia să se roage pentru asta, aşa că îngropă acea parte, acea parte plângătoare şi supusă.

Cineva are să vină. Va sta în viaţă şi atunci cineva are să vină.

Când el s-a întors, ea vru să ţipe. Voia să ţipe şi să ţipe până ce forţa sunetului va sparge toţi acei pereţi de sticlă. Până ce-l va face pe el bucăţele. Îşi putea imagina cum faţa lui, amabilă şi liniştită, s-ar face bucăţele la fel ca pereţii de sticlă.

– Aş putea... Mi-aţi putea da nişte apă?

– Îmi pare rău, dar asta nu este permis. Primeşti fluide prin perfuzie.

– Dar gâtul meu este atât de uscat şi speram că mai putem discuta.

– Da? El se duse la tava sa. Nu-şi permise să se uite, nu îndrăzni să se uite la ce va alege de această dată.

– Da. Despre muzică. Ce muzică este cea care se aude acum?

– Ah, asta este Verdi. *La Traviata.*

El închise ochii pentru o clipă, iar mâinile lui începură să se mişte ca cele ale unui dirijor.

– Splendid, nu-i aşa? Neliniştit şi pasionant.

– Ea – mama ta cânta asta?

– Da, desigur. Era una dintre preferatele ei.

– Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine atunci când a murit. Am o prietenă a cărei mama s-a autodistrus. A fost teribil pentru ea. Este... este greu să înţelegi cum cineva poate să fie atât de trist sau

atât de pierdut încât să li se pară că moartea este răspunsul.

– Dar desigur că este exact asta. În cele din urmă este răspunsul pentru noi toţi. El se apropie. Este ceea ce ne dorim cu toţii atunci când vine vremea noastră. Ea aşa a făcut. Tu aşa vei face.

– Nu vreau să mor.

– Vei vrea, spuse el din nou. Aşa cum şi ea a vrut. Dar nu-ţi face griji, îţi voi oferi răspunsul şi acest cadou, aşa cum i l-am oferit şi ei.

Discuţiile apăreau şi dispăreau în timp ce echipele raportau de la destinaţiile lor. Roarke bău cafea şi cu migală râcâi straturi de pe vechile documente, privi pe furiş la frânturi de informaţii şi încercă să le unească în răspunsuri.

Cea de-a doua clădire avea subsol. Deşi Eve ştia că şansele sunt mici, făcu o verificare.

Acest loc nu era genul său, decise ea. Prea modern, prea urât, prea îngrămădit şi prea păzit. Un tip nu putea târî înăuntru cu uşurinţă o femeie îngrozită sau inconştientă fără a deranja vecinii.

Totuşi le puse unora câteva întrebări şi le arătă poza lui Lowell.

Şi dacă ea greşise, se întrebă, referitor la faptul că el lucra în oraş?

Poate că-şi cumpărase o afurisită de casă în suburbii şi folosise Manhattanul pentru vânătoare şi debarasare. Oare cât timp pierduse căutând clădirea corectă printre miile de clădiri dacă el omora femeile la vreo fermă din White Plains sau Newark?

Ea se întoarse la maşină. Se va duce la brutărie, înapoi la apartamentul lui Greenfeld. Poate că a ratat ceva. Poate cu toţii au făcut-o. Va verifica încă o dată locuinţa fiecărei victime şi locul unde lucrau.

Strecurându-se în trafic, anunţă intenţiile ei către bază.

– Asta mă va ţine pe străzi câteva ore, mă va ţine la vedere. Şi va părea ceea şi este. Ca şi cum mi-aş urmări afurisita mea de coadă.

– Mai am o altă posibilitate, îi spuse Roarke. A fost o fabrică pentru maşini de cusut, transformată, la sfârşitul anilor douăzeci, în spaţii elegante de locuit, este în NoHo. Am găsit o informaţie cum că a fost folosită drept cazarmă în timpul Urbanelor, primind lovituri considerabile. A fost reparată şi vândută din nou pentru spaţii de locuit la începutul anilor treizeci.

– Bine, voi verifica asta. Spune-mi locaţia.

Îşi ţuguie buzele când el îi dădu adresa. Fusese din vest în est, iar acum va traversa din nou prin vest, pentru a se îndrepta spre nord.

– Peabody, ai auzit asta?

– Afirmativ.

– Ne îndreptăm spre vest.

Ea întoarse, apoi răspunse la semnalul unităţii sale mobile.

– Dallas.

– Locotenent Dallas? Sun din partea domnului Klok. Aţi cerut să vă contacteze când se întoarce acasă. A sosit astăzi şi ar fi foarte bucuros să vorbească cu dumneavoastră dacă mai doriţi.

– Da, încă mai doresc asta.

– Domnul Klok se poate întâlni cu dumneavoastră când doriţi. Cu toate acestea, ar fi mai bine dacă aţi putea veni la reşedinţa sa pentru că s-a rănit căzând. Doctorul său preferă să rămână acasă pentru următoarele patruzeci şi opt de ore.

– Da? Ce s-a întâmplat?

– Domnul Klok a alunecat pe nişte gheaţă de pe trotuar când s-a întors. A suferit o contuzie minoră şi are un genunchi scrântit. Dacă nu este convenabil pentru dumneavoastră, domnul Klok doreşte ca eu să vă spun că va veni la biroul dumneavoastră imediat ce doctorul îi va permite.

– Pot veni eu la el. De fapt, mă aflu chiar acum în zonă. Pot ajunge acolo în câteva minute.

– Foarte bine. Îl voi informa pe domnul Klok.

Eve încheie transmisiunea şi spuse:

– Hmmm.

– Îţi miroase ceva, comentă Feeney în urechea ei.

– Da, al naibii de bine sincronizat şi convenabil. Mai este şi destul de stupid din partea tipului nostru să mă invite în casa lui pentru a încerca ceva. Nu am nicio coadă după mine. Din câte ştie el, sunt cu partenera mea.

Ea lovi uşor cu degetele volanul în timp ce se gândea la asta.

– Klok a ieşit curat după verificare – şi nu, nu scot din calcul că asta ar putea fi o altă născocire. Oricum ar fi, vreau să vorbesc cu el. Iar dacă asta se dovedeşte a fi felul lui de a mă ataca, atunci îmi oferă intrare gratuită.

– Într-o capcană, sublinie Roarke.

– Este o capcană doar dacă-l las să o declanşeze. Am trei oameni care-mi apără spatele, am ochi şi urechi. Intru şi voi puteţi săpa mai adânc după informaţii despre casa lui în timp ce eu sunt în trafic. Dacă văd sau simt ceva în neregulă, veţi şti. Peabody, apropie-te, asigură duba la trei blocuri depărtare de destinaţie.

– Am înţeles, spuse Peabody. Acum suntem cam cu zece blocuri în urma ta, avem un mic obstacol în trafic. Îl vom ocoli şi ne vom aşeza pe poziţii.

– Daţi-i drumul şi mai verificaţi-l încă o dată pe Klok. Să vedem dacă a sosit în New York astăzi aşa cum a pretins. Verificaţi navetele publice şi private şi mijloacele de transport. Dacă primiţi rezultatele cât timp eu sunt înăuntru, mi le spuneţi. Altfel, întrerupeţi orice conversaţie. Sunt doar la câteva blocuri distanţă.

Nervoasă, gândi Eve, rotindu-şi umerii. Afurisitele de chimicale din pilulele energizante ţopăiau în interiorul ei ca nişte mici bile elastice.

– Transmisiunea devine un pic neclară din partea dispozitivului, comentă Feeney, apoi aruncă o privire spre Roarke. Auzi asta?

– Da. Un pic de interferenţe. Ar putea fi o transmisie rătăcită care să se fi strecurat pe frecvenţă. O poţi curăţa de paraziţi?

– Lucrez la asta. Peabody, mai eşti acolo?

– Da. McNab spune că semnalul luminos clipeşte un pic.

– Sunt interferenţe, repetă Roarke atunci când semnalul se auzi şi dispăru. Este o altă transmisie care se intersectează cu a noastră. La dracu'! El sări de la postul său. Este un alt dispozitiv de urmărire. Un alt dispozitiv aflat pe vehiculul ei. S-a intersectat acum cu al nostru pentru că se află aproape sau la punctul de pornire. A urmărit-o, aşa a ştiut când să o cheme. Ştia că ea era prin apropiere.

– Dallas, Dallas, mă auzi? Feeney ţipă în receptor. Dallas, la naiba! Peabody, mişcă-te, mişcă-te dracului.

El sări în sus, fugi după Roarke în timp ce Roarke ieşi fugind în încăpere.

– Ea ştie ce face, spune Feeney în timp ce se îmbrânceau în lift.

– La fel şi el.

Eve parcă, apoi merse de-a lungul trotuarului. Poarta curţii se deschise pentru ea. Al naibii de bine dotat, gândi ea, şi-şi schimbă poziţia umerilor doar pentru a simţi greutatea armei.

– La uşă, murmură ea în receptor şi apăsă pe clopoţel.

Robotul o deschise.

– Locotenente, vă mulţumesc că aţi venit. Domnul Klok este în salon. Vă pot lua haina?

– Nu. Condu-mă.

Ea ţinu robotul acolo unde-l putea vedea, ca o precauţie.

Draperiile erau trase, lumina slabă. Putea vedea silueta unui bărbat stând pe un scaun lângă un foc

liniştit, piciorul său înfăşurat cu un ghips uşor, sprijinit de un taburet vătuit.

Avea o barbă scurtă, maro, păr scurt, şaten, nişte vânătăi în jurul ochiului stâng. „Corpolent" ar fi fost cuvântul politicos pentru el, presupuse Eve. Al ei ar fi fost „extrem de gras".

– Locotenent Dallas? Avea un uşor accent nemţesc. Vă rog să mă scuzaţi pentru că nu mă ridic. Am fost neîndemânatic şi m-am lovit un pic în această dimineaţă. Vă rog să luaţi loc. Vă pot oferi ceva? Ceai? Cafea?

– Nu.

El îi întinse mâna în timp ce vorbea. Ea se îndreptă pentru a o apuca. Gestul comun ar duce-o mai aproape, destul de aproape, gândi, pentru a-şi putea da seama dacă el era Robert Lowell.

Şi în timp ce se apleca pentru a-l privi în ochi, ştiu. Îşi schimbă locul, trăgându-şi înapoi mâna dreaptă pentru a-şi scoate arma.

– Bună, Bob.

El doar zâmbi.

– Nimeni nu mi-a spus Bob. Tu ai văzut direct prin mine.

– Ridică-te. Tu. Ea gesticulă spre robotul ameninţător. Dacă nu vrei să-ţi ard circuitele, rămâi exact acolo unde te afli.

– Sunt un pic stânjenit, spuse Lowell pe un ton agreabil. Perna aceasta şi ghipsul.

Eve lovi cu piciorul taburetul pentru picioare, aşa că piciorul lui căzu cu zgomot surd pe podea.

– Cu faţa la podea, mâinile la spate. Acum!

– Voi face tot ce pot. El alunecă şi merse cocoşat când coborî din scaun, nervos, în timp ce se chinuia să se rostogolească pe burtă.

Când se aplecă pentru a-i prinde încheietura mâinii şi a-i trage mâna la spate, el întoarse mâna şi o puse peste a ei.

Ea simţi înţepătura şi înjură.

– Nenorocitul dracului, mi-ai dat tranchilizant. Ea ţinti cu arma spre mijlocul trupului şi trase o dată. Apoi picioarele i se îndoiră şi o făcură să se aşeze în genunchi.

– O veche metodă, spuse Lowell în timp ce se rostogolea cu greutate. Adesea folosită cândva în asasinate. Acum este doar un tranchilizant, aşa cum ai spus. El zâmbi în timp ce ea alunecă pe podea. Acţionează foarte rapid, desigur.

El rămase acolo unde era până ce deschise nasturii costumului căptuşit cu vată şi-l dădu la o parte. Dedesubt purta o armură standard.

– M-am gândit, cum eşti foarte abilă, că ai putea trage cu arma. Este mereu înţelept să-ţi iei măsuri de precauţie. Du-o jos în camera mea de lucru, îi ordonă el robotului.

Celălalt robot al lui deja îi ducea maşina departe, foarte, foarte departe.

– Da, domnule.

Destul timp, se gândi Lowell. Atunci când s-a asigurat că totul era în regulă, va chema robotul acasă, îi va înlocui hard-drive-ul aşa cum va înlocui memoria robotului casnic. Aşa cum mai făcuse de atâtea ori.

O acoperire curată.

Pentru moment, își strânse costumul, ghipsul, ridică arma pe care Eve o scăpase. Este posibil ca ea să fi raportat intenția ei de a se opri aici. Cineva va veni, dacă așa stăteau lucrurile. Dar nu va exista niciun semn că a fost aici.

Vehiculul ei va fi găsit la kilometri depărtare.

Va avea toate dispozitivele ei de comunicare și toate vor fi închise.

O va avea pe ea, se gândi Lowell în timp ce începu să coboare treptele spre zona lui de lucru. Și-și va desăvârși munca sa de-o viață.

În afara casei, Peabody stătea frustrată și îngrozită. Ceruse un berbec pentru a lovi ușa pe care nu o puteau clinti și torțe laser pentru a tăia fiecare bară de fier de la geamuri.

Eve era înăuntru, iar ea nu putea găsi o cale de acces.

– Trebuie să treci de securitate.

– Lucrez la asta, spuse McNab printre dinți în timp ce aplica fiecare șmecherie pe care o știa. Are sisteme de apărare, la sistemele de apărare. Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Amândoi s-au întors când o mașină frână și se opri pe stradă. O parte din groaza ei se mai diminuă când îi văzu pe Roarke și Feeney sărind din ea.

– Nu putem trece de sistem. Locul este închis ca o fortăreață.

– Dați-vă la o parte. Roarke îl dădu pe McNab la o parte și-și scoase propriile ustensile.

– Am încercat sistemul principal, am încercat să-l supraîncarc, mi-am pus computerul să găsească coduri. Dar atunci când le descoperi, se schimbă cu o altă secvență.

– A fost o bază a celor sub acoperire în timpul Urbanelor, îi spuse Feeney lui Peabody în timp ce transpirația i se scurgea pe spate. În clipa în care a intrat, toate comunicațiile au fost nefolositoare. Am aflat informația pe drum încoace. Mai întâi Robert Lowell l-a trecut pe numele de domnișoară al soției sale și a condus o ramură a afacerii de aici. Mai mult de fațadă în timpul Urbanelor. Închide odată sistemul acela, îi ordonă el lui Roarke.

– Liniște și lasă-mă să lucrez.

– Dacă nu-l închizi, iar noi nu intrăm înainte ca el să pună mâna pe ea, îți voi tăbăci fundul pentru tot restul vieții mele.

Ariel îl urmări cu privirea în timp ce el intra în urma robotului.

– Cine este ea? Cine este ea?

– Poți spune că este ultima din specia ei. Se aplecă peste masa unde robotul o așezase pe Eve, îi scotoci în buzunare după dispozitivul de comunicare, după stația și PPC-ul ei. Îi îndepărtă unitatea de la încheietura mâinii.

– Ia-le și pune-le în coșul de reciclat. Du-te sus și închide, îi spuse el robotului.

– Ei bine și acum. Cu blândețe, Lowell îi mângâie părul lui Eve. Trebuie să fii spălată și pregătită.

E mai bine să facem asta cât timp dormi. Vom petrece ceva timp împreună, tu şi cu mine. Aşteptam asta cu nerăbdare.

– Ai de gând să mă omori acum? întrebă Ariel.

– Nu, nu, este adevărat, timpul tău încă se mai scurge. Dar voi face ceva foarte special. Se întoarse spre Ariel pentru a putea discuta cu ea. Nu am avut niciodată oportunitatea de a lucra cu două partenere în acelaşi timp, iar tu te-ai dovedit a fi mult mai mult decât am anticipat eu. Cred că le vei întrece pe majoritatea, dacă nu pe toate cele care au fost înaintea ta. Dar ea? aruncă o privire înapoi, spre Eve. Am ridicat ştacheta foarte sus pentru ea. Ultima Evă.

– Ea... ea îmi pare cunoscută.

– Hmm? Absent, se uită din nou la Ariel. Da, presupun că ai văzut-o în vreun reportaj. Acum...

– Domnule Gaines!

El se încruntă la Ariel.

– Da, da? Ce este atât de urgent? Am treabă.

– Care... care este cel mai lung timp? Vreau să spun, cât de mult a rezistat cel mai mult una dintre femeile pe care le-ai adus aici?

Ochii lui străluciră.

– Eşti o surpriză atât de plăcută pentru mine! Te simţi provocată? Ţi-am atins cumva coarda competitivă?

– Nu pot... dacă nu ştiu cât de mult, nu pot încerca să rezist mai mult timp. Îmi poţi spune cât de mult?

– Pot eu. Ţinând arma strâns în mână, Eve se ridică pe masa de oţel. Optzeci şi cinci de ore, douăsprezece minute, treizeci şi opt de secunde.

– Nu! Mai întâi el arătă nedumerit, apoi roşu ca focul şi furios. Nu, nu. Aşa ceva *nu* este permis.

– Nu-ţi place asta, iar pe asta o vei urî.

Eve trase electrocutându-l, iar el căzu la pământ ca un bolovan.

– Idiotul dracului, murmură ea şi se rugă să nu leşine sau să vomite.

– Ştiam că vei veni. Lacrimile înotau în ochii lui Ariel. Ştiam că va veni cineva şi când am văzut că te-a adus, ştiam că va fi bine.

– Da, stai un pic. Fu nevoită să se ridice în picioare şi-i trebui o clipă pentru a-şi menţine echilibrul. Te-ai descurcat bine. Te-ai descurcat foarte bine făcându-l să fie atent la tine ca eu să pot ajunge la arma mea.

– Am vrut să-l omor. Mi-am imaginat că-l omoram. M-a ajutat.

– Ascultă, sunt un pic ameţită. Nu cred că este bine să încerc să tai acele funii, nu încă. Va trebui să mai rezişti un pic. Ştiu că suferi, dar va trebui să rezişti.

– Îmi este atât de frig.

– Bine. Eve reuşi să-şi scoată haina, apoi îi înveli trupul lui Ariel care sângera şi fusese maltratat. Îl voi lega, bine? Îl voi lega, apoi mă voi duce să chem întăriri.

– Poţi să-mi aduci nişte apă?

Eve puse mâna pe obrazul lui Ariel.

– Desigur.

– Şi poate şi o groază de medicamente. În timp ce lacrimile ţâşneau, Ariel se chinui să zâmbească. Este o haină foarte drăguţă.

– Da. Şi mie îmi place.

22

Două stimulatoare energizante cu un tranchilizant de vânătoare, se gândi Eve. Combinaţia o făcea să se simtă stupid, zdruncinată şi nu doar puţin bolnavă. Dar nu numai că trebuia să rămână în picioare, trebuia să-şi facă meseria.

Căutând prin jur, scotoci în spate după cătuşele ei. Fie nu erau acolo, fie-şi pierduse toate senzaţiile din mâna stângă.

– Rahat! Trebuie să-l leg pe nenorocitul acesta, dar cătuşele mele... Probabil că mi-au scăpat sus când m-a tranchilizat. Hai să... bine.

Ea se întoarse, văzu frânghiile care treceau prin găurile din masă.

– Ia te uită. În regulă.

– Nu arăţi prea bine, comentă Ariel. Probabil că eu arăt mult mai rău, dar tu nu arăţi prea bine.

– Am lucrat multe ore căutându-te, Ariel.

Eve se luptă cu nodurile de la frânghie, înjurând în bărbie în timp ce degetele ei păreau a fi la fel de agile ca ale unui câine care şchioapătă.

– Mulţumesc.

– Nicio problemă. Mama dracului! Nenorocitul acesta a fost la cercetaşi sau ceva de genul ăsta?

– Mereu am crezut că sunt nişte mici psihopaţi.

Degetele ei erau pline de sudoare, dar Eve făcu un efort şi trase.

– Aproape că le-am luat. Tu rezistă.

– Nu plec nicăieri.

Eve reuşi să dezlege o frânghie, apoi se aplecă de mijloc, simţind că îi vine să vomite.

– Îmi este un pic rău la stomac. Nu te alarma dacă vărs.

Ariel reuşi să zâmbească scrâşnind din dinţi.

– Dacă o faci, varsă pe el. Nenorocitul!

Cu un râs apreciativ, Eve se lăsă pe vine pentru a lega mâinile lui Lowell.

– Eşti o curajoasă, Ariel. O adevărată amazoană. Acum îmi dau seama de ce te iubeşte Erik.

– Ce? Erik? Erik mă iubeşte?

Eve îşi şterse sprânceana transpirată şi privi în sus spre faţa palidă a lui Ariel.

– Probabil că trebuia să ţin asta pentru mine. Am întrecut limita. Dă vina pe tranchilizant. Dar ascultă, continuă ea în timp ce lega funia în jurul încheieturilor lui Lowell un pic mai strâns decât era necesar. Dacă nu-ţi place de el, ştii tu? Dacă nu, spune-i-o uşurel, bine? Pentru că el este îndrăgostit lulea de tine.

Eve se ridică, ignorând felul în care i se învârtea capul, să dezlege cea de-a doua frânghie pentru a-i lega picioarele lui Lowell şi văzu cum lacrimile şiroiau pe obrajii lui Ariel.

– Oh, Doamne, știu că doare. Știu că este al dracului de nasol, dar mai rezistă câteva minute.

– Îl iubesc pe nătărăul acela aproape de când m-am mutat de cealaltă parte a palierului. Nu a făcut niciodată nicio mișcare.

– Oh. Dumnezeule, oamenii erau ciudați, gândi Eve.

Femeia avea dureri cumplite, dar plângea pentru că un individ fusese timid cu ea.

– Probabil că acum o va face. Iisuse, închide muzica! ordonă ea în timp ce lega picioarele lui Lowell. Dar vocea continuă să se înalțe. Știi cum se închide porcăria asta?

– Nu prea. Am fost cam legată de mâini și de picioare de când am ajuns aici.

Eve căzu cu zgomot în fund pe podea și începu să râdă ca o nebună.

– Te-ai gândit vreodată să renunți la copt și să intri în poliție? Ariel – jur că ai destulă coloană vertebrală și acea urmă de indecență pentru așa ceva.

– Îmi place să gătesc. Îți voi prepara un tort incredibil. Va fi o afurisită de operă de artă. Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, crezi că vine cineva cu medicamente cât mai repede?

– Nu va dura mult. Mă duc să văd dacă pot deschide ușa sau sparge sticla.

– Dar... nu mă părăsi.

– Ascultă. Eve își recăpătă echilibrul și se așeză astfel încât ea și Ariel să fie față în față. Nu plec nicăieri fără tine. Ai cuvântul meu.

– Cum te cheamă? Îmi pare rău, mi-ai spus deja numele tău?

– Este Dallas. Eve Dallas.

– Dacă-i dau o șansă lui Erik și ne căsătorim, o să-i pun primului meu copil numele tău.

– Mai e ceva până ajungem acolo.

– Scoate-ne dracului de aici, Dallas.

Eve se duse la ușă, îmbrânci, trase, lovi cu piciorul, bătu, înjură. Întorcându-se, trase haina peste fața lui Ariel.

– Doar pentru o clipă, în caz că sticla zboară în toate părțile.

Și scoțându-și din nou arma, o ridică spre țintă și trase în ușă.

Sticla rezistă, dar o văzu tremurând. O lovi din nou, țintind în același loc, apoi o a treia încercare. La a patra, sticla se crăpă ca o pânză de păianjen.

– Aproape că am reușit, Ariel.

Eve își puse arma în toc, ridică taburetele și-l trânti în ușa avariată. Lovi până ce podeaua sclipi și drumul era liber.

După ce așeză taburetul deoparte, Eve se întoarse pentru a-i descoperi fața lui Ariel. Acum era mai palidă, observă Eve, tremura mai tare. Trebuiau să se miște, trebuiau să plece.

– Am găsit o cale de ieșire. Îți voi tăia acum funiile astea.

– Încearcă să nu lași cuțitul să-ți alunece.

Eve luă una dintre ustensilele lui Lowell și dădu la o parte haina de pe brațul lui Ariel. Era plin de tăieturi, înțepături și arsuri. Eve așeză lama pe funie și privi în sus în ochii lui Ariel.

– Va plăti. Va plăti pentru fiecare minut pe care l-ai petrecut aici. Jur!

Fu nevoită să taie funia care-i lăsase urme ca niște brățări în jurul încheieturilor jupuite ale lui Ariel. Trebuia să nu se mai gândească la rănile pe care le vedea.

În timp ce-i eliberă picioarele lui Ariel, îl auzi pe Lowell scoțând un geamăt slab.

– Se trezește, se trezește. Cu o voce în care se instalase panica și durerea, Ariel se chinui să se ridice. Nu se poate elibera, nu-i așa?

– Nu. Nu se va ridica de unul singur. Și privește, dacă încearcă, avem asta. Eve scoase din nou arma.

– De ce nu-l mai electrocutezi o dată? În timp ce eu privesc.

– Apreciez sentimentul, dar cred că este timpul să te scot de aici. Poftim, hai să punem haina asta pe tine.

În timp ce Eve îi trase mânecile, Ariel șuieră.

– Îmi pare rău.

– Este în regulă. Ea-și ținea privirea fixată asupra lui Lowell. Sunt bine. Poți să mă ajuți să cobor ca să-i dau una? În față. Asta mi-am imaginat că fac. Vreau să-l lovesc în față.

– Din nou, onoare sentimentului. Dar uite ce vom face. Vreau să-ți înfășori brațele în jurul gâtului meu. Este sticlă peste tot și nu am o pereche de pantofi de rezervă la mine. Am nevoie să te ții de mine, iar eu te voi cără până afară. Te ții bine de mine, Ariel. Te scot afară.

– Ca o... Ca o plimbare în cârcă, reuși Ariel să spună respirând sacadat când Eve se întoarse cu spatele spre masă.

– Da, exact așa. Primești o mică plimbare în cârcă și sper că nu dai mostre pentru multe dintre produsele tale.

Ariel reuși să râdă, apoi se prăbuși pe gâtul și umerii lui Eve.

– Gata? Am pornit.

Simțindu-și picioarele instabile din cauza drogurilor, Eve se aplecă pentru a o lua în cârcă. Se concentră asupra ușii. Un metru jumătate până acolo, calculă ea când puse un picior în fața celuilalt. Încă doi pași, poate trei pentru a trece de sticla spartă de pe podea.

Afară se aflau echipamente de comunicare, își reaminti ea în timp ce transpirația îi curgea pe piele și Ariel plângea înăbușit. Își va contacta echipa, medicii.

Auzi ceva bubuind, apoi zgomot grăbit de picioare și strânse mai tare arma din mâna sa. Respiră ușurată când îl auzi pe Roarke strigând-o.

– Aici! Cheamă medicii! Asta-i cavaleria, Ariel.

– Nu. Capul lui Ariel căzu pe umărul lui Eve. Tu ești.

Roarke zbură prin labirintul din subsol îndreptându-se spre ecoul vocii lui Eve. Sunetul vocii ei tăie muzica și trecu prin el ca o adiere.

O văzu, palidă, cu fața strălucind de transpirație, cu arma în mână și cărând în spate o femeie care plângea înăbușit.

El își lăsă jos arma și lăsă ca tremurul din stomac să vină și să dispară.

– Am venit să te salvăm.

Ea se chinui să zâmbească pentru el.

– Era şi timpul.

Ajunse la ea într-o fracţiune de secundă şi în ciuda valului de poliţişti care veneau, îi cuprinse faţa extenuată între mâini şi o sărută.

– Stai aşa. El îşi schimbă poziţia pentru a o ridica pe Ariel de pe spatele lui Eve. Lasă-mă să te ajut.

– Este al tău? întrebă Ariel.

– Da. Este al meu.

Ariel îl privi pe Roarke direct în faţă.

– Uau! Respiră foarte, foarte profund, apoi închise ochii.

– Doctorii, acum. Eve se aplecă, apăsându-şi mâinile pe genunchi. Peabody, eşti aici?

– Prezentă la datorie.

– Vreau să securizaţi acest loc. Vreau o echipă de criminalişti aici, care să cerceteze fiecare milimetru, să documenteze tot.

– Dallas, eşti un pic cam verde la faţă.

– M-a tranchilizat. Nenorocitul a reuşit să treacă de mine o fracţiune de secundă. Pilule energizante, tranchilizante, sunt o fiertură chimică. Ea rămase aşa cum era pufnind în râs. Să-l ia dracu'! Toate electronicele să fie reţinute. Robotul aflat undeva sus să fie dezactivat. Şi, Iisuse, cineva să închidă muzica aia înainte să-mi explodeze capul!

Se ridică, epuizată şi s-ar fi poticnit dacă Feeney nu ar fi prins-o de braţ.

– Îmi vâjâie capul. Sunt bine, doar îmi este un pic greaţă. Lowell este acolo, legat. Trebuie să-l duci la secţie. Este treaba ta.

– Nu, nu este. Feeney o strânse uşor de braţ. Dar îl voi duce la secţie pentru tine. McNab, ajut-o pe locotenent să meargă sus, apoi îţi mişti fundul înapoi aici şi te apuci de electronice.

– Nu am nevoie de ajutor, protestă Eve.

– Ai cădea direct în moacă, îi murmură Feeney în ureche, ţi-ai distruge ieşirea.

– Da. Da.

– Sprijină-te de mine, locotenente. McNab o cuprinse cu o mână de talie.

– Dacă încerci să mă pipăi să ştii că încă te pot da gata.

– Oricare ar fi starea ta, Dallas, tot mă sperii.

– Au! Emoţionată, ea-şi puse braţul în jurul umerilor săi. Este atât de drăguţ.

Preluându-i greutatea, el o conduse prin labirintul de încăperi până sus.

– Nu am putut intra, îi spuse el. Cred că eram cu zece minute în spatele tău, dar ştiam că intraseşi. Nu am putut trece de sistemele de securitate. Roarke a făcut-o. Aveam berbeci de spart şi torţe laser care se îndreptau încoace, dar am trecut.

– Nu sunt prea multe care să-l ţină deoparte.

– A luat ceva timp, chiar şi lui. Locul acesta este ca un blestemat de Pentagon sau ceva de genul acesta. Apoi a trebuit să trecem de următorul nivel spre subsol.

– De cât timp sunt aici?

– De douăzeci de minute, poate jumătate de oră.

– Nu prea rău.

– O preiau eu de aici, spuse Roarke.

– Nu – au, nu mă ridica. Dar ea era deja în braţele lui.

– Trebuie să o fac, cel puţin pentru o clipă.

El pur şi simplu îşi îngropă faţa lângă gâtul ei în timp ce poliţişti şi tehnicieni mişunau prin jur.

– Nu puteam ajunge la tine.

– Dar, dar ai făcut-o. Pe lângă asta, ţi-am spus că pot să am grijă de mine.

– Aşa este, mereu ai grijă de tine. Eşti rănită?

– Nu. Mă simt de parcă aş fi dat pe gât o sticlă de vin şi nu din cel de bună calitate. Dar a mai trecut. Sfinte Sisoe, părul tău miroase frumos. Ea-l mirosi, îşi reveni şi-i făcu cu ochiul. Al naibii tranchilizant. Trebuie să mă laşi jos. Asta-mi subminează reputaţia şi autoritatea.

O puse pe picioarele ei, dar îşi ţinu braţul în jurul taliei pentru susţinere.

– Trebuie să te întinzi.

– Chiar nu trebuie. Te întinzi şi totul începe să se învârtă. Trebuie să fac câţiva paşi.

– Locotenente? Newkirk intră ţinând haina ei. Domnişoara Greenfeld a cerut să-ţi fie înapoiată.

– Mulţumesc. Unde este ea?

– Medicii se ocupă de ea în hol – cred că este în foaier.

– În regulă. Ofiţer Newkirk? Ai făcut o treabă bună.

– Mulţumesc, locotenente. Acum se simte ca o treabă bine făcută.

– Vreau să o văd înainte de a o transporta, îi spuse Eve lui Roarke şi-l lăsă să o ajute să ajungă în foaier.

Ariel era pe targă, acoperită cu o pătură, doi medici pregătindu-se să o scoată afară.

– Lasă-mă o clipă. Hei, îi spuse ea lui Ariel, ce mai faci?

– Mi-au dat nişte medicamente magnifice. Mă simt *atâââât* de bine. Mi-ai salvat viaţa. Ariel o prinse pe Eve de mână.

– Am avut şi eu rolul meu. La fel şi poliţiştii care s-au strâns în acest loc şi acest civil aici de faţă. Dar în mare parte, Ariel, te-ai salvat singură. Va trebui să stăm mai mult de vorbă atunci când te vei simţi mai bine.

– Ca el să plătească.

– Aşa este.

– Oricând şi oriunde.

– În regulă. Încă un pic, le spuse ea medicilor şi întinse mâna spre Roarke. Dă-mi unitatea ta mobilă. Ea o luă şi tastă numărul. Hei, Erik. Hei! repetă ea când el începu să o bombardeze cu întrebări. Linişte! Am pe cineva aici care vrea să vorbească cu tine. Puse unitatea în mâna lui Ariel. Spune bună, Ariel.

– Erik? Erik? Ea începu să plângă, să râdă şi privi în sus spre Eve cu ochii măriţi din cauza medicamentelor. El plânge. Nu plânge, Erik. Sunt bine acum. Totul este în regulă.

– Daţi-i drumul, le spuse Eve medicilor, şi spuneţi-i tipului de la mobil unde o duceţi. Va dori să fie acolo.

– Bună treabă, locotenente, murmură Roarke în timp ce Ariel era transportată afară.

– Da. Şi tu poţi oricând să-ţi faci rost de un alt aparat. Trebuie să intru să termin cu asta.

– Noi trebuie să intrăm, să terminăm cu asta, o corectă Roarke.

Se simțea mai bine când ajunseră la sediu și se chinui să mănânce niște imitații de ouă de la cantină în speranța că o vor mai calma. Le mâncă cu furculița în sala de comandă, ajutându-se de cât de multă apă putea înghiți.

Voia să facă duș, voia un pat. Dar cel mai mult își dorea o repriză cu Lowell în sala de interogatoriu.

Își dădu mâncarea la o parte, se ridică și se duse să privească numele de pe panou.

– Pentru toate, spuse ea încet. Ceea ce am făcut, ceea ce facem acum, este pentru toate. Asta este ceea ce trebuie subliniat. În sala de interogatoriu, la tribunal, în presă. Este important.

– Niciunul dintre cei care au lucrat în această încăpere, în ultimele zile, nu le vor uita, îi spuse Roarke.

Ea încuviință dând din cap.

– Asta va lua ceva timp. Știu că nu vei pleca până ce nu se va termina, așa că nu mă mai agit să sugerez asta. Poți sta în sala de observare sau să stai mai confortabil și să privești pe unul dintre monitoare.

– Îmi place sala de observare.

– Atunci e în regulă. Îl voi aduce, așa că du-te și alege-ți locul. Trebuie să vorbesc cu Peabody.

Se duse spre birouri. Era agitație, iar atunci când intră, începură aplauze. Eve ridică mâna.

– Terminați, le ordonă ea. Încă nu s-a terminat. Peabody.

Peabody se ridică de la biroul ei, se întoarse și făcu o reverență rapidă înainte de a ieși împreună cu Eve.

– Suntem istoviți.

– Da, știu. Peabody, trebuie să-ți cer ceva important.

– Desigur.

– Ți-ai câștigat o rundă la interogatoriu cu bastardul acesta și ești secund în această investigație. Este dreptul tău. Va trebui să-ți cer ca de această dată să-l lași pe Feeney să o facă.

– Pot sta în sala de observare și să-i arăt degetul lui Lowell?

– Absolut. Îți rămân datoare.

– Nu. Nu de data asta. Nimeni nu datorează nimănui nimic de data asta.

– Bine. Adu-ni-l sus, vrei? Sala de interogatoriu A.

– Oh, dar este o adevărată plăcere. Dallas? Trebuie să dansez.

Și așa făcu, în timp ce se îndepărta.

Eve se duse în biroul ei și-l apelă pe Feeney.

– Sala de interogatoriu A, el este pe drum.

– Arde-i fundul.

– Atunci adu-ți-l pe al tău aici și ajută-mă să i-l prăjesc, asule.

– Peabody...

– Este observatoare, la fel ca jumătate din polițiștii din acest loc. Haide, Feeney, este al nostru. Hai să-l închidem.

– Vin imediat.

*

Când sosi timpul, ea intră în sala de interogatoriu A împreună cu Feeney. Lowell stătea liniştit, singur, un om obişnuit care trecuse de vârsta mijlocie, având pe chip un zâmbet agreabil, într-un fel nostim.

– Locotenent Dallas, este foarte neaşteptat.

– Începe înregistrarea, Dallas, locotenent Eve şi Feeney, căpitan Ryan, interogatoriu cu subiectul Lowell Robert. Ea spuse numerele cazurilor – pe toate, apoi citi din Miranda Revizuită. Robert Lowell înţelegi care-ţi sunt drepturile şi obligaţiile în această chestiune?

– Desigur. Ai fost foarte clară.

– Înţelegi că ai fost acuzat de răpirea, atacarea, sechestrarea şi omorârea a şase femei, de răpirea şi sechestrarea lui Ariel Greenfeld şi în consecinţă vei fi interogat de autorităţile Globale despre răpirea, atacarea, sechestrarea şi omorârea altor femei?

– Da, înţeleg. El continuă să zâmbească, împreunându-şi mâinile grase. Să mai salvăm ceva timp şi să recunosc toate aceste acuzaţii, să-mi recunosc vinovăţia? Sau asta ar fi prea împotriva firii?

– Eşti al naibii de ironic, comentă Feeney, pentru un om care-şi va petrece restul vieţii sale mizerabile de asasin, într-o cuşcă din ciment.

– Ei bine, de fapt, nu o voi face. Timpul meu se va termina în linişte în următoare douăzeci şi patru de ore aşa cum am cerut şi mi-a fost oferit prin contractul de autodistrugere. Şi va fi valabil, spuse el pe un ton agreabil, aşa cum au certificat doctorii

mei starea mea terminală şi cererea mea. Avocaţii mei m-au asigurat că certificarea va fi mai presus de toate acuzaţiile criminale. Nici tribunalul statal, nici cel global nu vor putea înlocui dreptul individual de a muri. Şi, desigur, salvează o groază de cheltuieli. Deci... El ridică din umeri.

– Crezi că poţi pleca, poţi scăpa, luând câteva pastile? întrebă Feeney.

– Chiar aşa. Nu este ceea ce am sperat, crede-mă. Nu mi-am desăvârşit munca, nu în totalitate. Tu urma să fii ultima, îi spuse el lui Eve. Apogeul tuturor. Când terminam cu tine, atunci mi-aş fi abordat propria moarte fiind realizat pe deplin. Totuşi, am realizat multe.

– Ei bine. Eve se lăsă pe spate în scaun şi dădu din cap. Ţi-ai acoperit urmele. Trebuie să spun – Bob – că te-ai gândit la toate. Admir asta. Nu este la fel de satisfăcător ca atunci când prinzi un ucigaş neglijent.

– Mi se mai spune şi Domnul Ordine.

– Da, am observat. Apreciez faptul că ne mai salvezi din timp fiind dispus să mărturiseşti tot, dar după tot efortul depus, am vrea tare mult detaliile. Ai putea-o numi apogeul nostru. Deci... asta va lua ceva timp, spuse ea zâmbind uşor. Vrei ceva de băut? Sunt un pic cam ameţită din cauza tranchilizantului pe care mi l-ai administrat. Mă duc să-mi iau nişte cafeină rece. Tu ce vrei?

– Foarte frumos din partea ta. Nu m-ar deranja o băutură răcoritoare.

– S-a făcut. Feeney, de ce nu ieşi un pic cât timp mă duc eu la automat. Pauză înregistrării.

– Ce dracu' se petrece, începu Feeney când ieşiră afară din sala de interogatoriu.

Totul la ea deveni rigid: faţa, ochii, vocea.

– Am o cale de-a ocoli asta. Nu vreau să mă întrebi despre asta. Niciodată. Când ne întoarcem, îmi faci jocul. Aflăm detaliile şi-l legăm fedeleş. Dă-mi aparatul tău, vrei? Nu l-am înlocuit încă pe al meu. Şi aşteaptă-mă.

Luă aparatul lui Feeney şi se duse spre automat. Şi o apelă pe Peabody pe silenţios.

– Spune-i lui Roarke – încet – să iasă pentru o clipă. Nu-mi spune nimic. Nu am vorbit. Ea închise, apoi se îndreptă spre automat.

Câteva clipe mai târziu, Roarke apăru în spatele ei.

– Locotenente?

– Dă-mi un pepsi, o bere englezească şi un nectar. Vreau să faci să dispară asta, spuse ea în bărbie. Poţi face să dispară autorizaţia de autodistrugere? Fără să mai fie nicio urmă a ei pe nicăieri?

– Da, spuse el simplu în timp ce ea ceru cutiile.

– Ceea ce-ţi cer întrece măsura, dar i-am dat ei cuvântul meu că-l voi face să plătească. Şi în camera de comandă, înainte de a ieşi, le-am dat tuturor cuvântul meu. Aşa că acum întrec măsura.

El luă cutiile şi i le dădu. Privirile lor se întâlniră.

– Trebuie să mă apuc de treabă, spuse el cu o voce clară. Mi-aş dori să mai pot rămâne, să te aştept, dar trebuie să primesc nişte apeluri şi transmisii şi tu i-ai dat aparatul meu lui Ariel. Voi încerca să mă

întorc după ce m-am ocupat de asta. Altminteri, ne vedem acasă.

– Da. În regulă. Mulţumesc.

Se despărţiră, ea întorcându-se la Feeney.

– Ţi-am lua un nectar.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

– Hei, dacă voiai altceva ar fi trebuit s-o spui. Va face puşcărie, şopti ea. Nu mă întreba ce şi cum, doar crede-mă pe cuvânt. Nu va ieşi aşa cum vrea el. Îl vom lăsa să creadă că este ca el, până când vom avea tot ceea ce avem nevoie.

Feeney o privi fix în ochi ceva mai mult, apoi încuviinţă dând din cap.

– Bine, hai să facem asta.

Le luă ore bune, dar Lowell nu ceru nicio pauză. Eve realiză că el se încălzise. După atâta timp, după atâta efort, putea în sfârşit să-şi împărtăşească obsesia.

Le oferi detalii meticuloase despre fiecare crimă.

Eve şi Feeney lucrară în tandem, într-un ritm vechi şi uşor.

– Ai o memorie bună, comentă Feeney.

– Aşa este. Vei găsi fiecare proiect documentat – păstrez înregistrări şi poţi spune că *îndreptarea* lor era una dintre sarcinile mele din timpul războiului. Sunt sigur că aţi luat toate dosarele din laborator şi din birou. Am sperat, înainte de a afla că sunt pe moarte, să aranjez ca munca mea să fie publicată. Va trebui să fie făcută postum, dar cred că aşa se cuvine.

– Deci, munca ta, începu Eve, ce te-a făcut să te apuci? Am înţeles că femeile...

– Partenerele. Le consideram partenere.

– Pot să pun pariu că ele nu credeau asta, dar în fine. Partenerele tale o reprezentau pe mama ta vitregă.

– Ele *deveneau* ea, ceea ce este total diferit. Vedeți voi, ea a fost prima. Eva. El zâmbi strălucitor. Așa că înțelegi de ce știam că tu vei fi ultima.

– Da, păcat că nu prea ai avut noroc cu asta.

– Mereu am știu că s-ar putea să dau greș, dar dacă reușeam ar fi fost perfecțiunea întruchipată. Așa cum era ea. Era magnifică. Veți mai găsi și multe înregistrări cu interpretările ei. A renunțat la o carieră măreață pentru mine.

– Pentru tine?

– Da. Eram, ei bine, termenul ar fi „suflete pereche". În timp ce eu nu puteam cânta niciodată – ea era o pianistă desăvârșită – și nu aveam nicio voce de oferit, prin ea am dobândit marea mea dragoste și admirație pentru muzică. Prin ea am fost salvat.

– Cum așa?

– Tatăl meu mă considera imperfect. Ceva dificultăți la naștere, care au cauzat, ei bine, l-ați putea numi defect. Aveam unele probleme în a-mi controla impulsurile și aveam schimbări de comportament. M-a instituționalizat pentru scurt timp, în ciuda obiecțiunilor bunicului meu, când era foarte tânăr. Apoi Edwina a apărut în viața mea. Era răbdătoare și iubitoare și folosea muzica pentru a mă ajuta să rămân calm sau pentru a mă distra. Era mama și partenera mea, marea mea dragoste.

– A fost omorâtă în timpul Urbanelor, spuse Eve prompt.

– I-a sosit timpul în vremea Urbanelor. Vedeți voi, ciclul uman are legătură cu timpul și cu dorința și acceptarea individuală.

– Dar ai turnat-o, spuse Eve. Ai auzit-o discutând cu un bărbat, cu soldatul de care era îndrăgostită. Ai auzit că plănuia să te părăsească. Nu o puteai lăsa să plece, nu-i așa?

Iritarea îi apăru în privire.

– Cum de știți despre asta?

– Ești un tip deștept, Bob. Și noi suntem tipi deștepți. Ce ai făcut când ai aflat că avea de gând să te părăsească?

– Nu mă putea părăsi, nu avea dreptul. Aparțineam unul celuilalt. Era o trădare teribilă, de neiertat. Nu exista alternativă, niciuna, în ceea ce trebuia făcut.

– Ce trebuia făcut? îl întrebă Feeney.

– A trebuit să mă duc la tatăl și la bunicul meu și să le spun că ne-a trădat. Că am auzit-o plănuind trădarea împreună cu unul dintre bărbați. Că era o trădătoare.

– I-ai făcut să creadă că era o spioană. Că a trădat cauza.

El își deschise brațele.

– Era același lucru și o mare tragedie pentru noi toți. A fost dusă, la fel ca și soldatul, în laboratorul bunicului meu.

– În casa unde ai dus femeile, aici în New York. Acolo jos unde lucrai, unde bunicul tău a torturat prizonierii în timpul Urbanelor.

– Am învățat foarte multe de la bunicul meu. Am privit în timp ce lucra cu Edwina – el a insistat.

Am înțeles atâtea în timp ce priveam. M-a făcut să *fiu puternic și conștient. A durat zile întregi.* Mai mult decât la soldat.

El își umezi buzele și luă o mică înghițitură.

– Bărbații sunt mai slabi, bunicul m-a învățat asta. Adesea mult mai slabi decât femeile. În cele din urmă, ea a cerut să moară. Am privit-o în ochi și am văzut toate răspunsurile, toată dragostea, toată frumusețea care apare atunci când corpul și mintea sunt dezgolite până la miez. Chiar eu i-am oprit timpul, cadoul meu pentru ea. Ea a fost prima și toate cele care i-au urmat au fost doar reflecții ale ei.

– De ce ți-a luat atât de mult pentru a căuta acele reflecții?

– Medicația. Tatăl meu insista foarte mult să-mi iau medicația și mă monitoriza îndeaproape. Înțelegerea, limpezimea minții, necesare pentru această muncă, se diminuau din cauza medicației.

– Dar Corrine Dagby din New York nu a fost prima ta victimă acum nouă ani. Eve scutură din cap. Nu chiar. Trebuia să exersezi, să te perfecționezi. Câte au mai fost înaintea lui Corrine?

– Am învățat de la bunicul, mi-am continuat educația și am lucrat în cadrul afacerii de familie. Am practicat pe morți sub tutela bunicului meu. Și am călătorit. Prima dată când m-am apucat serios să exersez a fost acum douăzeci de ani, după moartea tatălui meu. Aveam o groază de învățat și de experimentat mai întâi. Mi-a mai trebuit o decadă înainte de a mă simți gata să-mi încep proiectele. Am documente despre toate celelalte, eșecurile, succesele apropiate. Veți găsi tot în dosarele mele.

– Cât de la îndemână.

Eve aruncă o privire când auzi o bătaie în ușă. Peabody își vârî capul pe ușă.

– Scuzați-mă, locotenente. Putem discuta ceva un minut?

– Da. Continuă, îi spuse ea lui Feeney, apoi ieși.

– Roarke tocmai m-a apelat. Mi-a cerut să-ți spun că a putut termina treaba de care trebuia să se ocupe și din moment ce s-a eliberat, este pe drum înapoi. A spus că speră să vadă că ai terminat cu interogatoriul.

– În regulă. Am nevoie ca tu și McNab să verificați certificatul de autodistrugere al acestui bastard. Nu are rost să-l credem pe cuvânt că are liber s-o mierlească. Verifică toate informațiile personale luate de la locul crimei, trezește-i avocații din Londra și doctorii, dacă le găsești datele de contact. Vreau confirmarea că nu ne trage pe sfoară cu asta.

– De ce ar...

– Tu doar fă-mi rost de confirmare, Peabody.

– Da, doamnă.

Eve se întoarse, alunecă în scaun în timp ce Feeney scotea și mai multe detalii de la Lowell.

– Voiam să te întreb, adăugă ea, cât a rezistat Edwina Spring? Timpul ei.

– Bunicul meu aplica metode diferite, cu perioade mai lungi de relaxare decât credeam eu că sunt necesare. În ciuda acestui fapt, ea a fost foarte puternică și avea un instinct foarte mare de supraviețuire. A durat nouăzeci și șapte de ore, patruzeci și unu de minute și opt secunde. Nimeni

nu a ajuns vreodată la capacitatea ei. Cred că tu ai fi făcut-o şi de aceea voiam să închei cu tine aşa cum am început cu ea.

– Mă întreb cât ai rezista tu, comentă Eve şi se ridică atunci când Peabody apăru din nou la uşă.

Eve ieşi şi închise încet uşa în urma ei.

– Deci?

– Nu-l găsesc. Nu există niciun act care să susţină revendicarea lui. Nimic în documentele sale, nimic în banca de date oficială, iar McNab a căutat prin ele de două ori. I-am contactat pe avocaţii din Londra – pe şeful firmei, care nu a fost prea mulţumit că era deranjat acasă.

– Au.

– Da. A jucat dansul intimităţii. I-am explicat cum că clientul lui era arestat pentru crime multiple şi că flutură certificatul de autodistrugere ca să evite procesul şi încarcerarea. L-am atras şi pe comandant în asta. Tipul pretinde că Lowell avea un certificat securizat, dar nici el nu ne poate oferi documentul. A cam luat-o razna în legătură cu asta. Tot comenta despre interviuri şi tot aşa, dar nu are niciun cuvânt de spus în Statele Unite ale Americii.

– Asta-i tot ce aveam nevoie.

– Dar...

– Acum voi încheia, Peabody. Bună treabă.

Eve intră înapoi şi-i închise lui Peabody uşa-n nas.

– Doar pentru a rezuma, începu Eve. Ai mărturisit, înţelegând pe deplin drepturile şi obligaţiile tale, renunţând la orice avocat sau reprezentant, crimele documentate până acum?

– „Crime" este cuvântul folosit de voi, dar da, recunosc.

– Cât au estimat doctorii că mai ai de trăit?

– Nu mai mult de doi ani, ultimele luni fiind extrem de dureroase, neplăcute şi înjositoare chiar şi cu medicamente. Prefer un mod de a încheia mai liniştit şi controlat de mine.

– Pun pariu că aşa este. Dar ştii ceva? Nu vei primi asta. Nu ai niciun certificat de autodistrugere înregistrat, Bob.

– Ba cu siguranţă că am.

– Nu – iar avocaţii tăi stilaţi şi britanici nu ne pot oferi nici ei unul. Ea-şi puse palmele pe masă şi se aplecă spre faţa lui. Fără niciun document înseamnă că nu suntem obligaţi să te credem pe cuvânt, că nu avem nicio obligaţie să te lăsăm să scapi uşor. Doi ani nu sunt destul de mulţi câţi aş fi vrut eu, dar îi vei petrece într-o celulă. O parte din ei îi vei petrece în dureri, suferinţă şi disperare.

– Nu! El dădu încet din cap. Am certificatul.

– Nu ai nimic. Şi nu mai ai dreptul de a cere un certificat de autodistrugere. Eşti acuzat şi ai mărturisit de bunăvoie omuciderile multiple. Ieşirea ta tocmai s-a închis.

– Minţi. Buzele îi tremurau. Încerci să mă enervezi, să mă păcăleşti.

– Continuă să crezi asta. Continuă să crezi asta în următorii doi ani. Vei trăi, iar în fiecare secundă pe care o vei trăi, vei suferi.

– Vreau... Vreau avocaţii mei.

– Desigur. Poţi avea o armată de avocaţi al naibii de buni. Nu te vor ajuta.

Ochii ei erau acum fioroşi, nu erau ochii inexpresivi şi obiectivi ai unui poliţist, ci erau ochii cumpliţi şi arzători ai dreptăţii.

– Vei şti ce înseamnă durerea. Îţi vei da ultima suflare suferind.

– Nu. Nu. Este timpul meu, m-am ocupat de toate. Am nevoie de muzica mea, de pastilele mele.

– Bob, ai nevoie de o moarte lungă, înceată şi agonizantă. Ea se îndreptă. De ce nu-l duci jos, Feeney. Poate urla la avocaţii săi înainte de a afla cum este să trăieşti într-o cuşcă.

– Aştept de nouă ani să fac asta. Feeney îl ridică pe Lowell în picioare. Pun pariu pe ştiinţa medicală, spuse el în timp ce-l târa pe Lowell spre uşă. *Doi* ani? Poate vor găsi un tratament? Asta ar fi plăcut.

Aruncă o privire peste umăr şi zâmbi larg către Eve.

– Asta ar fi al naibii de plăcut.

Epilog

Când Eve ieşi, poliţiştii apărură în valuri din camera de observaţie, din sala de conferinţe unde fuseseră aranjate monitoarele. Mai devreme îl văzuse pe Roarke alături de ei înainte ca Baxter să-şi croiască drum cu coatele şi să o lase fără cuvinte trăgând-o în sus şi sărutând-o cu zgomot pe gură.

– Iisuse Hristoase, ai înnebunit?

– Cineva trebuia să o facă, iar el face asta mereu. Arătă cu degetul spre Roarke. Sunt deja distrus, aşa că nu mă lovi. Nici tu, îi spuse el lui Eve în timp ce o lăsa jos. Spune-mi că sunt fraier, dar sunt emotiv când e vorba de finaluri fericite.

– Te voi suna la cel mai apropiat spital dacă mai încerci aşa ceva vreodată. Toţi cei care nu sunteţi în tura normală, duceţi-vă acasă. liberi, duceţi-vă naibii... Comandante.

– Aţi făcut cu toţii o treabă excelentă. Vă sugerez să urmaţi ordinele locotenentului. Duceţi-vă acasă şi dormiţi. Departamentul este al naibii de mândru de fiecare dintre voi. Locotenente.

– Domnule. Voi întocmi hârtiile într-o oră.

– Nu, vei pleca naibii de-aici. Te vei duce acasă. Mă voi asigura că hârtiile vor fi rezolvate.

– Domnule...

– Este un ordin. Îi luă mâna şi i-o scutură. Şi gândeşte-te că-ţi ofer o pauză foarte mare şi mă voi ocupa eu de presă.

– Da, domnule.

Nu obiectă atunci când Roarke o cuprinse cu braţul de după umeri.

– De ce să nu conduc eu până acasă, locotenente?

– Da, ai putea face asta. Peabody, nu vreau să te văd aici înainte de ora zece, mâine.

– Mă ocup imediat de asta. Dallas...

– Nici să nu te gândeşti să mă îmbrăţişezi. Nu există nicio limită a umilinţelor la care mă supun oamenii mei?

– Au, spuse Peabody, dar zâmbea în timp ce Eve se îndepărta.

Ea pică ca bolovanul în clipa în care intră în maşină. Roarke conduse cu o mână pe volan şi cealaltă peste a ei. La jumătatea drumului spre casă, el schimbă pe pilotul automat şi-şi lăsă mintea extenuată să se odihnească.

Luminile casei erau ca nişte stele care străluceau. Îşi luă mâna de pe a ei pentru a-şi apăsa ochii cu degetele, apoi coborî pentru a ocoli maşina şi a-i deschide uşa. Dar când se aplecă să o ridice, ea-l lovi cu mâna peste braţ.

– Nu. Pot merge.

– Mulţumesc Iisuse, pentru că eu cred că dacă aş fi încercat să te car în acest moment am fi căzut amândoi în fund în mijlocul drumului. Poftim.

O prinse de mână şi o trase. Şi amândoi rămaseră o clipă în frig, frânţi de oboseală.

– Trebuie doar să intrăm, să urcăm scările şi să cădem în pat, decise ea. Putem face asta.

– În regulă atunci. Să-i dăm drumul.

Se prinseră unul de mijlocul celuilalt, se ajutară reciproc în timp ce mergeau spre uşa din faţă şi treceau de ea.

– Uitaţi-vă la voi doi. Summerset stătea ca un nor negru în foaier. Mergeţi poticnindu-vă ca nişte beţivi şi aş spune că aveţi nevoie de o baie bună şi de o masă decentă.

– Scuteşte-mă, faţă odioasă!

– Ca întotdeauna, cu un astfel de limbaj.

– De data asta trebuie să fiu de acord cu soţia mea, spuse Roarke. Sau să cad, aşa cum s-ar putea întâmpla în orice moment. Deşi „faţă odioasă" a fost un pic cam dur. Hai să luăm liftul, iubito. Sunt prea al naibii de obosit pentru scări.

Summerset scutură din deget spre Galahad, care se ridică să-i urmeze atunci când ei trecură.

– Nu prea cred, spuse el încet pisicii. Hai să-i lăsăm singuri, vrei? Şi acum că copiii sunt acasă în siguranţă, vom servi o gustărică înainte de a merge la culcare.

– Patul, spuse Eve în timp ce ieşeau împleticindu-se din lift. Cred că eu chiar simt mirosul patului – dar în sens pozitiv. Începu să-şi lase lucrurile să cadă – haina, apoi jacheta, apoi arma – pe drum spre pat, în timp ce Roarke făcea exact acelaşi lucru.

– Am ceva să-ți spun.

– Mai bine ai spune mai repede, îl avertiză ea, pentru că eu cred că sunt deja adormită.

– Am mai lucrat cu tine, te-am urmărit și am înțeles – până la un punct – ceea ce faci. Dar nu am înțeles exact până acum. De la început la sfârșit și cele mai multe etape dintre. El căzu în pat cu ea. Ești o femeie nemaipomenită, locotenente, scumpa mea Eve.

– Nici nu tu ești mai prejos. Se întoarse spre el și cu luminile încă aprinse, ea îl privi în ochi. Nu te voi întreba cum ai reușit să faci ceea ce te-am rugat eu să faci.

– Oricum este un pic mai complicat de explicat pe moment.

– L-am prins, l-am oprit, iar Ariel Greenfeld este în siguranță. Dar nu s-ar fi făcut dreptate, nu ar fi fost nicio urmă de dreptate, dacă nu ai fi făcut tu asta. Ea-și puse mâna pe obrazul lui. Am făcut treabă bună.

– Așa este. Buzele lor se atinseră scurt. Acum să profităm de vacanța de opt ore.

– Pentru a o cita pe Peabody, spuse ea, vocea ei fiind deja neclară, mă ocup imediat de asta.

– Stinge luminile, ceru el.

Pe întuneric, cu mâna pe obrazul lui, ei adormiră.